

Hitbenhat...

Arany Viktor

A regény cselekménye és annak szereplői az író fantáziájának szülöttei. Bármely hasonlóság létező vagy létezett személyekkel, élethelyzetekkel, kizárólag a véletlen műve.

© Arany Viktor 1996 - 2008

TARTALOM

1	A KEZDET.....	4
2	A HAZAI EGÉSZSÉGÜGY.....	6
3	AUSZTRIA.....	7
4	LUJÁN.....	8
5	AGYKONTROLL.....	12
6	RADIESZTÉZIA.....	14
7	JEVGENYIJ.....	17
8	TETYAREV.....	19
9	DETHLEFSEN.....	20
10	ÚJABB CSAPÁS.....	21
11	TACHION.....	23
12	ÚJABB PRÓBÁLKOZÁSOK.....	24
13	TEST ÉS LÉLEK.....	28
14	ASZTROLÓGIA.....	29
15	ASZTROLÓGIA II.....	38
16	KINEZIOLÓGIA.....	40
17	VAN MÉG ESÉLY?.....	41
18	A DÖNTŐ ÁLOM.....	45
19	A REIKI.....	48
20	ERA.....	51
21	PSZICHOTRONIKA.....	54
22	REINKARNÁCIÓ.....	56
23	A LÁTOGATÓK.....	59
24	A TIBETI GYÓGYÍTÓ.....	64
25	A TANFOLYAM.....	69
26	PÁLYAVÁLASZTÁS.....	79
27	ÚJ ÉV, ÚJ ESEMÉNYEK.....	85
28	A SZÓ VÁLASZOL.....	95
29	A KÓRHÁZ.....	105
30	ÚJRA OTTHON.....	113
31	FORRÁSBAN.....	122
32	AZ ÁLLÁS.....	131
33	FELSŐFOK.....	140
34	MEGVILÁGOSODÁS.....	144

1 A KEZDET

Kuplung, egyes, gáz, kuplung, üres, fék, újra, meg újra. A Lánchidra csak végtelen türelemmel, vagy a buszok és taxik sávjában nagy szemtelenséggel lehet felkanyarodni. Miért akar mindenki pont most, és pont ezen a hídon átmenni? Miért fáj, ahogy nyomom a kuplungot? Ilyen sokszor nyomtam volna már ma?

Szúr a bokám és fáj a kuplungolás. Talán öregszem, talán túl nehéz a Passat kuplungja, de már alig bírom nyomni. Végre felértem a hidra, aztán az Alagút és egy, kettő, máris a budai kis mellékutcában, az árnyas fák alatt parkol autóm, s az irodámban kényelmesen, kinyújtott lábbal szürcsölgetem a finom angol teát. Ahogy kortyolom a fenséges nedűt, tekintetem a bokámra téved. Valami nincs itt rendben, a bal bokám kicsit duzzadtnak látszik. Igen. Duzzadt, s ha összehasonlítom a jobb bokámmal, legalább két centivel vastagabb.

Reggel nem is figyeltem fel rá, de lefelé valahogy nem tudtam olyan fürgén venni a lépcsőket. Négy emelet lift nélkül, ez az én napi testmozgásom. Aztán be az autóba, fel Budapestre, egész nap az irodában, tárgyalások, telefonok, megbeszélések, értekezletek, esetleg változatosságképp a város másik felén, mint ma a Dohány utcában. Ebből áll egy 40 éves kopaszodó ügyvezető élete, aki osztrák tulajdonú céghez adta el magát.

Jó lenne már kikapcsolódni, mozogni, nyaralni menni, úgy, mint régen. De kicsi a cég, én vagyok az osztrákokon kívül az egyedüli döntési fórum, és bármi közbejöhethet, akár egy hét alatt is. Editem azt hiszi olyan egyszerű az én munkám. Nem úgy van az, hogy akkor sem áll meg az élet, ha én egy hétig nem vagyok ott. Ha Bogárné nem tudja megszerezni a bérmunka-engedélyt, vagy egy kamion a romlandó nyersanyaggal egy napig áll a határon, azonnali intézkedésre van szükség. Ha nem érkeznek be kintlévőségeink és egy hétig nem tudunk fizetni, a legszörnyűbb történik, amit csak el tudok képzelni. Ezt nem lehet kockáztatni, nekem dolgoznom kell minden áron. Talán majd később, ha nagyobb lesz a cég, és jobban elbírja a létszámot, engedélyezik az osztrákok, hogy egy asszisztentst is felvegyek, aki leveszi a gondot a vállamról.

Már két éve nem voltam szabadságon az igaz, de rendesek velem munkaadóim. A vidéki alternatívához képest fejedelmi fizetést adnak, a szép ezüstmetálszínű Passattal még a Tiszatóra is lemehetnek a hétvégén, hát miért zaklassam őket az igényeimmel. Ha nagyon elkezdek követelőzni, hogy szabadságra megyek, talán még útilaput is kötnek a talpam alá. Nekem pedig keresnem kell, hiszen három „neveletlen” gyermekem van. Viktor, a nagyfiam 12 éves, szorgalmas, igyekvő, akár a párom, igazi jó gyerek. Sohasem kellett nógatni a tanulásra. Gergő kis bohém, és nyolc évéhez képest igen önérvényes, szuverén egyéniség. Tanulni lusta, bár jó eszű. Olyan életművész alkat, inkább rám ütött. Hat éves kislányunk, Böbikénk, hosszú szőke copfjaival, kék szemével vonzza a tekinteteket, s bizony ő a szemünk fénye. Inkább feleségemhez hasonlít, és nagy a vonzalom kettejük között.

Ha pedig egyszer megengedhettem magamnak, hogy a feleségem ne dolgozzon, illetve heti két alkalommal két órát rendeljen a szépen berendezett magánrendelőjében, akkor erről a szintről már nem léphetek vissza. Tehát dolgoznom kell akár összeszorított fogakkal is. No meg szeretek is dolgozni, főleg ha nem avatkoznak bele a részletekbe, és a fő irányvonal meghatározása után a részleteket a saját fejem után csinálhatom. Kikérem én a véleményüket abban, amit úgy érzek, hogy meghaladja a képességeimet, vagy hogy ők jobban tudják, de ha rám telepednek és kézi vezérléssel irányítanak, akkor csökönyös tudok lenni, mint egy öszvér.

A céget szinte a semmiből építettem fel. Két évvel ezelőtt egy üres lakásban egy telefonnal, meg egy hokedlivel kezdtem, s ma már összesen 9 fővel évi 250 milliót forgalmazunk

olyan kávétejszínből, amit csak jómódúak fogyasztanak, s bizony sokat kellett eladni, hogy ennyi pénz összejöjjön. Igaz, az osztrákok adták az alaptőkét, de az két év alatt megötszöröződött. Ők szerezték a külföldi gyártópartnert, ők rendelték a méregdrága reklámot, de az eladást, azt bizony nekem kellett véres verítékkal megszervezni. Persze nem olyan nehéz az, főleg utólag visszatekintve. Csak egy kicsit alkalmazni kell a Carnegie könyvben tanultakat, beszéltetni a vevőket, és nagyokat hallgatni, kedvesen mosolyogni, nem szidni a konkurenciát, és sohasem vitatkozni. Az élelmiszerkereskedelem még magyar kézben van, nem olyan kemények a piac farkastörvényei, mint Ausztriában. Mire pedig itt is megszigorodnak a körülmények, mi már megalapoztuk a helyzetünket, és úgy megszeretnek a fogyasztók, hogy egy bolt sem engedheti meg magának, hogy ne tartsa termékünket.

Hat óra van. Hogy elszaladt az idő, pedig még át kell tekintenem a mai postát és a havi jelentés szöveges részét is össze kell állítanom. A posta mindig tartalmaz valami frisset, izgalmasat, fontosat. Még akkor is átnézem, ha este hétkor érek vissza Miskolcra, mert talán aludni se tudnék azzal a tudattal, hogy valami fontos elintézetlen ügy hever az asztalomon. A havi jelentés szöveges része - amit ráadásul, németül kell megfogalmaznom - fontosabb, mint a számszaki kimutatás, mert az osztrák igazgató egy rapszodikus egyéniség, aki sokat ad a külsőségekre. Bár komor helyettese a havi beszámolókon összehúzott szemöldökével csak a számokat böngészi, ő sokkal magasabbról nézi a dolgokat. Ha makrogazdasági összefüggésekkel indokolva alátámasztom a tárgyhavi esetleg gyengébb eredményt, még elismerést is kapok az értelmes okfejtésért, a szép szövegeketért. Ha a hétköznapi dolgai közül valami életszerűt vidáman, szórakoztatóan elő tudok adni, még meg is dicsér, szinte ő vigasztal, nyugtat, hogy ne izgassam magam a számokon. Hát ezért dolgozom én reggel fél nyolctól este fél nyolcig. Ezen kívül egy jó óra az út autóval a vidéki nagyvárosba és vissza, ahonnan már negyedik éve Budapestre ingázom.

Otthon úgy kellett lekalapálni a cipőt a lábamról. Mutattam Editemnek, hiszen orvosnő a drágám, még ha nem is ez a szakterülete, kinek mutassam, ha nem neki? Biztos megnyomta a cipőt, vélte bizonytalanul. No a Párizsi utcában vett, kézzel varrott, egy éve viselt, no az nem, az nem lehet. De nem vitatkoztam, hiszen minden vitát megnyer az ember, melyet el sem kezd, és azzal a gondolattal aludtam el, hogy majd holnapra elmúlik.

Másnap sem lett jobb a helyzet, sőt délben már lépni sem tudtam, bal bokám, mint valami hatalmasra duzzadt zsömle vagy cipő, szinte kifolyt a cipőből. Rajtam akkor sem fog ki senki. Görgős székem van, az íróasztalba, szekrényekbe kapaszkodva ide - oda gurultam, telefonáltam, rendezkedtem, mert életemem a mozgás, változás. Azt szeretem, ha mindig történik valami körülöttem. Mire elérkezett a munkaidő vége, hirtelen eszembe ötlött, hogy így autót sem tudok vezetni. Mentő ötletként megkértem kolleganőmet, Dórárt hogy vigyen haza. Ő egy évig gyermekfelügyelőként dolgozott Ausztriában és sokat vezetett ilyen hatalmas kocsit, mint a Passat. A túlmunkát majd kompenzálom neki.

Otthon Editem szenttelenül fogadott és közölte, hogy elígért szüleinek bűntört rámolni. Szívemet mintha tör járta volna át. Hát az aranytojást tojó tyúkot is le akarja vágni? Nem félt, nem félti saját magát és a családot sem? Nem gondol arra, hogy ha én összeomlok, akkor nem lesz családfenntartó? Hát szeretet, amit irántam, érez, vagy csak ráutaltság, kényszer-összetartozás?

Ő persze nyafkának tartja a férfiakat és az összes győgmód, amit kapok, hogy „ne hagyd el magad”, meg „majd elmúlik, nem kell törődni vele”. Őket így nevelték az orvosi egyetemen, hogy az orvos nem lehet beteg. Való igaz, még lázasan is felkelt naponta háromszor a lakást felmosni, ha pedig már annak nekifogott, akkor a ruhát is kimosta és kitergette, az ebédet is megfőzte, gyakorlatilag egész nap dolgozott. Én sem voltam a hús végigdolgozott évem alatt egyetlen napot sem táppénzen, most pedig mozdulni is alig tudok a fájdalomtól.

Gonosz, alattomos ez a fájdalom. Nem estem el, még csak meg sem botlottam, nem emeltem terhet, nem bicsaklott ki a bokám, csak duzzadt és fáj. És ilyen állapotban menjek anyósomékhöz szekrényeket emelgetni? Hát szeret engem egyáltalán Editem, vagy csak él mellettem magának és a családnak?

Mikor együtt jártunk, az alatt a két hónap alatt olyan forró volt a szerelmünk, hogy szinte elégetett minket. Kiállta az idő próbáját is, hiszen akkoriban tengerész voltam és a viharos eljegyzés után, még egy évig keringtem a nagyvilágban, mialatt több mint száz szerelmes levelet irtunk egymásnak. Igaz, azóta eltelt 13 év és a levelek lekerültek a garázsba, egy nejlonszatyorba és csak porosodnak ott, mint érzelmeink a szívünkben.

Most egyáltalán nem érzem a szeretetét. Igaz én szélsőséges vagyok, hamar tudok örülni, hahotázni, szenvedélyesen lelkesülni és ugyanolyan gyorsan váltok is át az ellenkező végletbe, ő pedig a lassú víz, partot mos tipikus esete. Nem könnyű lelkesedést elérni nála, pozitív érzelmeit nem mutatja ki, de az élet napi terheit is szinte szó nélkül tűri. Csak akkor csattan fel, ha a lakás rendjével és tisztaságával kapcsolatban komolyan vétkezünk, egyébként halk, monoton hangon olvassa fejünkre apró botlásainkat. Jó memóriájával évek múlva is visszaemlékszik dolgokra, ezeket a legváratlanabb pillanatban orrunk alá dörgöli és tud csípni is, mivel Skorpió. Én pedig Oroszlánként nagyvonalúbb vagyok, de elvárom, hogy tiszteljenek, felnézzenek rám a családban és hálás is, vagyok ezért, ha megkapom. Most azonban a keserűség önti el szívemet, mert nem értem Editem viselkedését.

2 A HAZAI EGÉSZSÉGÜGY

Mivel harmadnapra sem lappadt le a gigantikusra duzzadt boka, Editem elcipelt volt munkahelyére, a kórházba. Suszternek cipője, doktornőnek a férje, ahogy ezt mondani szokták. Vért és vizeletmintát vettek, megröntgenezték a bokám, és a nőgyógyászaton kívül szinte minden osztályon megvizsgáltak. A fogpanoráma röntgen kizárta, hogy lyukas fog legyen az ízületi gyulladás okozója. A gégszék perceként át kapirgálták a torkomat, de a mandulám sem ludas a betegségben. Az urológiai vizsgálatot ellenségemnek sem kívánom, de még csak nem is prosztata eredetű a bokaduzzanat. A tüdőszűrés és a próbaoltás a csonttuberkulózist és egyéb változatos nyavalyákat szűrt ki, míg végül, hatnapi vizsgálódás után a kórház baleseti sebészetén térdig begipszelték a bal lábam.

Hiába tiltakoztam, hogy nem bicsaklott, nem rándult meg. Ilyen esetben ez a szokás, és különben is egy doktornő férjétől elvárható, hogy ne akadékoskodjon. Alig pár napja, hogy szabadságra vágyakoztam, hát itt van. Természetesen nem mentem táppénzre, hiszen a tavalyi és tavalyelőtti szabadságom is bent maradt a cégben, hát akkor most erre elhasználom.

Rájöttem, hogy nincs olyan nagy vész, mert ha részletes számlát kérek a postától, akkor a cégnél elszámolhatom a telefonköltséget, és telefonon tudom irányítani a bent folyó munkát, a két területi vezetőt, pedig hetente lerendelem, és a lakásomon beszámoltatom őket. Így is telt el az első két hét és nagyjából meg voltam elégedve munkám hatékonyságával. Naponta körülbelül két órán keresztül telefonáltam, a hordozható notebook számítógépemen megírtam az írásban kiadandó feladatokat a központban dolgozó hölgyeknek és az ügyeletes látogató számítógéplemezen mindig elhozta az adatokat, tehát informált voltam a cég napi ügyeiről is.

A gipszet nyolc nap után lefűrészték a lábamról és ezzel az orvostudomány gyakorlatilag fel is adta a gyógyulással kapcsolatos törekvését. Ok nincs, így diagnózis sincs, ha pedig nincs diagnózis, akkor pedig nem lehet kezelni sem. Néhány egyszerűbb háziszert is kipróbáltunk, ecetes borogatás, Venoruton kenőcsös borogatás, de ezekben már ab ovo nem

hittem, mert túl egyszerű dolgoknak tűntek egy ilyen makacs duzzanathoz. Mivel feleségem pár éve ráállt az akupunktúrára, neki is bizalmat szavaztam és megengedtem, hogy sündisznóvá változtasson. Most már megértem, miért csak akkora a pacientúrája, amekkora. Legalább tíz, alkalmanként 18-19 tűt is szúrt belém, természetesen a legkellemesebb helyekre, mint a nagylábujj körmének töve, két lábujj köze, térdhajlat, valamint a fül érzékenyebb részei.

A legrosszabb a mozdulatlanság, mivel 20-30 percig kell túrni a picike tűket testemben. A legelső alkalommal, amikor a hátamba kaptam néhány tűt, majdnem elájultam, mert azt hittem, hogy a 3-5 centi hosszú tűket tövig döfi belém. Felhergeltem magam, hogy a bordáimat kívülről nem is láthatja és mi lesz, ha véletlenül egy bordámba döfi a tűket. Csak akkor nyugodtam meg némileg, mikor megmutatta, hogy maximum 4-5 mm mélyen ül a finom acélból vagy ezüsből készített tű és semmilyen létfontosságú szervemben nem tehet kárt. Körülbelül két hétig tartott a napi félórás kínzás, de semmilyen eredményt nem hozott.

3 AUSZTRIA

Közben konzultáltam osztrák főnökeimmel. Egyetértettek és engedélyezték, hogy a cégautó vezetésére átmenetileg napi 1.500 nettóért a cég költségén egy taxist fogadjak és így lássam el munkámat. Egy kicsit még büszke is lettem, hogy sofőr visz ide-oda a városban, cipeli a táskámat, hiszen nélkülözhetetlen ember vagyok, nem akárki. Még azt is megszervezték, hogy Bécsben az anyavállalat költségén egy neves belgyógyász megvizsgáljon. Gyomorhajós külsejű, szikár orvos fogadott a századelőt idéző rendelőben. Megnyomogatta a hasfalamat, belenézett a torkomba, elmondtam azt, amit már itthon is elmondtam és továbbküldött az egyik legnevesebb bécsi sebészhez, egy sebészeti kórház igazgató főorvosához. Professzor Feigengraf kedvesen fogadott magánrendelésén, összehasonlította a két lábam, hogy egyforma hosszúak-e, összehasonlította két bokám, centiméterrel méregetett, jegyzetelt, kérdezgetett, hümmögött. Berendelt munkahelyére a kórházba is, ahol 2.000 schilling előleg lefizetése után egy alorvos ismét megvizsgált, feltette ugyanazokat a kérdéseket, és átküldött egy ultrahangos vizsgálatra. Itt egy arab származású orvos tekintett bokám belsejébe egy méregdrága supermodern japán készülékkel. Még az ereket is ki tudta nagyítani, látszott, ahogy a vér pulzál benne, és közben jól elbeszélgettünk, mert ő is szerette a finom kézzel varrott cipőket és örült, hogy Budapesten a bécsi árakhoz képest olcsóbban veheti meg. A harmadik vizsgálatra elkészült a lelet, miszerint a bal bokámban semmilyen kóros eltérés sem észlelhető, így a professzor úr zárszava, melyet magnóra diktált, így hangzott. Dem Patienten wird Geduld empfohlen. A betegnek türelmet javaslunk. Elbúcsúztunk, megköszönte a literes unicumot és szinte megkönnyebbülten indultam hazafelé.

Na, gondoltam magamban, ennyit azért otthon is tudtak az orvosok, és kicsit másképp csengett a fülemben osztrák igazgatónk mondata: Odalenn nem tudják magát meggyógyítani, majd mi itt fönt Bécsben! Kellemetlen is volt ez a nagy felhajtás körülöttem és különben sem szeretek senkinek lekötelezettje lenni. Életemben először olyan úr voltam, hogy Burgenlandban, hazafelé jövet megihattam egy viertel¹ mustot és még haza is vihettem kóstolóba. Az osztrák gazdák élelmesek, már zavaros állapotában árulják a bornak valót, és bizony jó pénzt elkérnek érte. Állítólag egészséges is mustot inni, mintha valaki azt mondta volna, hogy tisztítja a beleket, tehát tulajdonképpen egészségügyi kezelés részének is tekinthetem a mustivást.

---

¹ Osztrák mértékegység 2,5 dl

Az osztrák vonal akkor kipipálva, gondoltam magamban és mivel egy magyar partner-vállalat igazgatója már korábban megígért egy fonyódi beutalót, családommal két hétre kapcsolódtam. Kellemetlen volt, hogy családomnak alkalmazkodnia kellett hozzám. Amikor a zsúfolt hetvenesen átbicegtem útban a strand felé, kisebbik fiam őszinte örömmel felkiáltott: Apának sikerült átérni! Az igaz, hogy egy Wartburgos két centivel mögöttem zúgott el, de átértem. Apró örömeiből áll az élet. Azért elgondolkoztam azon, hogy korábban hány bicegős embert vettem észre és hánynak adtam udvariasan elsőbbséget. Egy kis betegség mennyire megváltoztatja az ember gondolkodását!

Két nap után feladtam. Nem akartam elefántként családom nyakán lenni. A tűző napon takargatni kellett a bokámat, mert a naptól még jobban fájt, gyerekeim pedig unták, hogy miattam lassabban érnek le a partra. Editem szolidaritásból mellettem jött, de állandóan a gyerekek után rikoltzott, mert féltette őket. Hát inkább olvasgattam a szoba hűvösében, és az üdülővel szomszédos borozóban vigasztalgtam magam a finom szekszárdi búfelejtővel.

Este Editem megakupunktúrázott és egy kicsit mintha javult volna az állapotom. Eszembe villant idegenforgalmi múltamból a közeli pusztai gyógyforrás és már útban is voltunk az áhított - talán gyógyulást is hozó - kincs felé. Editem megállapítását, miszerint gyulladt izületekre nem szokott használni a meleg víz, elengedtem fülem mellett, és másnap ismét duplára dagadt bokával hallgattam dohogását, hogy mindenkire hallgatok, csak rá nem. A betegség átalakítja az egész embert.

Azelőtt a formásabb hölgyeken akadt meg a szemem, most a bicegőket veszem észre. Gipszelt, bekötött lábú, csípőficamos, minden járáshibással észrevesszük egymást már száz méterről is. Milyen igaz a mondás: Csak az értheti meg más szenvedését, aki maga is szenvedett! Én úgy érzem eddig is jól megértettem az embereket. A vállalati pszichológus is megállapította, hogy átlagon felüli az empátiakészségem. Nagyon jól bele tudom élni magam más helyzetébe, és ezért alkalmas lennék szociális feladatokra. Gondolkodtam is érettségi után, hogy testi vagy lelki sérült gyerekek gondozójának tanuljak a Bátky György Főiskolán, de szüleimmel való kamaszkori összetűzéseim miatt ebből nem lett semmi. Már a lányok is megnéznek újból, de nem karcsú formám és jó kiállításom miatt, mint régen, hanem bicegésemmel kelt bennük érdeklődést és részvétet. A két hét még ilyen állapotban is hamar elszállt, bár az arcátlan árak gondoskodtak róla, hogy a földön maradjak.

4 LUJÁN

Szinte örültem, amikor újból munkába állhattam. Azt csak igen halkán mondom, hogy azért szabadságom alatt sem szakadt meg kapcsolatom a céggel. Hála az autóba szerelt rádiótelefonnak sok dolgot el tudtam rendezni a cégnél úgy, hogy Editem nem szerzett tudomást róla. Ő mindig csak azt hajtja, senki sem fizeti meg, hogy napi 12 órát dolgozol és 15 órát vagy távol. Minek maradsz ott munkaidő után? Nincs pótolhatatlan ember, miért nem mész szabadságra? Minek foglalkozol mindig, még szabadságod alatt is a benti dolgokkal?

Nem tudja megérteni, hogy nekem szívügyem a munka. Vagy szívvel-lélekkel tesz, vagy otthagynom az egészet. Én nem vagyok képes tessék-lássék, félgőzzel, erőmmel takarékoskodva, kényelmesen dolgozgatni. Közben kezdtem további gyógyulási lehetőségek után is kutatgatni. Mikor egyik este összefutottam az egyik jómódú vállalkozó lakótárssal lépcsőházunkban, említette, hogy egy kínai gyógyító rendel a Kertalja városrészben, egy csödbement szépségfarm épületében. Neki a gerince fájt és szintén nem tudott mit kezdeni vele az orvostudomány, de tíz kezelés után megszűnt minden fájdalma. A harmadik kezelés után úgy fájt,

hogy majdnem lecsaptam a kínait, mondta, de megnyugtatott, hogy ennek így kell lenni és a végén igaza lett.

Vegyes érzelmekkel indultam szombaton 11 óra felé a Kertaljára. Egy túlméretésre sikeredett családi ház melléképületében, a hajmosó tálat és az árválgató kozmetikai széket kerülgetve egy tarka vászongöngy mögött pillantottam meg a kínait. Jónapot, hol fáj, üdvözölt és válaszat alig megvárva leültetett a viharvert, kiszolgált díványra, ölébe vette lábam, és két keze közé helyezte. Nem báj, ájné meggyógyítani, vigasztalt és nyugtatón hatott rám sejtelmes keleti mosolya. Szavakkal nehezen leírható érzés vett erőt rajtam. Szólni nemigen mertem, mert láttam, hogy igen-igen koncentrált és nem akartam a kezelés hatékonyságát kíváncsiskodással rontani.

Mintha energiafelhőbe került volna a bokám és valami porszívóféle, valamit nagyon erősen húzott volna ki belőle. Kérdően néztem feleségemre, aki nélkül nem mertem elmenni a varázslóhoz, de ő is most látott életében először ilyet és nem tudott hozzászólni. Kezelés után mutatta, hogy ugráljak fájós lábamon. Ez vagy örült, vagy hatalmas önbizalma van, súgtam feleségemnek, és bátortalanul rugóztam kettőt bal lábamon. Valóban könnyebben mozgott és jóval kevésbé fájt, mint kezelés előtt. Így még az ezer forintot is szívesen adtam oda a félórás kezelésért.

Kezelésem után, mivel egyben a kezelési időnek is vége volt, szóba elegyedtünk, sőt kis tálkában magával hozott ebédjéből is megkínált. Mikor megígértem, hogy elkalauzolom az osztrák nagykövetségre, kijelentette, hogy én pólátá azaz barát vagyok. Szertartásosan kikísért a ház elé és leplezetlen mohósággal nézte a céges ezüstmetál Passatot. Te jönni minden nap, vizionlátásla, búcsúzott tőlem és komótosan visszament kis helyiségébe.

Hétfőn már fél nyolckor ott ültem a váróban, hogy első legyek és siethessek Budapestre, mert betegségem miatt az élet nem állhat. Feszült türelmetlenségemnek szöges ellentéte volt Luján, aki egy keleti uralkodó méltóságával közeledett az emelkedőn és kiismerhetetlen mosolyával háritotta el azt a Wartburgost, aki udvariasságból elément füstokádójával, hogy pár tucat lépést megspóroljon neki. Egy piros kockás füzetben vezették mi betegek az előjegyzést, ami a létező legnagyobb káoszt eredményezte, mivel az élelmesebbek kihúzták a nekik tetsző időpontokról az oda korábban beírtakat. Luján, mint végső döntnök, beintett mindig valakit a várakozók közül, és senki sem mert reklamálni. A második kezelésnél az ezresből ötszázat visszakaptam, úgy látszik Luján átvette a magyar orvosok szokását, hogy az első alkalommal kivizsgálás címen nagyobb összeget kérnek.

Majdnem félórát zsihogott a lábam a kezelés után is, mintha valami időzített energiafelhőt ragasztott volna rám Luján. A duzzanat bár mindig visszanyeri a formáját estére, kezelés után lelappad és már egész jól tudok bicegni vele. A várakoztatás, melyet a rossz szervezésnek tudtam be a kezelése előtt ügyes reklámfogás is lehet, mivel a betegek egymás fejét tömők a csodás gyógyulások történeteivel, olvasgatják a másik kockás füzetet, melybe Luján biztatására a gyógyultak leírják gyógyulásuk történetét. Kezdem érezni, hogy Luján naiv ábrázata mögött sokkal több tudás rejtőzik, mint sejténem.

Este hazaérkezésemkor véletlenül a szemben levő panelből látom kilépni Lujánt, és váratlan ötlettel felhívom lakásunkba. Itt már hamar oldódik, fahéjas, uborkás kínai rántottát rittyent nekünk - lerí róla, hogy tud és szeret főzni - és az Andreas Handatlas 1894-es kiadását, valamint egy újabb világatlaszt lapozgatva közel három órát eltársalgunk kézzel-lábbal. Szótár segítségével kiderül, hogy nem az osztrák nagykövetség helyét kellene ismernem, ő is tudja, hogy 200 m-re van a kínai követségtől a Benczúr utcában, hanem ismerősömmnek kellene lenni a követségen, hogy elintézzem neki az osztrák vízumot. Kivettem egy nap szabadságot és Lujánt meg főnökét - valami munkaerő közvetítő cég kiküldöttjét - felvittem Budapestre.

Egyszerű dolgom lesz, gondoltam, hiszen Lujánnak egyik gyógyult osztrák betege szép meghívólevelet irt és a vízumokat ma már percek alatt intézik. Hát csalódtam, méghozzá nem

is kicsit. Először a megyei rendőrkapitányságon kellett valami kiutazási engedélyért az idegenrendészeti osztályon kuncsorognom. Tiszta szándékom tudatában bátran léptem a váróba, de az ott levők lehorgasztott feje, hétrét görnyedt testtartása, alázatos hangneme már sejtetett valamit. Egy hölgy pattogó hangon közölte, hogy mivel a Zalaegerszegi rendőrkapitányság üttötte be Luján beutazó vízumát, Luján nem is lehetne városunkban és tulajdonképpen azért a főbenjáró bűnért, hogy ő 150 km-rel odébb költözött kiutasítás járna. Hosszas könyörgés után belátta, hogy pont ezt szeretnék legalizálni és 600 \$ azonnali forintra váltása fejében átírta az ideiglenes lakhelyet városunkra. Kiutazási engedély külön nem kell, ha kapunk vízumot, a tartózkodási engedély érvényességéig beengedik Lujánt az országba. Mire Budapestre értünk már nem volt ügyfélfogadás az osztrák követségen és természetesen semmilyen információt sem lehetett szerezni.

Li, a munkaerő közvetítő cég munkatársa angolul közölte, hogy Luján meg akar hívni egy előkelő kínai étterembe, de átláttam a szitán, tudtam Luján milyen takarékos és máris összeállt a kép. Kínából szinte lehetetlen kiutazási engedélyt kapni. Súlyos kapcsolat, protekció, stb. szükséges hozzá. Luján, kínai oldalról nézve a Pingxuang nagyvállalat munkaerő közvetítő részlegének hivatalos kiküldöttjeként van itt, s bár Li semmit sem segít neki, semmiben se támogatja őt a kiküldő vállalat részéről, Lujánnak havi 400 \$- t kell leszurkolnia számára, ami állítólag a Pingxuangué.

Ha a nagyfőnök megjön, annak is pénzt kell adni, és egyáltalán úgy táncolni, ahogy ők fütyülnek. Kezdem megsajnálni szegény fiút. Nem elég, hogy szemmel látható koncentrációval napi 12 órát dolgozik, egyedül küzd a magyar hivatali apparátus bürokráciájával, még honfitársai is lenyúlják, kihasználják. Amikor négy szemközt megkérdeztem Lujántól, miért nem szakít velük, ujjait torkán vízszintesen elhúzva mutatta, hogy mi lenne a következménye.

Alig, hogy megvolt nálunk a rendszerváltás, ha megvolt egyáltalán, már alig emlékszünk, mi mindent tettek meg emberek egy nyugati útért még a nyolcvanas évek elején is. A 400 \$ havi költség még csak egyik része Luján terheinek. A szépségfarm tulajdonosa, aki alkalmazottként bejelentette, a bevétel felét elveszi tőle helységhasználat és egyebek címén így Lujánnak bevétel mínusz 50%, mínusz 400 \$, mínusz átlagfeletti lakbér maradékösszegeből kell takarékoskodni és támogatni családját, beleértve idős szüleit. Ezért határozottan kijelentem, hogy nincs a közelben elegáns kínai étterem és egy múltból ottfelgett önkiszolgálóban alumínium tálcán olcsón megebédelünk.

Hazaúton Li kínaiul dohogott Lujánnal, hogy nincs megelégedve az ügyintézés menetével. Én, angyali mosolyt erőltetve arcomra, angolul faggattam Li-t Lujánhoz fűződő kapcsolatról és érdeklődtem, hogy ő mit tesz Luján tartózkodási engedélye, érdekképviselete érdekében, mint kvázi munkaadó. Erre észrevette magát, talán rájött, hogy a kínai nyelv számomra érthetetlen lehet, de intuícióval hanglejtésekből, bizonyos szavak, szókombinációk előfordulási gyakoriságából sok mindent ki tudok következtetni.

Este vacsorameghívást kaptunk Lujántól, aki egymaga 11 fogást készített el hihetetlenül rövid idő alatt. Olajban dinsztelt káposztát kínai fűszerekkel, apró hús szeletkével, olajban dinsztelt zöldbabot, hasonlóan elkészítve, dinsztelt zöldpaprikát húsdarabkákkal, forró olajon megkapatott uborkát rántottakockákkal, fahéjas-gyömbéres csirkét, fahéjas-gyömbéres-csillagánizsos marhahúskockákat, piciny téstapárnácskába töltött húsos derelyét ecetes szójaszósszal, főtt rizst s végül olajos kristálycukorban piritott amerikai mogyorót. Az ételek csöpögtek az olajtól, így két fogás között hazaszöktem kenyérért, mert félttem, hogy gyomorrontást kapok.

Luján szörnyülködve pillantotta meg kezemben és harsány nem jó, nem jó kiáltással igyekezett lebeszélni fogyasztásáról. Mivel egyszemélyes konyhájában a főtt rizs utoljára készült el, a köretet utólag fogyasztottuk, szinte rizsszemenként magunkba tömve, hiszen az első három fogásból úgy szedtünk, hogy több biztosan nem lesz. Gyermekeim nagyon élvezték a szokatlan

ízeket, s még konzervatív ízlésű Editem is csipegetett a tálból. A maradékot, melyet Luján ránk tukmált, még három napig ettük úgy, hogy a szomszédainkat is végigkínáltuk belőle. Az ünnepi alkalomból még sör és kínai rizspálinka is előkerült s legnagyobb megdöbbenésünkre Luján még egy cigarettára is rágyújtott. Mint később rájöttünk nem jó hangulatában tette ezt a különben puritán gyógyító, hanem előljárójától való félelmében, akinek hangulatát nem merte elrontani.

Másnap, már második nap szabadságomat eltöltve korán reggel nyolckor ott álltunk az osztrák követség vízumosztó alagsorának bejáratának bejárata előtt. Nyitáskor körülbelül 100 fő várt bebocsátásra, fekete bőrűek, indiaiak, románok, erdélyiek, mongol házaspár, pár orosz és ki tudja hány náció. Az alagsorban hatalmas tumultus, német és magyar nyelvű útmutatók, na szegény Luján komám, hogy tudnál te nélkülem vízumot kérni, gondoltam és feszült figyelemmel olvastam a vízumkérelmőlap - gyakorlott tekintetemnek is érthetetlen - bikkfanyelvét, melyből egy derül ki.

Kedves vízumigénylő! Neked semmi jogod nincs, minket nem érdekel, nem térítünk meg semmilyen költségedet, minket nem érdekel, hogyan töltöd ki a lapot, legjobban, ha nem is jössz hozzánk. A meghívólevél, melyben a meghívó leírja milyen súlyos betegségből gyógyította ki Luján és hálából országuk fővárosát szeretné megmutatni annak, akinek le van kötelezve, nem hatotta meg a hivatalnokokat. Tulajdonképpen a vízumosztály beutazás elhárító részleg a nagykövetségen. Ez hamarosan ki is derült, mert a szabályosan kitöltött, okmánybélyeggel, fényképpel, meghívólevéllel, bankbetét-igazolással, diplomamásolattal és még ki tudja, mivel felszerelt 3 napra vonatkozó vízumkérelmet azzal az indokkal utasították el, hogy a magyarországi tartózkodási engedély a beadás napján 30 napnál rövidebb ideig érvényes (valóban 28 napig volt már csak érvényes) és a szabály az szabály. Az, hogy az okmánybélyeget elbuktuk csak engem zavart, Luján már otthon hozzászólt a gyűrődéshez.

Kudarcom elszomorított, de Luján másnap változatlan mosollyal fogadott és szemmel látható koncentrációval gyógyított. 7-8 kezelés után jelentős mértékben javult a bal bokám és a 15-ik után rendesen tudtam bicegés nélkül járni vele. Editem szerint már csak ki kell mozgatni a beragadt izületet és minden rendbe fog jönni. Hálásan vettem búcsút Lujántól, mint gyógyítómtól azzal, hogy a kapcsolat nem szakad meg köztünk, és bármikor fordulhat hozzám segítségért. Bizony igaz volt, amit mondott: ájná csikung jó, ájná meggyógyítani. Érdekes, gondoltam magamban, miért nem tudnak olyan egyszerű szót, mint „én”, „kettő”, kimondani, amikor az ő nyelvük sokkal bonyolultabb, kimondhatatlanabb. De már megszoktam kiejtését és én is így beszélek vele: Thé pólátá. Luján csikung jó.

A gyógyítás neve csikung, de ez valami gyűjtőfogalom lehet, mert mint Luján mondja sok csikung van. Van harci csikung, van egészségmegőrző csikung és van gyógyító csikungból is egy pár fajta. Valahogy tudomást szerzett róla, hogy kínai cirkusz lesz a városban és meghívott az előadásra. Mikor rövid távollétét kihasználva megvettem a belépőket, bosszankodott, mert az előadás is a csikung egy bizonyos fajtája és a magyar jegyszedőnek büszkén mutatta kínai feliratos igazolványát, hogy ő csikung mester, szakmabeli, tehát ő ingyen léphet be.

Az előadás így közlelő, valóban elbűvölő volt. Sovány kínaiak kardot hajlítottak fejükön, homlokukkal 10 centis márványlapot roppantottak el, és az energiát egy pontra koncentrálnak, egy hegyével felfelé állított kardon pörögtek a meztelen hasukon. Bámultam a keletiek eszköztelen produkcióit és most már elhiszem, hogyha egy ilyen egyszázból csikung mester mondjuk Schwarzeneggerrel bajuszt akaszt, akkor az utóbbi húzza a rövidebbet. 8-10 méter távolságból néhány mozdulattal az összes energiáját el tudják szedni úgy, hogy az izomkolluszusnak végül jártányi ereje sem marad.

Az utóbbi időben nem láttam Lujánt. Egy Parkinson kóros betegétől kaptam értesítést, aki elmesélte, milyen kalandos körülmények között menekítette meg Lujánt fogvatartói karmaiból. Szeptember elsejéig szól Luján tartózkodási engedélye, de „gazdái” azon kívül, hogy

kihasználták, nem tettek semmit érdekében. De ő intézkedett, hiszen a Balaton melléki kisközségben, és a közeli nagyvárosban is sok ismerőse van. Mikor Lujánt meglátogattam új lakhelyén őszinte és mély barátsággal öleltük át egymást. Ő már meggyógyított, így nem érdekből, hanem valóban barátságból látogattam meg. Bennem is kezdett mocorogni az érdeklődés e különös keleti világ, a gyógyítás iránt.

Kisebbik fiam Gergő, aki már meg is próbálta Lujánt utánozni, kijelentette, számítógépes és csikungozó lesz, ha felnőtt. Luján hamar kiszótározta, hogy a közeli nagyvárosban lakó „főispán” fiát gyógyította meg életveszélyes betegségéből, így került a tartózkodási engedély pecsétje az útlevelebe. A képlet itt is ugyanaz, mint városunkban volt. Hosszú sorokban állnak az utcában az autók, közel húszan szoronganak a picinyke nyaraló előterében és Luján jövedelme felét új gazdája veszi el. Még annyit sem tett meg, hogy alkalmazotként jogi védelmet, fedezetet biztosítson neki, hanem ügyvéd barátjával társasági okiratot szerkesztett, melyben magát kültagként, Lujánt cégvezetőként, felelősként tüntette fel.

Lujánnak halvány fogalma sem volt, hogy törvénytelenül működik. Látott egy pecsétes papírt, a pénz felét leadja, ami nagyon nagy áldozat egy adó nélküli, vagy minimális mértékű adóhoz szokott kínai szemében. Sajnos hiába próbáltam figyelmeztetni, nem értette, vagy nem fogta fel az ezzel járó veszélyt. Hiába javasoltam, hogy alapítson kft-t, ezzel örök tartózkodási engedélyt vásárolna magának, egy másik betege segítségével 10.000 márkáért egy rozszant Opel Kadettet vásárolt, amit a kedves segítő német rendszámmal becsempészett az országba, majd a rendszámot kijuttatva itt hagyta Lujánt egy rendszám nélküli közel tízéves fekete autóval.

Luján büszkén emelte fel a megfakult pokrócot új szerzeményéről. Szemében tükröződött a büszkeség és csak most értettem meg, amit megismerkedésünk elején mondott. Állat simogatva adta tudtomra, hogy egy szakállas (öreg) Audi 45.000 \$-nak megfelelő összegbe kerül Kínában, amit ő otthon három élete alatt kereshetne meg. Sajnáltam Lujánt, tanácsokkal segítettem, de egy becsempészett autó hivatalos elvámoltatása már meghaladta lehetőségeimet. Azzal nyugtattam magam, majd talál még egy főispánt - Luján feje fölé cilindert rajzolt a levegőbe, ha magas rangú emberről beszélt - aki majd elrendezi az Opel Kadett sorsát is.

5 AGYKONTROLL

Telteket-múltak a hetek, próbáltam a bokám mozgatni, de az a maradék duzzanat csak nem akart eltűnni és korábbi mozgásképeségének is jó ha a felét visszanyerte. Nyomtam, erőltettem, mint Editem tanácsolta, de nem akart változni. Voltaképpen járni már feltűnés nélkül tudok, szinte egyáltalán nem bicegek, csak a futás marad ki az életemből, de azért ez az állapot nem hagy nyugodni, ez nem végleges megoldás. Nem is az, de talán most, most jön az igazi megoldás. Editem elvégezte az Agykontroll két hétvégén tartott tanfolyamát és hatalmas lelkesedéssel számolt be az ott tanultakról. Csodálkoztam is, hogyan tudta az én racionális, két lábbal a földön járó, sebészorvos Editemet így elkapni a gépszíj, de beadtam a derekam.

Bár számomra ellenreklám a tömegek rajongása - a Dózsa György úton kilométeres sort látva valaki megjegyezte, hogy Agykontroll-osok - hozzájárultam, hogy Editem beírasson a tanfolyamra. Nem szeretek ott lenni, ahol mindenki ott van és egyáltalán nem szeretek tömegember lenni. Végére is mindig egyéniség voltam és kilógtam a sorból. Fejemben motozott egy korábban hallott megjegyzés, miszerint sokan kerültek a tanfolyamot végzettek közül a Hárshegyre, de mire kezdődött a tanfolyam, már rég elfelejtettem aggályaimat és átszellemülten hallgattam a színészi képességekkel megáldott előadót. Amikor gondolatban ólomlapokba,

rézlemezekbe, falevelekbe, majd kutyába kellett gondolatban belebújnunk, megkérdeztem magamtól, jaj, hová kerültem, de a tanfolyam utolsó napjára már kiválóan tudtam lazítani, és az utolsó néhány óra, megmagyarázhatatlan és megdöbbentő eseményeket tartogat számomra.

Választott partnernőmmel - aki korábbi munkahelyemről a rendészeti vezető felesége - egymásnak ún. alfa állapotban² neveket, kort és lakcímet mondtunk és ezt követően mindketten szinte boszorkányos ügyességgel tudtuk az illető kinézetét, jellemét, szokásait, betegségeit elmondani. Partnernőm Sári Lászlóné, 56 éves, Kalocsa Remetesor 2 alatti lakost adta fel számomra esettanulmányként. Abban a pillanatban megjelent előttem egy testes parasztasszony fekete ruhában, a homlokán egy kavicsot láttam, ez talán agydaganat lesz, szájából valami sárga felhő lövellt ki, biztos szigorú, diktatórikus anya volt, így fordítottam le magamnak a képben megjelenített mondanivalót. Végigmentem szerveim, külső, belső tulajdonságain, s mikor majdnem kész voltam, egy partvis kezdett el szambázni mellette. Tisztaságmániás! - kiáltottam és társnőmet szinte úgy kellett felmosni a padlóról.

99 %-ban eltaláltam az érintett rokon tulajdonságait. Eleinte kissé bizonytalan voltam, mert a képek nem éles keretű, erősen megvilágított diaképként jelentek meg belső képernyőmön, hanem részleteiben homályos futó villanásként. Ha nem kapom el az első impressziót, az első képet, ha elkezdek gondolkozni, hogyan nézhet ki egy 56 éves kalocsai asszony, és milyen betegsége lehet, akkor már löttek is az egésznek. Néha egész különösen, megérezésként jelentkezett egy információ. Szinte éreztem vállaimban a terhet, amit az illetőnek nap-mint nap cipelnie kellett.

Késő estig azon gondolkoztunk, vajon ki vetítette a tudatunkba azokat a fura képeket és mi lehetett a célja vele, de erre a tanfolyamon sem kaptunk egyértelmű választ. Az elme volt a kulcsszó, de hogy mi az elme, és az hogyan működik, arról nem kaptunk kielégítő információt. Azt magunk is tudtuk, hogy megmagyarázhatatlan, de elvártuk volna, hogy aki ezt oktatja, alapos, közérthető ismeretekkel rendelkezzen a dolgok mértékéről, nem csak a mikéntjéről.

De tanultunk azért gyakorlatban használható, praktikus dolgokat is. Tudjuk fejleszteni megérezéseinket, intuíciós képességeinket és gyógyítani is tudjuk magunkat, sőt más is. Na ez már izgalmasnak ígérkezett. A tanfolyamon, egy korábban sclerózis multiplexben³ szenvedő asszonyka úgy szaladgált fel s alá, mint a gyík. Addig szuggerálta magának, hogy kis törpék habarccsal körbefalazzák a sérült idegszáleit, míg meggyógyult. Hát ez az, ez kell nekem! A fantáziám élénk, az érzélemvilágom gazdag, s ez a gyógy mód az én lelki személyiségemnek testhez álló. Osztrák főnökeim jóindulatúan mosolyogtak elbeszélésemen, s én bámulatos eredményt produkáltam. Influenzásan, megfázva, köhögve, taknyosan utaztam ki a szokásos havi értekezletre s kétórás esti alfa programozás után - mialatt én a törpéimmel mézet kenettem a torkomra - másnap makkegészségesen, teljesen tünetmentesen tartottam meg a sikeres beszámolót.

Bokámat úgy „programoztam”, hogy a dagadt, duzzadt állományt óriási szivacsként képzeltem el és a szorgos hupikék törpikék, Okoska, Duli-fuli és társai ezeket a szivacsdarabokat csavarták ki, nyomták ki a vizet belőle és így idézték elő a szivacs és majd bokám lelapulását. De a várt eredmény csak nem akart megjönni. Hiába nyomkodták törpikéim a nedveket a szivacsból, bokám szivacsából nem akart távozni a lé. Már két hónapja programoztam, mikor valaki azt ajánlotta, ne a duzzadt bokát programozzam, hanem képzeljem el magam teljesen egészségesnek, és ez legyen a húzóerő.

Nem értettem, hogy a szklerózisos hölgynek miért segítettek a törpék és nekem miért nem, de az egészséges állapot programozása sem jött be. Elképzelttem magam úgy is, hogy egészséges vagyok, de ez csak egy rövid kép erejéig sikerült. Nem jutott eszembe semmi, hogy

---

² Különleges tudatállapot az alvás és ébrenlét határán

³ Gyógyíthatatlan, bénulást okozó idegsorvadás

mivel foglalkozzak egészségesen. A törpikékkal valahogy jobban le tudtam foglalni magam. Úgy könyveltem el végül az agykontrollt, hogy hasznos, sok mindenre jó, de én nem tudom az öngyógyításban hasznosítani.

6 RADIESZTÉZIA

Mindig szerettem volna, ha Editem előbbre jut, fejlődik, ezért jártam a Természetgyógyászat és az Elixír folyóiratokat. A Természetgyógyászat valamivel komolyabb, de szárazabb is, erősen érződik, hogy orvosok irányítása alatt áll. Az Elixír másabb, érdekesebb, hozzám közelebb álló világ, bár itt is hirdetnek olyanokat, mint halottlátás, rontáslevevés, desztillált vízzel gyógyítás, amit biztosan nem próbálnék ki.

Papír- és betűéhségemet gyermekkoromból örököltem. Napi 100-150 oldalt tudtam olvasni bármilyen testhelyzetben, akár evés, ivás vagy fürdés közben is. Akkortájt esett meg, ha otthon mást már nem találtam, jobb híján édesapám mérlegképes könyvelői jegyzeteit, vagy a Szocialista vállalat számviteli rendszere c. könyvet is elolvastam. Most is rávetem magam mindkét folyóiraatra és mohón falam az érdekesnél érdekesebb cikkeket, mint medveepe a gyógyászatban, kerti mahónia a pikkelysömör kezelésében, olívaolaj és érelmeszesedés. Gyermekkorom óta érdekelt minden, ami az egészség megőrzésével kapcsolatos és örülök, ha Editemnek valami újat mondhatok, amit még ő sem tud azzal az okos orvosi fejével.

A hirdetések is egy külön világot alkotnak. Egy szimpatikusnak tűnő hirdetés alapján egy budai ház alagsorában jelentkezem a négy blokkból álló radiesztéziai és energetikai alaptanfolyamra. A magyar természetgyógyászat egyik nagy mágusa előadónk, első látásra mosolygós, higgadt, érett személyiség benyomását kelti. Egy hétvégi programért itt is 3.500 Ft-ot kell fizetni⁴ (kedvezménytel) de a tudásért sosem sajnáltam a pénzt. Előadónk 10 percet tölt azzal, hogy ki, ki mellé üljön, mert ő látja az energiákat és tudja, hogy ki mellé, ki való. Mellém egy hollófekete hajú, talán dél-francia, vagy portugál származású, de itt született huszoneves kerül, akivel, mint ilyen tanfolyamokon szokásos tegeződünk. Még a helyezkedés alatt elmeséli, hogy olyan erős energiái vannak, hogy az elektromos készülékek elromlanak érintésétől és sok kellemetlenséget okozott már, amikor valakivel egyszerre fogott meg egy kilincset. Rokonai fejfájása szinte percek alatt elmúlik, ha rájuk teszi kezét. Az első szünetben meg is keresi „problémájával” a mágust, aki szerint ez teljesen hétköznapi dolog és nincs benne semmi rendkívüli. Másnap már nem látom a teremben, úgy látszik a „szakvélemény” elvette kedvét a gyógyítói pályától.

Közben megtanuljuk a radiesztézia alapelemeit, mindnyájan veszünk újabb 500 Ft-ért két pálcát és 700 Ft-ért egy ingát és egy papírsémát az előadótól. Mágusunk jó üzletemberként már a második nap végén kérdőíves piackutatást végez szolgáltatására vonatkozóan. Valamit sejtve megpendíti, hogy név nélkül is ki lehet tölteni a lapokat. Én nevem vállalva írom meg, milyen élvezetes a téma s milyen elmélyült tudásról tanúskodik, de kíméletlen őszinteséggel a végére biggyesztem, hogy még jobb lenne, ha egy csipetnyi szerénységgel, meg alázattal is társulna, amiről annyit hallottunk a nap folyamán. Következményektől nem kell tartanom, mert nem kenyérkeresőként, hanem gyógyulni vágyóként jöttem a tanfolyamra és a kettő közti különbség érződik mindannyiunk magatartásán. A negyedik előadás végén ugyanis VIZSGÁT tehetünk, és nemigen kockáztat kritikát az, aki a vizsgán a vizsgáztató szubjektivitásának van kiszolgáltatva.

---

⁴ 1992-ben

Az előadás lebilincselően érdekes. Hallunk a természet rendje szerinti életről, a helyes (vegetáriánus) táplálkozásról, alázatról, odaadásról és gyógyulásokról, melyek nem földi parancsra történnek. Szerepel a témák között pszichoenergoinformatikai masszázis, imaginált holografikus regeneráció és a szemipermeabilis energiaközpontok testen történő elhelyezkedése. Zavaróak az idegen kifejezések. Csak akkor értem meg használatuk hátterét, mikor az előadó elkezd szapulni az orvostudományt és annak gyakorlóit, ugyanakkor életrajzában szerepel, hogy sikertelenül próbált orvos lenni. A rejtett kisebbségi érzés, a megvalósulatlan álmok sikeres megvalósítóinak szapulásában ölt testet.

De minek foglalkozom ilyen földi dolgokkal, mikor megtudhatom, hogy a születési órám rezgésszáma a legfontosabb az egészségem szempontjából. Születéskor voltam a legegészségesebb, ha születésem a kozmikus rend szerint történt. Úgy gyógyulhatok meg, ha előadónk ascendens korrekciós meditációval visszavisz az anyaméhbe, ahol újraszülethetek az alaprezgés szerint. Mivel nem múltba, hanem előre tekintő alkat vagyok, ennek kipróbálása nálam elmarad. De nem is baj ez, hiszen a betegség áldás (jelzés), hogy baj van életünkkel, tehát tulajdonképpen örülnünk kellene neki. A napi másfél órás jógát sem tudom megvalósítani, a hajnali harmatos réten való mezítláb járásról nem is beszélve. Mégsem veszem el, mert a meditatív légzést akár minden nap elvégezhetem. Belégzéskor a világegyetem végtelen kozmikus energiáját lélegzem magamba, kilégzéskor pedig arra koncentrálok, hogy a kilépő levegő sötét, szennyes, a salakanyagokkal a diszharmóniát, bánatot, a betegséget is vigye ki. Az agykontrollra emlékeztet a módszer s így van esélye, hogy kipróbáljam.

Táplálkozásunkkal is javíthatunk és ronthatunk egészségi állapotunkon. Húst lehetőleg ne, vagy minimális mennyiségben fogyasszunk, a tejcukor, tejföl nem emberi táplálék, a tejet a cigánygyerek nem tudja megemésztetni, a nagyüzemi tenyészetekből származó tojás pedig egyenesen szörnyű, mivel stresszel elhalmozott gén információt tartalmaz. A gyerekeknek a cukros tea tudatos bűn és mérgezés, szilvaféléket sohasem együnk mással együtt, banánt, narancsot enni szintén káros, mert a Biblia soraiban szerepel „Más földek gyümölcseit ne egyétek”. Lassú, bölcs, méltóságteljes legyen táplálékfelvételünk, mint a szopás. Elgondolkozom ezeken a bölcs tanításokon. Vajon tízmilliók nemzetünkben hány tucat ember tudja megvalósítani ezeket a táplálkozási szabályokat. Ez lenne oka mindnyájunk betegségének? Mit hoz akkor a jövő, amikor már lassan a déli, hamburger plusz kólára sem jut idő? Ebédidőben enyhe büntudattal eszem a franciasalátát, hisz meglehet a majonézhez nagyüzemi tenyészetből való tojást használtak.

Délutánra megnyugszom, mert kezünkbe vesszük a frissen vásárolt ingát és a passzív hallgatás helyett, már mi is aktívan részt veszünk a programban. Megismerkedünk a káros földsugárzások fajtáival és szembesülünk azzal, hogy az elkorcsosult emberiség elvesztette auralátását, hő regulációs és földsugárzás érzékelő képességét. Jó régóta korcsosulhatunk, ha már honfoglalóink is szarvasmarhákat használtak a káros földsugarak megállapítására. De mi a valódi geopatikus sugarak mellé még pszeudogeopatikus sugarakkal is romboljuk szervezetünket, mint a trafóház, a mikrohullámú sütő, a rádiótelefon vagy az adóállomások, nagyfeszültségű vezetékek közelsége.

Egy csoda, hogy még egyáltalán élünk. A könyvespolcot is jobb elkerülni, mert a könyvek magukba szívják a geopatikus sugárzást. Szerencsére már tudjuk az ellenszerét is e káros sugárzásoknak. Nem kellene drága ketyerék csak négy nagy terméskő a Dunából, vagy egy szalmazsák, 2-3 kg vadgesztenye fokhagymával keverve, lefelé fordított tükör 2-3 hetente félóra éleire állítva, esetleg alufólia de az hamar telítődik. Minden reggel ki kell rakni a napra a paplant, lepedőt, párnát, kirázni a yin információt.

Az aznapi előadás bejezésként megjelenik egy átszellemült fiatalember, aki szerényen ismerteti valami reiki nevű klubba való járás lehetőségét. Szemei a messzeségbe révednek és különösen csillognak. Először a „megszállott” szó jut eszembe róla, aztán eszembe jut, hol

láttam ilyen tekintet. Gyermekkorom átszellemült hajnali ministrálásai közben a Ferences Rend templomának oldalhajójában egy-egy szent olajfestménye függött az oltár felett. Az Istenre, vagy legalábbis az ég felé tekintő szemek jutottak vendégünkről eszembe. Előadónk nagyon elismerően beszélt róla. Úgy gyógyítanak kézzel, hogy szinte füstöl a kezük. Valamilyen szektaszerű dolgot érzek e mögött. A meghívott vendég szűkszavúsága, meg a füstölő kezek elképzelt látványa sem kavarja fel a fantáziám, így a reiki kuckó kimarad a programok közül.

A következő előadáson már ingázunk, és egy tesztlap segítségével kiderítem, hogy nem pihenem ki magam kellőképpen, táplálkozási zavaraim vannak, túlterhelem magam, nem sportolok eleget, és nem gyakorlom a belső csendet. Az ágyam viszont nincs rossz helyen, és ha ott lenne, Editem akkor se engedné átrendezni centire kimért hálószobánkat. Ha ezeket megváltoztatom, egy éven belül közel a maximális energiaszintet érhetem el. Érdekes, hogy az ingával saját és feleségem energiaszintjét is meg tudom állapítani még visszamenően is. Végtelenül unalmas témán, a gyógyfüveken, gyógyteákon, a teakeverékek kiingázásán rágjuk magunkat keresztül, s csak az vigasztal, másnap „terepre” megyünk, szabadidőruhában kell jönni, és élesben gyakoroljuk a fősugarak pálcával való behatárolását. A másnapi terep azzal kezdődött, hogy előadónk egy csatornafedél felett áthaladva (alig hallottuk egymás szavát a víz zubogásától) bemutatta, hogyan kell egy vízeret felfedezni.

El is indultunk úgy 20-25-en a buszmegálló felé hüvelykujj és mutatóujj közé fogott rézpálcákkal a kezünkben, ahol a közeledő busz vezetője felszálláshoz készülődő turistacsoportnak vélt bennünket és beállt a megállóba. Néhány idős hölgy ült a buszon, akik dermedten figyelték avatatlan szem számára szokatlan ténykedésünket, én pedig fohászokodtam, üzleti partnereim közül nehogy meglásson valaki, mert akkor lehet, hogy több üzletet nem kötök a szakmában. Túléltük a terepgyakorlatot, megnyálazott, lefelé fordított tenyérrel már a Hartmann csomópontot is tudjuk érzékelni, kimérhetjük lakásunkat vagy akár másét is 50 Ft-os négyzetméter áron.

A következő előadáson megtanuljuk az ember hét energiaközpontját, csakráját, az ezekhez tartozó szerveket, égitesteket, fémeket, gyógyteákat. Előadónk végül felajánlja, hogy az összes jelentkezőnek, akinek valamilyen egészségügyi problémája van, a helyszínen gyógy-módot javasol. Megdöbbenő, hogy 1-2 kivétellel mindenki jelentkezik. Talán mind gyógyulni jöttek a tanfolyamra, mint én, vagy betegen akarnak nekikezdeni másokat gyógyítani? A józan paraszti ész azt diktálja, hogy csak olyan gyógyítóhoz menjek, aki már legalább magát meg tudja gyógyítani. Előadónk igen változatos gyógy-módokat javasol a bemondott betegségekre, problémákra. Egyik társunk kislánya otthon lázasan fekszik, mire előadónk a távgyógyítást ajánlja fel.

Az édesanya könyörgő és egyben hálás tekintettel néz a mágusra, aki kecses japán táncmozdulatokhoz hasonlóan legyez kezével a levegőben, miközben mi koncentrálnak, és mély hallgatásba merülünk. A távkezelés végén társunk rohan hazatelefonálni és visszaigazolja az eredményt, mintha kicsit jobban lenne a gyerek. Duzzadt bokámra sárga agyagból pakolást javasolt, valamint 7-féle gyógynövény keverékéből készült teát. Az előadás végén Bud Spencert idéző, de szigorúbb tekintetű vendég látogat meg minket, előadónk régebbi tanítványa. Nyakában háromszög formájú alpakka medál, közepén kővel, bozontos szemöldöke, hosszú haja koronaként övezi fejét, látszik, hogy nem hétköznapi személyiség. Szinte számonkérően szól ránk, miközben a társaságot vizsgálgatja összehúzott szemöldökkel: Van köztetek tisztánlátó?

Mint kiderült, valami glóriafélt kellett volna látnunk a feje fölött. Egy-két jelentkezőt a helyszínen gyógyít. Energialabdacsokat dobál, és titokzatos mozdulatokat végez 2-3 méter távoból. A reakciók és az eredmények messze nem meggyőzőek. Végül megadja rendelője telefonszámát és mi pedig a rövid négy nap alatt magunkba szívott tudásról adunk számot. Újabb 1.500 Ft-ot kell érthetetlen módon külön vizsgadíjként a vizsgázóknak kifizetni. A fejen-

ként maximum ötperces vizsgán az egyik vizsgázó két kérdést kapott. Ártalmas-e vízér felett feküdni, és beugrató kérdésként, hogy mennyi ideig kell a gyerek kakaóját a mikrohullámú sütőben melegíteni? Ha az ilyen vizsga alapján természetgyógyászati működést lehet megkezdeni, akkor bizony gondolja meg az ember, kivel hagyja kezeltetni magát.

Hétfőn egyenként az irodámba hívom kolleganőimet, és az ingával megmértem energiaszintjüket. Mivel az eredmény meglepően alacsony, rádöbbenek az elmúlt 40 év gyakorlatára. A hétvégébe mindent belesűríteni, és a munkahelyen kipihenni, lazítani. Már megérte a tanfolyamra elmennem gondolom, miközben félig tréfásan felhívom kolleganőim figyelmét, hogy a munkahelyen kipihent állapotban kell megjelenniük. Otthon megpróbálkozom a lakás kimérésével, de kinek van kedve és érzéke 470 km autóvezetés és három vérré menő üzleti tárgyalás után pálcával végigegyensúlyozni a lakás minden négyzetcentiméterén.

Az inga egyébként is azt jelezte, hogy nem földsugárzás a betegségem oka. Agyagot sem tudom, hol lehet szerezni, arról nem is beszélve, hogy pedáns Editem mennyire nem tűri a legkisebb piszokkal, szennyel járó tevékenységet a lakásban. Maradna a gyógytea, de a kapásból, vizsgálat nélkül odavetett gyógymód javaslatot nem tudom komolyan venni. Sebaj, majd lesz másfajta gyógyír bajomra. Az Elixír minden hónapban leközöl, valami forradalmian új gyógymódot, hátha a következőben lesz az én megoldásom.

7 JEVGENYIJ

Üzleti utjaim egyike Nyugat-Magyarország egyik ipari nagyvárosába vezet. A kertvárosban orosz orvos-természetgyógyász hirdeti magát, hogy nem betegséget, hanem egész embert gyógyít. Az ebédszünetet felhasználva megvizsgál, és kéthetes kezelést javasol. A vizsgálat teljesen újszerű. Először négyoldalas, 100 kérdésből álló kérdőívet, tesztlapot kell kitöltenem, amin az étkezési szokásaimtól érzelmi reakciókig mindenre kiterjedően kíváncsiak. Ezt követően egy elektromos ellenállásként befogott és ezáltal felforrósított drótot mindkét kezem összes ujjának körme tövéhez tart és stopperrel méri, hány másodpercen belül kezdek jajgatni. A reakcióidők különbségéből valami vese csatorna eltömődést állapít meg. Persze ne a vesére, mint szervre gondoljunk, hanem az energiakivezetési (akupunktúrás) pontokat összekötő energiacsatornákra, a meridiánokra.

Pulzusomat is tapogatja több helyen, tehát nem csak a szívverésemre kíváncsi, hanem pulzusdiagnosztikát is alkalmaz. A diagnózissal nem jutottunk sokra, gondolom, hiszen a bizonyos vesecsatorna vagy meridián eltömődése még kevésbé kézzelfogható, mint a bokaduzzanat és az a tünet okára egyáltalán nem ad választ. Eléggé töri a magyart, és láthatóan megkönnyebbül, mikor általános iskolai és gimnáziumi orosz nyelvtanulásom romjait előhalászva, oroszul folytatjuk a társalgást. Négy nap múlva az utcában fizető-vendéglátó szobát bérelek és megkezdjük a kezelést naponta két alkalommal. Kétszer 700 Ft az 1.400, a szoba 900 naponta, tehát koszttal kb. negyvenezerbe fog kerülni a két hét, de úgylis jól keresek, az egészségemre nem szabad sajnálni a pénzt.

Az első kezelésem eldönthetem, hogy akupunktúrát, vagy bioenergiát választok kezelési módnak és én a bioenergiát választom. Az akupunktúrát a feleségem is próbálta, Luján energiája is eredményt hozott, hát lássuk! Az egész rendelőben valami szokatlan. Nem is a régi sezlonok, melyek a lakószobából átalakított rendelőnek ódon hangulatot kölcsönöznek, hanem a szentképek, feszületek, rózsafüzérek. A fal szinte minden négyzetmétere ezzel van borítva, és valahogy megérezem, ezeket nem a házigazda hagyta itt. Ahogy telnek-múlnak a napok, kezelőorvosom egyre jobban megnyílik előttem - én is nyitott könyv vagyok mindenkinek - és csodálkozva hallgatja, hogy a magyar törvények szerint nem is szabadna akupunktúrával foglalkoz-

nia, mert ezt Magyarországon csak orvosok végezhetik. Orvosként csak honosított diplomával lehet működni.

Nem akarom feleslegesen izgatni, de jó, ha tudja, meddig terjednek lehetőségei. Hazájában szövetkezeti sztárgyógyítóként három év előjegyzéssel kerültek hozzá a betegek, mégis Magyarországot választotta. Okát nem firtatom, könnyű kitalálni, a pénz. Felesége, kislánya itt vannak látogatóban, láthatóan élvezik a „Nyugat” áldásait és büszkén ülnek Apu szép Honda kocsjába. Szorgalmasan dolgozhat, meg biztosan spórol is kezelőorvosom. A bioenergia kezelést azzal kezdi, hogy egész testem fölött végigsimít, mint megtudtam aurakiegyenlítést végez, és különleges mozdulatokat is tesz, de ezeket csak elképzelem, mert csukott szemmel, felfelé fordított tenyérrel kell közben ülnöm. Amikor bokámra teszi kezét, hasonlót érzek, mint mikor Luján kezel, de az intenzitása nem éri el Lujánét.

A kezelés után egy nem tűhegyes, de mégis szögekkel kirakott 30x30 cm-es kis szőnyegre kell hátradőlnöm, ami majd pezsdíti a vérkeringést. A következő alkalommal egy csinos kis tűhegyes kalapácsot vesz elő és térdemtől le a bokáig körbe-körbe ezzel kopácsol szorgosan, mint egy harkály. A csillagokat látom közben, de mindent elviselek a gyógyulás érdekében. Még a mumióknak nevezett fertelmes ízű italból is iszom. A mumió a távol-keleti hegységek kőzeteinek „izzadsága”, méregdrága gyantaszerű valami (5 gramm 1.000 Ft kedvezményes áron), ezt kell desztillált vízben feloldva naponta fogyasztani, mert tisztítja, méregteleníti a szervezetet.

Mint lassan kiderült, gyógyítóm válófélben van, feleségétől elhidegült, s akit asszisztensnőjének hittem, szintén orvos és sorsukat egymáshoz szeretnék kapcsolni. Cherchez la femme, gondolom, mert kezdettől fogva éreztem valami gondterheltséget ötvenes éveinek végét taposó gyógyítómon, s most kiderült, harmincas kolleganője a ludas. Néha ő is kezeli „bioenergiával” bokám, de a keze testmelegén kívül nem érzek ilyenkor semmit. Eddig nem dohányzott Jevgenyij, de most szivargyújtáshoz készülődik. Baljós előérzetekkel kutatok emlékezetemben.

Ahol feleségemnek az akupunktúrás tűket szoktam beszerezni, ott volt kapható a Kínában használatos fűszernövényekből sodort moxarúd, amivel szintén lehet az akupunktúrás pontokat stimulálni. Amennyire emlékszem ezt a bőr fölé szokták 2-3 centivel tenni, de Jevgenyij szinte a bőrömig nyomja az izzó parazsat, és bosszúsan magyarázza mikor végül elrántom lábamat: - Kínában mondani, akkor jó, mikor ember sir. Hát nem vártam meg, hogy potyogjanak a könnyeim, egyébként sem sírtam már talán húsz vagy huszonöt éve.

Kezelés után meghívott tolmácsként, elhunyt édesanyja gyászmiséjére. A templomban kissé unottan ültem végig a gyászmisét, de figyeltem, mert gyógyítóm megkért, hogy figyeljek, és a végén fordítsak le mindent. A templom hűvös homályában eszembe jutottak gyermekkori ministrálásaim. Milyen lelkesen szerepeltünk ebben a kitüntetésnek számító feladatkörben. Gyermekként hetekig kérleltem bátyám, hogy a kilences misén a jobbról a baloldalra én vihessem át a misekönyvet. Mikor aztán a nehéz fa könyvtartó és a misekönyv együttes súlya alatt legurultam az oltár előtti lépcsősoron, bizony nem kaptam dicséretet a sekrestyében.

Évek teltek el, míg a csöngetés és az áldoztató tálca tartásának feladatát elvégezhettem. Ezt különösen szerettem, mert közben szemügyre vehettem a misén résztvevő lányokat. Mikor a pap füstölővel áldotta vagy szentelte meg a hívőket, akkor is a hívők felé néztem és fontosságom tudatában emelt fővel néztem velük szembe. Hol vannak már azok az évek! 15 éves koromban még a papi hivatás eszménye lebegett a szemem előtt és kívülről tudtam a mise szövegét latinul, de aztán kivettek szüleim az egyházi gimnáziumból, mert félték, hogy az egyetemi felvételinél hátrányban részesülök.

Akkoriban már nagyon feszítették kamaszkorom kíváncsi elméjét a hittan megoldatlan kérdései. Hogyan lehet, hogy Isten mindent előre tud, és nem akadályozza meg a bűnt? Hát akkor Ő is társtettes, ha mindenre kiterjedő hatalma van. Hogyan fér össze az eleve elrendelés és a szabad akarat? Mi közöm van nekem az eredendő bűnhöz, és miért kerül örök kárhozatra

az a csecsemő, akit a keresztelőre menet halálra gázol egy teherautó? Kérdéseimre nem kaptam választ, vagy olyan érthetetlen általánosságokkal próbáltak lerázni, minthogy „Isten előrelátása ugyanúgy nem befolyásolja a jövőt, mint emlékezetünk a múltat”.

Isten tehát egy félelmetes, misztikus, haragvó lény volt fejemben, akitől jobb félni, hiszen mindent lát. Hiába próbáltam a gyónás kellemetlen műveleténél egy-két csintalanságot elspórolni (volt, hogy 6 Miatyánkot, 6 Üdvözlégyet és egy Hiszekegyet kaptam penitenciának), végül még csak meg sem könnyebbültem, mert a lelkiismeretem az ilyen félig-gyónások után igencsak háborgott.

A félelem bizonytalansága Isten iránti ellenszenvbe csapott át bennem és csak akkor nyugodtam meg igazán, mikor a világi gimnáziumban a fizika tanárunk elmagyarázta, hogy Jézus és az apostolok tulajdonképpen más civilizációról jött úrhajósok voltak, csak akkoriban nem tudták a szakfandert térben ábrázolni, ezért festettek glóriát a szentképekre. Mikor évekkkel ezelőtt megtudtam, hogy szüleim séta címén az én kérésem nélkül, sőt tudva-tudván, akaratom ellenére Viktort elvitték a templomba, tajtékoztam a méregtől. Korábban gyakran célozgattak a templomba járásra, meg hogy a gyerekeimet meg kellene keresztelni.

Közben véget ért a mise és végre mehetek ki a templomból. A vacsoránál kitört Jevgenyiből, hogy mennyit dolgozik, mennyit tanult hazájában és Kínában, itt pedig János bácsi a házigazda és fiai kizsákmányolják. János bácsinál kell fizetni, ő kezeli a pénzt, havi hatvanezer forint a bérleti díj és az autó sem az övé, mert a János bácsival és fiával közösen alapított gyógyászati betéti társaság nevéen van. Gyors fejszámolás után - napi 15-20 beteg 700 forintjával, az havi 280.000 Ft - valóban kevés a Nataljával együtt kapott 50.000 Ft. Még akkor is, ha a bt. minden jövedelmet bevall, bár próbálom megértetni Jevgenyijel, hogy a magyar adórendszerben egyedülállóan nagyok a közterhek.

Elgondolkozom Luján sorsán, aki második magyar „gazdájától” a Papától is elmenekült. Most korábbi tanácsomra egy osztrák határ közeli fürdőhelyen dolgozik. Mindig mondtam, hogy az ausztriai munkavállalás szinte lehetetlen és ott magasak a költségek is, de a határ közelében osztrák színvonalú bevétellel, hazai költségekkel, sokkal jobban ki lehet jönni. Egy alkalommal közvetlenül a kezelés előtt, munkahelyi beszélgetést folytattam rádiótelefonon, mert elakadt a határon vámletét hiányában az egyik romlandó nyersanyag szállítmányunk. Megdöbbenve tapasztaltam, hogy Jevgenyij homlokomra téve kezét megérezte ezt. Mégiscsak különös érzékelő képessége lehet és ezt a gyógyult betegek magas aránya is bizonyítja. De hogyan tudja a kezével a gondolatot érzékelni? No nem, a gondolatomban nem olvashat, hiszen csak annyit mondott, hogy izgatott vagyok. Így is érdekes, mi mindenre lehet képes némely ember. Barátságban váltunk el, bár bokámon semmi említésre méltó változás nem történt, csak pénztárcám könnyebbült meg, de láttam rajta, hogy igyekezett és lehet, hogy nem is rajta múlt a siker.

8 TETYAREV

Már rendszeres olvasmányommá vált az Elixír és a Természetgyógyászat. Érdeklődésemet most az íriszdiagnosztika kelti fel. Valóban csodálatos lehet, hogy keletiek több száz vagy több ezeréves tapasztalata alapján csak belekukkantanak a szemembe, és máris megmondják, mi lehet a baj. Lám a hazai orvostudomány mennyire jutott. Hiába orvosnő a feleségem, mégsem tudják már egy fél éve megmondani mi a betegségem. Egy belváros ház emeleti lakásában fogad a magyarul is tudó orosz asszisztensnő és csak úgy dől belőle a panasz. Milyen keveset keres, milyen kevés marad szegény Doktor úrnak is, milyen rossz ez az adórendszer. Rögtön eszembe jut fizikai munkás koromból munkatársam mondása:

- Aki sir, attól el kell venni. - Aki dicsekszik, annak adni kell. Ha olyan rossz itt nálunk, miért marad itt?

De hagyjuk a rosszmájúságot, már rajtam is a sor. Leülök egy kis forgószékre, beillesztem fejem a szemvizsgáló szerkezetbe, és türelmesen hallgatom, ahogy sorolja a betegségeket egymás után az orvos. Bélrenyheségtől, tüdővizenyőig sok minden hallatszik, de végül megtalálja. Hurrá, megtalálta a bal bokát a szememben is. A nagy lelkesedés közben lelohad, mert eszembe jut, hogy pár perce magam mondtam panaszom, ami egyébként is kilométerekről látszik sántító, bicegő járásomon. Az adna igazán hitelt ennek a módszernek, ha biztosan ő találná ki, mi a baj, hiszen így, egy előre megmondott dolgot könnyebb „megtalálni”, mint valamit kitalálni. De nem ez a lényeg, lássuk a gyógyulást. Gyógyulni akarok kedves tovarisom, de hamar. A doktor úr több száz oldalas angol nyelvű homeopatikus könyvet vesz elő, s közben elmagyarázza, hogy igen nagy hígításban olyan szert fog felírni, ami egyébként ilyen tüneteket okozna. Ja igen, kutyaharapást a szőrivel, a népnyelv is így mondja, ez biztosan fog használni. Nem, köszönöm, nem kérem a külön futárszolgálatot, havonta járok Bécsbe a munkám kapcsán, majd magam kiváltom. Ausztriában drágább a gyógyszer, de azért a több mint ezerschillinges számla egy kicsit elborzaszt. Ugyan mit törődöm a kiadással, fő az egészség. A következő rendelésen egy Voll nevezetű készülékkel igen érdekes módon állapítja meg az adagolást a doktor. Ujjamhoz nyom egy elektródát, majd a tenyerembe kell venni a pici gyógyszer-golyócskákból egyre több darabot, és annyit kell majd szednem, amennyinél kijelez a műszer. Nagyon tetszik a szerkentyű és a legérdekesebb benne, hogy még a doki sem tudja, hogyan működik. Nem a bőr hőmérséklete, nem a bőrám alapján, mégis annyit kell szednem, amennyit a készülék mutat, mert ez így működik évtizedek óta.

Hozzászoktam már, hogy a természetgyógyászat, meg az ezoterika világában vannak dolgok, melyek működnek de nem tudni miért és hogyan. A lényeg, hogy nálam működjön. Szedem szorgalmasan a tejcukor gömböcskébe rejtett homeopatikus gyógyszereket, még titkárnőm is tapintatosan segít, hogy ne maradjon ki egy alkalom se, de három hét után semmi változás sem mutatkozik. Újabb tapasztalattal gazdagodtam és az izzólámpa feltalálójához hasonló az optimizmusom, aki minden sikertelen kísérletet úgy értékelt, hogy ismét van egy módszer, hogyan nem lehet csinálni izzólámpát.

9 DETHLEFSEN

Alsó szomszédunk megismertetett adóhivatalbeli kolleganőjével, Manyival, aki amatőrként, de sokat foglalkozik a természetgyógyászattal. Rövid beszélgetés után kijelenti, betegségem lelki eredetű, olvassam el Thorwald Dethlefsen müncheni pszichológus A sors, mint esély, valamint Út a teljességhez c. könyveit. Nem vagyok én idegbeteg, nem remegek, fehéregereket sem látok futkározni a paplanon, dohogok magamban, de megszerzem a könyveket. Nyelvezete sajtóságos. Húsbavágó kijelentéseket tesz szinte megdöbbentő magabiztossággal. A könyv mély rétegeket kavar fel tudatomban. Rávezet, milyen hibás, hogy az orvosok csak tünetre vadásznak, az alapján állítják fel diagnózisukat, azokat akarják eltüntetni, és ha sikerült, befejezettnek tekintik munkájukat.

Milyen helytelen az elromlott autó esetében a hibajelző lámpát kicsavarni a műszerfalon, a hiba elhárítása helyett. Mennyire igazak a népi bölcsességek. Becsinált ijedtében, nem tudta megemészteni a problémát, csípi a szemét valami, kiütést kap valakitől, nem fér a bőrében, vastag bőr van a képén, mellre szívta a dolgot, nem veszi be a gyomra a szituációt, nem tud anyósával egy levegőt szívni, nyakas vénember, epés megjegyzést tett, rosszmájú, stb.

Bizony a könyv szerint minden betegség lelki eredetű és a klinikai orvoslás és a természetgyógyászat is csak annyiban különbözik egymástól, mintha az eddigi szerviz helyett környezetvédő szervizbe vinném a kocsimat javíttatni. És valóban, az egyes betegségek leírásánál sorban találok a családban, ismeretségi körben olyan betegeket, akikre tökéletesen illik a lelki háttér.

Ez már nem lehet véletlen. Sokszor már azzal is közelebb jutunk a betegség okához, ha időben behatároljuk fellépését és elgondolkozunk milyen változás, jelentős esemény történt abban az időben. No de lássuk, mit ír rólam a könyvecske. Talán a reumatikus izületi fájdalom áll a legközelebb az én „egyedi” esetemhez. Ha szabadjára engedem agressziómat, s valakire lesújtok, áldozatom érez fájdalmat. Ha azonban agresszív impulzusaimat leblokkolom, azok ellenem fordulnak, s fájdalmat érzek. Akinek fájdalmai vannak, legjobb, ha átgondolja, hogy azok tulajdonképpen kinek is szólnak.

E sorok elolvasása után rögtön fülembé cseng első osztrák főnököm, Werner úr kijelentése, „Még sohasem találkoztam olyan alkalmazkodóképes munkatárssal, mint Arany úr.” Valóban, mindent elviseltem és még jó pofát is vágtam hozzá, még akkor is, ha már egy porci-kám sem kívánta, vagy nem értettem egyet azzal, amit éppen elvégezniem kellett. Mindig a három gyermekem képe lebegett előttem, meg valahogy nem szerettem sohasem a konfrontációt. Nem gyávaságból, nem is birkatürelemből, valahogy irtóztam tőle, és inkább nyeltem.

Ez lenne hát betegségem okozója? Mint derült égből a villámcsapás, úgy villan agyamba a felismerés, csak akkor fogok meggyógyulni, ha megtalálom a betegség valódi okát, a lelki háttérét. Ha ezt azonosítani tudom, már semmiség az egész, hiszen bármire képes és hajlandó vagyok már a gyógyulás érdekében. Választ azonban könyvből sem kapok, már csak azért sem, mert „bal boka hirtelen duzzanata” címszó nincs benne. Van szó reumáról, izületi betegségekről, gyulladásokról, de én még azt sem tudom, hogy tulajdonképpen mi a bajom, csak azt, hogy fáj, fáj és fáj.

Annyit azért megjegyzek, hogy konfrontálódni kell a problémámmal, nem elnyomni, hanem megoldani kell az agressziót, szexualitást stb. Ez is nagy eredmény, bölcs tanács, de a mód, ahogy az áhított egészséghez juthatok, nincs benne. Úgy is fogalmaz a szerző, hogy minden betegség oka a teljesség hiánya. De hogyan juthatok a teljességhez? Erre nem kapok egyértelmű, gyakorlatias, használható receptet.

10 ÚJABB CSAPÁS

Nem elég, hogy egy éve kínlódom, húzom, vonzoló magam beteg bal bokámmal, kislányom egyre sápadtabb, hallgatagabb. Jó falusi levegő kéne a gyerekeknek, ütöm el feleségem aggódását, de a kórházi vérvizsgálat eredményei vérszegénységet mutatnak. Mivel olyan rosszak az eredményei, Budapestre visszük a Heim Pál gyermekkórházba, ahol a műszerezettség lehetővé teszi a vér részletesebb elemzését és részletesebb ismeretek alapján megalapozottabb kezelést.

Böbikém szomorúan néz ránk a rácsos kiságyból, hisz szemünk fénye első éjszakáját tölti házon kívül. Amúgy is nagyon anyás, „onyát” szeretem, „onyával” megyek”, mondja mindig csöpp kis ajkaival. Összeszorul a szívem a búcsúzásnál, de ki kell bírni neki ezt a pár napot, és különben is Budapesten dolgozom, naponta bejövök majd meglátogatni.

Délután visszajövök, búcsúzom el és alig várom, hogy a munkaidő után, három Kinder tojással felszerelve, itt legyek. Hármásával veszem a lépcsőket, amikor az osztályra érkezve aggódó, együtt érző hangon közli az ügyeletes doktornő, hogy kislányunkat sürgősen egy másik klinikára kell átvinni, mert annyi méreganyagot találtak a vérében, hogy valószínűleg

valami vese problémája lehet. Torkomban dobog a szívem, de megnyugtatom magam, hogy nagy baj biztos nincs, és másnap feleségemmel átvisszük Bőbét a gyermekklinika veseosztályára. Mikor délután feleségemért megyek, elsötétül előttem a világ, mintha egy kút alján hallanám szavait: - Bőbe veséje nem működik, meg fogják műteni, ha egy hónappal később hozzuk, meg is halhatott volna! Mélységesen szégyelltem magam nagyképű, falusi levegőre vonatkozó célzásom miatt.

Este összeült a család - úgy döntöttünk, hogy a fiuknak is elmondjuk - és patakokban hullott a könnyünk. A műtét során egy műanyag csatlakozót építenek, ültetnek be Bőbe hasfalába. Ezen keresztül - naponta háromszor végzendő, ún. peritoniális dialízis keretében - dializáló folyadékot kell a hashártya és a has nyálkahártya közé folytatni, és onnan leengedni, így helyettesítve a vesék hiányzó munkáját. Még ez is jobb, mint a gépre járás, mert a felnőtt vesebetegeknek kanült (fém csatlakozót) ültetnek a csuklójukba és heti két-három alkalommal 7-8 óra hosszat fekszenek egy helyben, miközben vérüket - veséjük helyett a művese (vesegép) átszűri.

Mennyi szeretet van a gyerekekben, mondom feleségemnek este, mert a fiúk első reakciója az volt, hogy Gergő elektromos orgonáját, Viktor pedig a walkmanját ajánlotta fel Bőbének. Vasárnap pedig elmegyünk a templomba, szaladt ki, szinte reflexszerűen a számon. Át sem gondoltam miért, csak valahogy ösztönösen mondtam, mint ahogy esőkopogásra Edit a száradó ruhákat beszedi.

El is mentünk vasárnap a templomba, és amikor a műtét után két héttel, már Bőbével együtt mentünk, úgy ültünk, mint galambok a padban. Előkészítettem a húszasokat a prédikáció után, a gyerekek élvezték a perselyezést, szóval jól elvultunk. Bizony van vagy huszonöt éve, hogy misén voltam. Előfordult ugyan a huszonöt év alatt, hogy alkalmasint a nyár forrósága, vagy a stressz elől templom hűvösében kerestem menedéket, de legfeljebb ötévente. Most pedig itt ülök a misén és bizony a Miatyánkot sem tudom végigmondani.

A miseszöveg és a miserend is megváltozott, a Hiszekegyet is átkomponálták, pedig én a régi archaikusabb szöveget szeretem, azt mormolom, míg a többiek az újat kántálják. Jópofa ez a közös gyónás, nem kell a gyóntatószékben a papnak elmondani, kinyögni a szégyellt bűnököt. Legyen békesség köztetek, hangzik a felszólítás, de ezt valahogy felesleges külsőségnek érzem, így tovább lógatjuk végtagjainkat, míg a többiek lelkesen kezet fognak egymással. Valahogy a szentbeszéd sem a régi. Emlékszem gyermekkorom kedvelt tisztelendőjére, Prochnov atyára, aki olyan lendülettel, hangerővel tudott prédikálni a kilences misén, hogy még a hátul álló belügyes megfigyelő is összerezzen, amikor felemelte a hangját. Mikor Prochnov atya betegsége miatt a tizenkettesre jártunk, Lehel atya a mise 60 percéből negyvenet prédikált és húsz perc alatt csapta össze a szertartást. Könnyeztek a hívők. Igaz, hogy öt évtizedekkel később egy hűvösvölgyi sörözőben, hölgytársaságban láttam, de prédikálni nagyon tudott.

Ebből a monoton, el-elcsukló hangból pedig nemigen értek sokat. Amikor pedig az egyik prédikációban a választást, a pártokat is beleszövi a pap a szentbeszédbe, majdnem felállok és kimegyek a templomból. Régi ellenszenvem, mely kamasz koromban eltávolított a vallástól, majdnem újraéled, aztán az érett férfiak nyugalmaival visszaereszkedem. Mise végén mintha zsinóron húznának, úgy megyünk kifelé, mert a templom melletti utcában a füstös sörözőt kínai étteremmé alakították. Jókat ebédelünk a kínai étteremben. Gergő útközben naivan kérdezte, vajon szentelt rágógumit kaptak-e az emberek, mert megfigyelte, hogy az áldozásból visszatérők szája mozgott, ahogy az ostyát nyelvükön elolvasztani igyekeztek. Feleségemnek is ínyére volt a vasárnapi program, mert legalább nem kellett főznie, egyszóval minden klappolt.

11 TACHION

Már több, mint egy éve beteg vagyok. Kezdem unni a dolgot. A lányok ugyan megnéznek, mint fiatal srác koromban, csak nem vágyódó kíváncsiságból, hanem a részvét érdeklődésével. Bár feleségem biztat, sosem állok be a tolókcocsis szimbólummal ellátott parkolóhelyre, mert nem akarok belenyugodni a betegségbe, a mozgásom, szabadságom korlátozottságába. Nálam ez igenis átmeneti dolog, múlt gyengeség, amit erős akaratommal, határozott személyiséggel, szívóssággal le fogok küzdeni. Valahol igenis igaza van feleségemnek, hogy nem szabadna elhagyni magam. Majdnem kitessekeltem az autóból azt a botcsinálta - középkorú szakközépiskolai tanár - stopost, aki egy benzinkútnál tankolás közben kéredzkedett az autómba, és amint kikanyarodtam az útra, megkérdezte, mozgássérült tetszik lenni? Nem tetszik, és nem is vagyok, volt az ajkamon, de aztán mégis magamba fojtottam a szót és udvariasan beszélgettem vele.

Az Elixír magazin újabb csodával hozakodott elő. Valami tachion nevű, Amerikából származó csodalemezzel kozmikus energiát vezetnek az ember beteg testrészébe és ettől csodálatos gyógyulások történnek. Nosza futás, munkaidő után a budai bérház második emeleti lakásába. Remélem nincs telefonos bejelentkezés, mérem fel gyakorlotta a közbejöheto akadályokat. A lakás halljában egy íróasztal mellett egy hölgy rendel és - nem hiszek a szememnek - mintha kiszámolót játszana az ujjával. A mellettem ülő idősebb néninek valami rézdrótot kell az ujjaira tekernie gyógyszerként.

No ez már tetszik, ilyet még nem pipáltam! Micsoda mágus lehet ez a nő, gondolom magamban, miközben helyet foglalok a régi tonett széken. Furcsán, szinte meztelenül érzem magam előtte. Nem védtelen kiszolgáltatottként, nem is érzéken, hanem valahogy fensőbbséget, magabiztosságot, magasabb tudást, erkölcsi ítéltre való jogosultságot vélek kiérezni szürke, fürkésző szemeiből. Ahogy néhány bizonytalan mondat után kezébe veszi a beszéd fonálát, sejtésem beválik. Úgyesen rátapint kislányom betegségére és ennek családi összefüggéseire. Minden gyermek a szülők energiarendszeréből táplálkozik. Ezt értem és el is tudom képzelni, hisz a radiesztezia kapcsán már hallottam erről és ehhez hasonló dolgokról. Ha egy családban a gyermek beteg, a szülőknek komoly önvizsgálatot kell tartani!

Miközben kérdez, elmagyarázza, hogy korábban ingázott, így kapta válaszait, de rájött, hogy az ujjai is működnek jelzőként, s ujjait egy-egy lehetséges válasznak kinevezve a másik keze mutatoujjával végigérintgeti (ezt hittem én kiszámolósdinak) és a helyes válasznál a mutatoujja megremeg. Itt már kezd komolyabbra fordulni a dolog. És valóban már ott tartunk, hogy a gyermek terhessége alatt milyen viszályok voltak feleségem és énköztem. Kiver a hideg veríték. Dethlfsennek igaza van és itt a megoldás. A feleségemmel való viszonyom, illetve annak diszharmóniája a kislányom betegségének és az én betegségemnek is az oka. Ezt a büntudatot nem kívánom még az ellenségemnek sem. Janka nyugtatgatott és a jó gyógyító felelősségérzetével megpróbálta elhessegetni lelkiismeret furdalásomat, nehogy még jobban megbetegítsen.

A kezelés után az utcáról azonnal felhívtam feleségem, és elmondtam az egészet. Editem nem sokat értett az egészből, energiarendszerek, karma, lelki behatások, számára ismeretlen és idegen dolgok voltak. Nyugtalanul és felkavartan aludtam el. A legközelebbi kezelésen már kaptam tachiont is. Ezt úgy lehet elképzelni, mintha egy CD lemez lenne, csak valamivel kisebb. Egy félórás lelkizés után - ami nagyon jól esett - a fejemre tették a tachion lemezt, és mintha egy háromemeletes ház alatt álltam volna. A mellkasomra is raktak, ott is mázsás súlyt éreztem, de ezenkívül semmit. Nem baj, gondoltam, mert bíztam Jankában. Ő volt az első, akiben nemcsak kötelességtudatot, és a saját területéhez képest szakavatottságot éreztem,

hanem komoly felelősségérzetet is. Éreztem, hogy segíteni akar rajtam és nem a pénz számít. Nem is emlékszem mennyit kért, de volt, hogy a dupláját adtam neki.

Barátnője, aki Amerikából szerezte be a tachion lemezeket, bekapcsolódott kötetlen beszélgetésünkbe és emlékeimből azt a közös momentumot ragadta ki, hogy *rossz volt nekem, rosszul éreztem magam, amikor a saját magam által felállított* törvényeket áthágtam. Töprengtem ezen egy pár percig, de nem találtam semmi összefüggést a betegséggemmel, ezért, mint fonalat elejtettem és az otthon elvégzendő gyakorlatok felé fordultam, melyek akarat-erőmet tették próbára.

Búzát kellett csiráztatnom. A háromnapos búzacsirát nyolc óra hosszat desztillált vízbe kellett áztatni, a desztillált vízből nyolc cseppet a fürdővízbe tenni, majd nyolc percig a kádban kislányom magzati időszakára gondolni. Mivel erre nem történt javulás, radikálisabb terápiának kellett alávetnem magam. Téli víz idején, a lehető leghidegebb, jól kifolytatott vízzel megtölteni a kádat, ebbe nyakig belemerülni és három percig úgy maradni. Feleségem reumát jósolt, legenyhébb kifejezése a hülyeség volt, Hárshegyet emlegetett, de én hajthatatlan maradtam, és elvégeztem a kirótt penitenciát. És láss csodát, sokkal jobban éreztem magam az első alkalom után. Hogy a vérkeringésem gyorsult fel, vagy a hideg víz oldotta-e a lelki görcsöt, máig sem tudom, mert a harmadik alkalom után sajnos megfáztam és náthából való gyógyulásom után már nem próbálkoztam újra.

Talán két nap telt el és Böbi dializáló csövének bemenete begyulladt. Hashártyagyulladásra kapott és életveszélyes állapotban kellett a klinikára szállítanunk. A dializáló csövet a hasfal másik felére kellett átoperálni, mivel a gyulladás miatt nem maradhatott eredeti helyén.

Feleségem a kórházban virrasztotta végig az egész éjszakát és én pedig a fiúkkal keseregtem. Pár nap múlva Janka a lakásán fogadott és egy reiki nevű kezelésben részesített. A díványon feküdtem behunyt szemmel és ő a szoba másik végén valami lihegés - erőlködés-szerű hangot adott ki magából. Gyógyító energiát küldött, és ha mást nem is, de nyugalmat vagy valami kiüresedés felét éreztem, míg a díványon feküdtem.

Megígérte, hogy este 11-kor Böbének is küld távreakciós energiát, szidta a karmát és így némileg megnyugodva indultam haza. Sajnos a csőátültetési műtét nem sikerült és Bóbét még egyszer meg kellett operálni. Egy hét múlva jöhetett haza, és nekünk pillanatnyilag annyi is bőven elég volt, hogy velünk lehet. Júliához még egy alkalommal mentem el, aztán eredmény híján barátságban elváltak utjaink.

12 ÚJABB PRÓBÁLKOZÁSOK

Az Elixír újság és a Természetgyógyászat immár állandó olvasmányommá lépett elő. Az Elixír könyvküldő szolgálatot és egy könyvboltot is működtet, melybe a kíváncsiság elvisz. Luján jut eszembe, mikor megpillantom a Barbara Ann Brennan Gyógyító kezek c. könyvét, melynek megkapó címlapja - két felfelé tartott kéz, melyekből sugarak jönnek ki - szinte vonzza a tekintetemet. A könyv egy halom új információt tartalmaz, és bár leírja az energiaátadás módszerét és a csakrákról is információkat ad, a megtapasztalást nem helyettesíti.

Radiesztéziái ismereteimet itt már ki tudom használni, mert a könyv rajzai, ábrái alapján az egész család korona csakráját kiingázzuk és az inga alapján érdekes következtetéseket vonhatunk le belőle. Feleségem, nagyfiam és kislányom a „normális” kategóriába kerülnek, Gergő fiamnál „pozitív káosz”-t mutat a kis értelmező szótár, nálam pedig igen komoly érzelmi blokk a diagnózis. Bár feleségemmel erről nem sok szót ejtünk, érzem, hogy vele való kapcsolatomban nem rendezett, nem érzem úgy, hogy szeretne és ez szinte bénítóan hat rám. Mégis való-

színültlennek tűnik a gondolat, hogy ez lenne betegségem oka. Talán csak ezzel kapcsolatos, vagy ezzel is összefüggésben van. Mindenesetre elraktározom az információt a dethlefseni lelki ügyek mellé és homályosan, ösztönösen sejtem, hogy ez még elő fog kerülni.

Az auranövelő medált egy hirdetésben pillantottam meg, és rögtön megláttam az összefüggést. A Gyógyító kezek világosan bemutatta, hogy az aurán milyen torzulások formájában látszik a betegség, meg, hogy a csakrák is elváltoznak rendellenes működés esetén. Ha az auranövelő medált viselem, megnő, rendbe jön az aurám, az aura jó állapota pedig egészséget eredményez. Telefonon érdeklődöm a feltaláló-gyártónál, aki megdicséri természetgyógyászati érdeklődésem, s rögtön tanfolyamára is invitál, de valahogy nem érzek még elég érdeklődést magamban. Talán az is szerepet játszik, hogy az embert az vonzza igazán, amit maga fedezett fel, kívánt meg, keltette fel az érdeklődését. Amit úgy ajánl maga az érdekelt, az az ember számára már nem olyan vonzó. Kitartó rábeszélési kísérlete eredménytelen, s úgy döntök, majd egy későbbi alkalommal élek a lehetőséggel.

A medált egy kutyatápot árusító üzletben lehet megvásárolni. Párszáz forintos ára ellenére nemsokára érezhető változást fog okozni állapotomban morfondírozok, miközben megdöbbsz az üzlet szokatlan párosítása. Bár Öttevényben, Bécs felé még élőhal - fagyalt párosítást is láttam egy boltban, s ez sem vadabb annál. Ne legyünk konvencionálisak zárom le a disputát magammal. Néhány napig kíváncsian figyelem magam, de semmit sem észlelek. Jankával futok össze, aki felvilágosít, hogy jobb, ha gyorsan leveszem a medált, mert bár a medált alkotó kőzetek önmagukban hatásos kisugárzást keltenek, a gyanta, amivel össze vannak ragasztva, a fekete mágiában használatos anyag és így jobbat teszek magamnak, ha nem viselem. Nem értem ezeket a rejtett összefüggéseket, de az egész család leveszi a medált és feleségem meg is jegyzi, hogy Böbe vizelete csökkent, mióta a medált viselte.

Annál jobb, gondoltam és az Elixír pinceszőlésében bevásároltam gyógyító hatású drágakövekből. Ahogy a megvásárolt szakkönyvből és a helyszíni tanácsadásból kivettem rózsakvarc, hegyikristály és tigrisszem, ami családukbán használható. Otthon nekiálltunk kísérletezni, a csiszolt köveket a csakráinkra helyeztük, de a legkomolyabb tapasztalat annyi volt, hogy a rózsakvarc a tenyerünkben felmelegedett, még hozzá melegebbre, mint a tenyerünk. Ezzel a tapasztalattal is gazdagabbak vagyunk, de a kövek gyógyhatását még nem tudjuk igazolni.

Dethlefsen nagyon megkapóan és értelmesen írta le az asztrológia jelentőségét. A csillagok nem sorsunk meghatározói, csak nagyobb sorsfordulóink jelzői, de így is mérhetetlenül fontos információkat adhatnak kezünkbe. „Sorsunkat megtudni nem bátorság, hanem intelligencia kérdése” írja a hirdetés, s már tárcsázom is az első telefonszámot. Teljes jóslás kb. 1 óra időtartamban 3.650 Ft⁵, egy témában - ami lehet párkapcsolat, hivatás, vagy egészség 1.800 Ft, egy kérdésre válasz pedig 750 Ft. A legdrágább, de legkimerítőbb szolgáltatást választom és egy hét múlva már benn is ülök a piciny üzlethelyiség elsötétített hátsó traktusában. Bizalmatlanul kérdezi, minek a kismagnó és magyarázatommal csak részben tudom eloszlatni kételyeit.

A hazánkban letelepedett jós szemében keleti nyugalom mellett segíteni, valamit nyújtani akarás is tükröződik. Nevem betűi alá különböző számokat ír, ezeket összeadja, szorozza, elosztja egymással, tenyereimet vizsgálhatja és elég szokatlan módon ő kérdez, tapogatózik. Milyen a házasságom, munkahelyem stb. Kissé zavar, hisz nem mesélni, hanem kérdezni, hallgatni jöttem a jóshoz, de beszélek és hallgatom a választ.

Egetverően új információkkal nem gazdagodtam és alig hallatszott a suttogás a kismagnón, amikor otthon a nagy nehezen felvenni engedett jóslást visszahallgattam. Az évtized végén kritikus időszakot élünk át feleségemmel, melyre házasságunk is rámehet, ha nem készü-

---

⁵ 1994-ben

lünk fel kellőképpen és valószínűleg meg fogok gyógyulni. Ennyi a rezümé és valahogy az volt az érzésem, hogy nem lehet sokat tudni előre a sorsról, vagy a jós nem szívesen adja be a keserű labdacsot az ügyfélnek. A találkozó végén kissé kellemetlen, hogy a fizetésnél szól, kapcsoljam ki a magnót. Ha magyarázkodnék, hogy nem az adóhivataltól vagyok, talán még rosszabb lenne, így inkább nem szólok semmit.

Búcsúzóul egy kifejezetten lelki eredetű betegségek gyógyításával foglalkozó szalon vezetőjének címét adta meg a numerológus-tenyérjós, hogy majd őrá hivatkozzak. Anyagi érdekeltséget sejtettem e mögött, de eltettem a szórólapot, hátha jó lesz valamire. A hallottak azért elgondolkoztattak és elhatároztam, hogy másik jóst is felkeresek, hogy egybevágó információk esetén jól előkészített, helyes döntést hozhassak.

Bejelentkeztem hát az egyik újság szerkesztőségi előszobájában „rendelő” léleklátó fiatalemberhez, akinek hirdetését már egy fél éve láttam, de valahogy a csapzott haj, meg a fiatalsága elriasztott attól, hogy felkeressem. Torkomban gombóccal telefonáltam, és alig vártam a 10 nap elteltét, míg egy nap délután ötkor sorra kerültem. A fiatalember kellemes meglepetést okozott. Udvariasan, szerényen fogadott, látható igyekezettel rám koncentrált, majd korona és harmadik szem csakrámra tette egy-egy ujját. Furcsa egy módszer gondoltam, de már áradt is belőle az információ.

- Ön egy örökmozgó ember, a munka megszállottja, akinek nem érdemes szabadságra sem mennie, mert ott is csak a munkán jár az agya. Amikor reggel a cipőjét befűzi, akkor is gondolatban már a munkahelyén van. - Hízelt és bizalmat is keltett a tökéletes diagnózis. Egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy ezt tudhatta-e valahonnan, de minden kétség kizárva. - Ön tulajdonképpen egy nulla, mondta némi megfontolás után. - Hogy tetszik ezt érteni, kérdeztem udvariasan, mivel mondatát úgy vezette fel, hogy hivatása részének tekinti a teljes őszinteséget. - Ön olyan, mintha Michelangelo mondjuk szobafestő lenne. - Ön a képességeinek talán 2-3 %-át használja ki. - Mivel foglalkozik Ön?

Válaszomra elmondta, hogy sürgősen változtassak munkahelyet, mert más területen képességeim, energiáim úgy törnének fel, mint a buzgár. Búcsúzáskor érdeklődtem személyes dolgai felől és megdöbbsentett, mennyire nem érdekli a pénz, tulajdonképpen munkanélküli és mennyire betölti hivatása. Persze könnyű annak, aki ilyen különleges képességekkel rendelkezik, gondoltam, de ez a találkozás nagyon megrendített. Itt sem kaptam egyértelmű diagnózist, de nagyon fontos és értékes információhoz jutottam.

Dagadt a keblem a büszkeségtől a Michelangelo hasonlat hatására, de vajon mi az én igazi életcélom, érdeklődésem? Kisfiú koromban a régészet volt az életcélom. Rengeteget olvastam. Napi 80-100 oldalt is legyűrtem, evés közben, játék helyett, villamoson, horgászás közben. Faltam a könyveket. Aztán, 13-15 éves korom között papnak készültem, majd a kamaszkor mindent összezavart. Szüleimmel a kapcsolatomban teljesen megromlott, legszívesebben virágszedő hippit lettem volna. A gimnáziumban csodámra jártak, hogy bajor bőrnadrágban, hátizsákkal, bakancsban jártam, kezemben egy husággal, melybe bele volt vésve: Le a kispolgárokkal!

Apám a mérnöki pályát erőltette, mert ő valamikor az akart lenni. A műszaki pálya idegen volt nekem, és sikeresen elszabotáltam egy nullás felvétellel, aztán jöttek a munkás évek. Először a dolláros boltban voltam eladó, de az adminisztrációt utáltam és elmentem a sétahajóra matrónak. Pár hónap után már Pécssett, az uránbányában voltam földalatti csillás és tékozló fiú. Szüleimmel alig, vagy egyáltalán nem tartottam kapcsolatot. Ittam, buliztam, és fényévekre távolodtam a szüleim által megtestesített és rám erőltetni akart polgári ideáltól. A család fekete báránya akkor lettem, mikor 1973-ban egy hirdetésre brachiból⁶ jelentkezve udvarsöprő

---

⁶ Vagány gesztusból

segédmunkás, majd betanított koporsóforrasztó lettem egy kegyeleti cikket készítő szövetkezetnél.

Emellett persze elolvastam az elmegyógyászat és a pszichológia egyetemi tankönyvét, taoista és konfucianista kínai filozófiát és minden egyebet, ami érdekelt, de csakis azt. Kiforróban voltam. Utáltam az akkori rendszert, de beszöktem a kínai követségre Mao könyvet kérni. A katonai szolgálat után a disszidálás vágyával és szándékával jelentkeztem tengerész matróznak, s csak a véletlenül múlt, hogy Athénben a leintett rendőrségi autó rendőrei rövid rábeszélés után visszaküldtek a hajóra. A sikertelen próbálkozás után szabadságra hazajöve egy csodálatosan szép, hosszú szőke hajú, kék szemű utolsó éves medikával ismerkedtem meg, aki feleségem lett.

Orvosnő férjeként irodában kellett elhelyezkednem. Szüleim unszolására estin továbbtanultam és annyira féltem, hogy ki ne bukjak, hogy végül jeles diplomát szereztem a Külkereskedelmi Főiskolán. Értékesítési előadóból, marketing előadó, csoportvezető, majd kereskedelmi osztályvezető lettem a vállalatnál. Hajtott a becsvágy, innen utazási irodai kereskedelmi igazgató, majd immár hat éve első vezető, ráadásul osztrák cég magyar ügyvezetője lettem, többszázézes fizetéssel, nyugati autóval, rádiótelefonnal. De ki vagyok én legbelül? Mi az igazi vágyam? Mi az életcélom? Mire vagyok alkalmas? Mire születtem?

Mint szegfűgomba a nyári zápor után, úgy pattantak ki a kérdések fejemből. Érdemes volt ide eljőnnöm? Nemhogy megoldást nem kaptam, hanem egy újabb dilemmát hozott bennem felszínre ez a találkozás. Megérte a léleklátó a párszáz forintját, akár a tízszeresét is odaadtam volna neki, de csak mardosó kérdések sokaságával gazdagított.

Mindig van azonban új esély és az egyik természetgyógyászati lapban valami biorezonanciáról olvastam. Méregdrága, de itt aztán csak velem foglalkoznak egy órán keresztül. Itt biztosan meggyógyulok, gondoltam. Orvostudomány, technika, személyre szabott kezelés, különleges, most felfedezett ezoterikus kapcsolódású gyógymód. Mikor azonban Manyival összefutottam, egy természetgyógyász ismerősét ajánlotta, aki szintén ráállt erre a gyógymódra. A kertvárosi, bérelt lakásban, finom szőnyegek védték a lakkozott parkettát és cipőlevétel, valamint papucshúzás után vékony, szinte filigrán, harmóniát sugárzó asszonnyal szoríthattam kezét, aki különös módon férjével együtt dolgozott, aki a titkári, telefonügyeletesi, pénztárosi teendőket látta el.

Már a kezdet is jó volt, mert végighallgatta kálváriám történetét és néhány megnyugtató mondattal a türelmes várakozás állapotába juttatott. A közel hárommillió forintos készüléket részletre vette és a havi közel százezer forintos rendelőbérlet díjjal együtt ez az oka, hogy háromezer forintot⁷ kér egy kezelésért. Kicsit szívtam a fogam, de rövid fejszámolás után rájöttem, nyugtaadás mellett feleannyi marad neki, mint az ezer - ezerötyszáz forintos tarifákkal dolgozó, nyugtát hírből sem ismerő, nagy füsttel és kis lánggal működő energiásoknak. Meztláb, talpamat elektródára helyezve és homlokpánttal egy frekvencián 8 perc. Kezeimmel elektródán tenyerelve, másik elektróda a nyelvem alatt 6 perc. Derekamon két elektródával, két drótharangszerű elektróda a heréim mellett 12 perc.

Majd elfelejtettem, nyálamból és fülzsírból mintát kellett venni a kezelés előtt, melyet a készülék, rezgéseimre vonatkozóan megvizsgált, és erre szabva alakította ki a terápiát. Ha ettől nem gyógyulok meg, akkor semmitől sem, gondoltam, hiszen itt természetgyógyászat, tapasztalat, csúcstechnológia ötvöződött egy gyógyító személyében. A gyógyulás reményében kislányomat is elkezdtuk idehordani. A várakozási idő alatt férjével, aki a Kígyó és Kereszt, meg a Lomb és gyökér c. könyvet olvasta jókat beszélgettünk, s én is beszereztem a kétkötetes, felkavaró regényt. Mivel 6-8 kezelés után itt sem jelentkezett számottevő változás már a szavakat kerestem, hogyan vegyek búcsút e rokonszenves, egymást szemmel láthatóan mélyen szerető,

---

⁷ 1993-ban

igaz házaspártól, mikor a hölgytől megkérdeztem, tudna-e valakit ajánlani, aki a regressziós hipnózisban gyakorlott és megbízik benne.

Időközben ugyanis elolvastam Dethlefsen Élet a halál után, Cayce A reinkarnációról és Goldberg Előző életek, jövőző életek c. könyveit. A könyvekben foglaltak egyértelműen és minden kétséget kizáróan meggyőztek arról, hogy van síron túli élet és korábban megmagyarázhatatlan *déjà vu* élményeim is egyszerre értelmet és jelentést nyertek. Legkézenfekvőbb érvem az volt önmagam felé, hogy némely emberrel az első pillantásra rokonszenvet, együttgondolkodást, vagy épp az ellenkezőjét éreztem, melyre eddig nem találtam magyarázatot. Mintha valami leplet húztak volna le egy csomó megválaszolatlan kérdésről.

Jöjjön hát a karma, ha jönnie kell. A lelki ok, az majdnem teljesen biztos, és ha előző életekben rejtőzik, akkor is meg lehet találni, csak szívósan kutatnom kell hozzá. Otthoni könyvespolcom szinte ezoterikus könyvtárrá alakult. Kéthetente 4-5 könyvvel nőtt az állomány Rudolf Steinertől kezdve, Ferencsik Istvánig, illetve Keith Masontól kezdve Szepes Márián keresztül Hamvas Béláig. Csillapíthatatlan éhséggel faltam az ezoterikus irodalmat. Nos a regresszió szükségtelen, mondotta szimpatikus gyógyítóm, mert meg tudja adni a legjobb magyar asztrológus, Sajthy úr telefonszámát, aki az asztrológiát a betegségek lelki okainak felkutatásával ötvözi, aki a magyar Dethlefsen. Újabb reménycsillag ragyogott fel betegségem szürke egén.

13 TEST ÉS LÉLEK

Egy üzleti partnerből barátta lett ismerősöm, aki szintén vezető pozíciót tölt be kereskedelmi területen, egy nagyon jó masszört, helyesebben masszörnöt ajánlott. Egy uszodában működik a szalonja, s bár nem olcsó, megéri. Ezekkel a szavakkal a fülemben, kissé zavarodottan érkeztem az első kezelésre. Szerettem volna jobban érezni magam, sors társam hasonló problémái nagymértékben javultak, de valahogy tartottam tőle, hogy ellenkező nemű személy a testemhez nyúljon. Félttem, hogy szexuális energiáim felparázslanak, és így kellemetlen helyzetbe kerülök a masszázs kapcsán.

Ugyanakkor úgy okoskodtam, hogy a jobb közérzet lelkileg is jobban hat rám és lelkiállapotom javulásától a bokám állapota is javul. Ugyanis már lassan két éve küszködöm a bokámmal és nemhogy javulna, egyre rosszabb az állapotom. Kínzóan éget, zsibbad és fáj a bokám, s mivel két éve bal bokakímélő testtartásban járok, gerincem, hátam is kezd itt-ott fájni, néha keresztcsontom is benyilall, bal lábszáram az izmok használatának hiánya miatt elvékonyodott és a helytelen testtartástól csak további deformációkat és fájdalmat várhatok, mint feleségem is előre jelezte.

Egy energikus, kedves fiatalasszony fogadott, akinek tekintete biztatást, együttérzést sugárzott - hisz ezzel foglalkozik már évek óta - és gátlásaim egy másodperc alatt eloszlottak. A magnóból lágy ezoterikus relaxáló zene szólt és háton fekvé talptól combig, hason fekvé egész testemet majd hátra visszafordulva még arcomat is megmasszírozta. Csodálatosan ellazultam, és amikor a fényterápia⁸ után „megenergiázott”, tíz évvel fiatalabbnak éreztem magam. Mint elmondta, minden csakrába sugároz energiát egy úgynevezett univerzális energia módszerrel, melyet egy Franciaországban élő kivándorolt magyar hölgytől tanult. „Öregem, ez még annál is jobb”, jutott eszembe barátom majdnem félreérthető ajánlása, de igazat adtam neki. Jobban rá tudtam lépni a lábamra, egyenesebben tartottam magam, a néha szinte kigyózó mozgásig fajuló groteszk bicegésemből pedig egész elfogadható járás lett.

---

⁸ színes celofánok voltak spotlámpákra ragasztva

Klárival hamar szót értettünk és test mellett valóban a lelket is gyógyította. Ő is őszinte érdeklődéssel hallgatta végig történetem, és ő is ajánlott egy jó asztrológust, így két asztrológushoz jelentkeztem be egyszerre, mert kerül, amibe kerül, végire járok a dolgoknak. Minden lehetőséget meg kell ragadni, mindent ki kell próbálni, hiszen nem tudhatom, melyik fog épp a gyógyuláshoz vezetni.

Így kerültem el Klári ajánlásával Ica nénihez is, aki egy öreg belvárosi ház első emeletén kártyavetésből egészíti ki nyugdíját. Bizalmatlanul fogadott, de mikor tisztáztuk, hogy kinek ajánlásával jöttem, kezdett feloldódni. Ügyfeleinek 95%-a nő, 2-300-as köréből a harmadik férfi vagyok.

Minden jóslata beválik, bizonygatta, és ez egybevágott Klári előrejelzésével is.

- Csak négyszáz forintot kérek, mert nem fizetek adót, magyarázta meg az árkalkulációt. Kevernem kellett, majd bal kézzel, egymás után háromszor hat lapot emelni. Szüleim egészségi állapotával baj lesz, de rendbe jön és valami építkezésbe fognak. A feleségem nem illik hozzám. Állást fogok változtatni. Egy barna hajú, barna szemű leány, vagy fiatalasszony van vagy lesz az életemben. Cikáztak a gondolataim, miközben a százásokat gyűrögettem, vajon blöff, vagy igazság, amit mondott nekem. Ártó szándék, nem érződött rajta, kapzsiság, mohóság sem, a legvalószínűbb, hogy hobbyból csinálja.

Hogy jóslatai sikeresek, mellyel traktált, valahol az önmegvalósító hiedelmeket juttatták eszembe, melyet az agykontroll tanfolyamon hallottam. Igen valószínű, de legalábbis szerintem elképzelhető, hogy ha valaki jóslata alapján azzal a gondolattal töltekezik be, hogy hozzá be fognak törni nyaralása alatt, akkor az a gondolat oda is vonzza a betörőt. Így lesz a gondolat teremtő erő.

Ezért a barna hajú, barna szemű leányka gondolatával sem töltekezem be, hanem azzal nyugtatom magam, hogy megint eggyel kevesebb a kipróbálatlan lehetőség.

Ha kislányom és saját költségeimet a természetgyógyászat területén összegzem, már háromszázezer forint körül járok. Szép tanulópénzt fizetünk és eszembe jutott, házasság előtt, a nagy szerelem mellett az is megfordult érvként a fejemben, hogy jó az orvos a háznál. Bizony a sors néha különös fintort vág. Orvosnő férjeként egy vagyont kell elköltenem az egészségemért.

14 ASZTROLÓGIA

A biorezonancia kezelésen ajánlott asztrológus telefonon meghallgatta adatainkat, születési, házassági és kórházi kezelések időpontjait kellett megmondani, és péntek délután az irodámban találkoztunk. Bizalmatlan voltam, miért kell megint adatokat szolgáltatnom, de kiderült, a születésnek nemcsak napja, hanem órája, perce is fontos és a nagyobb sorsfordulót jelentő eseményekből a képzett asztrológus, aki matematikus, lélekbúvár és mágus keveréke, pontosan vissza tudja számolni azt a percet és órát, amelyben világra jöttem. Izgatottan ugrottam el a csöngetésre és várakozásommal ellentétben - valami rejtélyes megjelenésű, vagy szakállas, vagy legalább különlegesen öltözött férfit vártam - egy alig vállamig érő, átlagos kispolgár külsejű, szerényen bemutatkozó személy állt előttem. Kis-magnómat - hozzájárulásával - bekapcsoltam és hamarosan egy színes, izgalmas világ tárult ki előttem.

„Az élet olyan, mint egy erdei túra, ahol csak néhány dolog determinált. Hogy hol indulunk, hogy az erdő véges, csak előre lehet lépni, az áthaladást nem lehet átrepüléssel helyettesíteni, meg az induló felszerelés, az adott, de van szabad akarat is. Ha valaki például nagyon jól felszerelve indul az erdei útra, akkor egyfelől irigylésre méltónak tűnik, hiszen

akármilyen helyzetbe kerül, kötél is van nála, kampó is van nála, konzerv is van nála, tűzgyújtó szerszám is van nála, összehajtogatott sátor is van nála, jusson azonban eszünkbe, hogy a felszerelést cipelni kell. Az illető úgy is érezheti, hogy neki egyáltalán nem könnyű a dolga az erdőben, mert ő cipekedni kénytelen és irigyli azokat, akik könnyű lábbal sétálnak a szomszéd fák között. Egyszerű a hasonlat, de érezteti azt, hogy, az indulókészlet olyan amilyen és aztán innentől kezdve miénk a játék.

Fordítottját is szemügyre vehetjük, hogy az ember elindul kevés készlettel, akár mezítláb az erdőnek és vacog. Ennek természetesen van egy óriási terelő hatása, hiszen ha mezítláb találkozik egy meredek sziklafallal hát 99%, hogy a megmászására nem is gondol, hanem elkezd megkerülni, mert mezítláb borzalmas feladat. De szabad akarata van, ezért dönthet úgy, hogy ő megpróbálkozik a fallal és jelentős időáldozat árán, meg kisebesedett lábbal, tehát ára van a dolognak, de megtanulhat mezítláb sziklát mászni vagy megtanulhat idővesztés és munka árán környező fákról letört ágakból valamiféle segédszerszámot ácsolni. Kitalálhatja a létrát például. Az induló készlet legfeljebb nagyon valószínűvé teszi, hogy az illető kerülni fogja a hegy megmászását, de nincs ráparancsolva. Megpróbálkozhat vele, esetleg visszaesik, akkor megint hoz egy döntést, hogy próbálkozik, vagy feladja.

Az induló készlet nagyon fontos, de nem intézi el a dolgokat tökéletesen. Itt valószínűségekről van szó. Amikor arról beszélünk, hogy valakivel ez fog történni, meg az fog történni és egy asztrológus tételes jóslatot ad, hogy ebben az évben ez, abban az évben az fog történni, akkor még ha jó asztrológiai tudás alapján is teszi ezt, akkor is felelőtlenkedik. Tudniillik biztosnak mondja azt, aminek csak nagy a valószínűsége, mert az indulókészletből nagy valószínűséggel következik. Mivel ő biztosra bemonddja, ezért megfosztja a másikat - főleg ha egy hiszékeny ember - attól, hogy a kisebb valószínűségű döntést, a valóság rangjára emelje. A sziklamászás példáján ez világosan érződik, hogy miről van szó.

Tehát ha a másiknak nem említem meg, hogy itt azért kis valószínűséggel, de másképp is lehet dönteni, akkor a másikat korlátoztam, hogy a tulajdon személye feletti szuverén uralmát megvalósítsa. Tehát azt az asztrológiát - amely dátumokhoz és kemény eseményekhez kötött jóslatokat ad - még ha nagy felkészültséggel csinálja is valaki, nem tarthatjuk igazán etikus dolognak, mert a másikat nem segíti, hanem korlátozza.

Igaz, hogyha statisztikailag nézzük, akkor az emberek idejük jelentős részében és a népesség kilencven valahány százalékában azzal jellemezhető, hogy ami nagyon valószínű, azt váltják valóra. Vigyázat, ez statisztikai igazság és az egyedi esetet sosem szabad a statisztika felől közelíteni. Statisztikus igazság, hogy ha sok ezret dobok EGY jól kiegyensúlyozott dobókockával, akkor egyre inkább közeledik az egyes számok megjelenése az egy hatodhoz. De ez még nem jelenti azt, hogy nem köthetnénk most egy jópofa fogadást arról, hogy dobunk és mi jön ki. Egyszeri próbánál, vagy rövid sorozatban igen-igen messze eshetek a statisztikusan igaz középértéktől. Egymásután háromszor fogok négyest dobni, vagy hatost dobni és miután erre fogadtam, egy vagyont nyerek, vagy fordítva, vesztek.

Hol van a statisztikus igazság? Az emberek általában a valószínűt valósítják meg, de nem mindig. És amikor egy emberrel beszélünk, akkor igazságtalan, neki a valószínűt tényként, igazságként bmondani. A hajlamokról érdemes beszélni, ezekről a bizonyos belső késztetésekről, melyek az indulókészletet jelentik.

Ha én azt mondom a másiknak, hogy a következő évben közlekedési baleset, vagy valamiféle komoly kereskedelmi veszteség éri - ezek rokon fogalmak - akkor megbéklyóztam. Ha viszont elmondom, hogy neki alapvetően van egy sürgetési, kapkodási hajlama, tehát dolgok sebességével, ritmusával egy kicsit szélsőségesen bánik és a következő évben ilyen olyan jelzések szerint ez a hajlam még fokozódhat, akkor elmondom, hogy ennek mik a kockázata. Ekkor egy szerszámot adtam a kezébe, amit ő szabadon használ, mellyel megpróbálkozhat egyfajta önneveléssel, vagy önnön ügyeinek az alakításával.

Nem egy merev figyelmeztetést kapott, hogy ki ne tedd a lábad, mert közlekedési baleset vár, amivel csak azt érem el, hogy otthon feszültebben fog működni, rabnak érzi magát, és majd ott esik le a létráról vagy csúszik meg a felmosórongyon. Meg fogja élni azt a balesetet ő, nem kell ahhoz neki elmenni. Tehát jobban járok, ha általában a készségéről és a készségének a hullámvásáról beszélek vele, mert ekkor vehet irányt arra, hogy nem elfojtással vagy kikerüléssel próbálkozik, hanem okos használattal.

Ez olyan, mint a kés. Nem mondhatom azt, hogy a kés egy jó dolog, de azt sem, hogy a kés egy gyilkos fegyver. A kés az kés, de az a kérdés, hogy kinek a kezében van és az illető éppen mit csinál. Az egyik esetben egy mesterszakács vagy egy faragóművész kezében van a kés, és akkor azt kell mondanom, hogy a leghasznosabb szerszámok egyike kis baleseti kockázattal.

A másik esetben, egy másik kézben pedig bosnyák gyerekek vérént onthatja ki esetleg ugyanaz a kés. Akkor gyilkos fegyver. De a kés nem jó vagy rossz. Kérdés az, hogy kinek a kezében van és az illető, hogyan forgatja. Így állunk az összes készségünkkel, belső erőforrásunkkal. Ezek az indulókészségünkhöz tartoznak és az egyik ember szerencsésebben, vagy bölcsébben használja a motyóját, a másik ember pedig kevésbé szerencsésen.

Rengeteg múlik azon, hogy az ember vállalja-e azt, hogy önmagában keresse az ügyeinek a forrását. Ez nem azt jelenti, hogy a külvilág nincs és nem valóságos. A külvilág van és valóságos. Csak nincs fölötte hatalmunk, a külvilág túlerőben van. Egyetlen ember felett van hatalmam, saját magam felett. Egyetlen emberért vagyok igazán felelős. Felelősségemnek az a minimuma, ami elől nem térhetek ki.

Ezért akkor kötök jó üzletet a sorssal, ha önmagam üzemeltetésére nagy figyelmet fordítok. Az emberek többsége borzasztóan szeret azzal foglalkozni, hogy a többieknek, a másoknak mit kéne csinálni, hogyan kéne működni, ez ezért nem sikerült, az azért nem sikerült, történelmi helyzet, a politikai helyzet, a családi helyzet, a főnököm, a barátnőm, a feleségem, szóval hibás mindenki, amikor nem mennek a dolgok. Lehet hogy hibás egyébként a másik, de ezzel nem lehet semmit kezdeni.

Kár a világ megváltoztatásával foglalkozni, mert ezerszeres, milliószeres túlerőben van velem szemben. Egyvalamivel érdemes foglalkozni, az alkalmazkodással, hogy miként tudok ehhez a valósághoz jó érzéssel hozzányúlni, és itt jön az önismeret. Akkor működöm jó határfokkal, ha *az indulókészségemmel összhangban* üzemelek. Akkor a legjobb a határfokunk, a legjobbak a sikerkilátásaink, ha az indulókészségünket forgatjuk, azt használjuk, azt fejlesztjük, azzal összhangban hajtjuk végre belső változtatásainkat. Minden olyan esetben, amikor arra törekszünk, hogy valami ne úgy legyen, ahogy van, többnyire botrányosra csökken a határfokunk.

Most pedig következzen a részletes jellemzés:

A legfeltűnőbb jellegzetessége Önnek, hogy *roppant nagymértékben nyitott* a világra a személyisége. Tehát ha Önt egy kis házhoz hasonlítom, akkor ez egy olyan kis ház, aminek ablaka és ajtaja többnyire a kertre és a külvilágra nyitva áll. Nem arról van szó, hogy képtelen behajtani egy ablakot, de többnyire nyitva áll, szívesen tartja nyitva az ajtaját, sőt szívesen van kint a kertben ez az ember. A kis ház a személyiség. Úgy intézi az ügyeit, hogy a teraszon, a kertben, a szomszéddal a kerítésnél. Kinn a világban él, nem a világot próbálja behozni a kis házba, hanem önmagát próbálja kivinni a kertbe, a világba.

Úgy is mondhatnám, hogy egy olyan csodajéghegyről van szó, melynek a 90%-a felszín felett van és csak 10%-a van a felszín alatt. Ez az alapjellegzetesség arról szól, hogy ennek az embernek *a kihívásai is és a lehetőségei is, az erőforrásai is a világban vannak*, a kertben. Ez az alapjellegzetesség arról szól, hogy Önnek *a kihívásai is és a lehetőségei is, az erőforrásai is a világban vannak*, a kertben.

Akkor működik jó hatásfokkal, ha ottani erőforrásokhoz nyúl. Ha valamihez egy anyagra van szüksége, akkor nem a ládát tőrja fel, nem akkor jó a hatásfoka, hanem akkor, ha a kertben keresi azt az anyagot. Ön ott tudja jól megtalálni. Lehet, hogy az anyag, amire szüksége van a munkájához, bent a házban is megvan, de ott órákig kóvályogna, mert az alaphajlama a nyitottság, ami a fény, a levegő szeretetét jelenti. Abban a környezetben jól megtalálja amit keres. Más környezetben nem, bár az ott jelen lehet.

Másképp fogalmazva, alapvetően az *énjének, a személyiségének a világban való érvényesítésére, megmutatására hajlamos*. Ez nem azt jelenti, hogy nincs belső élete, gondolati élete, szellemi élete, érzelmi élete. Csak a belső élet tízből kilenc szállal a külső ügyeihez kötődik. Egy nagyon nagy nyitottságú személyiség.

A temperamentumát tekintve *a legkevésbé a nyugira hajlamos*. Arra, hogy mozdulatlanul üljön és várjon. Arra, hogy hagyja a dolgokat, hogy folyjanak, ahogy folynak. Egy örökmozgó, egy állandóan mozgó egy folyton mozgó. A melankóliából Önnek nulla. Ez is az a vízcsepp, ami lyukat váj a sziklába.

Ez azt jelenti, hogy *az Ön belső világa Öntől folyamatos mozgást kíván*. Mégpedig elsősorban és *döntően könnyed mozgást*.

A vezető szín fiatalossá teszi a temperamentumot, ez a jó közepes szintű energikus mozgáskészség védi attól állandóan gyerekes benyomást keltsen. A harmadik alapszín, ami szintén jó közepes szinten jelen van, ez a belső mozgásnak a kihívása, a hajlama, ez *az idomulókészség, az alkalmazkodó készség*. Mindent összevetve tehát egy olyan vérmérsékleti kép ez, amelynek nagyon kellemes a színezete, egyetlen *Achilles sarka van, hogy nyugalom, várakozás, a nem cselekvés állapota, az nem hajlama*. Sokszor azonban ez lenne a legjobb hatásfokú működés. Vannak ügyek, melyekkel az a teendő, hogy nem teszek semmit. Ez az, amire Ön képtelen. Ön minden helyzetben cselekszik, többnyire aktívan cselekszik, könnyedén, kiáradóan, mérsékelt erőhasználattal, mérsékelt, nem túlerőltető belső alkalmazkodással.

Ha összeteljük ezt a kettőt, a kertre nyitott kis házat, sőt azt a hajlamot, hogy többnyire kint vagyunk a kertben és ezt a másik hajlamot, hogy mindenre reagálok, folyton mozgásban vagyok, találkozhatom a kertben olyan emberekkel, akiknek a melankóliához sok közük van és igényük is van rá, akkor látom, hogy ez konfliktus lehetősége, mivel az Ön működése a *nagyobb nyugira vágyó embert fárasztja*, mert az ő belső vezérlő lenyomatában, indulókészletében ott van egy ilyen kődarabocská, amely azt kívánja, hogy időnként megálljak és ne mozduljak, mert akkor nem érzem a kőnek a súlyát. A felesége nem kimondottan ilyen, de neki a közepesnél bizony magasabb szinten van jelen ez a temperamentum és lévén Önénél nulla a nyugi szint, a különbség végtelen.

A feleségénél a levegős könnyedségből, ebből a kevés erőt használó alkalmazkodó mozgásból a közepesnél kevesebb van, nyugiból a közepesnél több van. Teljesen világos, hogy a dolog akkor válik figyelmet érdemlővé, ha az illető személlyel rendszeresen találkozom. Iskolai osztályfőnököm, munkatársam egy szobában, vagy ami még ennél is rettenetesebb igénybevétel, együtt élek vele. Akkor válik a dolog fontossá, mert akkor csepeg a kőre a víz. Család ellen nincs orvosság. Olyan sűrű a találkozás, hogy a különbségek borzasztóan megmutatkoznak. Nem baj, hogy különbözőek vagyunk, hiszen halálosan unalmas lenne a dolog, csak érdemes tudni arról, hogy miben vagyunk különbözőek, és hogy mit várhatok a másiktól, és mit nem várhatok. Öntől a felesége hiába várja, hogy Ön legyen a nyugodt ember, már a viselkedését, a mozgásmódját tekintve. Ön izeg-mozog, kommunikál, jön-megy, mindig valami történik, elegánsan, fiatalosan.

Nincs itt semmi baj, csak *a feleségének nyugalomigénye van, neki ez sok*. Mert ha tudok erről, akkor elengedem a másikat, hogy menjen és mozogja ki magát, míg ha nem tudok róla, akkor szemrehányást teszek neki, hogy miért nem tud megmaradni mellettem otthon, amikor már nem munkaidő van. Ön is felismerheti, hogy *a másiknak erénye hogy tud várni*, és nem

várhatja tőle, hogy az Ön könnyedségi szintjét akár csak meg is közelítse, viszont van neki állhatatossága, kitartása, nyugalma, mozdíthatatlansága, csendességi hajlama. Rengeteg múlik ezen, hogy *ne várják a másiktól olyan működési módot, amelyre nem hajlamos*. Ha az elvárás mellett maradok, akkor elintéztem magamnak az elégedetlenséget. Nem érek neki annyit, hogy a kedvemért megtegye? Nem tudja megtenni! Mert az indulókészletében nincs, vagy csak kevesebb van. Nem kívánhatom tőle, hogy rugólábbal szökelljen, ha neki nincs rugólába.

Ha valaki nem egy félóra után kívánná Önt megítélni, hanem *egy év után*, akkor a működésmódjáról azt lehetne mondani, hogy *az Ön lenyomata egy cselekvő, aktív, kezdeményező, teremtő ember lenyomata*. A hosszútávú lenyomat arról szól, hogy Ön a könnyedségét nem szétszórtságként és teljes fegyelmetlenségként adja elő, hanem *van egy belső irányítottság az Ön könnyed mozgásában*. Van gerince a dolognak, csak a gerinc nem nagyon látszik rövid idő alatt, mert a körülötte szálldosó pihék valahogy elfedik.

A legérdekesebb az, hogy épp a változtatás és a dolgok abbahagyásának, szétszedésének, megszüntetésének a lenyomata a leghalványabb. *Önt nagyon könnyű félreismerni*. A taktikai könnyedség azt a benyomást keltheti, hogy Ön mindig beáll a szélirányba. A hosszabtvú megfigyelés pedig azt mutatja, hogy Ön nem hagy el szívesen dolgokat, nem szed szét meglévő ügyeket szívesen. Képes rá, de egyáltalán nem vezető hajlama. *A hosszútávú megfigyelő számára egy súlyosabb személyiségként jelenik meg, mint a rövidtávú megfigyelő számára*.

Az Ön egyéniségének központi jellemzője az *állandó útkeresés*.

Ön a szélsőségeket mindig mindenben kerüli. Mivel az előbb említettem a belső alkalmazkodó készséget, a kettő együtt, *a szélsőség kerülése és a belső alkalmazkodó készség kimondottan a jó diplomata esete*. Itt többről is szó van, mint hogy a szélsőséget kerüli, itt egy kimondott harmóniaigényről van szó. Tehát Önben *nagyon erős a harmóniaigény*. Az az igény, hogy a dolgok nem merev számtani közepszerű egyensúlyban, hanem ízléses, szerves összhangban legyenek. A harmónia az nem az egyensúly állapota, hanem az összhang állapota. Az összhang pedig egy dinamikus dolog. Tehát nemcsak diplomáciai érzékről van itt szó, hanem kimondottan ízlésről, szépérzékről.

Nagyon jelentős szín emellett a társasági igény, a *társadalmi nyitottság igénye*, tehát Ön mentes mindenféle konspirációtól. Nyitott, önmagát megmutató személyiség. Most teszek egy kitérőt, mert itt tűnik aktuálisnak.

Ne haragudjon, hogy a manóba merészel maga üzletember lenni? Hogy találta ezt ki? Azért léptem oldalt, mert amit idáig elmondtam, abból már leszűrhető az a következtetés, hogy *annyira hangsúlyos a könnyedség, az ízlés, a harmóniavágy, önmagam megmutatásának vágya a világban*, talán már kihallatszik, hogy *a gyakorlatias, nagyon termékre vagy pénzre orientált, vagy rögzített szolgáltatási standard fenntartására orientált tevékenységek Önt béklyózzák*. Nem arról van szó, hogy az Ön szellemi készsége kevés hozzá, hogy nem tudná csinálni, mert az élete megmutatja, hogy Ön mindent tud csinálni. Ön bemutatta saját magának, hogy mindenre képes.

De ez a sok könnyedség, harmónia, a világvágy, szereplésvágy, a világban való kintlétnék ez az intenzív hajlama, a világ befogadásának ez a vágya. Ebből már kihallatszik, hogy Önnek *a reáliáktól, a pénzvilágtól távol lenne a helye* a szépségek területén, a művészet területén, a kultúra területén, vagy ha mégis reáliák és mégis fogható dolgok, akkor a szellem, az eszmék területén lenne az Ön helye. Semmiképpen nem a kávétejszín forgalmazása, hogy a halkonzervekről ne is beszéljek. Mi köze Önnek akár a kitűnő francia halkonzervhez, amely háromszáz éve ugyanúgy van dobozolva? Egy standardnak a megtartása még 300 évig. Ön ezt képes megcsinálni, a kisujjából rázza ki ezt a külkereskedelmi ügyet, de nem az a kérdés, hanem hogy hol használja itt föl a képességeit? Bizonyos mértékig a tárgyalóképességet, a nyelvtudást felhasználja, de aztán annyi, nem futja ki a formáját.

Önben a szellem és a kultúra területén utazó profinak az ígérete rejlik.

Egy másik oldallépés. Önnek baja van a lábával, a bokájával. Miről szól ez a boka?

Egyébként a legbonyolultabb forgó, a legtöbb csont csatlakozik hozzá, a világ csodája, izületi remekmű, a boka az a forgónk, amely lehetővé teszi, hogy az utunkon finom válaszokat adjunk az út egyenlenségeire és kihívásaira. Itt szó szerint a járásról beszélek. Lehet járnunk merev bokával, de a járásunk esetlenné válik, és ha nem egyenletes az út, amin járunk, hanem hepehupák vannak rajta, a boka hiánya borzalmassá válik. Így tanulhatjuk meg, hogy a boka teszi lehetővé, hogy az utunkat finom igazodással járjuk. Az Ön nagy könnyedsége, az ízléssel és a mértékkel való bensőséges viszonya világosan beszél arról, hogy Önnek alapvető igénye, hogy finoman illeszkedjen az úthoz, ne gorombán talajba vájt sarokkal, meg kifacsart lábfejjel, félrerúgva ezt meg azt közlekedjen, hanem könnyedén, némi fiatalos sebességgel és a lehető legkevesebb kárt okozva a környezetében, hogy kevés erőt használjon fel. Ezt a mozgást a boka fizikai síkon, testi síkon teszi lehetővé.

Két azonos nevű testrészünk van. Ez itt a fej. Az ott a lábfej. Tehát a boka a testsúly megtartásának funkciója mellett, finom mozgásra képesít, átvitt értelemben pedig a boka fej szomszédja, a lábfej név szól erről, ez is arra hívja fel a figyelmet, hogy *rengeteg köze van a bokánknak ahhoz a képességünkhöz, hogy finoman igazodjunk a világhoz*. Szimbolikusan próbáljuk a bokát megfogni. Tehát *akinek a bokájával baja van, annak az életútja járásával van baja*. Most nem olyan kis bajról beszélek, hogy a buszon megrúgtak. Ez is szól valamiről, de ez egy 48 órás ügy. Itt most egy krónikus, egy időben elhúzódó jelzésről van szó, ezek mindig sokszorosán fontosabbak, mint a kicsi kis horzsolások, amik egyébként szintén szólnak valamiről. Tehát a bokája tiltakozik, mert mire kényszeríti a tünet? Hát arra, hogy ne nagyon fickándozzon, korlátozva van a járásában, fékez. Miért? Mert *az út, amin Ön jár, valahol nem teszi lehetővé a könnyed, fiatalos, finom mozgásmódnak a megélését, amely Önnek belső igénye*.

És ez ellen lázad a boka. A gyulladás, amiről szó van, a duzzanat duzzog, bedagad, ez egy *szelíd belső agresszió*. Ez nem olyan heves dolog, mint egy tüdőgyulladás, vagy mint egy hashártyagyulladás, de egy lassú anyagcseréjű területnek a szelíd duzzogása, lázadása az ellen az út ellen, amelyen Ön jár. A bal láb tiltakozik elsősorban, a lázadás *alapvetően érzelmi természetű*. A test jobb oldala az akarat oldala, a bal oldal az érzelem oldal. Minden, ami páros, az külön is képes jelezni. Azért libbentem oldalra, hogy megkérdezzem miként került Ön egy külker cég vezetői székébe, mert az Ön személyisége számára az, amit egy ilyen munkaterület nyújt, az bizonyos mértékig megy, olyan értelemben, hogy Ön erre képes, de nem éli saját életét benne.

Érzi a különbséget, hogy valamire képes vagyok, de mégsem élem az életemet benne. Ha ezt tartósan teszem, akkor belül előbb utóbb *elkezd gyűlni az önmagammal kapcsolatos elégedetlenség*. Nem biztos, hogy megfogalmazódik, de gyűlik. Ha nem azt csinálom, amire igazán az induló készletem hajlamosít, akkor belső őszintétlenségben élek. Ez betegít. Minden betegségünk ebből fakad. A belső őszintétlenség okozza a betegségeket. Az, csak az és semmi más. A bacilus, a fizikai ártalom, a szennyezett levegő csak eszköz hozzá.

Az ember a legcsodálatosabb biológiai rendszer. Egy olyan élőlény, amely négyezer méter magasban az Andokban is megél, a trópusi őserdőben is megél, meg a sarkköri eszkimó falvakban is megél. Ez egy nagyon alkalmazkodóképes rendszer. A legalkalmazkodóképesebb rendszer, melyet a világon ismerünk, az emberi test.

Érdekes módon a legbetegebb lény vagyunk a földön. Az állatok nem ismernek annyiféle betegséget, mint mi.

Hogyhogy a legalkalmazkodóképesebb a legbetegesebb?

Mert nekünk van „okos” eszünk, amivel megdumáljuk magunkat, őszintétlenségekre vesszük rá magunkat, úgynevezett józan ésszel és az őszintétlenség eredményeként betegszünk. Ez persze nem úgy kezdődik, hogy betegszünk. Úgy kezdődik, hogy a hangulatunk

rossz, nem jól alszunk, tehát finom jelzések érkeznek arról, hogy nem kóser valami. Ha valaki süket és vak a finom jelzésekre, akkor a szeme elé teszik a problémát fájdalom, sérülés, alapvető funkcionális zavar formájában. Az Ön bal bokája arról szól, amin járnia lehetne, és jó hatásfokkal járhatna. Ez ellen alapvetően érzelmi színezettel a belső vezérlés lázad. A lázadást Ön elé tárta. Önt fékezi és gátolja testi mozgékony-sága kiélésében, többet ülteti és fekteti ez a boka Önt, de nem azért, hogy megbüntesse, hanem hogy gondolkodásra kényszerítse.

Amíg ül és fekszik, amíg nem teheti azt, amit tenni akar, nem mehet a dolga után, olyan sebességgel, olyan gyakorisággal, kedvelt és valaha korábban sikeresen művelt mozgékony-sággal, akkor rákényszerül a belső mozgékony-ságra az észkerék pörgetésére. A lábfej szomszéd-ságában a fájdalom arról szól, hogy a fejben valamit tenni kellene. Nincs az Ön bokájának semmilyen különös szervi baja. Miért is lenne? Nem hajlamos a lábfej és környéke betegsége. Nyugodtan ígérhetem. Tetszik érezni a borzalmas kihívást? Önnek kitűnő vezetői észjárása van, és azt javaslom, hogy ne legyen vezető.

Arany úr azt kell mondanom, hogy a *bal bokája az ösztön éennek, a vezető szellemnek a fájdalmas üzenetét hordozza. Ön olyan úton jár, amelyen Ő nem érzi jól magát.* Nem azért, mert képtelen szolgálni Önt ezen az úton, fordítva, mert többre képes. Unja és utálja.”

Megszámlálhatatlan gondolat kavargott bennem. A leírás tökéletes, valóban ilyen vagyok. De ez lenne a helyes következtetés? Tényleg ez gyógyulásom kulcsa? Ha a jellemrajz helyes, én is csak ezt ajánlanám bárki másnak. De hát kultúra, művészet, eszmék? Az egy más világ! Ott nem a hozzám hasonló, törekvő, hangyaszorgalmú dolgozók, hanem a fellegjáró, különc, nagy-dumás, mások fáradsággal megtermelt javait könnyedén elherdáló, protekciós világú, képmutató porhintők vannak túlsúlyban. Hogy érezném magam abban a világban, amelyet eddig nyert tapasztalataim alapján élőködőnek, öncélúnak ítéltem?

Ha tényleg ez az utam, mi módon, milyen csoda folytán kerülhetnék erre a területre? Mert hogy ilyen területre álláshirdetést életem elmúlt 40 évében nem láttam, az biztos! Managert, üzletkötőt, aki fizetésért profitot termel cégének, mindig keresnek. De olyat, aki mások pénzét költi, nehezen kézzelfogható, szubjektíven megítélhető munkát végez, akinek nincs előírva a 8 óra, korlátlan szabadsága van, az ilyen „munkára” mindig van ezer jelentkező.

Az asztrológus rövid szünet után feleségem és kislányom elemzésébe kezdett. Tökéletesen leírta feleségem velem teljesen ellentétes természetét. Míg nekem a könnyed mozgás, a változatosság, a kommunikáció a lételemem, addig ő a lassú víz, partot mos, a változatlanság és a befelé forduló racionális világ hordozója. Míg én jót nevetek a ruhára kilöttyenő kávé-n, az ő tökéletességre, precízióra kihegyezett világa kiabálóan követeli az eredeti állapot helyrehozatalát, a ruha kitisztítását, a porpamacskok megsemmisítését, a tányér mosogatását stb. Nehéz is együtt élni egy ilyen egyéniséggel, hiszen csak a gép tökéletes, mivoltunkat pontosan hibáink, apró gyarlóságaink teszik emberivé és az ilyen tökéletes, vagy arra törekvő ember mellől az átlag egy lépéssel odébbáll. A legnehezebb dolga azonban épp neki van, hisz neki napi 24 órát kell magával töltenie. Ez az, megvan, gondoltam ez az, amit az együtt eltöltött 15 évben számtalanszor próbáltam megmagyarázni neki, az önemésztés, mire mindig a földszinti lakó lecsófoltos konyha falával vágott vissza. Erről akartam, erről kellene leszoktatni, de az asztrológus bölcsen lehűtötte lelkesedésem:

- Arany úr, mindenkinek a jelen életébe hozott indulókészletéhez kell alkalmazkodnia, az adottságai szerint kell élnie, ez az életfeladat, nem pedig fordítva. Az indulókészleten plusz-mínusz 5%-ot képes valaki egy életben változtatni, többet nem. Az Ön felesége sosem fog a plafonig ugrálni örömeiben, bármekkora ajándékot is vesz neki, csak a szája sarkában fog mosolyogni. Sosem fog gurgulázva kacagni, vagy a mosatlan edényt egy nyugodt, relaxált, vasárnapi merengés kedvéért, fél délután a mosogatóban hagyni. Az Ön feleségének nincs szöcskelába, ne várjon tőle szöcskeugrást!

És a gyermeke, aki egyre nyiladozóbb értelemmel néz a világra, tudatalattijával, szellemével egy olyan felnőtt mintát lát az édesanya képében maga előtt, melyet nincs kedve megvalósítani. Az Ön feleségének önfelőrlo életmódja a kislány mélytudatában elhárítást, ellenkezést vált ki, mely egy létfontosságú szervet betegít meg, hogy így megakadályozza a felnőtté válást. Jéggé dermedten sújtott le a kíméletlen igazság. Ebben a pillanatban azt kívántam, bárcsak vissza tudnám forgatni az idő kerekét. Bárcsak ne nősztem volna meg. De még jobb lenne, ha meg sem születtem volna. Itt állok egy olyan megoldhatatlan problémahalmaz előtt, mely, mint a ködben lassan közeledő kamion, egyre hatalmasabb méreteket kezd ölteni. Ebből nincs kiút, vontam le magamban a végső következtetést.

- Ön mit tanácsol ebben a helyzetben? - kérdeztem mégis reménykedve. - Próbálja meg feleségét rábeszélni legalább napi 4 vagy 6 órai munkára és szerezzen a kislány mellé egy olyan gondozónőt, ápolót, pótmamát, aki a kislány tudatába sajnos már bevésődött felismerést - nem jó, nem szabad, nem akarok felnőtt lenni - halványítja, hisz ebben a korban kitörölni már semmit sem lehet!"

Megbeszéltük a jövő heti találkát, amikor két fiam elemzését hallgatom meg és nagyot sóhajtva, mázsás béklyókkal a lábamon elindultam hazafelé. Feleségem - előzetes elképzelésemnek megfelelően - eleinte értetlenül, majd hitetlenül, végül dühvel fogadta újabb szerzeményem. Ez csak össze-vissza beszéd, én a gyereket nem adom oda másnak, más nem tudja olyan jól dializálni, pláne, hogy még egy trehányabb, felületesebb valakinek adjam oda. Ha megint elfertőződik a seb, és hashártyagyulladásra kap, ki virraszt éjszakákat mellette? Ki meri ezt megkockáztatni?

A kocka el van vetve, gondoltam és egy erőtlen próbálkozás után megadtam magam. Voltaképp sajnáltam feleségem, aki a beteg gyermek és saját természete terhe mellé, a gyermek betegségéért való felelősséget is nyakába kellett volna, hogy vegye. Erre, ha józan ésszel megdokolom, egy ember sem lenne képes. Miért is várok tőle akkor rendkívülit, emberfelettit?

No a következő héten meghallgattam a két fiamról szóló - lényegesen kisebb fajsúlyú - tudósítást és az maradt meg bennem, hogy az élet tele van rejtéllyel és bizony nem lekváros kenyér. Gergőmre, kisebbik fiamra azt mondta az asztrológus, hogy ilyen csillagképet még életében sohasem látott, olyan bonyolult, nehéz, eseményekben, fordulatokban gazdag a konstelláció. Valami megoldhatatlannak tűnő helyzete lesz, amiben a nő, a külföld és az életpálya nagy szerepet látszik, de van egy könnyítő csillagzat is, így ha ügyes, megtalálhatja a megoldást is. Szegény fiam, gondoltam és fordítva idéztem a reklám slogant: jövőnket megtudni nem intelligencia, hanem bátorság kérdése.

Úgy éreztem magam, mint a pók hálójába került légy. Minél jobban próbál kikeveredni belőle, annál jobban belegabalyodik. Mikor három órás folyamatos beszéd után felálltunk, szememben szellemi óriássá magasodott a jelentéktelen külsejű, alacsony emberke. Az ajtóban, búcsúzkodás közben jegyezte még meg, hogy ha házasságkötés előtt készíti el feleségem horoszkópját, feltétlenül lebeszélte volna a házasságkötésről. Elmondta, hogy nem ilyen aszkétikus, kemény asszony, hanem könnyedebb, bohókásabb társ lenne nekem való, bár, tette hozzá, az ilyen, változást igénylő egyéniségnek nem jellemzője a hűség, ami feleségem lassú víz, partot mos természetében mélyen gyökerezik.

- Majd a következő inkarnációban, legyintettem lemondóan az ezoterikában kissé már járatosak félművelt magabiztosságával. - Nem biztos az Arany úr, de ezt én nem mondhatom el Önnek, szolt vissza már a lépcsőfordulóból nem kevés kérdőjelet hagyva maga után.

Nekem való, vagy nem nekem való, itt vagyok három gyerekkel, kislányom súlyos beteg, én nem gondolkozhatok a saját boldogságomon. Igaz, hogy házasságunk eddigi 14 éve alatt gondolatban sokszor összezsomagoltam, de a gyerekek miatt képtelen voltam megtenni. Meg a minta is ez volt előttem. Szüleim, bármennyire nem tudtam őket szülőként elfogadni, mint turbékoló gerlepár élnek egymással életüket. Nagyokat sétálnak, együtt mennek a vasárnapi

misére, minden családi és politikai témában egyetértenek, s bár néha nevetséges apróságokon vannak nézetkülönbségeik, egymáshoz kötődésük értékrendjükben minden más kapcsolat felett áll.

Gyermekkoromból mindig a fülemben cseng: - Inkább térdig járjunk a koszban, csak jókedvű légy! - mondta édesapám, mikor hazajövet édesanyám panaszáradattal, savanyúan, kedvetlenül fogadta és bizony már előre sajgott az ülepem, ha ebben nekem is részem volt. Édesanyámat már 20 éve csillapíthatatlan fejfájás gyötri, mely még realista - racionalista feleségem szerint is képzelt betegség, menekülés. Ennek kezdete óta édesapám, férfi létére az összes háztartási munkát, főzést, bevásárlást magára vállalta és féltő gondnal óvta minden izgalomtól, munkától. Mindig szemrehányást kapok, amikor „kötelességemről” elfeledkezve, évfordulókról nem emlékezem meg időben, vagy munkám miatt ritkábban telefonálok. Édesapám parancsolós, hadvezéri egyéniségével szöges ellentétben volt az a gyöngédség, önmagát a másoknak teljesen alárendelő szeretet, amivel édesanyámat körülvette. Érdekes, bármennyire eltávolodtam tőlük érzelmileg - kamaszkorom óta nem tudom szeretni őket - a házastársi modellt, úgy érzem, szinte másolom.

Örökli ezt a tulajdonságot az ember, vagy a gyerekkorban vésődött a tudatalattimba? Tán sose derül ki, de a lényeg az, hogy nekem a családom mellett kell maradnom. Majd, ha felnőnek a gyerekek, majd ha kislányom is nagykorú lesz, akkor tiszta lelkiismerettel véget vethetek ennek a néma szenvedésnek. A lelkiismeretem elrendeznem nagyon fontos, mert ez bizony kora gyermekkorom óta - mintha a nagyharangot vernék félre, mintha tűz emésztene belülről - úgy jelzi, ha valami helytelent cselekszem. Csak az a baj, hogy sokszor elnyomom, vagy zajos életem, lázas igyekezetem miatt csak utólag hallok meg hangját.

Mikor vidéki kiküldetésben egy reklámkonferencia záróünnepségén egy frissen megismert hölgygel még csak nem is összetapadós, lassú számot táncoltam, hanem valami laza lötyögőst, a vasútállomásra hazafelé a falat majd ledörzsöltem kabátommal, úgy sunnyogtam valamiféle bűntudat terhét cipelve. Mikor, egy alkalommal egy kapcsolatba majdnem belekeveredtem, bizony még bűnhődtem is, hogy az együtt töltendő éjszaka ajánlatától visszariadva anyám-asszony katonájaként viselkedtem. Hölgyismerősöm nyakam kezdte csókolgatni, s mire észbe kaptam vérfoltot szívott rá, a testi együttlét eltörölhetetlen, lemoshatatlan bélyegét nyomta rám. Idestova tíz éve már, mikor ez történt, de terhét ma is viselem, s lelkiismeretem bizony még ma sem hagy nyugodni.

Még két szörnyű bűn nyomja a lelkem. Gyermekkoromban, alig tíz évesen sután elvettem egy nálam kisebb fiútól a folyó homokjában talált biszu nyakláncot és az ügyes megtaláló szerepében tetszelegve édesanyámnak ajándékoztam a nyaralás végen. Ennél lényegesen kellemetlenebb következményekkel járt, mikor munkatársam prémiumára irigykedve, a kor szokásainak megfelelően alattomosan, aljasul, névtelen levélben jelentettem be az igazgatónak a leltárhiányt. Bár a vizsgálatot nem követte komoly felelősségre vonás, kollegáim engem is gyanúsítottak és hónapokon át a poklok kínját álltam ki, éjszakákat forgolódtam álmatlanul az ágyban és nyugtatókkal bírtam végig a munkanapot. Szóval a lelkiismeretnél tartottunk, annak kell rendben lennie és 50 évesen is kezdek majd új életet.

A masször szalonban Klári elmondta a saját történetét, melyben igen sok párhuzamot fedeztem fel. Valamiféle sorstársi közösségérzet alakult ki közöttünk. A legjobban az gondolkodtatott el, hogy fáradtsággal megszerzett diplomája és a mai időkben életbiztosítással felérő főkönyvelői állását egy bizonytalan, lényegesen kevesebb jövedelmet, de önmegvalósítást nyújtó masszázs, radiesztezia, energiázás érdekében félretette. S az ilyen döntésből egy idő után nincs visszaút. Aki 4-5 évig nincs a szakmában, annak nagyon nehéz, ha nem lehetetlen újból főkönyvelőként elhelyezkednie. S ha esetleg sikerül is, akkor is, szinte újra kell kezdeni megtanulni az egész szakmát. Ha nem is tűnik boldognak, de meg nem bánta. Ez sugárzik

belőle. Ez lenne hát az én utam is? A pénzcsináló technokráciától való végleges búcsú az egészség ára?

Bizony a tét nagy, de a rám nehezedő nyomás is. A hétfő reggelenkénti kezelés feltölt, a kád hasonlatával élve feléig - harmadáig megtelik vízzel, dugó híján azonban hamar lefolyik a víz, péntek felé sokszor már az autóból is alig tudok kikászálódni. És még egy dolgot figyeltem meg. Egy adott időszakban úgy - ahogy elvagyok. Ha Bécsbe kell mennem - önérzetem megsértésének, megaláztatásaimnak színhelyére - a havi beszámoló előtti este, már a bécsi szállodában jobban sajog, duzzadtabb a lábam, másnap reggel pedig szinte nyomorékként megyek be a cég központjába. Most, hogy visszagondolok, szinte lineáris kapcsolat van lábam állapota és ottlétem között.

Bár a körömbenövéstről még nem olvastam e téren, de ha minden betegség lelki eredetű, akkor kínvallatással felérő fájdalmaimat is ennek köszönhetem. Nagylábujjaim körmei olyan annyira és oly sokszor benőttek, hogy erőt gyűjtve és végleges megoldást remélve sebészeti úton megkeskenyítettem őket, ami az érzéstelenítő hatásának elmúltával őrlő fájdalomt okozott. Természetesen egy napot sem töltöttem betegállományban, inkább mártírként szandálban tipegtem, mint egy pingvin. Így duplán fájtestem-lelkem egyaránt. Még az is megfordult a fejemben, jobb lenne leamputálni bokából a lábam, mert a faláb legalább nem fáj. Szívós vagyok, mint a patkány, mondogattam viccesen fiatalabb koromban és valóban, nem olyan fából faragtak, hogy könnyen feladjam.

15 ASZTROLÓGIA II.

A Klári által ajánlott másik sztárasztrológusnál vagy 4 hónap előrejegyzés, vagy 50 % soron kívüli felár és péntek este 7-től 11-ig tartó időpont között választhattam. Az utóbbi mellett döntöttem, mivel az idő többet ért számomra minden pénznél. Így a családi horoszkóp ellenőriztetése ötünknek 26.000 Ft kiadást jelent, de így legalább ellenőrizhetem az előző asztrológusra kiadott 10.000 Ft helyességét is és különben is erről a másik sztárasztrológusról az a hír járja, hogy a jóslatai mindig beválnak.

Ha az ember valamire - jelen esetben az egészségére - elkezd költeni, akkor egy idő után csak fut a pénze után. Jobb helyet vártam, ötlött a fejembe az átalakított mosókonyhába lépve, de ne legyenek előítéleteink, várjuk meg a végét. Erős kávéval, majd - a parányi véccé kézmosójában mosószer nélkül előblített, szárazra nem törölt, vízcseppes pohárban málnaszörppel kínált vendéglátóm, miközben napszemüvege és a szimfónia cigaretta mögül bodorfüstfellegetek eregetett.

Fellépése, hanghordozása profira utalt és nem is csalódtam. A hetvenes évek végén, közel húsz éve sajátította el tudományát, majd a számítógépprogramot elrontva, véletlenül fejlesztette ki saját programját, mellyel nagy részletességgel és pontossággal tudja előre jelezni az eseményeket. A születési idő pontos meghatározásával kezdtük a horoszkóp felállítását. Magára valamit is adó asztrológus e nélkül semmit sem mond, s bizony kiderült, hogy az újságokban megjelenő horoszkópok még annyi orientációt sem nyújtanak, mint az ötvenes években az úttörő felszerelés olcsó bádogiránytűi, ha eltévedünk az erdőben. Most mégis izgalom fogott el. A tét nagy és az ország egyik legkeresettebb asztrológusánál vagyok.

Már a kezdetnél elakadtunk, mert olyan időpontokat kellett megmondanom, mint nagymamám, testvéreim születésnapja, melyek végett haza kellett telefonálnom. Végre kiszámolta a computer a születési órát és percet. A legtöbb édesanya ugyanis pontosan egy órával teszi előbbre vagy későbbre emlékezetében a szülés időpontját, mint az a valóságban van. Itt pedig már tíz perc eltérés is éveket jelenthet az előrejelzésben. Tátott szájjal bólogattam, de közben

azon morfondíroztam, hogy lehet, hogy a másik asztrológus pontosnak találta az édesanyám által megadott háromnegyed kilenc és kilenc közötti időpontot? Most akkor melyik időpont az igaz, hogy is vannak ezek a visszaszámlálások? Szóba hozni persze egyik asztrológusnak sem akartam, hogy másikhöz is megyek, meg ebben a titokzatos tudományban ki tudja, mi hogy van, talán így is jó lesz, hallgassuk meg a tartalmat, majd az eldönti.

Vendéglátóm egy stencilezett papírról olvasta fel jellemzésem, tulajdonságaim, ami enyhén szólva színvonalatlanak tűnt elődje magabiztos, fejből elmondott, mélyenszántó gondolatokat tartalmazó előadásához képest. Elmagyarázta, hogy bár az Oroszlán jegyében születtem, innen vezetői alkatom, leereszkedő, hiú természetem, de az ascendens legalább annyira számít és az pedig Mérleg, innen adódik nyugalomom, kiegyensúlyozottságom, diplomatikusságom. - Nehezen viseli társ nélkül, ezért aztán eléggé toleráns, még a legnehezebben elviselhető partnert is elviseli. Inkább stabil, kitartó típus, amit fejébe vesz, azt végigcsinálja, és meglehetősen optimista, magabiztos, önértékes. Ha koldusnak született volna, akkor is úgy tudná elfogadni az alamizsnát, mintha ő tenne vele szívességet. Szereti a kockázatot, vállalkozó típus. Társaságban észre kell, hogy vegyék - hangzik a monoton felolvasás, de ez már stimmel, mégpedig mennyire, hogy rám illik, nyugszom meg és amint megkezdjük a konkrét események számítógépes feldolgozását, bizony szinte önkívületig feszült a figyelmem.

- Élete első felében alkalmazott és vállalkozó, második felében csak vállalkozóként látom működni - hallgatom megkövülten, az előző asztrológus tanácsának gyakorlati megvalósulásaként. - Sajnos nem egy kifejezetten szerencsés típus, ne lottózzon. Ha van három ellensége, beállhat közéjük negyediknek lottózni. Ők se nyernek. Inkább a munka, hivatás, karrier területén látom szerencsésebbnek. Ez is igaz, fut át a fejemen. Az életben, amikor hoz a sors valami nagyon rosszat, akkor rögtön behoz hozzá egy jót is. Nem engedi a nagyon rosszat kristálytisztán érvényesülni. (ha kilépne a hatodikon az ablakból, biztos, hogy fennakadna a negyedikén) Nagy baj az életében nem történhet. No ide tényleg érdemes volt eljönni, nyugszom meg és hátradőlök a kivénhedt kanapén.

Nem igazán jó a képlet anyós-após vonatkozásában. Újból megfeszültem. Hát tényleg mindent tud ez az asztrológus?

Nem is az a lényeg, hogy mit tesz, hanem az, hogy hogyan. Mindent olyan energikusan, vehemensen, úgy bele tud zuhanni a dolgokba és akkor nincs akadály, hajtja a dolgot. Olyan telitalálatok ezek a mondatok, melyeket már nem a stencilről olvas, hogy most már azt is elhinném, hogy három év múlva én leszek a római pápa, vagy gyereket fogok szülni.

Egészségi vonatkozásban nem rossz a képlet. Problémásnak látszik a vese és az epe 55 éves kor után, izületi problémák sajnos már fiatalabban, de nem krónikus. Gyomor, ennek is az idegi alapon jelentkező problémái műtét nélkül. A legfőbb problémát a szív és a vérnyomás okozza, egyébként a szív lesz a halálok is, úgyhogy hirtelen halálok. Várható élettartam 72/77 éves kor között, ez az élete második kritikus időszaka és van még egy harmadik is, ez 82/87 éves kor között van.

Ezután a fontosabb évszámokat is megkapom.

Válás 2003-ban. 2005-ben félélettársi kapcsolatot létesít. 2009-ben újránősül. A felesége túléli. Gyermekai házasságot kötnek. 2001 június - 2002 június között a legnagyobb, korán kezdő, a következő gyerek élettársi kapcsolat kezdete 2011-ben van, aztán megint van egy élettársi kapcsolat kezdete 2017-ben. Valamelyik gyerek elvállik 2025 június - 2026 június között, és házasságot köt 2026-ban a válás után. Unokák születnek 2003-ban egy fiú, 2007 június - 2008 június között egy lány, 2017-ben egy fiú, 2018-ban egy fiú és 2020 június - 2021 június között egy lány.

Életének csúcsideje 43-44 éves kor között. Egzisztenciálisan, anyagilag szuperkellemes évet mondhat magáénak. Mindezt oly sztoikus nyugalommal olvassa fel a minden titkok tudója, mintha legalábbis a leértékelt padlószőnyegek listáját mondaná a feleségének. - A válást

letöröljem? - kérdezi megdöbben arcom láttán és válaszom meg sem várva, visszacsévéli a magnót, és rezzenéstelen arccal rámondja az egészet válás nélkül. A fátumot most már kikerülhetetlen pallossal lesújtó gonosz hatalomnak érzem és porszemmé összezsugorodva, szinte megsemmisülten, süketen hallgatom meg a következő tíz év, évekre, konkrét eseményekre lebontott előrejelzését.

1994-ben munkahely változtatás humán területre. Mi lesz ez? - kérdezi, s most már csalhatatlan bizonyosságot kaptam az asztrológia tudományának igazságáról, hatalmáról. Jövedelme 1994-ben X, 1995-ben 4 X. - folytatódik a részletes csillagképelemzés. Legszívesebben felpattannék és szaladnék hazáig. Itt kéne megállítani, mert a többit már nem akarom, elviselhetetlen. Ennyi éppen elég a közeljövő döntéseinek megalapozásához. Egyébként sem minden úgy lesz, ahogy mondom, nyugtat meg beszélgetőpartnerem. Lehet azért a súlyos balesetből enyhe koccanást csinálni, a 2003-as válásból egy beszédszünetes időszakot stb. Ezzel megnyugszom és az elkövetkező hetekben alig várom, hogy kislányom is sorra kerüljön. Közös megegyezéssel itt is kimarad válásunk, kislányom jövendő gyógyulásának időpontját pedig kegyes hazugsággal 20 éves koráról 11 éves korára előrehozzuk, így feleségem is megnyugodhat minden kazetta otthoni meghallgatásakor.

Szerencsére munkám pár napos külföldi szakmai utat tesz szükségessé, mely alatt kikapcsolódom, és újult erővel látok neki a tavaszi hajrának.

16 KINEZIOLÓGIA

A numerológus-tenyérfőstől kapott címen egy romos házban, MSZP pártirodával társbérletben keresem a cég, figyelmembe ajánlott vezetőjét, de helyette egy alacsony, széles csípőjű, kordnadrágos asszonyka kérdezi, hogy ő megfelel-e helyette. Természetesen, válaszolom, hogy meg ne sértsem, s választásom jó döntésnek bizonyul. A régimódi, nagy belmagasságú szobában paravánnal leválasztott 3 négyzetméteren kívül a világ megszűnik körülöttem. A szeme olyan mély nyugalmat, emberszeretet sugároz, hogy a rövidített előtörténet után a felkínált lehetőséggel élve, lelkemet nyomasztó bűneimet meggyónom neki, Ő szeretettel, ügyes érvekkel „feloldoz” és legszívesebben az ölébe hajtánám a fejem és kisírnám magam, mint gyerekkoromban. Igazi anyás természet, alkat.

Szinte hitetlenkedve hallgatom, hogy úszómesterből képezte magát lélekbúvárrá, olyan ösztönös érzékkel, együttérzéssel kezeli problémámat. Aztán valami titokzatos következik, bár ezt is oly természetesen végzi, hogy nem tűnik hókusz-pókusznak. Engedélyt kérünk a kezelésre, mondja, miközben szemét lehunja, és én akaratlanul is követem. Az „engedélyt” megkaptuk, s már kezdjük is a különleges izomtornát, melynek keretében kérdéseire tudatom - izmaim önkéntelen megfeszítésével adott - válaszából bányászgatjuk a betegség lelki okait.

A lelki ok keresése kicsit emlékeztet a dianetika engramjaira, melyről L. Ron. Hubbard könyvében olvastam. A módszer gyakorlóiról úgy nyilatkozott osztrák főnököm, hogy legjobb nagy ívben elkerülni őket, mert egy ismerőse szinte képtelen volt megszabadulni tőlük. Üzlet az üzlet, mindenki megy a pénze után, kétlem, hogy bárkit erőszakkal fogva tartanának, akinek elege van valamilyen kezelésből, az nem megy, még ha egy óra hosszat is igyekeznek rábeszélni. Multilevel marketingre meg életbiztosításra annyian akartak már rábeszélni, hogy se szeri, se száma, egynek sem sikerült, mégsem kerülöm őket széles ívben. Köszönöm, nem kérem, és kész. Ennyi. Vagy nem?

A lehetséges okok feltárása után különböző tornamozdulatok és egy zseblámpás homlokvilágítás formájában „oldás” következik, és valóban oldott hangulatban veszek búcsút lelki segítőmtől. Másfél órai kemény munkáért nem is volt sok a 2.500 Ft-os honorárium, számol-

gatok, hisz a menő táltos-radiesztéta-csontkovács vetkőzéssel-öltözéssel alig negyedórás taposásért, rángatásért kért 2.000 Ft-ot. Érdekes, hogy az emberek felkapnak egy sztárgyógyítót, aki pedig ameddig fut, annyit kér amennyit csak elbír. Hogy a kultúrház előtt vadonatúj 300-es diesel Merci áll, az nem érdekel senkit, talán még növeli is az emberek hitét. Ahova sokat kell várni, ami sokba kerül, az biztosan jó is. Én itt és most a boldogság szigetén éreztem magam és bizony szinte lehangolt, hogy csak feltételeken beszéltük meg a következő találkozót, mert általában első alkalommal gyógyultan távoznak a betegek.

Másnap reggel háromnegyed hatkor kikészülődtem az ágyból, és ahogy bal bokám kivillant a paplan alól, nem hittem a szememnek. A bokám a golyvaszerű duzzanat helyett ismét olyan karcsú, gyönyörű, formás volt, mint rég, mint újkorában. - Edit! - ébresztettem indián csatakiáltással feleségem. Meggyógyult! - Tényleg! - kiáltott fel ő is, s a gyógyulást kitérgyalni nem is maradt nagyon időnk. Amikor beültem az autóba, a dieselmotor duruzsolását hallgatva dúdolni kezdtem Elvis Forever című számát, elfelejtettem én jóslatot, válást, munkahelyváltást, repültem, szálltam, egyszerűen boldog voltam. Este viszek három szál piros rózsát, behűtünk egy üveg pezsgőt, és minden úgy lesz, mint régen, házasságunk első éveiben. De csodálatos dolog egészségesnek lenni!

A nap szinte egy perc alatt tovaszállt, noha kemény tárgyalásaim voltak üzleti partnereimmel. Editem boldogan ölelt át, s amikor az első pohár pezsgő után csókolgatni kezdtem, ismét bokámra terelte a szót. Mutasd csak a lábad, hadd nézzem mi lett velem! - mondta egy orvosnő-feleség józanságával, mely szárnyalásaim közben mindig földre húzott. Lehúztam zoknimat, és elhült arccal néztem bokámra. Visszajött.

Másnap rendkívüli találkozót kértem „lelkianyámtól” aki ismét megnyugtatót. Elmagyarázta, hogy bármely deformált, torzult helyzetben van a lélek, huzamosabb után azt szokja meg, szinte az lesz a természete, és ha eredeti gyógyult állapotába kerül, megszokásból visszadolgozza magát. Az aznapi oldás után még egy alkalommal próbálkoztunk, de további próbálkozásaimat szelíd határozottsággal elutasította gyógyítóm. Szeretetlen elváltunk, s egy újabb remény is szertefoszlott.

17 VAN MÉG ESÉLY?

Még messze nem merítettem ki minden lehetőséget, gondoltam és ez nemsokára beigazolódtott. Vologya egy külvárosi alapítványi gyógyközpontban működik, hallottuk egyik betegtársunktól, mikor kislányomat ki tudja már melyik természetgyógyászhoz vittük. Szájról-szájra adják az emberek a címeiket, s mindenki újból remél, minden új lehetőségben bízik. Már hogysisne lenne, van még esély bőven! Mostanában akadt kezembe Szepes Mária álomról szóló könyve, melyet követően C. G. Jung könyvét is elolvastam. Edgar Cayce életműve, aki látnok volt, szintén arról győzött meg, hogy valahol nagyon mélyen bele van írva tudatunkba a „hibáüzenet”, csak meg kell találni. És az álom csodálatos kincsesbánya, csak ki kell nyújtani a kezünket. Elkezdtem álmaimat felírni úgy, hogy ágyam mellé füzetet, ceruzát helyeztem, s ha felébredtem, kusza vázlatot készítettem, amiről reggel át tudtam vezetni álomnaplómbe a lényegét. Minél többet gondoltam napközben erre a lehetőségre, annál többet álmodtam, és minél inkább hajtogattam magamnak, hogy emlékezni fogok rá, annál inkább emlékeztem. Az agykontroll programozás működött.

Ez idő tájt vettem részt kollegáimmal egy agykontroll ismétlőtanfolyamon és a régi élmények megint előjöttek. Ráadásul az esettanulmányban úgy kitaláltam partnernőm apósának összes betegségét, hogy címem is elkérte. A sisaktechnikánál⁹, mikor képzelt fejét a fejem

⁹ A technikát azóta nem tanítják, betiltották a felmerült problémák miatt.

helyére tettem, soványságát, fáradtságát, elesettségét a sajátomként éreztem. Még egy különös dolog történt. Az egyik szünetben hölgszomszédom gyógyíthatatlan fogínygyulladására panaszkodott, mire Lujánról és a csikungról meséltem neki. Demonstrációként két kezemet, ínyével egy magasságban, arcától 10 cm-re tenyérrel egymás felé fordítottam és hirtelen bevillant ötlet hatására elképzelttem Barbara Ann Brennan könyvében, a Gyógyító kezekben leírt módon, hogy valami áramlik egyik karomon és tenyeremen keresztül a másikba. Csoda történt! Szomszédom nagyon erős bizsergést érzett, s amikor még egy kicsit rá is koncentráltam, elmúlt a fájdalma.

Én is tudok csikungozni? Hamar becsöngettek az előadásra így nem tudtuk kitárgyalni a dolgot, de az agykontroll tanfolyam záró gyakorlatának hatására, ahol szüleinket piciny, magatehetetlen, síró gyermeknek képzeljük és megbocsátunk nekik, elmentem szüleimhez, hogy édesanyám fejfájásán bemutassam új tudományom. Még mindig nem tudtam megbocsátani nekik. Nem is értettem, miért teszik ezt a gyakorlatot a tanfolyam végére, de valami szánalomfélét éreztem irántuk és gondoltam, megpróbálok segíteni. Megmutatom, hogy én jó vagyok, hátha elgondolkoznak, és magukba szállnak, bár az ő korukban már nemigen változik az ember. A fejfájás természetesen azonnal elmúlt, s közben az is átvillant a fejemen, ezzel a fejfájással kényszeríti ki, hogy minél többet és többen foglalkozzanak vele, mert számára ez a szeretet megnyilvánulása.

Az autóban hazafele azonban újabb különös dolog történt. Ahogy gyermekkoromban először a tüker alágyújtóstól meggyulladt a tűzifa, majd az egyre jobban égő fától a szén felizzította cserépkályhánkat, úgy éreztem, lassan szinte elviselhetetlen forróságot a tenyeremben, különösen, amikor húsz-harminc centiméternél közelebb kerültek egymáshoz. Két szélén, nyújtott ujjakkal fogtam a kormányt, és elég furán éreztem magam, mert amint elfeledkeztem arról, hogy kezeimet nem szabad egymáshoz közelíteni, rögtön kimondhatatlan forróságot éreztem a tenyeremben. Talán én is olyan energiákkal fogok rendelkezni, mint Harasztosi Laci, a világbajnok, aki mellettem ült a radiesztézia tanfolyamon? Aligha, hiszen ő tagbaszakadt, mackós alkat én pedig a fizikai munkáról irodaira való váltás után puhányabb fizikumúvá senyvedtem.

Most, amikor masszöröm töltőgeti energiám képzelt kádjának vizét néhány napi tartalékkal, ami hamar lefolyik a dugó nélküli energiacsapon? Amikor a saját vízcsapomból nem is folyik a kádba? Az igazat megvallva figyelmeztettek is a mellettem ülők, hogy aki maga is beteg, ne gyógyítson, meg hogy a sajátomat adom. Éreztem is egy kis belesajdulást a bokámban, főként, amikor rákoncentráltam. Így aztán néhány napig izzott még a tenyeremen, de aztán észre sem vettem, ahogyan jött, úgy el is múlt.

No térjünk csak vissza oda, ahonnan elindultunk, az álomhoz. Egy éjszaka érdekeset álmodtam. Céges Audimmal egy meredeken emelkedő út előtt álltam, mely teljesen be volt fagyva, csupa jég volt. Jobb oldalt egy árokba csúszott autó, baloldalt egy félig az árokba csúszva, belemerevedve a tíz centi vastag jégbe. Ennek az emelkedőnek nem sokan vágnának neki, de lendületet vettem, nekiindultam, s mint akit zsinóron húznak, oly szépen felértem az utca végéhez, ahol a vízszintes részen megálltam. - Látod Viktor, sikerült! - mondtam magamnak és már véget is ért az álom.

Ez az álom, melyet gyerekjáték volt megfejtteni, egyértelműen azt sugallta, hogy gyerünk, vágj neki, bátorság, aki mer, az nyer. Jó, jó, de mire vonatkozik ez? Tényleg hagyjam ott biztos munkahelyem, ahol a semmiből egy működő céget építettem fel magamnak? Ahol titkárnóm kopog, mielőtt behozza kávéját? Ahol végre annyi munkatársam van, hogy tudom delegálni is a munkát? A havi többszázézes fizetést? Az Audit, a rádiótelefont, mindent? Fog sikerülni az újramegzés? Fel tudok építeni eddigi megtakarításomból és végkielégítésemből egy jól működő saját céget?

A választ most álmodtam meg, aki mer, az nyer! Maradt még néhány kérdőjel, mert a kultúra, művészet, eszmék, meg a munkahely-változtatás humán területre túl széles spektrum

nekem. Valami bizonyosabb kéne, hiszen itt sorsdöntő kérdésről volna szó. Az biztos, hogy az osztrákok által nyújtott alaptőkét megnégyesítettem két év alatt, de fordulhat a kocka, s bizony az utóbbi évünk veszteséges volt. Igaz, ez annak köszönhető, hogy osztrák kiskörműt raktak nyakamba, s ő ésszerűtlenül költi reklámra a pénzt.

De jó lenne saját magam ura lenni, az eddigi ügyességemmel, jó üzleti vénámmal, Dale Carnegie-n csiszolt kapcsolatteremtő készségemmel egy állandóan növekvő sikeres céget kialakítani, melyet majd fiaimnak továbbadhatok. Arany & fiai, egyszer még olyan név lehet, mint a Ford, vagy a Mautner & Markhof. Ekkor tölteném be életküldetésemet, sorsomat, ha hagynék valami maradandót magam után. Utazhatnék, tapasztalhatnék a világban, ezoterikus ismereteket szedhetnék fel, én lennék a társaság középpontja.

Az ilyen döntést nem hozza meg máról holnapra az ember és addig sem maradhatunk tétlenül. Kislánnyal Pi víz kúrát kezdtünk. Kicsit nyugós a kétnaponkénti Pi víz beszerzés, de sokan meggyógyultak tőle. Feleségem megszerezte a készülékimportőr címét, aki megható humanizmussal több tízezer forint eszmei értékű Pi víz sűrítményt, koncentrátumot küldött, s kislányom ezt kapja cseppekben. Vologyát is felkerestük. Eddig, aki először ment Böbével, nagy bizakodással tér haza. Vologya azt mondta, pját ráz, öt alkalom, nincs betegség. Ennek arányában, felvillanyozottan érkeztem a másnap délutáni időpontra.

Ennél különlegesebb figurát meg nem nagyon láttam a természetgyógyászok között. Szelíd munkáskínézetével szöges ellentétben álltak tetoválásai. A kis szobában állva elővette szerkentyűjét, ami rakétaformájú, fából, alumíniumból, színes üveg vagy plexi lapokból barkácsolts csoda, bedugta a vezeték végét a konnektorba, s két perc múlva megkérdezte éreztem-e valamit, mert akkor folytatja a kezelést. Érzés nem volt, fizetni előre kellett, ha érzés nincs, további kezelés sincs, úgy látszik, nem vagyok kompatibilis a szerkentyűvel.

Újabb orosz orvos-természetgyógyász asszony és masször fia. Auralátó, de lenézett külföldi mivoltáért rátartisággal visszavágni akaró, ősz, szigorú kontyos asszonyság vizsgálgat és egy erdőre való gyógyteát vásároltat össze. A bűvös-bűzös keveréket legyűröm néhányszor, de mikor fia masszázsa után érezhetően rosszabban vagyok, harmadszorra már nem megyek, telefonon lemondom a megbeszélte időpontot.

Elmegyek aurafotózásra is, ahol egy egész délutánt végigbeszélgetek a fotós hölgygel. Egy sima, párezer forintos Polaroid fényképezőgéphez, hárommillió számítógépet kell csatlakoztatni, s tenyeremet az érzékelőkre helyezve kattanhat a fényképezőgép. Ha betegséget, vagy annak biztos okát nem is diagnosztizálja a fénykép, lélekemelő délutánt töltünk együtt újabb tulajdonságaimra, lelki és energetikai állapotomra rádöbbenve és még a Vízöntő adásában bemutatott Lélekemelő becenevű férfival is megismerkedem.

Kislánnyal elkezdünk járni egy Tisza menti falu végén egy családi ház alagsorában praktizáló - műszerészből átképzett - természetgyógyászhoz, Palkovics Sándorhoz. Fekete bajszú, sovány, mosolygós, harmincas „fiatalember volt, akivel hamar megtaláltuk a közös hangot és már az első alkalommal tegeződtünk, és öleléssel búcsúztunk. Azt már megtanultuk, hogy ne legyenek előítéleteink senki múltjával kapcsolatban, róla pedig sok jót hallottunk és mosolya, magabiztossága újból reményt keltett feleségemben és bennem. Bizalmunkat kifejezetten erősítette, hogy egy ilyen eldugott helyre az ország minden részéből jöttek még szombaton is a betegek. Mi is szombatonként jártunk, hogy a céges autó használatával legalább az útiköltséget megtakarítsuk.

Mikor pedig az ezoterikus témákban elmerülve, érdeklődését megismerve apróbb ajándékokkal kedveskedtem neki, pénzt sem fogadott el többé, illetve a perselye elé állt, melybe mindenki a saját szája íze szerint tehetett pénzt, amennyit jónak látott. Alapvetően kézzel gyógyított, de néha olyat is csinált, amit nem értettünk. Feleségem bal térdje hónapok óta sajgott, s jó sebészorvos lévén felállította magán az ínszakadás diagnózisát, majd megbeszélte magával, hogy ő sebész létezéséig alá nem fekszik. Sándor megállt mellette behunyt szemmel

ránézett a térdére és azt mondta: Itt egy darab porc törött le a térdkalácsból, melynek fűrész pereme időnként az ínzalaghoz hozzáér. Majd rövid ideig behunyta szemét, talán koncentrált és megkérdezte: - Mit érzel? Edit megdöbbenően tudósított, hogy úgy érezte, mintha valaki megfogta volna a letörött porcot és visszarakta, volna a helyére. A fájdalom megszűnt.

Nagyon kíváncsi lettem, hogyan működik a dolog, és Sándor elmondta, az agyával, a tudatával dolgozik. Belső látással elképzelem, amit tenni akar, és az megtevődik. Ezt még valahogy el tudtam képzelni két év ezoterikus előképzettség után, de hogyan, mitől ment vissza a porckorong darabka? Hosszas unszolás után a legközelebbi alkalommal annyit elmondott, hogy valami szellemek segítenek neki. Ettől még jobban felnéztem rá, hisz nem akárcikinek szegődnek segítőül gyógyító szellemek. Rajtam is különös testi érzeteket produkált. Volt, hogy úgy éreztem, mintha valami vaslapot raknának a fejem tetejére, vagy izzó lábast a hasamra. Ilyenkor a megfelelő csakraikon dolgozott, vagy mint mondta, gyógyító információt vitt be a tudatomba.

Hét közben Gyöngyösre járt feleségem kislánnyal ahhoz az egyre híresebb gyógyítóhoz, aki a radieszteziái tanfolyam egyik délutánján meghívott vendég volt. Tasnádi Béla volt a neve és azt suttogták róla, hogy ufóktól kapta csodás erejét. Kígyóbőrű kisfiútól kezdve leukémiásig a legreménytelenebb esetekben is ért el gyógyulást és a rá váró betegek messiásnak kijáró tisztelettel vették körül. Érdekes módon valami hosszúnevű alapítvány keretében működött és már a bejáratú ajtón írásos dörgedelmekek záporoztak az érkezőkre. Hívószám nélkül belépni tilos! A Mester, felsőbb utasításra délután 1-től 3-ig meditál, ez idő alatt zavarni tilos. Aláírás: Igazgatóság.

Ez az egész Igazgatóság dolog valahogy a pártállam gesztusait juttatta eszembe, mint amikor az „átkos” javában, 1979-ben otthagytam tengerészi pályámat és utolsó útravalóként egy bioritmushoz való zsebszámológépet hoztam magammal. Üzleti lehetőséget és könnyű foglalkozás lehetőségét látva a helyi tanács ügyintézőjétől bioritmus készítő kisiparosi engedélyt szerettem volna kiváltani, melyet elutasított, mondván, hogy nincs ilyen foglalkozási ág a listájukon. Amikor kérelmeztem a technikai haladásra hivatkozva a lista kibővítését, érv híján két kezét mintegy spanyolfalként maga előtt tartva mondta: a Testület úgy döntött, hogy....

A bérelt épülethez közeli utcában hegyén-hátán álltak az autók, s bár állítólag szintén beavatott, vagy ufók által feltöltött segédgyógyítók is dolgoztak a rendelőben, mindenki az egy Tasnádit akarta. Egy idős néni könyörgő hangon szólt: Mester csak egy percre érintsen meg! Szinte hisztériává fajult ennek a gyógyítónak a keresettsége, ami bizonyára terhes is lehet neki. Mindenkinek a saját baja a legsúlyosabb. Nyilvánvalóan már csak pár hétig élő, majdnem halálra járó rákoson kezdve a rokkantkocsisok teljes arzenáljáig, vesebeteg kislányomat is beleértve, a betegek széles palettáját lehetett megtalálni. A sorszámmért már reggel négykor állnak sorba, így külön kedvezmény és a Mester jóindulata folytán kerülhet be a rendelő szobába kislányom, akit naponta háromszor kell dializálni, így lakhelyünkől maximum 2-3 órányira távolodhatunk el. Megsimogatta Böbét, ujjongott feleségem boldogan és Böbe, mint mindig, csak annyit mondott: - Meleget éreztem. Sívárogozva vittük a havi felülvizsgálatra, de sajnos a várva várt javulás csak nem jelentkezett.

Ez idő tájt ajánlotta feleségem ideg-elmegyógyász kolleganője Károly bácsit, aki nagyon szép eredménnyel gyógyít és ő is ufókkal tartja a kapcsolatot. Károly bácsi a konspirációs időpont-egyeztetés után háza kertjében egy műanyag kerti székben fogadott és szeméit behunyva azzal hallgatta végig történetünket, hogy előtte ilyenkor minden összefüggés - előző életek, karma, stb. - megjelenik. Szinte levegőt sem mertem venni, hiszen nem várt szerencse mosolygott ránk. Száz kilométereket autózva, pénzt nem kímélve kajtatunk az ufós sztárgyógyító után, mikor itt van a városban Károly bácsi, aki szintén ufós gyógyító és ráadásul nem is fogad el pénzt.

Feleségem szeméből vastag könnycseppek gördültek ki, mikor Károly bácsi kijelentette, elvállalja az esetet. A köztünk lévő harminc év korkülönbség ellenére kérte, hogy tegezzük és

még azt is elvállalta, hogy ő jár ki hozzánk. Károly bácsi ősszel addig nem gyújtotta meg a gázzradiátort, míg a pókokat óvatosan ki nem költöztette belőle. Volt szíve az öregnek.

Károly bácsi a lakás radieszteziái felmérésével kezdte tevékenységét. Kezében egy vékony L-alakú rézpálcával szobáról szobára, négyzetméterről négyzetméterre járt, kockás fűzetlapokra nyugdíjas mérnöki precizitásával alaprajzokat, hálókat, ágyakat rajzolt és megállapította, hogy kislányom és feleségemmel mi is Hartmann sugárzásban fekszünk. Már meg is volt a magyarázat Editem kiújuló nőgyógyászati problémáira és másnap már meg is rendeltük az ágyak 30 cm-rel való megmagasítását, ami igaz több mint tízezer forintunkba került, de ha csak ennyi a gyógyulás ára, ezen ne múljon.

A legközelebb alkalommal lemérte rajtunk pálcájával, hogy van-e még bennünk negatív energia, majd Böbe szobájába menve feszületet rakott az asztalra, két gyertyát gyújtott, valamit szöszmötölt még talán imádkozott és csak az energiaoszlop beindulása után látott neki a tejszínhabos kávénak, meg a képviselőfánknek. Megszoktuk, megszerettük. Hetente egyszer-kétszer jött, általában én voltam a sofőr, kedves volt, jól elbeszélgettünk. Gyermekeim tátott szájjal hallgatták, amikor fénylényekről, ufókról beszélt és pálcájával bemérte, hogy vannak is közülük a szobában. Néha kertjükbe is eljártunk, mert ott meg egy ufókörnek nevezett terület-rész volt, ahová beülve fel lehetett tölteni. Olyan számottevő javulást nem éreztem, mint az uszodában a masszázs és az energiázás után, de ha az ég felé fordítottam a tenyerem, valóban éreztem behunyt szemmel a bizsergést, az energiaáramlást, sőt néhány perc múlva vöröses foltok lettek a tenyeremen, ami az energia belépés jele. Valaki mondta is nekem, hogy ez a kozmosz energiája.

Egyszer épp Bécsbe igyekeztem a havi beszámolóra, amikor fáradtság vett erőt rajtam és nem jutott eszembe az agykontrollos frissítő programozás, melyet már alkalmaztam. Lekanyarodtam egy mellékútra, az ég felé tartottam a kezem és csodálatosan felfrissültem. Károly bácsi szerint azért, mert közben a Zsír utca 65-re gondoltam, ahol házuk található és asztrálsíkon ott voltam. Nem nagyon értem ezt az asztrálsíkot, még elképzelni is nehezen megy, de biztosan van benne valami. Közeledett a nyári szünidő, két fiammal Horvátországba készültem.

18 A DÖNTŐ ÁLOM

Lanternára már otthonos visszajáróként, ismerősként mentünk. Tavaly januárban még az egész családra számítva ötfős házat béreltünk, melyet kislányom hirtelen betegsége feleslegessé tett. Akkor fedeztük fel sokszor hazagondolva a csodaszép horvát tengerpartot és idén bizony már visszahúzott a szívünk. Ahogy az üdülőtelepre befordultunk, egy piros Opel Astra kombi bizonytalankodott előttünk. Süket taxis, mozdulj már, csúszott ki a számon a hajnali kétórás kelés és közel tízórai vezetés eredményeként.

Milyenek a véletlenek? Vannak egyáltalán? A szimpatikus taxissal és élettársával apartman szomszédok lettünk. Mikor a verandán könyökölve társalgás közben megtudta, hogy ezoterikus érdeklődésű vagyok, azonnal összehozott barátjával, Benővel, aki áhítattal figyelt szavaimra, megigézten figyelte, amint lelki alkatát, energiaszintjét kiingáztam és az önmegismerés, önmegvalósítás útjáról meséltem neki. Magam is csak kapizsgálom a dolgokat, de igaz a mondás, vakok közt félszemű a király. El is kérte címem, telefonszámom és mivel csak felderíteni jött néhány napra, azzal búcsúztunk el, hogy Budapesten feltétlenül tartjuk a kapcsolatot és együtt fogunk járni tanfolyamokra. Akkor találkoztunk először az életben, de az első mondat után úgy éreztük, mintha réges-régen ismernénk egymást.

A hatodik érzék kifejlődése c. német nyelvű könyvet hoztam magammal, mely tudatalattink különös világába vezetett. Ahogy a napon olvasgattam, felforrósodott testem le kellett

hütenem az Adria selymes vizében. A vízben, elememben éreztem magam, mert bicegésemm itt nem látszott, semmi hátrányt nem jelentett, felejtette lassan már hozzám növvő, fájdalmas kísérőmet. Behunyta szemmel tempózik már kora gyermekkorom óta, s mivel az öbölben nem kellett vigyáznom, hogy neki ne ússzak valaminek, a sós víz pedig csípett, ezért négyet-ötöt is tempóztam, mire egyszer kinyitottam a szemem. Eközben érdekes jelenségre lettem figyelmes.

Behunyta szememmel, nem tudom hogyan, de látok. Illetve nem látok, de mindenféle képek kergetőznek, vetítődnek, belső képernyőmre. Nagyon nehéz lenne a tartalmat definiálni, talán szürrealista filmekből összevágott tarka kavalkádnak nevezhetném. Fekete háttérben megjelenik egy margarétaszál. Elkezd forogni, majd buzogánnyá alakul, egyszerre a buzogány feje felrobban, sziporkázva széthullik, és csillagokká változik. Aztán emberek mintha egy filmfelvevő mutatná őket a legkülönbözőbb nézetben, élethelyzetekben. Sosem állókép, hanem film, sosincsenek benne sem horror jellegű, vagy obszcén részletek. Összefüggést sosem érzek, látok az egyes részletek között, de jönnek, jönnek és jönnek.

Akaratlagosan nem tudom befolyásolni, mert amint becsukom a szemem, elindul a mozi és megállítani sem tudom a képet, hogy mondjuk egy részletét közelebről figyelembe vegyem. Nem tudom mire való, miért és hogyan működik ez a vetítő és azt pedig végképp nem értem, mi lehet a célja, hiszen semmi mondanivalója nincs, különösképpen nem is zavar, ingyen szórakoztatásnak tartom. Magamban azzal viccelődök, ha filmre tudnám átjátszani, mint a számítógépen a copy, paste paranccsal, sok filmrendezőnek évekre való anyagot tudnék produkálni. Így aztán napirendre is térek felette.

Miután Benőék elutaztak, egy éjszaka különös álmom volt. Egy TSZ vezetőjénél voltam üzleti tárgyaláson, aki a tárgyalás közben felajánlotta, hogy reprezentációs villamosukon elvisz villamosozni. Egy régi rácsos „najnaj” villamosra szálltunk fel, amilyen az ötvenes években a Hűvösvölgybe járt ki. Hátról gramofonról Karády Katalin hangja szólt, ő pedig villamosvezetői sapkában boldogan mosolyogva, füttyörészve vezetett. Én mellette, fél lábbal a lépcsőn álltam és így mentünk a villamossal hegyen-völgyön át. Egyszer csak zötyögős lett a villamos járása, mert nem vette észre a vezető, hogy már nem a sínen megyünk. Kavicsokon, kátyúkon, köves sziklákon haladtunk iszonyú rázkódásokkal, mígnem a Duna rakpartjához nem érkeztünk, ahol a lendületben levő villamos első kerekével egy mélyedésbe zökkenve hátuljával fölemelkedett, s egy pillanatig úgy tűnt, hogy rám dől az egész, és maga alá temet. A villamos nagy robajjal visszazökkent, megmenekültem.

Ekkor középkori barna csuhaszerű öltözékben, szakállas emberek jöttek, nagy fehér keresztel elöl a ruhájukon. Feszítővasat, pájszert fogtak a kezükben, hogy a villamost visszapájszerozzák a sínre. A TSZ elnök azt mondta, előbb be kell fejeznünk a tárgyalásokat, majd akkor lehet a villamost visszapájszerozni és már fel is ébredtem. Fejem csóválva ültem fel az ágyban. Sok hülyeséget álmodtam már életemben, de ilyen cifra értelmetlenséget még nem. Pedig egy kortyot sem ittam tegnap.

Mivel fiaimat is igyekeztem gondolkodó embernek nevelni, megbeszéltem velük az álmot, hátha eszükbe jut valamiféle megoldás. Nagyobbik fiam hirtelen felkiáltott: - Apa, megvan a megoldás! Azt jelenti, hogy vissza fogsz zökkenni a régi kerékvágásba! És egy másodperc alatt minden megvilágosodott előttem. *A villamos az életem. Régen* - ezt jelképezi a régimódi villamos, a gramofon, Karády Katalin - minden *rendben volt*. Füttyörészett, mosolygott a vezető. *Kisiklott az életem*, azaz nem vettem észre, hogy nem a kijelölt életpályámon, a sínen haladok, a rázkódás a zavart, a betegséget jelenti, de *a legrosszabbtól* - a Dunába eséstől, ami talán halálot jelentené - *megmenekültem*. A villamost pedig majd akkor fogják visszapájszerozni, ha a tárgyalást befejeztük, *tehát akkor jön rendbe az életem, ha a munkahelyem otthagynom*. Bár Viktor már kamaszodóban van, mégis csókot cuppantottam korán reggel az arcára. Juhéj! Ugráltam, táncoltam körben a szobában, már amennyire a lábam engedte.

Megszületett magamban a döntés, otthagytok mindent, csapat-papot és utánam az özön-víz. Így is tettem és biztos voltam benne, hogy Fürgenstadt, az anyavállalat igazgatója meg fog érteni. Lelki alkata hasonlít az enyémmhez, valami atyai szeretetféléit is érez irántam, egy kicsit meg is bánta már, hogy a kifestőt a nyakamba tette, de ha úgy adom be neki, hogy tanácsot kérek tőle, biztos mellém áll. Így is tettem. A Dethlefseni ihletésű asztrológus tanulmányának kivonatát szépen lefordítottam németre és a legközelebbi alkalommal elétártam kérésem. Mindenre elszánt voltam, remegett a hangom, de ő figyelmes olvasás után elérzékenyülve átölelt és elengedett.

Nagy kő esett le a szívemről és melegség öntött el, mikor utasítására a főkönyvelő felhívott, hogy a cég költségén egy grazi méregdrága, de profi orvos-természetgyógyász fog kezelni. Gondolatban már az Óperenciás tengeren is túl jártam. Nekem már nem lehet többé semmi bajom, engem már nem fog a golyó, elmegyek a cégtől, új életet kezdek, amihez megvan a kezdőtőkém, megvalósítom önmagam, színes egyéniséget és végre boldog leszek.

A meghozott döntéssel a tarsolyomban, már csak önigazolásként, elmentem egy sámanjóshoz, akinek különleges módszereit nem ismertem és arra reméltem választ kapni, mi leszen jövő pályám, mibe fogjak vállalkozóként. Sokat próbálkoztam ezt megálmolni is és szinte állandóan erre gondoltam, hogy meg akarom álmodni a megoldást. Álmodtam magam a Parlament lépcsőin, vagy egyetemi aulában lefelé sietve, előadói emelvényen taps közben és egy alkalommal végre egy félig letakart névjegykártya is beugrott álomban, amin annyi látszott: Arany Viktor tulajdonos.

Nagyon nagyot léptem előre ezzel életproblémám felé, hiszen már tudtam, nem főnök szeszélyeit tűrő alkalmazottnak, hanem igáját lerázva, táltosként száguldó tehetségét kamatoztató, szellemekben és anyagiakban egyre jobban gazdagodó vállalkozónak kell lennem. Beszédképességem mindig jó volt. Már gyermekkoromban azt tippelte nagymamám, hogy „szpíker”, rádióriporter lesz belőlem. Kapcsolatteremtő készségemet az élet és Dale Carnegie könyvei csiszolták. A Carnegie szónoktanfolyamán pedig a tanfolyam fődíjat hoztam el, amire azért vagyok különösképpen büszke, mert nem az előadók döntöttek, hanem résztvevőtársaim szavazatai alapján kaptam meg. És valami ilyesmire is gondoltam. Személyzeti tanácsadás, vagy viselkedési, üzleti tréningek, tárgyalás és prezentációtechnika vagy hasonló. Ez belefér a kultúra - művészet - eszmék témakörbe.

Jó politikus is lehetne belőlem, gondoltam, de kérdés, hogy nem kerülnek-e ott is összetűzésbe az önmagam által felállított szabályokkal. Hiszen diplomáciai képességem sosem önmagammal, elveimmel való megalkuvást, hanem a kitűzött cél ügyes megvalósítását jelentette. Na a diplomatát, azt hagyjuk, oda aztán tényleg be kell születni, lehetetlent ne célozzunk! A könyvkiadás is megfordult fejemben. Németül jól tudok. Egy-két könyv kiadásához elegendő tőkém is van talán, bár ennek a szakmának titkait még kicsit sem ismerem. De vannak német nyelvterületen érdekes ezoterikus könyvek, melyeket kiadhatnék. Milyen jó lenne feleségem rendelőjében egy kihasználatlan szobát lekanyarítva ráérősen számítógéppel fordíttatni! Akkor és annyit dolgozni, amennyit én akarok. És kényelmes jómódban élni. Azzal a gondolattal is játszadoztam, hogy ebben a kultúra ügyekben téved az asztrológus és én a hagyományos üzleti életben meggazdagodva, szépérezkemet hobbyként kiélve is révbe juthatok.

De félre a dilemmával már csöngetek is a csepeli ház második emeletén. Szemüveges feketehajú, magabiztos hölgy fogad. Zöld színkompozíciós szobájába, a jósfészekbe vezet. Kétforintosokkal és tenyérből jósol kissé sietősen, de mikor kérdésére közlöm, hogy rászánok ötezer forintot, akkor egy óra hosszat foglalkozik velem. A kétforintosok ismételt feldobásából egy kínai versike kerekedik ki, mely, mint a kelet egész világa, sejtelmes, többféleképpen magyarázható, ködös, inkább célozgatás, mint konkrétum. Végül is magamnak kell döntenem. De hát épp ezért jöttem, mert bizonytalan vagyok! Az a jó dolga, hogy bizonyosságot, biztonságot adjon! Ráérez, hogy mit akarok, ezért valami héber papírkirakóval is jósol, annak szintén

általános megállapításait ügyesen összhangba hozza a mongol-kínai versikével és kicsit rásegítve az üzleti tanfolyamok tartása felé terelget. Tenyerem vizsgálatánál azonban óriási szakmai hibát vét.

Nem vagyok persze pszichológus, de nem is kell annak lenni, hogy tudjuk, valakivel előre látható nagy rosszat közölni, súlyos felelőtlenség. Magamon tapasztaltam, hogy náthásan, zsibolygó, váladékkal teli arcüreggel, fáradtan a munkahelyemre bemelve, mit váltott ki belőlem a *hű de sz...ul nézel ki* megállapítás. Nos a sámánjós, tenyeremet vizsgálva kijelentette, hogy negyvenes évem első felében, közepe felé súlyos immunhiányos, halállal végződhető betegségem lesz. Majd erre rátéve egy lapáttal, az elkövetett hibára a figyelmet még jobban felhívva megkérdezte: - Hány éves is most Ön?

- Negyvenegy, feleltem megsemmisülten, és bár tudtam az előző asztrológustól is, hogy lehet az előre megírt sorson enyhíteni, már szinte meg sem hallottam a jósnő erőltetett magyarázkodását, suta vigasztalgatását, melybe megdöbbenésemet látva belekezdett. Fizettem, mint a katonatiszt és gyorsan kiszellőztettem a fejem. Gyorsan felhívtam Benőt a taxisoknál, és megkértem, fizessen be mindkettőnket a következő Reiki tanfolyamra.

19 A REIKI

Ez volt az, amivel már régóta kacérkodtam. Valami okkult, negatív sejtelem mindig visszatartott a jelentkezéstől. Valami rejtélyes, homályos rossz előérzetem volt a reiki-vel szemben. Sötét helyiség, áporodott szag, kiismerhetetlen szándékok, megbúvó veszedelem, ezek összesültek egy meghatározatlan tartózkodásban. Ugyanakkor vonzott a kíváncsiság is, mert a Gyógyító kezekben nem volt a lényeg leírva, hogyan mitől lehet látni az aurát, mitől, hogyan folyik az energia a karomban. Az abban olvasottakat elhittem, de nem írta le a könyv, hol praktizálják, illetve hol lehet megtanulni.

Mindig is szerettem tudásom és képességeim révén a figyelem középpontjában lenni, ezt sokkal jobban vágytam, mint a pénzt, vagy bármi más. Van bennem kétségtelenül segítő szándék is, ebben a módszerben, a reikinek nevezett micsodában mindkettőt megtalálom. Azt ígérték, hogy működik a dolog, sőt már saját bőrömön is tapasztaltam, mert feleségem úttörőként már el is végezte egy hétvégén a tanfolyamot és „kezelt” is ezzel a módszerrel. Szokásos szűkszavúságával nem sokat mesélt, de a keze melegebb volt, mint szokott, és valahogy éreztem, hogy el kell mennünk Benővel erre a tanfolyamra. Zavart még és halogatta döntésemet, hogy a Természetgyógyászatban vagy az Elixírben kétfajta Reiki irányzat és ezek vezetőinek egymást minősítő, majd a minősítést visszautasító nyilatkozatai jelentek meg.

Az üzleti életben megtanultam, az egymás közti sárdobálás, mocskolódás mindig ellenszenvet kelt, ezért ha kollegámmal mentem tárgyalni, és nem égbekiáltó értelmetlenséget, csak valami nekem nem tetszőt mondott, sosem torkoltam le, sosem igazítottam ki, hanem a tárgyalás után kettesben szolidan megbeszéltem vele a dolgot. Hány tárgyalást nyertem meg úgy, hogy a partner belső viszályait, belső vitáit kihasználtam és a magam oldalára fordítottam! No visszatartott, de el nem tántorított a Reiki név alatt működők belső viszálykodása és mivel már idestova 41 évem folytán is hagyománytisztelő vagyok, az ún. tradicionális Reikit választottam a két Reiki közül.

A tanfolyamot péntek este egy lepusztult belvárosi ház, egyszerűen berendezett lakásában kezdtük. Szivacsmatracok, pokrócok képezték a berendezést, ahol tizenketten imbolygó gyertyafény mellett hallgattuk a mester misztikus dolgokról elhangzó szavait. Olyan melegítő-féle volt ez a pár óra, hogy ráhangolódjunk erre a különös világra. Már elfelejtettem mindent, hogy ki vagyok, mi vagyok, miért vagyok itt. Hallgattam a meditációs szitárzene

álmosító zöngéit, szívtam a füstölő kábító illatát, élet, halál, küldetés, karma, szeretet, szellemi sík, nirvána, belső Én, magasabb világok, küszöb ör, mint a lélekfejlődés akadályugratója és még sorolhatnám mi mindenről beszéltünk. Végül egyikünk elkezdte fűzni a mestert, aki rövid unszolás után tarot kártyából jósolt. No ezen volt aztán fejfelé felakasztott ember, kaszás halál, meg mindenféle ábrák, de a jelentések jóval békésebbek voltak. Itt is a ködösség a misztikum, a megfoghatatlanság vett körül, mely bizonytalanságával vonzott, de nyugtalanított is.

Másnap már élesben tanultuk USUI mestert, aki karakán japán lévén lemondott egyetemi rektori állásáról, mikor azt kérdezték hallgatói, miként működött a bibliai gyógyítás. Nehezen tudtam elképzelni japán katolikus papnevelőt és jobban illett a tanfolyam légköréhez a folytatás, mikor a buddhista kolostorban megtalálta USUI mester a leírást és végül 21 napi böjt után egy domb tetején sejtelmes írásjeleket látva beavatódott. Nagy élményt nyújtott a délelőtti csakra-meditáció¹⁰, ahol egy tűzgolyó félét kellett elképzelnünk testünkön lefelé, majd felfelé haladva. Felfelé a torokcsakrámnál megakadt a tűzgolyó és majd a fejem szakította le, mire gondolatban tovább tudtam vinni. *A Rejtett energiák c.* könyvből, meg a radieszteziái tanfolyamról régen ismertem már a csakrák működését és rájöttem, hogy ebben a csakrámban zavar lehet. A kommunikáció zavara az elfojtást, a ki nem mondott gondolatokat, az osztrák főnökeimtől kapott sértések, apró megaláztatások, és a feleséggel szembeni véleménykülönbségek elfojtását jelentheti. El kellene végre eresztene magam. De mit tegyek, ha képtelen vagyok rá, ösztönösen kerülöm a konfliktusokat.

A meditáció közben szépen működött belső képernyőm és tartalmát némely alkalommal összefüggésbe is tudtam hozni az illető csakrával. A korona csakrámnál, egy hegy tetején egy kis templomot láttam, amiből valami elképesztő világosság áradt ki. Egy terítőfélén pedig az IHS betűket láttam, amit ministráns koromból az oltárterítőről ismertem, de nem tudtam mit jelent. A mester pedig nem kommentálta élményeinket, csak meghallgatta és megköszönte azokat.

A másnapi meditációban, a ház pincéjében halomba szórt, rendezetlen kincseket láttam és egy mellékszobában, valami pult vagy oltárfélére egy hatalmas - legalább két méter hosszú - kulcs dőlt nagy robajjal. Ezt sem tudtam teljesen megfejteni, a Reiki mester pedig továbbra is ránk bízta a megoldások kitalálását. Tudtam, hogy a kulcs a megoldás, azaz valaminek a kulcsa átvitt értelemben, de fránya nehéz ez a szimbolika. A vegetáriánus ebéd után, vasárnap négyesével avattak be minket. Benővel együtt mentünk megilletődötten a második etapban, mert láttuk az előző négy delikvens átszellemült arcán, hogy *nem sáml*i, ami történt velük.

Elég titokzatos volt a beavatás, mert a szobában miután leültünk, be kellett hunyni a „szertartás” alatt a szemünket. Az asztalon egy Buddha szobor, meg néhány keleti relikvia és egy feszület állt. A füstölő émelyítő füstje és nagyon vékony hangon vinnyogó zene tette transzcendenssé a nagy eseményt. Mikor az előzőtől hozzám lépett a mester éreztem hallottam, hogy a fejem fölött macerál valamit, mert hallottam az ujjai surrogását. Egyszerre mintha valami parázssal teli tepsit raktak volna a fejemre, olyan forróságot éreztem. Most nyílik a hetedik csakra a kozmikus energia, isteni energia befogadására, gondoltam, mert megtanultuk, hogy a *rei* az a kozmikus, univerzális, isteninek is mondják, a *ki* pedig az a lélegzet, fuvallat, az energia.

Megint térült-fordult a mester, megint surrogott a keze a hajam fölött, megint felforrósodott a parázs, ami csak megközelítőleg takarja azt, amit éreztem. Egyszerre egy gondolat villant meg fejemben, azért írom így helytelenül, mert nem villant, hanem inkább úgy bele-gondolkozódott a fejembe, mintha én gondoltam volna, pedig még csak hasonlóra sem gondoltam. „*kegyelem*” ez fogalmazódott meg bennem a gondolatból és azt éreztem, igen, inkább éreztem, mint gondoltam, hogy most az *összes csibésziségem megbocsátják és ezentúl nagyon*

---

¹⁰ Csakra = energiaközpont, indiai kifejezés

sok jót kell tennem. Hogy miféle kegyelem, meg ki bocsátja meg a csibészsegeim, az nem volt világos számomra. Mivel a tanfolyam súlypontja a misztikumra, a technikára és USUI mester szűkszávú hitvallására, ötparancsolatára helyeződött, valamiféle szellemre, belső vezetőre, amolyan kézfoghatatlanra, konkretizálhatatlanra gondoltam.

A tanfolyam után azért nem volt teljességérzetem, mert mondtak ugyan rövid magyarázatot a reikiről, Usui öt parancsolatát is megkaptuk egy stencilezett papírlapon, verseket, történeteket is hallottunk a mestertől, de nem éreztem, mi a magva, vezérfonala, lényege. Nem értettem meg az energiaáramlás, az egyensúly elvét, miszerint ha nem is pénzt, de valamit kell kapnunk a reikizésért, hogy az „energiaegyensúly” helyreálljon. Egy kecskeméti reikis barátom ki is fejtette, hogy egy ismerőse ragaszkodott hozzá, hogy ingyen gyógyítson és egy idő múlva nem működött a Reiki. A két nap után nem maradt meg több bennem, mint a Reiki jelentése, rövid története és a gyakorlati használat. Az, hogy tiszteljünk minden élőt a földön, ne bosszankodjunk, ne tápláljunk haragot, és rendesen végezzük munkánkat mind helyes önmagában, de nem állt össze koherens egésszé, nem volt súlya, azzal együtt, hogy a két és fél nap felejthetetlen élmény maradt számomra.

Közben olyan érzetem támadt mintha a mester valami tüzes koronát tett volna a fejemre és akár a széttörött duzzasztógát, elkezdtem zokogni, sírni. Érdekes. Huszonöt év után akkor sírtam először, mikor Böbe betegsége kiderült. Már-már azt hittem évekig, hogy nem is tudok, nem is fogok többet az életben sírni. Akaratlagosan nem is lehet sírni. Vagy jön megállíthatatlanul, mint a szerelem, vagy hiába várjuk, mint a sivatagi beduinok az ég csatornáinak megnyílását. Talán túl rideg, érzéketlen voltam, nem tudom. De azt tudom, hogy most nagyon jó sírni. Érzem, Benő mellett fészkelődik, aggódik sírásom miatt, mivel egyik - egyébként elég akadémikus, néha kifejezetten rosszindulatú - társunk, aki az első menetben ment a szertartásra, azzal poénkodott, hogy pofonvágták a beavatás alatt. Végig heccelte az előadót mind a két nap, s azzal hengegett, hogy ő boszorkány. A mestert ez szemmel láthatólag nem izgatta, mindig szeretettel és nyugalommal válaszolt neki.

Még mindig sírtam, de a mester tovább tevékenykedett. Fejem két tenyere közé fogta, és szinte szétlapította. Én legalábbis így éreztem. Nem fáj ez a lapítás, csak valami kimondhatatlan érzés volt, miközben az jutott eszembe, hol kapok majd ilyen lapos fejre sapkát. Végül két tenyerem keresztben mellkasomra helyezte, letérdelt előttem, és azt mondta: *ezek a kezek gyógyítsanak!*

Még ki sem mondta, máris éreztem, hogy tenyerem milyen forró. Mikor meghatottan kiléptünk a szobából, valahogy automatikusan összeraktam a kezem és elkezdtem mondani a Miatyánkot. Hogy miért a Miatyánkot, azt nem tudom, de az jött a számra. Vagy negyedóra hosszat kábultan szívtam magamba az egész beavatás légkörét és próbáltam belülről feldolgozni, mi is történhetett velem. Frissen szerzett tudásunkat rögtön kipróbáltuk. A mester is arra biztatott, hogy főleg a kezdeti időszakban minél többet gyakoroljunk, hogy bejártódjunk.

Gizikét vettem kezelésbe, aki hatvanadik évét taposó poliartitises, sokízületi gyulladással bajlódó özvegyasszony volt. Az összes ízülete be volt gyulladva, meg volt duzzadva és úgy fáj, mint a bokám. Szeretettel kézbe fogtam lábát, bokáját, térdét, csípőjét, vállizületeit, könyökeit, az összes fájdalmas részt. Bár a gyógyítottra megy a Reiki, de mint mondják, a gyógyítón is áthalad, ő is gyógyul tőle. Meg magunkat is reikizhetjük, hiszen a kezünk mindig kéznél van. Gizike, akit a fekvő-ülő meditálások után ketten húzva tudunk csak talpra állítani a szünetben, a közel háromnegyedórás „kezelés” végén támaszkodva, kissé lassan, de egyedül felállt. Azért tettem idézőjelbe a kezelést, mert ez alatt valami bonyolult, koncentrációt vagy legalábbis testi vagy szellemi erő kifejtést igénylő tevékenységet képzel el mindenki, míg mesterünk szerint a Reiki a lusta embereknek való, tehát olyanoknak, akik szeretik annyival elintézni a dolgot, hogy ráteszik kezüket a másokra.

A beavatáson kívül annyi dolgunk volt, hogy gondolatban kérnünk kellett kinek-kinek kedve szerint az univerzumtól, vagy Istentől a kozmikus energiát. El kellett képzelni, hogy a magasból valami fehér csík, vagy sugár a fejünk tetején behatol, lemegy a szívünkig és onnan a két karunkon át a tenyerünkön továbbhalad. A két tenyerünket végig kell vezetni három perces etapokban az egész test, vagy a beteg rész felületén, a többit majd az *univerzális energia* elvégzi. Majdnem ugyanaz, mint amit az agykontroll tanfolyam szünetében produkáltam, csak itt nem kell koncentrálni. A többieket is „végigtapogattam” és csodálkozással állapítottam meg, hogy más érzet van a tenyeremben, amikor beteg, például gyulladós részre teszem, mint ahol egészséges, de még egyénekenként is változnak az egyes betegségekhez kapcsolódó érzetek. No nem úgy, hogy a bizsergésfajtáról meg tudnám mondani, hogy epeköve vagy hólyaghurutja van valakinek, hanem például a gyulladások helyén mindig csipkedést éreztem. Nem működött mindnyájunknál egyformán a reiki. Szegény Benő barátomat annyira megzavarta fel-feltörő sírásom, szipogásom, hüppögésem, hogy nem tudott a beavatás alatt ellazítani, nem hogy olyan intenzitásúak, hanem egyáltalán nem voltak érzetei, és tenyeréből inkább csordogált, mint folyt az energia. Ne tulajdonítsunk ennek jelentőséget, zárta le az izgatott kérdések áradatát a meseter, aki rendszeresen gyakorol, annak ugyanúgy be fog indulni, mint például nekem beindult.

Újdonsült képességemet a szokott lendületességgemmel, teljes gőzzel be akartam járatni, talán egy kicsit abban is bízva, hogy tudok még fokozni is rajta. De hát honnan szedjek most gyógyításra várókat? Szinte vadásztam a lehetőségekre. Gizike Budapest másik végén lakott, mint amerre hazaindultam Kecskemétre, így őt nem tudtam mindennap, csak hetente kétszer megkezelni. Amikor Károly bácsit meglátogattam és egyik kis macskájának a foga be volt gyulladva, a szívem melengette, ahogy a parányi kis állat odatartotta fejét és érezte, hogy milyen jót tesz neki. Munkahelyemen a házmeister, Marika néni a buszról leszálltában meg-rándította jobb térdét, úgyhogy lábra se tudott állni, az unokája nyitott ajtót, mikor a liftpénzt befizetni mentem hozzá. Mikor húsz perces kezelés után rá tudott állni, csak azt hajtogatta. Te jó Isten! Arany úr, miféle csodákat tud maga! Én csak a vízcsap vagyok, a vízműveknél kell megköszönni! - hártottam el a hálálkodást és valóban a harmadik nap teljesen rendbejött az idős asszony. Az igazi, a kihívás, a nagy próba még váratott magára. De nem sokáig.

20 ERA

Egyik munkatársamról bizalmasan fülembé súgták, hogy a felesége súlyos beteg, tüdőrákos. Mit mondjon ilyen alkalomból az ember? Részvétet kívánni sem szeretek, hiszen a bajban levő embernek az üres szölamok talán jobban fájnak, mint a részvétlenség. Tettek kellene, de ki tud ilyen esetben valamit tenni? Mindenesetre behivattam magamhoz, mert szerettem a szimpatikus, jó svádájú fiatalembert, aki betegségem első három hetében taxiból átvedlett alkalmi sofőröm volt, majd boldogan lett cégünk fix állású utazó üzletkötője. Teljesen rábízva, bianco csúsztatást illetve munkaidő-kedvezményt adtam neki mondván, oda cipeli a feleségét, ahova akarja, sőt jó néhány természetgyógyászt ismerve, címeikkel is segítettem neki. Mivel annakidején esküvőjűnkre családostul hivatalos voltam, feleségét is ismertem személyesen és természetesnek vettem a kérést, hogy lakásunkon meglátogatnak, s feleségem - mint akupunktúrás orvos - tanácsát kikérik a gyógyítás lehetőségei felől. Nálunk derült ki, hogy az Életkristály folyadék forgalmazója ajánlott minket, mivel Editem ezzel is próbálkozott Böbe gyógyításában és Erika az Életkristállyal kapcsolatos tapasztalataink után akart érdeklődni.

Hát eljöttek Erával, s a félórás beszélgetés azzal végződött, hogy felajánlottam segítségem - azaz két kezem - amit Era és Zoltán legnagyobb örömeimre és meglepetéseimre el is

fogadott. Kiderült, Era az ún. non Hodkin szindrómában, nyirok-tüdőrákban szenved. Úgy alakítottam ki feleségem magánrendelőjét, hogy a nagyszobába három és a váró melletti kishozzába még két vizsgálóágyat vettem, gondolván, hogy több ágyon, több beteg, több pénzt hoz a házhoz. Szinte csak nevetni tudtam azon, hogy a rendelő indításakor azt képzeltem, pár év múlva személyimben a foglalkozási rovatban az fog szerepelni, *A Doktornő férje*. Nem igazolódtak be elvárásaim, s a kezdeti napi 7-8 beteg hamarosan 2-3-ra majd néha 1-2-re zsugorodott, ami heti két rendelési nappal az 52 négyzetméteres panellakás rezsijénél alig többet fiadzott. Minden rosszban van valami jó, hisz így feleségem tudja kislányomat is dializálni a heti 2 rendelés mellett, nekem pedig ott a kihasználatlan szoba korlátlan lehetőségeivel.

A váró melletti kis szobában találkoztunk Erával, akit férje hozott minden nap hét óra körül. Furcsa és félelmetes gondolat volt elképzelni, hogy egy ilyen gyönyörű, jó alakú, szép arcú, cseresznyeajkú fiatalasszonyt megtámad egy alattomos kór, és talán végez vele. Egész életemben erőt, energiát adtak a kihívások, természetesen most is inkább örültem a feladatnak, mint visszariadtam tőle és inkább a lehetőséget láttam meg benne. Annyit megtanultunk, meg írtak is a reikivel foglalkozó könyvek, hogy súlyos betegségnél naponta kell kezelni és főleg eleinte az egész testet. Alig vártam, hogy Era megjöjjön az első nap. Bekészítettem két gerytyát és egy feszületet, meg a füstölőt és a kismagnót, amely ezoterikus relaxáló zenét játszott.

Era felfeküdt a vizsgálóágyra és az előirt sorrend szerint a két szemén, homlokán, tarkóján, nyakán kezdtem a kezelést. Az alaprecept szerint minden pozícióban három percig kell tartani a kezünket. Árusítanak egy tibeti kazettát is, ahol hárompercenként valami gong szakítja meg az imakereplők és az Om mantra zümmögését. A legbiztosabb akkor elvenni kezünket, amikor kihűl, mert azzal jelzi a szervezet, hogy már nincs szüksége energiára. Áhítatos csendben voltunk és néha úgy éreztem, szinte lebegek. Era homloka és a tenyerem felforrósodott, a fejem tetején, vagy a homlokomon éreztem, ahogy belép testembe az energia és tudtam, hogy ez őt gyógyítja. Jó érzés volt, jót tenni. Nagyon jó.

A csendet egy negyedóra után kíváncsiságom törte meg. Era elmondta, hogy szinte lebegett, olyan jó érzés volt, míg a fején és a nyakán tartottam a kezem. De közeledtünk a mellkashoz, a betegség góciához és egyre lejjebb haladva kissé zavarba kerültem, de a mester tanácsa szerint megkérdeztem, hogy csak fölé tartsam a kezem, vagy nem zavarja, ha ráteszem. Nagyon izgultam, mert bár semmilyen alantas gondolat nem fordult meg fejemben, attól tartottam, hogy ilyen esetben beindulhat valami automatizmus, és ezt nagyon szerettem volna elkerülni. Nem történt szerencsére semmi, érdekes módon az, hogy a gyógyítás szándékával betöltekezve helyeztem tenyerem egy - egyébként erogén zónának minősülő - testrésze, meggátolta a nálam egyébként túlon túl is jól működő automatizmus beindulását. Itt is tapasztaltam a különböző érzeteket. A legfeltűnőbb az volt, hogy a rákos részekén erős csipkedést éreztem tenyeremben, ami enyhe áramütésre vagy hasonlóra emlékeztetett. Végighaladtam egész testén, bár a comboknál, lábszáraknál nem időztem olyan sokat, mert a beteg részt és a fejet tartottam a leglényegesebbnek. Ott volt a legerősebb szívóhatás is, meg valahogy éreztem is, hogy a fejben is helyre kell jönni valaminek, mert onnan ered minden betegség. A talpaknál ismét érdekes élményünk volt, mert tapasztalhattuk, hogy onnan egész a felsőtestig felsugárzik a Reiki.

Hamar elszállt a két óra, s már Zoltán, a férj társaságában végeztem a csakraki egyenlítést. A hason fekvő Era felett a hét energiaközpontot (a combhajlatban levő gyökércsakrát természetesen csak 15 cm távolságból) tenyeremmel egyenként megvizsgálva, éreztem, hogy hol melegebb, hol kevésbé és igyekeztem ezeket egyenlő melegségűre feltölteni. Era teste a kezelés végére úgy feltöltődött, hogy 30 cm-rel felette is éreztem az egyes energiaközpontokat és energetikailag szinte gőzölgött. A fiatal pár hálás mosolya és a sikerélmény szép fizetség volt munkámért. Majd elfelejtettem, előtte és utána összetett kézzel elmondtam a Miatyánkot.

Era, a fuldokló szalmaszálba is kapaszkodásával, szorgalmasan jött minden nap. Érezte, hogy történik valami, meg talán magabiztos fellépésem is hatott rá. Egy hét után hatökrös szerrel sem lehetett volna visszatartani a kezelésről. Kezem közben egyre jobban bejáratódott, egyre jobban finomodott. A két petefészeknél is valami csipkelődést éreztem, mire Era bevallotta, hogy petefészek cisztája van. - Rendben van a házaseletetek? Tettem föl óvatosan a tapogatózó kérdést, mert tudtam, sejtettem, hogy e terület betegségei ide kapcsolódnak. Era nem túl határozottan bár, de megnyugtatóan, így az alapbetegségekre összpontosítottunk. Kezelések után Era valósággal szárnyalt. - Gyalog körbefutnám az egész várost, annyi energiát adtál nekem Viktor! - mondta, és bizony jól esett hallani.

A második hét közepétől már az imádkozásról kezdtem elfelejtkezni, meg egy kicsit színészkedésnek is tartottam, templomba való az, gondoltam. Era a kezelése során egyre jobban forrósodott. Egy alkalommal csak a két fülét kezeltem 35 percig, miközben már szinte izzottak az ujjaim. Feleségemtől tudtam, hogy a fülön vannak akupunktúrás idegvégződések, és kísérletezni kezdtem, hátha innen is lehet az egész testet gyógyítani. Era most már az egyre nagyobb forrósággal párhuzamosan fájdalomról is panaszkodott. Hol a mellkasánál, hol a tenyerénél, hol a fejénél volt fájdalomérzete. Olvasmányaim töredékei vegyültek megérzéseimmel és megbeszéltük, hogy ez annak a jele, hogy a betegség betonerődítményét sikerült megrepesztenuk. A betegség, a negatív, beteg energia ragaszkodik természetellenes, ferdült állapotához és prüszköl, mint ördög a szenteltvíztől.

Bírd még ki Erám, küldöm a jó szeretetenergiát, mondtam és így tartottuk egymásban a lelket. A talpa kezelésénél egy alkalommal a feje tetejéig felment a sugárzás, miközben érzését egy kályhacsőhöz tudta hasonlítani, melyet tűz jár át. Biztos voltam magamban, tudtam, hogy ezzel nem árthatok, ezért tudtuk ezt az időszakot átvészelni, ami talán két hétig tartott és a kezelés második hónapjában már nem jelentkeztek fájdalmak. Era persze közben eljárt a higanykezelésre a kórházba és az orvosoknak nem beszélt rólam, de nekik is feltűnt, hogy gyorsabban gyógyul, mint hasonzorú társai. Még a haja sem hullott ki, mint a többieknek, amit a fejtetői pluszkezeléseknek tudtunk be. Lassan a súlypont a hivatalos orvosi kezelésről a reikire helyeződött, Era, szerinte csak pro forma járt el a kórházi kezelésekre, mert javulását a reikinek tulajdonította.

Én is láttam rajta, hogy javul, s egyre magabiztosabb lettem, úgy éreztem nincs ellenfél, még a rákot is le tudom győzni. Így aztán, amikor Era félénken megemlítette, hogy petefészek cisztái még mindig megvannak, arra is nagyobb hangsúlyt fektettem. Hajtott a becsvágy, meg akartam mutatni, hogy azt is eltüntetem. Részben azzal magyaráztam, hogy a Reiki először a nagyobb bajhoz, betegséghez áramlik, majd ha a rákot teljesen legyőztük, akkor fog a petefészek is meggyógyulni. Egyik nap arra panaszkodott, hogy menstruációs problémái vannak. Eszembe jutott, amit Sanyi, a Tisza parti gyógyász mondott. Elég csak elképzelni és már meg is történik. Itt az alkalom, most megmutathatom, mit tudok.

Behunytam szemem, elképzeltem egy sziklafalat és elkezdtem elképzelni, hogy forrás buggyan ki a sziklafalból. Ehhez minden erőmet beleadva koncentráltam. Részben azért, mert nem olyan könnyű valamit megjeleníteni, részben azért, hogy az energia generálódjon. Szinte szétpattantam, annyira nekifeszültem, talán még a lélegzetem is visszatartottam. És egyszerre Era szólt, hogy megindult az, amit belső képernyőmön már magam is láttam. Én azt láttam, hogy víz fakadt a sziklából. Nagy nap volt a mai. Ma közölte Era az örömhírt is, hogy a röntgen már nem mutatta ki a foltot a tüdején. Szinte szárnyaim nőttek. Magamban nagyra-vágyó terveket szövögettem, szinte láttam magam előtt, ahogy sorban állnak az emberek, meghatottan suttognak a váróban, és egyre csak terjed a hírem. Elismert, tisztelt gyógyító vagyok, aki egyre jobban fejlődik, egyre többet tud, megtalálom életem értelmét, emberekkel foglalkozom, stressz nélkül is bőséges anyagiakkal rendelkezem, hiszen ilyen álmodozó, szárnyaló tevékenység mellett gyerekjáték kiegyensúlyozottnak lenni.

Képzelméből Era hangja riasztott fel. - Viktor, kezelés után jobban húzod a lábad, mint előtte! - Á, csak az egésznapos fáradtság, mondtam, de egyszerre ólomsúlyúnak tűnt az egész világ. Tényleg jobban fájt, jobban húztam a bal bokám. Az igazi meglepetés másnap reggel ért, mert az ágyból nem tudtam felkelni. Feleségem, kereplő hangon zendített rá az ilyenkor szokásos szemrehányás-áradatra. - Nem való neked ez a gyógyítgatás!

- Előbb magad gyógyulj meg, utána majd gyógyíthatsz másokat! Arról pedig ne is álmodozz, hogy a rendelőben fogsz dolgozni! Te üzletember vagy, eddig is azt csináltad, ezután is ezzel kell foglalkoznod. Úgy éreztem, reggeli gyengeségemet ürügyként használja fel szándékom megtorpedőzésára, és egy pillanat alatt megvilágosodott, hogy meggondolatlan mondatommal mekkora lavinát indítottam el. Pár napja azt mondtam, hogy kettesben dolgozunk majd, és akit nem tud meggyógyítani az egyik szobában, majd én meggyógyítom a másikban. Editem, ahelyett, hogy a pozitív oldalát látta volna a felvázolt együttműködésnek, hiúságában sértve érezte magát, már a lehetősége is felháborította, hogy valamely betegséget én gyógyítsak meg, amit ő nem képes.

Megéreztem, hogy házasságunkat veszélyezteti, ha ragaszkodom elképzelésemhez. Erával megbeszéltem a dolgot. Megértő volt és talált a városi kultúrházban egy csoportot, ahol keddenként reikiznek. Én pedig szomorúan, de feladtam elképzelésemet, mert fontosabbnak tartottam a családi békét az önmegvalósításnál. Úgy gondoltam, valahol, valamikor, valaki majd nekem fog igazat adni, talán egyszer, ha felnőnek a gyerekek, majd önállóan élhetek, akkor majd nem kell feleségem akaratának alávetni magam. Ötven évesen is lehet új életet kezdeni. Ez a távolba kitolt lehetőség, mint megoldás, meg velem született optimizmusom tartotta bennem a lelket.

21 PSZICHOTRONIKA

Nem henteregtem az önsajnálásban. Kivételesen mentesültem ettől a negatívumtól, mert új horizont lehetősége nyílt meg előttem. Talán tényleg igaza van feleségemnek, lehet, hogy unnám az egész nap egy helyben tartózkodást, hisz nagyra becsült asztrológusom is azt mondta, a könnyű lépésekkel megtett változatosság az életemem. Ebben biztos voltam, és ha nem is jutott eszembe semmi kultúra-művészet-eszmék körbe tartozó munkalehetőség, az üzleti élettel magabiztosan próbálkozhattam, hisz ott komoly tapasztalatom és jártasságom van. Ráérek, hiszen a háromhavi végkielégítéssel együtt közel hárommillió forint a megtakarításunk. A család pénzügyeit már évek óta én tartom kézben és gondoskodtam róla, hogy magas keresetem ellenére ésszerűen takarékoskodjunk, hisz sosem tudni, mit hoz a jövő.

Mindenki megkapott szinte mindent, de nem mindenből a legdrágábbat. Képes voltam negyed órát alkudozni a kínaival 450 Ft/db-ról, 425 Ft/db-ra mikor 8 db világoskék inget vettem, melyeket már három éve használok munkába járásra. Wu 2 samponnal mostam a hajam és a legolcsóbb babaszappant használtam. Öltönyeim olcsó konfekcióöltönyök, csak cipőben engedtem meg magamnak a méregdrága, de végtelenül kényelmes és hosszú élettartamú Vass cipőket, melyeket a Váci utca egyik mellékutcájában vettem magamnak. Kicsit lelkiismeret furdalásom is volt, de aztán megnyugtattam magam, hogy a háromszoros ár ötszörös élettartammal párosul. Nem élünk persze aszkéta életet, még én sem, hiszen nejem kivételével az egész család szereti a hasát és ezen aztán nem spórolunk. Gyermekkoromban sok csirke-aprólék-levest, köménymaglevest, krumplisztészát, zsíros kenyeret ettem, és talán ezt akarom tudat alatt kiegyensúlyozni azzal, hogy kifejezetten ingyenc vagyok. Nem sajnálom a 2-300 Ft-ot egy miniatűr doboz kaviárra, amit egy vajjas kenyérre kenve meg tudok enni. Budapest

majdnem összes nemzeti éttermét kipróbáltam, és gyermekeim kérésének sem állok ellen, ha pizzéria, McDonald's, vagy a kínai étterem kerül szóba. Végül is a rezsire, meg a kosztra megy el a kiadásunk jó része.

Ennyi pénzzel a hátam mögött nyugodtan nekivághatok az üzletnek. Az őszi Foodapest kiállításon, csodálatos módon, arra az egy napra elmúlt összes nyavalyám, nyugóm, pedig kilométereket gyalogoltam a vásár területén. Rögtön rendbe jössz, ha dolgozol, replikázott feleségem és engem is elgondolkoztatott, vajon az gyógyítana meg, ha céлом lenne, értelme lenne életemnek, valami cél lebegne előttem? Erre sajnos nem derült fény, mert a vásárt követő napon újra visszaestem testileg lelkileg egyaránt. Nyomasztott, hogy mostantól kezdve csak költöm a pénzt, ami bármilyen sok még, egyre csak zsugorodik.

A legfontosabb, hogy mielőbb meggyógyuljak. Biztos sikerülni fog, mivel most nincs napi munkába járás, nincsenek osztrák főnökök, az összes korlátozó tényezőt kiküszöböltem, nincs más dolgom, mint meggyógyulni. Ehhez persze minden lehetőséget megragadtam. Így került sor arra is, hogy a városunkat meglátogató neves pszichotronicus tanfolyamán feleségemmel együtt részt vegyünk. Editet az vonzotta, hogy hátha kislányunk gyógyulásához is megtaláljuk az utat, engem saját gyógyulásom lehetősége, meg ösztönös útkeresésem vitt el a tanfolyamra. Nem sajnáltuk a fejenként 4.000 Ft-ot sem, melyről a Szabadkáról érkező előadó kijelentette, hogy szinte filléreknak számít, mert a fővárosban 9.000 Ft-ért tart tanfolyamot és a tudást bizony meg kell fizetni.

Közel két órát vártunk rá, és megértéssel elfogadtuk magyarázatát, hogy bár km-ben nem tesz meg sokat, mégis a határátlépés körüli bizonytalanság a késés oka. Mikor az előadás első öt percében megtudtuk, milyen mágikus képességekkel, milyen hatalommal rendelkezik, bizony elgondolkoztunk. Előadónk ugyanis az első öt percben elmondta, hogy emberfeletti képességekkel rendelkezik, távolból meg tud állítani egy embert, akár egy egész hadsereget is, sőt egyszer kísérletezés közben véletlenül elfordította a Föld tengelyét, s emiatt a Déli sarkon olyan olvadás következett be, hogy a szovjet repülőket nem tudtak landolni. Kisugárzását már a NASA is bemérte és azt is észlelik, mikor elutazik szokásos lakhelyéről.

Vagy hatalmas blöff, vagy rendkívüli emberrel van dolgunk, gondoltuk. A résztvevők többsége hasonlóképpen vélekedett. Nagyon érdekes, lebilincselő történetet hallottunk és próbáltuk megérteni, az egymáshoz nem túlzottan kapcsolódó elemeket. A tér-idő megváltoztatását, amivel ellenségeinket be tudjuk zárni, a lélekpálcát, amellyel helytelenül tartva akár ölhetünk is és a pszichotronicát azaz a lélekgyógyászatot, amiért tulajdonképpen jöttünk. Ez egy viszonylag egyszerű és rokonszenves módszer. A beteget meditatív állapotban, gondolatban felvezetjük Istenhez, megbánja bűneit (még az ősei bűnét is hetedízigen), áldást kér ellenségeire, családjára, majd magára is. Utána elvégezzük a szellemműtétet, azaz elmondjuk, hogy most kivesszük a beteg szervet, megkérjük Istent, hogy újat teremtsen, aranyecsettel befestjük a gerincét stb. Végül visszahozzuk a terembe és már kész is vagyunk. Az előadás alatt természetesen próbagyógyítás is történt, melyben kislányom és én is részt vettünk.

A közönségnek tudtuk be, hogy nem volt siker, így aztán elhatároztuk, hogy otthonában nyugodt körülmények között is felkeressük a mestert. Mindössze 300 Ft-nak megfelelő összeget kért a gyógyításért. Ezt már a tanfolyamon elmondta, mikor élesen kikelt más gyógyítók erkölcsstelen praktikái ellen, akik csak perselyt tesznek ki, azt mondják, ki mennyit gondol és szegény betegek zavarukban sokkal nagyobb összegeket tesznek a perselybe, mint amennyit ő kér. A gyógyítás egyedi és érdekes volt. Bár kislányom miatt mentünk el, kifelé menet rákérdezett merev nyaktartásomra is. Sebtiben engem is megkezelt és éreztem az energia nyomását, áramlását, de lényeges változás nem történt.

Időközben eddigi nyavalyáim mellé nyakam és hátgerincem is merevedni, fájni kezdett. Már nemcsak bal bokám, bal hüvelykujjam és bal kislábujjam ízülete fájt, duzzadt és gyulladt be, hanem kezdtem testszerte szenvedni. Zavart a várt gyógyulás elmaradása, de úgy gondol-

tam, van még bőven időm és pénzem, nincs ok az aggodalomra. Kicsit rákapcsoltam a szervezés területére. Szomorú szívvel eladtam a váró melletti szobából a vizsgálóágyakat, ezzel végleg el is temettem a hivatásos gyógyítói ambíciókat és berendeztem elegáns olasz irodabútorral, telefaxszal, számítógéppel, nyomtatóval. Egy ismerős ügyvédnőt kértem meg a Bt. megalapítására, akinek korábban sok szívességet tettem. Formaságként, udvariasságból kérdeztem csak meg, mennyivel tartozom a cégalapításért.

- 30.000 Ft lesz, de akkor fizeted, amikor akarod Viktorkám, mondta az ügyvédnő és nagyon bántott ez az eljárás. Mindannyian a piacról élünk, de amennyi üzletet én már hoztam neki, elvárhatnám, hogy a számára nem sok munkával járó cégalapítást - a társasági szerződés mintája a számítógépben van, csak a cégnevet kell beírni - szívességből végezze el. Mégsem szóltam semmit, udvariasan mosolyogtam, csak belülről marcangolt a kellemetlen érzés, hogy nem ezt vártam volna. Ne várj hálát, nem fogsz csalódní! - hangzott Dale Carnegie tanácsa, melyet most jó lett volna a gyakorlatba átültetni, de nem sikerült.

22 REINKARNÁCIÓ

Anyit olvastam már betegségek előző életből való eredetéről, hogy gyógyulásom érdekében ezt a lehetőséget nem hagyhattam ki. Motoszkált bennem némi kétely, mert tudtam, hogy az előző életekből felszivárgó emlékek ritkán tündérmesék, és meg van az oka annak, hogy tudatunkban egy függöny zárja el a múltat. Nem a kíváncsiság furdalt, hanem a gyógyulás lehetősége volt a húzóerő, amikor Benőt felhívtam és megbeszéltük, hogy elmegyünk egy reinkarnációs hétvégére.

A Reiki tanfolyamhoz hasonlóan ez is péntek este kezdődött. Füstölő mellett, gyertyafénynél beszélgettünk ismét. Többé-kevésbé elmondtuk, ki miért jött a hétvégére, és milyen megoldást, megtapasztalást vár. 12-en voltunk elég vegyes társaságban. 55 éves nőtől, 26 éves férfitől minden korosztály képviselve volt közöttünk. A legidősebb hölgynek valamilyen súlyos lelki problémája volt. Időnként depressziós rohamai voltak, ilyenkor az öngyilkosság határára sodródott. Valami megszállottság-féle volt a baja, amit állítólag egy beavatáson szedett össze. Benő önmagáról, életfeladatáról szeretett volna többet megtudni, de volt olyan is, aki csak azért jött el, mert most ez divatos. Egy huszoneves srác spirálfüzetben összeírt 28 kérdéssel érkezett, melyeket majd a tudatalattijától akar megkérdezni, illetve „utaztató” párjával megkérdeztetni. A többség már hallott egy ismerősétől a tanfolyamról és így került ide.

A szombat délelőtt előadással és bemutató utaztatással kezdődött. Átszellemült figyelésünket csak az zavarta meg, hogy különböző papírokkal - feltehetően valami céggönyvelés-félével - beült egy fiatalabb hölgy és rá sem hederítve arra, hogy minket zavar, zizegett a papírokat, irogatott pipálgatott. Egy lányos arcú fiatal fiú is bekapcsolódott aznap a csapatba. Mikor a „könyvelés” befejeződött, ölelkezni kezdtek, egymást tapogatták, ami ugyan kevesebb zajjal járt, de szintén nem illett a légkörhöz. Amikor az első bemutatóhoz érkeztünk, mielőtt válaszolhattunk volna a mester kérdésére, hogy melyikünk szeretne első lenni, a hölgy hamar a matraca parancsolta a lányos arcú fiút, közölte a mesterrel, hogy ő lesz az első, mert nekik utána dolguk van. Utólag aztán kiderült, hogy a hölgy Reiki mester, sőt valamiféle bennfentes, ezért juttathatta párját soron kívüli elbánáshoz.

Az „utaztatás” azzal kezdődött, hogy az utazó fejénél és lábánál egy-egy személy elhelyezkedett. Egyik a homlokát kezdte dörzsölni a harmadik szem helyén, összeszorított ökle alsó, párnás részével, a másik pedig külbokája alatt dörzsölgette ujjával körkörösén. Ezek a pontok aktivizálják a múltba látó képességet. - Képzeld el, fejed 5 cm-rel megnyúlik, majd visszamegy! Képzeld el, lábad 5 cm-rel megnyúlik, majd visszamegy! - Most ott vagy bejárati

ajtótok előtt. - Most a háztetőn. - Most ötszáz méter magasan vagy. - Most már nem is látod a földet. - Most elindulsz vissza. - Most megállsz a felhők határánál. - Most megérkeztél, tekints le először a lábfejedre, majd nézz végig magadon! - Mondd el, mit láatsz!

Kicsit lerövidítve ebből állt a mentális gyakorlat, ami éber állapotban - tehát hipnózis nélkül - visszavitt a múlt világába. És a lányos arcú fiú máris belekezdett, elmondta hogy hétéves francia kislány, tudta a nevét is, pár perc alatt felnőtt, férjhez ment és már egy következő életnél tartottunk. Itt is nő volt, egy idős osztrák nő. A harmadik életnél drámai átéléssel tapasztalhattuk meg egy lánccravert néger rabszolga szenvedéseit. A mester ezután leállította az utazást, mert óvatossága ezt diktálta. A felébresztett fiú megdöbbenően rázta fejét az új tapasztalat láttán, de beszélgetni nem tudtunk vele, mert bennfentes barátnője összecsomagolt és papírjaival együtt fiúját is elvitte. A szünet után négy db háromfős csoportra oszlottunk és a helység négy sarkában elkezdtük az utaztatást. A mester csoportról csoportra vándorolt, és ahol kellett beavatkozott. Mindenki jobb szerette volna, ha a mester utaztatja, hiszen neki már nagy gyakorlata van, biztos jobb a sikerrátája, de nem osztódhatott négyfelé.

Hármas csoportunkból, mint örökös vállalkozó és jelentkező én lettem az első utazó. A frissen sült utazatókkal való utazásnak a gyakorlatlanság a hátulütője. Zavart, hogy Benő barátom akadozva olvasta - törökülésben sebtében papírra vetett - jegyzeteit és így erősen érződött bizonytalansága. Mikor fejemet elszólása miatt 5 méterrel kellett képzeletben növelnem az 5 cm helyett az előirt nyugalomba süllyedés helyett egy kissé feszültebb lettem, de szerencsére csak átmenetileg. Végül is aznap, a szombathoz képest korán keltem, bennem volt az egész hét fáradtsága és egy vízszintes pokrócra kerültem. Itt - legalábbis számomra - lehetetlen volt nem ellazulni. A bejárati ajtót már világosan láttam magam előtt, a háztető fölé emelkedve pedig pazarnak tűntek Kecskemét fényei. Nem éreztem sem bizsergést, sem szédülést, így nem voltam benne biztos, hogy működni fog a dolog. Közben már zuhantam is a Föld felé, megálltam a felhők szintjénél és már földet is értem. Lepillantottam, s nem hittem a szememnek, egy felfelé kunkorodó orrú hegyes papucs volt a lábamon. Hosszú, bő selyemnadrág fedte lábaimat és tovább felfelé haladva, szinte eláll a lélegzetem. Egy - férfiszemmel feltűnően kíváncsi, domborulatokkal megáldott, ébenfekete hajú, alabástrom arcú, cseresznyeajkú - keleti nő voltam. Hogy arab vagy török az nem derült ki még abból sem, hogy a helység falait - melyben egyedül tartózkodtam - kézi szövésű perzsa szőnyeg borította. Ehhez a különös kezdethez még a magányosság vagy talán inkább az unalom érzése társult. - Menj tovább az időben a legközelebbi jelentős eseményig! - Hangzott fel Benő vezényszava, mikor a sátorban semmi újról nem tudtam beszámolni.

Ez az esemény már mozgófilm volt, amelynek sebességét nem tudtam befolyásolni. Gyorsan és álomszerűen zajlott le az egész. Két izmos, fedetlen felsőtestű férfi, karjainnál fogva megragadott, és folyosókon keresztül egy terembe cipelt, ahol turbános idős emberek álltak. Egy emelvényen karosszékben egy szakállas ősz férfi ült, aki valamiféle előljáró lehetett. Már váltott is a kép, mert Benő megint továbbléldított a következő jelentős eseményhez. Egy börtöncellában találtam magam, ahonnan csak a kék eget lehetett látni. Vigasztalan helyzet volt.

Az utolsó snittben embergyűrű közepén álltam és már repültem is a kövek. Szerencsére „átrepültem rajtam”, azaz nem éreztem fizikai fájdalmat. A halál után lehetőségem volt bemenni a „titkok házába” és feltenni egy kérdést „belső vezetőmnek”. Ezt nem hagytam volna ki semmi pénzért sem. Meg is kérdeztem, mit kell tennem gyógyulásomért jelen életemben. A válasz nem hang formájában, hanem gondolat formájában került a fejembe. „Állj a sarkadra!” A Benő által felkínált alternatívák közül a folytatást választottam, mert úgy éreztem valaminek kell még jönnie. Amikor lábamra pillantottam, alig hittem a szememnek, olyan vékony lábszárát és lábfejet pillantottam meg. Vasággal együtt 40 kiló, szoktuk mondani tréfásan és valóban egy hajszálvékony, törékeny alkat állt előttem, kis mellényben, két copffal és ferde szemekkel.

Ezért van az a különös szimpátiám a kínaiak iránt, hisz magam is éltem kínaiként, villant át fejemen. Házasság előtt álltam, mert a következő jelentős esemény már az esküvőnk volt. Vörös hordszéken vittek férjemmel együtt, aki kis bajuszt viselt és szerény, szomorkás, de szeretetteli volt a tekintete. Mintha ismerős is lett volna, de nem sikerült azonosítanom. Ami azonban megdöbbenő volt, hogy éreztem a gyereket a hasamban! Alig reggeliztem, nem ettem előtte semmi olyat, ami felfújhatott volna, és különben is nem gyomor, hanem inkább alhasi tájékon éreztem. Cöng volt a nevem és egy gyermekünk született, majd hosszú élet után, már özvegyként haltam meg egy baldachinos ágyban. Itt is snitteket láttam csak, vagy epizódokat, impressziókat a korábbi életből.

Én előre-hátra játszható, megállítható videofilmet vártam naivan, de ezzel is bőven meg voltam elégedve, meg bele is fáradtam az utazásba. Nem erőlködtem, nem is volt túlságosan megrázó az élmény, de nagyon fáradtnak éreztem magam a második utazás után, és inkább visszajöttem. Még nem kezdtünk a tapasztalatok kiértékeléshez, mert Benő volt soron és „sikeremen” felbuzdulva ő is szeretett volna mielőbb utazni. Két ingujját felgyűrte, kezeit rázta lazításként, mint a sportolók verseny előtt. - Nem páncélszekrényt kell emelni, Benő! - figyelmeztettem szelíden a barátom, mert tudtam, hogy szellemi dolgoknál az erő kifejtés inkább kárára, mint hasznára van az ügynek. Bizony bármilyen gördülékenyen igyekeztem a szöveget mondani, bármilyen finomsággal dörzsölgettük Annával Benő homlokát és bokáját, nem történt semmi, Benő nem tudott utazni. Ugyanaz tért vissza, mint a Reiki avatáson és Benő úgy értelmezte, hogy valami van a múltjában, ami miatt blokkol, valószínűleg jobb, ha nem tudja meg.

Közben pihenőként kitárgyaltuk az utazásomat. Milyen igazság volt, amit a mester elmondott, hogy jelen személyiségünk, összes korábbi inkarnációnk összessége! Megvan a magyarázata, miért tartottam, óvakodtam annyira a házasságtöréstől, a félrelépésektől. A tudatalattiban minden korábbi élet tapasztalata összegződik. Ha egy kicsit visszajára fordítjuk ezt a mondatot, újabb bölcsességhez jutunk. Minden élet célja tapasztalatszerzés, tanulás, fejlődés. A kínai életből nem tudtam nagyon sokat méríteni, meg aztán az „állj a sarkadra” tanáccsal sem tudtam mit kezdeni. Valami konkrétabbat vártam, olyasmit, amit azonnal megvalósíthatok, ami rögtöni orvoslást nyújt, de végül magam következtettem ki, hogy a jó tanító nem mondja meg a példa megoldását, legfeljebb rávezető utalásokkal segíti bukdácsoló nebulóját és én is ilyen rávezető utalást kaptam. Kivel szemben álljak a sarkamra? Osztrák főnökeimmel szemben vagyok túl alamuszi? Feleségemtől túrók el túl sokat? Vagy még áttételesebben a tartásommal, összeszedettségemmel van baj? Nagyon meghajoltam a betegség előtt? Jobban kéne akarnom meggyógyulni? Ezek kavarogtak a fejemben, mikor a mester hozzánk telepedett, mert Annát sem tudtuk utaztatni.

A mester mégiscsak mester, gondoltuk, mert neki sikerült beindítani az utazást Annánál. Nemsokára rájöttünk, miért volt jobb, hogy nekünk ugyanez nem ment. Anna ugyanis valami fekete szellemekkel találkozott az utazás alatt, akik kínozták, gyötörték, úgyhogy hamar meg kellett szakítani az utazást, mert sírógörcs jött rá. Közben reikiztük a fejét és szívcsakráját és az igazat szólva egy kicsit meg is ijedtünk. A déli egyórás pihenő bizony jól esett. A 28 kérdéses fiú szintén nem tudott utazni, de tizenkettőtől heten-nyolcan kifogástalanul utaztunk és tanultunk is belőle. Kiderültek korábbi rokonságok, szülő-gyermek, házastársi és egyéb kapcsolatok. Sok könnyet itattak fel a zsebkendők. Egy harmincas, barázdált arcú résztvevő görnyedten ücsörgött a konyhában. Nála gladiatori küzdelemmel indult az utazás, melyet erősen átélt, s oly gyorsan pörgött a film, hogy mire megállították, már kapott egy altesti szúrást és a fájdalom már két órája gyötörte.

Részt vett egy kifejezetten szép arcú, jó alakú, magát igen jól tartó háromgyermekes anyuka is, akit már hárman próbáltak utaztatni, de egyikőjüknek sem sikerült. Az ebédszünetben épp az utaztató szoba felé tébláboltam, amikor kék szemével, vöröses, bodros fürtjeivel

rám mosolygott és megkérdezte. - Megutaztatnál? - Jól esett a hiúságomnak, még ha tudtam is, nem vonzó külsőmnek szól a felkérés. Örültem a kihívásnak, önbizalmam - mint mindig - most is volt csőstül, így kettesben zavartalanul kezdhettünk neki az utazásnak.

Márta viszonylag könnyen landolt egy sivatagos helyen. Sötét volt, nem látott semmit, ezért mondtam, hogy gyújtson gyertyát. Feszítette mellem a büszkeség, hiszen hárman próbálták előttem sikertelenül utaztatni. Magabiztosan irányítottam, elindítottam, hátha kivilágosodik az a sivatag, mikor arcán egyre nagyobb rémületet láttam, feje elvörösödött és fuldokolni kezdett. Valami szörnyek fojtogatták, ez derült ki a nyögésekből, sikolyokból, hadarásból. Mint minden vészhelyzetben, most is nyugalom szállt meg.

- Veled vagyok, nem bánthat senki! - Szeretlek, vigyázok rád! - nyugtattam. Közben jóleső érzéssel vettem észre, hogy egy reikis srác mellém telepedett és mind a ketten elkezdtuk reikizni. A lelki vihar nem akart csillapodni, ezért ösztönösen azt mondtam: - Kérek főnről energiát! Két kezem az égre emeltem, feltekintettem és egy néma, gyors fohással segítséget kértem.

Abban a pillanatban összenéztünk a reikis sráccal, mert olyan meleg energiahullám csapott meg bennünket, hogy félreérthetetlenül érzékeltük, megjött a segítség. A vihar is csillapodott, kisimultak a hullámok, Mártát lassan visszahoztuk a jelenbe. Úgy éreztem magam, mint aki egy Jumbó repülőgépet kormányoz le a repülőtéri kifutópályára, amatőrként. Segítőm tapintatosan visszahúzódott, így Márta négy szemközt mondta el, hogy édesanyja fiatal korában meghalt és azóta úgy érzi, senki sem szereti igazán. Bizony egy ilyen feltűnően szép külsővel hamar gyanakvóvá válhat az ember, hogy az iránta érzett szeretet csak birtoklási vágyat takar, csak külsejének, s nem igazi énjének szól.

Azzal a tapasztalattal zártam a hétvégét, hogy érdekes az utazás, most már én is tudok utaztatni, hiszen átestem a tűzkeresztségen, de ezt is óvatosan és mértékkel kell fogyasztani és semmiképp nem abszolút megoldás, mint ahogy Dethlefsen könyvei alapján gondoltam.

23 A LÁTOGATÓK

Atanév kezdetével egyik nap különös esemény borította fel reggeli menetrendünket. Gergő szokott lúdtalpas csattogásával álomittasan imbolygott elő a fiúk szobájából, de a nutellás kalács helyett a vécét kereste és hányingerről meg hasmenésről panaszkodott. Legalábbis erre utaló szófoszlányok szűrődtek be a fürdőszobába, mikor borotválkoztam. Mikor könnyített magán, feleségem az ablaknál már velem együtt kezdte vizsgálni szegycsontját, amelyen egy kb. 8-9 mm átmérőjű, kontúros vörös folt volt látható.

Elég sokat foglalkoztunk Károly bácsi kapcsán az ufókkal, így egy pillanat alatt átláttam a helyzetet, mikor Gergő még mindig motyogva az éjszakai világoszöld, nagyfejű, kicsi testű látogatókról kezdett mesélni. Belefojtottam a szót és felháborodást színelve leszidtam, miért viszi az ágyba a pingpong labdát, lám megnyomta a szegycsontját. Arra gondoltam, talán így nem marad emlék benne, hiszem volt alkalmam hallani egy pszichológusnő hangfelvételeit egy ufó kongresszuson, amely ufó eltérítettek hipnózis alatti visszaemlékezéseit tartalmazta. Szörnyű volt és félelmetes, ettől pedig szerettem volna megkímélni családomat. Mikor este újból találkoztam Gergőmmel, elmesélte, hogy ezek a különös lények, melyek őt meglátogatták, nem rossz szándékúak. Ő is nagyon félt tőlük először, „ledermedt” de gondolatátvitellel mondták neki, hogy nem bántják, nem akarnak rosszat neki. Nehéz volt belenyugodnom, de feladtam, hogy a pingpong labdával ködösítsek. Másnap Gergő megint a látogatókról számolt be, mikor hazajöttem. Mindnyájunk mellett van egy-egy ilyen kísérő, kiket Gergő úrlényeknek nevezett, csak kislányunk mellett van kettő, mert ő beteg. Gergő látja is őket, s amikor elhúz-

tuk kezünket a levegőben az általa megjelölt helyen, szekrény sarkánál, hűtőszekrény mellett, akkor kezünkben különös bizsergést éreztünk. Így bizonyosodtunk meg arról, amit Gergő fiamnak pillanatnyi kételkedés nélkül elhittem. Kézenfekvő volt, hogy Tasnádihoz, az ufós mesterhez elvigyük Gergőt és hamarosan sort is kerítettünk erre. A rövid félperces „vizsgálat” nem hozott különösebb eredményt. A mester hümmögött, megnézte a lassan halványodó piros kör alakú foltot és végül semmi különöset nem mondott.

Kaptunk ellenben valami érdekes tippet, mert az egyik munkatársa megmondta, hogy hol találjuk meg azt a helyet, amelyet az újságjukban a Föld csakrájaként jelöltek meg. Azért érdeklődtünk erről, mert terveztünk ide is kirándulást, hátha Gergő lát valamit, ugyanis időközben kiderült, hogy Gergő látja az aurát. Amikor négyszemközt faggattam az éjszakai találkozásai felől, gyermeki őszinteségével mindent elmondott, amit ezzel kapcsolatosnak tartott. Ide tartozott az is, hogy egy ideje különös fényeket látott az emberek körül. Már messziről tudta, mikor dühös a tanár néni az iskolában, mert olyankor sötétvörös lett az aurája. Nem szólt nekünk erről, mert azt hitte, hogy baj van a szemével. Csak mikor már az ezoterikus tanfolyamok kapcsán otthon is szó került az auráról, akkor merte bevallani, mintha legalábbis valamiféle hiányossága lenne.

Gergő mindig őszinte volt és közeledett hozzám. Tőle megkaptam azt a szeretetet, amit kislányom nem adott meg. Gergővel még 6-8 éves korában is, ha az utcán sétálgattunk, szinte 20 méterenként lehúzott és puszit adott. Ha korábban, hirtelen haragomban egy taslit adtam neki, mert veszekedett testvéreivel, könnyes szemmel engem ölelt át, nálam keresett vigaszt, pedig én rivalltam rá, én adtam a fülest. Kettesben bezárkóztunk a hálószobába, és ott osztotta meg velem legféltettebb titkait. A család többi tagja is tudott a dolgokról, de az igazán hétepcsés titkokat mindig én tudtam meg elsőnek és néha kizárólagosan.

Alig telt el egy hét a nevezetes szeptember 23-i dátum óta, amikor Gergő bejelentette, hogy már fejlettebb kísérője van, aki nagyon szép, egészen másképp néz ki, mint az előzőek. Mintha valami sugáresőben lenne egy arc, úgy nézett ki elmondása szerint és fénylőnek nevezte. Elmesélte azt is, hogy éjjel megkérte az egyiket, mutassa meg neki az erejét. - Apa, majdnem szétlapított, pedig azt mondta, hogy az erejének csak a századrészét mutatta meg - kommentálta az eseményt. Lassan családunk részeivé váltak a kísérők, megszoktuk őket. Gergő elmondta, hogy tanítani, fejleszteni, ránk vigyázni vannak mellettünk, így nem zavart jelenlétük, szinte örültünk is nekik, majdnem azt is lehet mondani, hogy megszerettük őket. Egy hét elteltével újabb meglepetés érte családunkat. Gergő a lehető legnagyobb közönyösséggel bejelentette, hogy neki már fehérköpenyes (bájosan, de helytelenül köppenyesnek mondta) a kísérője, nekünk pedig mindnyájunknak fénylőnyünk van az úrlény helyett.

Közben egy kis incidens is történt. Egyik nap Gergő félvállról közölte, hogy éjszaka a gonoszok is meglátogatták, el akarták vinni, de a kísérői megvédték és a gonoszok többet nem próbálkozhatnak vele. Hova kerültünk? Mi történik velünk? Baljós előérzetek gyötörtek a szellemvilággal való kapcsolat kialakulása miatt. Azt az első percben megéreztem, hogy valami felsőbb hatalom vette kezébe sorsunk - legalábbis részbeni - irányítását, mellyel szembeszállni bájosan lehet, de az is megrajzolódtott előttem, hogy Gergő, mivel kiválasztott, nem fogja az átlagemberek hétköznapi, apró örömmel tűzdelt életét élni. Aki rendkívüli képességeket kap, elkülönül a tömegtől. A tömeg pedig nehezen tűri a másságot, és bár felnéz a kivételes személyekre, csodálja őket, gyakran meg is tagadja jötevőit.

Mivel Gergő elmondta, hogy gondolatátvitellel beszélni is tud kísérőivel, igyekeztünk rajta keresztül kérdéseket feltenni. Bár önmérséklettel csak a legszükségesebbre korlátoztuk kérdéseinket - kislányom és az én gyógyulásomra - de Viktor, akivel egy szobában aludt, állandóan bombázta olyan kérdésekkel, amelyek inkább kamaszkori kíváncsiságát igyekeztek volna kielégíteni. Gergő próbált az elvárásoknak eleget tenni, de - mint utóbb kiderült - a kísérők nem szerették a kíváncsiságot és Gergő félt, hogy elhagyják, ha nem viselkedik elvárásaiknak

megfelelően. Tehát erős érzelmi kötődés alakult ki közte és kísérői között, s ezt követően már igen ritkán vállalkozott kérdések közvetítésére, hanem minket is biztatott, ha nem tudunk valamit, kérdezzünk meg magunk kísérőinktől.

Ez idő tájt vettem részt Benővel az extraszenz tanfolyamon. Habzsoltuk az ezoterikus tanfolyamokat, hónapjig kutattunk a könyvekben, néha tízezer forintot is otthagytunk az Elixír alagsori könyvesboltjában. Az extraszenz témában íródott könyv érthetetlen volt számunkra, így még inkább vágytunk a tanfolyamra. A terem bejáratánál óvatos helló-val köszöntöttük az előadót, mert eddigi tapasztalatunk szerint ebben a körben a tegeződés az általános. Az orvos-természetgyógyász előadó katonás jónapot-tal válaszolt és nem három, hanem harminchárom méter távolságot tartott. Őrmesteres pontossággal, szinte becsöngetett az egyes órákra, szóval viselkedése bármi máshoz, mint az ezotériához illett.

Az életben azt tapasztaltam, hogy akiben van valami „több”, a körül előbb-utóbb a tisztelet légköre alakul ki, elhallgat mindenki, ha a szívet vagy az értelmet megérinti a mondanó. De ezt a tekintélyt csak kivívni, csak elérni lehet, nem pedig kikövetelni, kikényszeríteni. Elég heterogén ismeretanyaggal ismerkedtünk meg, amit gyakorlati foglalkozás követett. Megtanultunk tenyerünkkel diagnosztizálni, persze csak alapfokon. És tényleg, kétórai gyakorlás után már elég nagy bizonyossággal megéreztek tenyerünkben vagy kézhátunkon, ha beteg rész felett húztuk el. Gyakoroltuk az energiapakolást, aurahuzigálást, ezeket a leginkább toldás-foldáshoz hasonló mozdulatokat, melyekkel az aura sérüléseit, energiahiányait vagy többleteit ki lehet javítani. Az egyik „próbababa” - mint örökös jelentkező - én lettem.

Ebben az időben már szinte állandóan fájt a hátam, nyakam egyre merevebb lett, olyanira, hogy már a vezetés is egyre több gondot okozott. Az előadó sokatmondóan jegyezte meg, hogy az én esetem gyakorlott természetgyógyászt is próbára tesz. A nyakamtól a derekamig egy sávszerűen összefüggő betegséggócot diagnosztizált a doktor úr és, bár nincs szüksége új betegekre, feleségemre való tekintettel megadta címét és lehetőséget adott, hogy egyszer meglátogassam.

Mivel másnapra auralátás gyakorlását jelezte oktatónk, reggel megkérdeztem Gergőtől, van-e kedve eljönni velem. Az előadóban kellemesen csalódtam, mert rugalmas volt és külön anyagiak nélkül megengedte Gergő részvételét a tanfolyamon. Bár Gergő nem tanulni jött, inkább én akartam eldicsekedni vele, ami sikerült is. Megdöbbenő biztonsággal mutatta meg, hol van betegség, ugyanis az aurában sötétszürke vagy fekete foltot látott a betegség helyén. A résztvevők szinte kivétel nélkül végigdiagnosztizáltatták magukat Gergővel, aki természetesen nem tudott diagnózisokat felállítani, vagy szerveket megnevezni, csak odamutatott a betegség helyére és megmondta, hogy szürke, vagy fekete. Az előadó aztán hozzátette, hogy ez tulajdonképpen nem nagy dolog, szinte hetente visznek hozzá „csodagyerekeket”, akik tekintetükkel szöveget hajlítanak, vagy egyéb rendkívüli képességekkel rendelkeznek.

Zavart, hogy Gergőmet lefitymálja az előadó, de aztán eszembe jutott, hányan mondták fizikai munkás koromban, hogy mit számít az érettségi, nem ér az semmit. Egynek sem volt érettségije azok közül, aki mondta. Aki tehát más képességeit, tudását lekicsinyli, annak „savanyú a szőlő”. Gergő aranyos volt, ahogy az aurákról beszélt. Szép aurája van Tasnádinak, Palkovics Sándornak, meg apukámnak. Az apukámat olyan kedves nyomatékkal, olyan szeretettel mondta, hogy az örömtől majd megpattant a szívem. Mikor hazafelé tartottunk az autópályán, szóba kerültek a kísérők, és Gergő mondta, hogy most is velünk van egy. - Hol? - kérdeztem. - Ott ül melletted az első ülésen - válaszolta Gergő és én majdnem kiugrottam az autóból. - Igen apa, ott ül melletted. - Vezetés közben óvatos mozdulatokkal sarlóztam, radaroztam tenyeremmel és valóban sűrűbb, melegebb, bizsergetőbb volt a levegő a mellettem levő ülésen.

- De miért csak egy van velünk, ha mindenkinek van kísérője?

- Azért, mert csak akkor vannak mindenki mellett, ha külön van a család. Mivel mi most ketten együtt vagyunk, csak egyikünk kísérője vigyáz ránk, a másik valamit intéz. - Talán a jelentését írja, gondoltam viccből és lehet, hogy nem jártam messze a valóságtól. Otthon rögtönzött auratapogató bemutatót tartottunk és élveztük új képességünket. A következő héten egy személyiségfejlesztő kurzuson vettünk részt Benővel, ahová nem tartottam cél-szerűnek Gergőmet elvinni. A kurzuson Benő azt hallotta, hogy a koronacsakrában megmarad-nak a Reiki beavatás lenyomatai és a látók meg tudják mondani, kit, melyik mester avatott be. 140-nel téptem hazafelé az autópályán, és szinte repültem fel a negyedik emeletre, annyira kíváncsi voltam. Fejet hajtottam fiam előtt és megkérdeztem:

- Mit látsz, Gergőkém?

Gergő filctollat és papírlapot kért és gyerekes rajzkészségével egy szimbólumot, egy jelet rajzolt le. Majd mikor elkészült, a másik papírlapra is rajzolni kezdett egy másik jelet. - Hát anya fejen mit látsz? - Azokat is lerajzolta. - Hát Viktor fejen? - Így rajzolta végig az egész család jeleit. De mit jelentenek ezek a jelek? Halvány fogalmunk sincs róla, de minél több embernek nézi meg a fejét Gergő, annál könnyebben fogjuk kitalálni. Végigcsöngettük este kilenckor a szomszédokat és arra a következtetésre jutottam, hogy jele nincs mindenkinek, de ennél többet aznap este nem sikerült kideríteni.

Gergő folyamatosan fejlődött, szinte naponta jelentkezett valami újdonsággal. Ilyenkor halkan a fülembé súgta: - Apa, gyere a hálószobába! - Itt magunkra zártuk az ajtót és zavar-talanul megbeszéltük dolgainkat. Elmagyaráztam neki az egyes csakrák helyét és működését, meg hogy milyen színűnek kell lennie, ha szabályszerűen működik. Félszavakból is értettük egymást és Gergő hamar leadta a diagnózist, hogy a kettes és ötös csakrák nem jól működik. Szexualitás, kommunikáció, ötlött egy pillanat alatt az eszembe. Nem kell hozzá nagy fantázia, hogy kitaláljam, hol kellene rendet tenni. De hiába, hogy tudom, tudtam ezt eddig is, csak nem tudok változtatni rajta. Nem vagyunk egy hullámhosszon a feleséggel. Azt meg csak nem mondhatom meg neki, hogy tervezem önállósulásomat. Egyébként is, csak amikor vihar van, akkor tervezem. Amikor elmúlik a csipkelődés, a skorpiós időszak, akkor én vagyok a leg-boldogabb férj a világon. Naponta tízszer is képes vagyok megölelni, megcsókolni, mert ez az alaptermészetem. Hiába töröm a fejem, nem látok megoldást.

Másnap sokkal izgalmasabb program adódott. Gergővel uszodába mentünk, feltűnés nél-kül leülünk az ugróbakra és vizsgáltuk a fejeket. Azaz Gergő nézte, akit megérezés alapján ki-szűrtam magamnak. Akinek kicsit finomabbak az arcvonásai, értelmesebbnek néz ki, esélye-sebb, hogy jele legyen, de az uszodában megnézett közel száz ember közül, talán 3-4, akinek jele volt. Tehát kevés embernek van jele. De mi lehet az ismérv, kiknek van jelük? Nem sikerül egyértelműen megfogalmaznom. Talán helyhez kötött, hiszen a házban három szomszédnak is volt, igaz nem egyformán kontrasztos. Falszomszédunknak például csak egy jele volt, nem kettő és az is csak halványan látszott. Talán Gergő kisugárzása lehet? Vagy a Kárpát-medence speciális energiamezője okozza? De jó lenne Gergővel kutatóútra indulni, és ezt vizsgálni! Bizsergett nemcsak a tenyerem, hanem egész lényem a kíváncsiságtól.

A következő héten fényadó tanfolyamra mentünk Gergővel, meg Benő barátommal. Gergő már szinte elválaszthatatlan társam lett a tanfolyamon. Olyan komoly ilyenkor, lelkileg teljesen egyenértékűnek érzem magammal. A tanfolyam csodálatos volt. Az előadó úgy beszélt közel két napon át egy szinte hétköznapi, mégis sokszor félreértelmezett és kevesek által gyakorolt témáról, a szeretetről, hogy közben talán egyetlen ember sem mondta ki azt a szót, hogy szeretet. A szünetben Gergő megdöbbenően kérdezte: - Cigarettazik a mester? - Valóban furcsa volt, épp egy kórház folyosóján, de azért leesett a tantusz, hogy ez nem tartozik a lényeghez.

Nem tudom, hogyan keveredett a tananyagba, de itt is mutattak extraszenz technikát, diagnosztizálást, ami még érthetlenebb volt azután, hogy logikusan levezette az előadó, hogy

mindenfajta diagnosztizálás hiábavaló és értelmetlen. Ami nem okoz a napi életben gondot, nem jelentkezik fájdalomként, akadályként, azt vétek felfedezni. Ezzel mélyen egyetértettem, hiszen az eddig eltelt két és fél évben a velem foglalkozó gyógyítók jó része ilyen-olyan módszerekkel diagnosztizáltak, és ha összeírnám, hány betegséget, hány beteg szervet tippelek rajtam, talán a kisujjam körme maradna egészséges. Nem törte ez persze derékba a tanfolyamot, inkább szépségpötty volt rajta, a nélkül már túl jó lett volna.

Még egy döntő felfedezést tettem. A bodor füstfellegeket eresztő, csodálatos retorikájú előadó logikusan levezette, miért értelmetlen a vegetáriánus táplálkozás, hiszen nem attól vagyunk betegek, ami a szánkban bemeleg, hanem ami a szánkban kijön. És Dethlefsennel összevetve mélységesen igaz. Minden a lélekből ered, a lélek hibája, fejletlensége, tökéletlensége, részlegessége mutatkozik meg a fizikai test szintjén, amely csak jelző szerepet tölt be. A beavatás után Gergővel beültünk a Rókus kórház mellett az Orchidea étterembe és jóízűen bevágtunk egy-egy bécsi szeletet. 6 év vegetáriánus táplálkozásnak vettem véget egy perc alatt.

Sokat kaptam a tanfolyamtól, de valahogy nem akart menni a fényadás. Nem tudtam elképzelni, vagy megvalósítani, hogy leülök valaki mellé és szeretem. Technika ugyanis nincs, hogy szeressek valakit úgy, hogy közben semmit sem teszek? Marad a Reiki, azt már ismerem. A bizonyítvány szövegén az állt, hogy feltételek, személyválogatás és viszonzásvárás nélkül! Ha nagyon megnézzük, ez is feltétel! De hány előadónak volt már valamiféle bónája¹¹ a tanfolyamokon! Reiki előtt két héttel tilos volt húst enni, alkoholt és cigarettát fogyasztani, a pszichotronikán a bejáratnál lélekpálcával válogatták a jelentkezőket, másutt a pénz beszélt, de itt éreztem, hogy ingyen is megtartaná, ha lenne egyéb megélhetési forrása. Fennhéjázó sem volt, aki megszólította, azzal beszélgetett. Hát a cigit, meg azt a kis diagnosztizálást megbocsáthatjuk.

Gergő már hétfőn újdonsággal állt elő. Kísérője már másköpenyes, aki ugyanolyan alakú, mint a fehérköpenyes, csak lilás-zöldes színű. Egy kockás lapra lerajzolta egymás alá mind a négyet, mellírta, hogy szellem 100 emberből száznak van, úrlény 1.000 emberből ötnek van, fénylény 10.000-ból ötnek, fehérköpenyes 100.000-ból ötnek, másköpenyes pedig 1.000.000-ból ötnek. Alá pedig odaírta: Vigyázz a tudásra! Gyógyiss embereket! Ők gyógyulnak, te pedig fejlődsz! És ezt olyan kis komoly pofival mutatta meg, hogy majdnem könnyek csordultak a szememből. Azt mondta, hogy most ez a jele. Hogy egyik szavamat a másikba öltsem, közben nekünk is változtak a jeleink, néha egy héten kétszer is. Gergőé mindig bonyolultabbak voltak, perceként keresztül rajzolgatta a girbe-gurba vonalakat, amelyeket bámulattal néztünk, de nem értettük. Tudta, hogy melyik jel fejlettebb és elragadtatással, bámulattal beszélt kísérőiről. Egy kicsit irigyeltem is, milyen látványban lehet része, de sajnáltam is, mert biztos voltam benne, hogy ő valamilyen szempontból kiválasztott és ez nem feltétlenül jelent boldog életet.

Erával futottam össze egyik nap és meséltem neki Gergő dolgairól. Megbeszéltük, hogy Gergő megnézi, lát-e még valami sötét foltot rajta. Era állapota rengeteget javult, hiszen kényszerválásunk után természetesen talált mást, aki reikizte. A nagy lökést az adta azonban gyógyulásához, hogy volt ereje lehetetlen élethelyzete feloldásához és elvált férjétől, aki csak papíron, kifelé tartotta feleségének, s mint utóbb kiderült, volt munkahelyemen, az egyik kolleganővel tartott fenn kapcsolatot.

Feleségem rendelőjében találkoztunk szombat délután. A rövid vizsgálat után megmutattam Gergőnek a Reiki fogásokat, mire rávágta, hogy ő is tud már kézzel gyógyítani. - Hogy tudnál Gergőkém, hiszen nem kaptál még beavatást? - kérdeztem naivan, de Gergő finom mosollyal tudomra adta, hogy nem csak Reiki mestertől lehet beavatást kapni. Milyen hatalmak tanítják Gergőmet? Ők mindent tudnak, sőt még többet is, mint mi itt a földön?

---

¹¹ Heppje, különleges szokása

Gergő is megpróbált egy-két pozíciót és Era döbbenetesen mondta, milyen forró a keze, hogy jön belőle az energia. Még szerencse, hogy ott álltam Gergő mellett, mert két perc múlva úgy csuklott össze, mint egy colstok. El lehet képzelni, hogy megijedtem.

Az extraszenz tanfolyamról még a fülemben csengett: el tudják képzelni, milyen az, amikor a természetgyógyász rendelőjéhez kell kihívni a mentőt? Feleségem szemrehányó tekintetét a másodperc tört részéig képzeltem csak el, mégis bőven elég volt. Reménykedtem, hogy nem történt jövátéhetetlen és pofozgatni, paskolgatni kezdtem szeretett fiam: Gergőkém, Mi van? Kábán kinyitotta szemét, Era gyorsan hozott egy pohár vizet, aztán tiszta fejjel megállapítottuk, hogy Era hirtelen leszívta Gergő energiáját, hiszen nem „szénanáthája” volt és Gergő alig 30 kilós kis gebe szervezete még nem elég ellenálló. Talán figyelmeztetés is volt, hogy még nem szabad neki ilyesmivel foglalkozni, de hát az volt a tenyerébe „írva”, hogy „gyógyíss embereket!” Vagy ezt átvitt értelemben, életcélként kell értelmezni? Ez végül nem derült ki, de nagy kő esett le a szívemről, mikor hazaindultunk és Gergőnek lelkére kötöttem, hogy anyának egy szót se kisfiam, mert akkor többet nem mehetünk együtt tanfolyamra.

24 A TIBETI GYÓGYÍTÓ

Egyik reikis csoporttársnőm felhívott, hogy Baján praktizál egy orosz orvos, aki az orvosi egyetem után még hat évig tanult Tibetben és nagyon különleges gyógymódokat tud. Beültünk az autóba, s mint minden új lehetőségnél várakozással, optimistán indultunk az új lehetőség felé. Kinézetre nem volt az a tipikus orvos Konyegin. Vonásai kissé durvák voltak, civilben levő katonatisztnak nézhettem volna, de a szemében volt valami titokzatos. Szinte csontig hatolt a tekintete és volt benne valami kutató, parancsoló. Dorottya mondta a telefonban, hogy tart gyógyítói tanfolyamokat is, de „vér folyik a küszöb alatt”, tehát nem jópofizósra veszi a figurát, hanem aki nem tudja az előző alkalommal leadott anyagot, azt például kiküldi az előadásról.

Az egyik biztosító székházában bérelt egy kis irodát, ahol farmerban fogadott a mester. A rendelő berendezése egy foszladozó huzatú kanapé, meg egy szék volt. Böbét különös módon gyógyította. Maga elé ültette egy kisszékre és mögötte a levegőben „horgolni” kezdett. Így neveztük el magunkban, mert a kézmozdulatokban semmi rendszert, összefüggést, értelmet nem találtunk. A mester nem volt bőbeszédű. Böbe után én következtem. Gimnáziumi orosz tudásom töredékeit keservesen kapargattam össze, de mivel mindig szerettem beszélni, bármilyen nyelven is, egyre könnyebben ment a magyarázkodás.

A Mester hátam mögé állt, valami sercent és nyakamnál szűrő fájdalmat éreztem. Újból sercenés, újból fájdalom. Mikor bokámra került a sor, akkor vettem észre, hogy mit csinál valójában, és nem akartam hinni a szememnek. Ez nem normális, gondoltam. Jevgenij sem volt kíméletes a szivarokkal, de csak közelítette hozzám őket. Ez a Konyegin pedig úgy látszik, meg van húzva. Meggyújtja a füstölőt, elfújja, és amikor parázslík, eloltja a bőrömön. Csemegének pedig csípős eukaliptuszolajjal dörzsöli be, hogy még jobban fájjon. Még szerencse, hogy nem zsebmetsző, hiszen hétszáz forintos díjszabását csak rám alkalmazta, Böbét arra való tekintettel, hogy feleségem is, ő is orvos, ingyen kezelte. Mivel hallottuk, hogy 6 évig Tibetben csiszolta tudását, gondoltuk megmutatjuk neki Gergő rajzait, hátha látott már ilyesmit. Elmondtuk, hogy Gergő a tenyerünkben és a fejünk tetején látja ezeket és beleértve a legújabb rajzokat, elővettük mindet. A rajzok fejlődési lépcsőket képeztek önmagukon belül is, mivel először az alapmotívum jelent meg halványan, majd egyre kontúrosabban, később kiegészítő elemek is kapcsolódtak hozzá. Gergő jele egy H betűből és annak kicsinyített másából álló kombináció volt, melyből tüskeszerű kis dudorok álltak ki, majd fehérköpenyes szellemek

kerültek köré és kereszték, végül Jézus és Isten. Megdöbbenem néztem, mikor először megmutatta, főleg azért, mert Isten sohasem volt téma a családban, sem említés, sem káromkodás formájában. Gergő nem volt nagy rajztehetség, az ábrákat még csak lerajzolta, de a Jézus-fej és Isten-fej alá magyarázatot kellett írni, mert a nélkül bajos lett volna felismerni.

Konyegin még nálunk is jobban meglepődött, szinte belesápadt, mikor a jeleket megmutattuk neki.

- Mik ezek a jelek, mit jelentenek? - kérdezte provokatívan, hatáskeltően, hiszen a közben megérkezett tolmács segítségével egyértelműen tudtára adtuk, hogy tőle várjuk a választ.

- Talán szélmalom, vagy mérleghinta - találgattam bárgyún, hiszen halvány sejtésem sem volt a lehetséges jelentésről.

- Ezek gyógyító jelek - mondta Konyegin tömören, majd az általam mérleghintának nevezett jelre mutatott és elmondta, ugyanez volt Tibetben is az oktatóablájuk, amiről tanították őket. Szemmel láthatóan nyugtalanította, hogy a jelek a kezünkben vannak, talán a legszívesebben elvette volna tőlünk. Talán ezeknek nem szabadna közszemlére kerülnie, gondoltam, de nem törődtem különösebben aggodalmával.

Mikor három nap múlva visszamentem „felülvizsgálatra”, újból megégettem, mivel javulás nem mutatkozott és kérte, hogy vigyem el Gergőt. Mivel több vonalon is kerestem a gyógyulást, elmentem előbb az extraszenz technikát tanító orvoshoz, aki egy dunántúli városkában a fia lakásán fogadott. Minden valószínűség szerint keresett személyiség lehet, ha eleve elhárította betegek fogadását a tanfolyamon és még a nevét sem írta ki a lépcsőházban. Érthető várakozással léptem be ajtáján és örültem, hogy azonnal nekikezdünk a vizsgálatnak. A berendezés egy lerobbant legénylakás és elfekvő orvosi eszközök tárolójának keveréke volt. Mit bántam én, hogy piros frottírtörülközővel leterített ágyra kell feküdnöm, meg hogy nőgyógyászati vizsgálószek van a sarokban. Orvos-természetgyógyásznál, még hozzá nagy tudású szakembernél vagyok, akiben megbízom. Először rajzolnom kellett két témáról, majd auranézéssel vizsgált meg és érdekes diagnózist adott:

Az egyik szeme sír, a másik meg nevet, mert energetikailag teljesen le vagyok merülve, csaknem az összes csakrám alulműködik, mindössze a két felső, a hatos és hetes csakrák működnek tökéletesen, a normálnál erőteljesebb aktivitással. Ez a két csakra tart életben. Ha nem lenne optimizmusom, már rég halott lennék. Az optimizmus számomra potenciális lehetőség. Jelenemben a betegség következtében a szétszórtság uralkodik, nem egy megszabott úton haladok. A rendezetlenség mellett ott tartok, hogy az úton vagyok, de nem látok előre. Optimizmus übereli az érzelmvilágom. Gyerekkoromhoz nyúlok vissza, talán ez erősít. Nem a jelen adja az optimizmusomat. Kellemes, de veszélyes oldalam a nyíltság. Az EGO kicsit zártabb, de nagyon kifejezett. A család a maga hibái ellenére működőképes. Valamiben, valakiben való hitre erős az igényem.

Ezután következett az extraszenz vizsgálat és az íriszdiagnosztika. Az extraszenz vizsgálatnál szinte valamennyi szervemet betegként diagnosztizálta, de az íriszdiagnosztikával még rátett egy lapáttal. „Egész gerinc, nyak, hát, derék, jobboldali vese. Sávszerű jelleg a fájó csigolyáig. Pajzsmirigy, szív jelez. Íriszben a hörgők is jönnek. A lép bejön energiában és színben is. Az egyes csakra alulműködése csontvelő is lehet, befelé domborodik az egyes csakra. Vese, húgyvezeték, húgyhólyag íriszben. Egyes, kettős csakrához tartozik a lép.” Szinte az összes szervemet betegnek sorolta.

Talán csak az gátolta ennek a súlyos gondatlanságnak hatását, amit ez a felelőtlen, engem félholtnak kikiáltó diagnózis kifejtett volna, hogy feltűnt, nagyon amatőr módon végzi az íriszdiagnosztikát a doktor úr. Az ablakhoz állva egy könyvből nézte ki az egyes foltok jelentéseit és engem szólított fel, hogy jegyezzem meg őket. Kifli alakúra hajlottan ez volt a legfontosabb dolog, hogy még élő jegyzetömböt alakítsak. Mennyire más volt Tetyarev, aki egy speciális írisznéző készülékkel nézte meg szemgolyómat, az ott látottakat aprólékosan

számítógépre vitte és hosszú mérlegelés után állított fel egy szűkebb körű diagnózist. Ettől visszatért önbizalmam és már oda sem figyeltem a kapkodva felállított diagnózisra. Aki nem tud arabusul, ne beszéljen arabusul, jutott eszembe Tepsí, azaz gimnáziumi történelem tanárnőnk velős megállapítása.

A betegség lelki okaira visszatérve elmeséltem csalódásomat, melyet a cégalapítás ügyvédi segítsége kapcsán éltem meg. Egy stencilezett lapról a következő összefüggéseket olvasta fel:

Izületi gyulladás fájdalmak. Elnyomottság, becsapottság, szeretetlenség érzete. Lábszár. Rettegés a jövőtől. Nyak, hajthatatlanság, egyoldalú felfogás.

A gyógymód spontán immunrendszer erősítés: - természetes ételek, erdőben sétálni, torna, céklalé, hajdinakása, élesztő, gyógylavór.

Tanácsként azt kaptam még, hogy ne hagyjam, hogy az én zsíromon süssék mások a peccsenyjüket. Jobban álljak ki az érdekeimért, többet foglalkozzak magammal, rekreációmmal. Sugalmaztam magamnak, hogy életem irányítója én vagyok, szeretem önmagam, az élet jó. Boldogan, könnyedén haladok előre az életben, hisz tudom, hogy a jövőben minden rendben van.

Könnyű ezt mondani, gondoltam. Ez Münchhausen báró módszeréhez hasonlít, aki midőn lovával együtt süllyedni kezdett a mocsárban, üstökön ragadta magát és annál fogva húzta ki önmagát lovával együtt. A tanácsért azonban, amelyet szinte rám parancsolt, még most is hálás vagyok. A négyezer forint lefizetése után még aznap elmentem az ügyvédnőhöz és erőt véve magamon, finoman, de elmondtam, hogy nem értek egyet a honoráriummal. Abban a pillanatban forróságot, bizsergést éreztem a nyakam körül és miután óvatosan megpróbáltam, kitűnően tudtam forgatni nyakamat, fejemet. Hát mégiscsak igaza volt Dethlefsennek, itt a lelki ok a nyakamra, már csak a többi probléma eredetét kell kitalálnom. Örömöm sajnos rövid ideig tartott, mert bár jelentős volt megkönnyebbülésem, pár nap múlva visszalopózott nyakamba a merevség, ezért megint beterveztük, hogy elmegyünk Konyeginhez.

Gergővel november 11-én, szombat délután átmentünk feleségem rendelőjébe, hogy új szerzeményemet, az agytréner kipróbáljuk. Az agytréner egy amerikai gyártmányú, a NASA által kifejlesztett készülék, amely speciális hullámhosszokon az agyat meghatározott működés-módra kényszeríti. Ha idegesek, stresszesek vagyunk, magas hullámhosszon rezeg az agy. Ilyenkor, ha az érzékelésünk 85%-át adó szem és fül azonos hullámhosszú, alacsony frekvenciájú fény és hanghullámokat kap, a meditáció, a kreatív álom, vagy a mélyálom állapota áll be rövid idő alatt. Tehát a mezőgazdaság hasonlatával élve, nem magot ültet, nem trágyáz, nem visz be új információt, hanem a szántáshoz hasonlóan fellazítja agyunk talaját, megmozgatja a mélyrétegeket, kiszellőzteti, és ezáltal hatékonyságát javítja. Az elég borsos árú, egy villogó szemüvegből és fülhallgatóból álló készüléket kíváncsiságból vettem meg, és saját gyógyulásom reménye mellett üzleti lehetőséget is láttam benne.

Míg én számítógépezgettem, Gergőnek feltettem a 20 perces meditációs csúcsprogramot. Igaz, hogy az eladó említett valamit, hogy a programokat csak egymás után, fokozatosan lehet kipróbálni, de ezt inkább fontoskodásnak tartottam, mint megalapozott tájékoztatásnak. Mikor a 20 perces program után átmentem a másik helységbe, hogy levegyem a készüléket, Gergő izgatottan hadarta, hogy fent volt a Marson (ha jól emlékszem ezt a bolygót mondta) és megtanították gyógyítani.

- Hogy, kisfiam? Meg tudod mutatni?

Gergő leült egy székre és bokám felett különös jeleket kezdett rajzolni a levegőbe, de olyan olajozottan, mintha mindig ezt csinálta volna. Eközben ugyanazt az erős húzást éreztem, mint amikor Luján csikungozta a bokám. Rendkívüli, láthatatlan erő tépte, húzta a bokámat, s utána sokkal könnyebben léptem rá. Hazasiettünk és otthon is tartottunk egy bemutatót. Nejem csak bámult. Kaptam a telefont, felhívtam Benőt, és azt mondtam neki: - Azonnal ülj az autóba

és hozd el a videó kamerádat, mert ilyet még nem pipáltál! Gergő valami különös jelgyógyászati beavatást kapott. - Bizony késő este lett, mire Benő Agádról Kecskemétre ért, de közben első házasságából született 18 éves nagyfiát is felvette, kinek gerincsérve volt.

A filmezésnél rövid bevezetőt mondtam, majd átadtam Gergőnek a szót. Nem volt lámpalázás. Elmondta, hogyan történtek vele a mai napig az események, megmutatta a jeleket, melyeket fejünkről és saját magáról rajzolt, majd bemutató gyógyítást tartott a fekvő gerincsérves fiatalemberen. Benő fia, aki addig csak görnyedten tudott közlekedni, kiegyenesedett és szemlátomást megkönnyebbült, mert fájdalmai elmúltak. Gergőkém először az égre emelte a kezét, mintha valamit kérne, vagy levezetne, aztán mintha egy kondérban kavargatna valamit láthatatlan fakanállal, párszor egyik kezével a másik ökölbe szorított kezére ütött, szóval lehangoló volt. És mindezt nem egy kilenc és fél éves gyermek, hanem egy érett felnőtt komolyságával. Szemmel láthatóan szinte átváltozott, más világba került gyógyítás közben. „Előadását” azzal fejezte be, hogy ezt a tudást nem tarthatja meg magának, a tudást át kell adni és tanfolyamot fog tartani.

Még csak az kéne, hogy te kilenc évesen tanfolyamot tarts, szóltam rá feleségemet megelőzve, aki nálam sokkal kevésbé volt vállalkozó szellemű. Alig tudtunk elaludni aznap este, mert feleségem szerint Gergő csak képzelődik, hallucinál, ő nem hisz ebben az egészben. Majd Konyeginnél eldőlt, mi a helyzet, gondoltam. Hétfőre úgymint hivatalosak voltunk, délutánra elkértük Gergőt a napköziből és nagyfiam kivételével együtt indult a család. Mivel állapotom nem javult, Konyegin Böbe kezelése után új kezelési módot vezetett be. Hátulról átölelt és megemelgetett, mint egy babát. Mellkasomat majd összeroppantotta, a fájdalomtól kínlódva nyögtem, de a feketeleves csak ezután következett. Leültetett a székre és hátulról, mint valami pörölyvel, hatalmas ökölcsapásokkal kezdte nyakamat, helyesebben a gerincem felső nyúlványát bombázni. Miután a görcsbe merevedett izomzatot ily módon „megpuhította” elkezdte jobbra-balra rángatni a fejem. Halálfélelem vett erőt rajtam. Ez az ürge egy ámokfutó. Lehet, hogy letöri a fejem, vagy kettérepeszti a gerincem. Böbe, meg feleségem csak nevettek, főleg, hogy Konyegin tört magyarsággal kigúnyolt, „nem sir a gyerek”. Nem volt kedvemre ez a *bum-bum terápia*, ahogy Konyegin találóan nevezte.

Utánam Gergő következett bemutatójával, amit bokámon tartott. Konyegin nagyon figyelt, majd a gyógyítás végén egy-két mozdulatot kijavított: - Gjérgő né így, hábém így, mutatta a kéztartást. Azaz csak mutatta volna, mert Gergő egy pillanat alatt rávágta, hogy nem úgy, ahogy te mutatod, hanem így kell, ahogy én csinálom. Gergő határozottságától Konyegin visszakozott, vagy talán csak nem akarta élezni a helyzetet, mindenesetre felajánlotta, hogy Gergőt tanítványává fogadja. Gergő tökéletes magabiztossága nem sugallta a kisinasi képzés szükségességét. Este aztán, a hálószoba bizalmas félhomályában elmondta, Konyegin azért nem tud annyit, mint ő, mert ő emberektől tanulta, neki pedig belevésték a fejébe. - Nem kellett megtanulnom apa, hanem négyszáz jelet bevésték a fejembe szombat. De most már ezret tudok, mert vasárnap éjjel is kaptam beavatást. Olvastam már asztrálsíkról, tudtam én, hogy nem Gergő fizikai teste repült el a Marsra 20 perc alatt, de valahogy nagyon nehéz volt számomra ezeket a dimenzióváltásokat felfogni. Ha nem saját kilencéves fiamtól hallom, talán el sem hiszem, de benne feltétlenül megbíztam. Soha nem hazudott nekem, meg ezt a képtelen történetet hogyan is tudná egy gyerek kitalálni. Egyre jobban letepert Gergő kiválasztottságának érzete. Az egyik szemem sírt, a másik meg nevetett.

Amikor saját betegségekre gondoltam, még jobban sírt a szemem. Idestova harmadik éve sántítok, vállaltam a munkahelyem feladásának hatalmas kockázatát is, múlnak a hónapok, rohanok fűhöz-fához, Varjú Varga Pálhoz és eredmény pedig semmi. Gergő kezelgetett szorgalmasan, de éreztem, hogy nem ő a megoldás. Nálam a gyökereket, az okot kell megtalálni.

Eléggé letört, nyomott hangulatban mentem el vasárnap a templomba. Mióta csödbement az utcában levő kínai étterem, fiaim nem kísérték el, feleségem és kislányom pedig már régóta

elmaradoztak. Nostalgiaival gondoltam vissza azokra az időkre, amikor srác koromban jobban éreztem magam templomon belül, mint kívül, és élő kapcsolatom volt Istennel. Nagy nekikese-redésemben nem is figyeltem a mise menetére, nem is imát mormoltam, hanem saját szavaimmal elkezdtem panaszkodni nyomorúságomat és segítséget kértem Istentől. A mai napig nem tudnám megmondani, hogyan jutott ez eszembe, de nem előkészített átgondolt, hanem spontán, mondhatnám szívből jövő volt imám, ha lehet egyáltalán az ilyen saját szavakkal elmondott panaszkodást, fohászkodást annak nevezni. Valahogy el tudtam képzelni egy pillanatig, hogy tényleg van egy láthatatlan, mindenek felett levő hatalom, aki rajtam, nyomorulton segíthet, és neki mondtam el búmat-bajomat. Alig mondtam el pár szót, olyan iszonyú erejű energiaáramlást, nyomást éreztem fejem tetején, mint a Reiki beavatáskor és pár másodpercen belül csillapíthatatlanul sírni kezdtem.

Egyszer csak fölpattantam és hátrasiettem a gyóntatószékhez. Szerencsémre nem volt ott senki, mikor feltéptem az ajtót. Egy pillanat alatt eszembe jutott a kezdő mondóka: - Gyónom a mindenható Istennek és neked lelkiatyám, hogy ...

25 éve gyóntam utoljára és most minden felkészülés nélkül, erősen zaklatott lelkiállapotban, a sírástól elcsukló hangon gyóntam meg 25 év bűneit. És csak úgy áradt belőlem, mint amikor egy folyó duzzasztógátja átszakad és a hatalmas vízmennyiség lezúdul. Nem mérlegeltem, mi tartozik az egyházi tanítások szerint bűn kategóriába. Azt adtam ki magamból, ami a lelkiismeretemet nyomta, amivel úgy éreztem, hogy rosszat tettem. Szerencsére egy jó érzéssel és emberismerettel rendelkező papot fogtam ki, mert ilyen hatalmas bűnáradat hallatára mindössze egy Miatyánk és egy Üdvözlégy penitenciát szabott ki. Megnyugtató, hogy a házasságot lehet utólag egyházilag érvényesíttetni, gyermekeimet meg lehet kereszteltetni és hamar feloldozott. Visszaültem a padba, de sírásom nem csillapodott. A körülöttem ülők már gyónásom előtt fészkelődni, nézelődni kezdtek, s hüppögésem most is rám terelte a figyelmet. Nem tudtam uralkodni magamon, de nem is akartam. Nagyon jól esett a sírás és nagyon megkönnyebbültem tőle. Mennyire hiányzott nekem ez az elmúlt években. De miért is nem tudtam 25 évig sírni? Mi volt más az életemben?

Erre nem találtam meg a választ, de a gyónás után kényszerűen éreztem, hogy áldozni is menjek, hiszen a római katolikus vallásban ez az Istennel való találkozás, egyesülés formája. Örömmel tapasztaltam, hogy itt is újítás történt. Már nem a rács előtt térdepelve, kinyújtott nyelvvel, hanem jórészt kézbe kapják, és maguk teszik szájukba az ostyát a hívek. Mintha újjászülettem volna, úgy pattantam ki a templom ajtaján és otthon büszkén újságoltam hirtelen javulásomat feleségemnek: - Látod, hogy lelki oka van a betegségemnek! Egyből elmúlt minden bajom a gyónás után! Megemlítettem az egyházi esküvő, meg a gyerekek keresztelésének lehetőségét is, de mindkettőt képtelenségnek tartotta, és viccesen elhárította. Nekem az volt a lényeg, hogy megkönnyebbültem.

Csak egy pillanatra sütött ki a nap. Az ég, mármint a képletes, egészségem horizontja, újból beborult. Bár sok fronton küzdöttem, újból és újból előjöttek tüneteim. Hátam egyre jobban szaggatott, bal hüvelykujjam mellé már a jobb is felzárkózott s ezáltal a napi életben (cipőfűzés, zárnyitás, stb.) egyre több problémám keletkezett. Autót vezetni visszapillantó tükrökből még úgy-ahogy tudtam, de egyre veszélyesebb helyzetekbe kerültem azáltal, hogy nyakam nem mozgott. Még mindig feljártam hétfőnként masszázusra, beiratkoztam egy csikung tanfolyamra, ahová hetente kétszer jártam. A tanfolyam vezetőjéhez is elkezdtem járni, aki csontkovácsként dolgozott, felfedeztem egy thai masszázst is, ami után szintén egy kicsit jobban éreztem magam, de mind csak ideig-óráig könnyített rajtam.

Megvettem a gyógylavórt is közel ötvenezerért, melyet az extraszenz orvos javasolt. A Nefelejcs utcában, egy kínai üzletben akadtam rá a szép kidolgozású, lavór formájú öntött rézedényre, melynek fogantyúit vizes kézzel megdörzsölve olyan speciális rezonancia jön létre, ami már az ókorban is meghosszabbította a kínai császárok életét. Gergő visszaigazolta hatá-

sát, mert párpercnyi csiszítás után szinte lángba borult tőle a koronacsakrám. A koronacsakra után fokozatosan feltöltődtek az alsóbb csakrák is, de minden igyekezetem ellenére változatlan maradt állapotom.

25 A TANFOLYAM

Ott hagytuk abba, hogy Gergő a videofelvétel végén bejelentette, hogy tanfolyamot tart a gyógyításból. Mielőtt feleségem teljesen elvágta volna lehetőségét, hangosan és nyomatékkal azt mondtam:

- Kisfiam! A föntiek irányítják a te dolgodat. - Ezt a kifejezést használtuk otthon tréfásan.
- Beszélj meg velük, és ha ők egyetértenek velem, akkor támogatlak. - Másnap Gergő már korán reggel, csipásan bejelentette:

- Azt mondták, hogy tartsam meg.

A startpisztoly eldördülésére haladéktalanul nekiláttam a szervezésnek. A számítógéppel körlevelet sokszorosítottam, Gergő fényképét lefénymásoltam és alányomtatottam: Arany Gergely meghívja Önt! Kb. 25 címre küldtem meghívót, számítva arra, hogy csak egy részük jön el. Írtam Reiki mesteremnek, a természetgyógyász hölgynek, aki biorezonanciával kezel, a fényadás tanítójának, masszörnőmnek, a csikung oktató csontkovácsnak és kollegáinak, a sámánjósoknak és barátnőjének, Benőnek és korábbi tanfolyamokról egy-két ismerősnek. Meghívtam Gergő tanár nénijét, Andi nénit is, aki feleségemmel együtt volt Reiki tanfolyamon. Nagyon szerette Gergőt és tudott képességeiről.

Gyakorlott üzletemberhez illően, ízlésesen dolgoztam ki az akvizíciós levelet. A jelentkezést 2.000 Ft postára adásával lehetett megtenni és a jelentkezőknek szép visszaigazolást küldtem, Kecskemét térképén bejelölve, hogyan találhatnak el feleségem Szerb utcai rendelőjéhez. Az előkészítés, szervezés időszakában sem voltunk tétlenek. Gergővel megrajzoltuk és lefénymásoltattuk a kezdő tanfolyam jeleit. Gergő ugyanis az első pillanattól kezdve kész tantervet kapott. Kezdő, haladó, felsőfok és mesterfok lesz az oktatásban, tudta a követelményszinteket, sőt azt is, hogy a majdani mesterek mennyit adhatnak tovább tudásukból. Elkészítettünk egy programot is, miszerint először megnézi mindenkinek a kísérőjét, majd megrajzolja mindenkinek a jelet, délután csakradiagnosztikai bemutatót tart majd bemutató gyógyítás után a jeleket kezdi tanítani. A második nap délelőtt tanulás, gyakorlás, majd délután beavatás és gyakorlás. Részleteket nemigen volt hajlandó elmondani Gergő. - Ne izgulj apa! - hárította el óvatos érdeklődésem.

Talán gyakorlásként, vagy szeretetből, egyik este behívott a fiúk szobájába. Ketten voltunk otthon, de becsuktuk magunk mögött az ajtót. - Apa, most tartunk egy beavatást! - mondta. Egy walkmanba betettük az általa kiválasztott meditációs kazettát, az asztali lámpára egy sapkát raktunk, hogy félhomály legyen és lefeküdtünk a szőnyegpadlóra egymás mellé.

- Lazíts! - mondta tömören, gyakorlatlanul, de nagy szeretettel és komolysággal.

- Ül fel egy szárnyas lóra és menj fel Istenhez!

A világűr feketeségében egyszerre egy ugráló fehér paripa jelent meg előttem. Felpattantam és elindultam felfelé.

- Ha megérkeztél, szállj le a lóról és köszönts Isten!

Egy hatalmas magas trónust láttam magam előtt, de - talán békaperspektívám miatt - nem tudtam elképzelni a Mindenhatót.

- Most kérjél áldást!

Melegség öntött el és koronacsakrám bizseregni kezdett.

- Köszönd meg az áldást, köszönj el Istentől és menj el kísérőidhez!

- Most kérd meg őket, hogy nyissák meg a harmadik szemed!

Erős nyomást éreztem a homlokom közepén. Hallottam már róla, hogy szinte recsegett, amikor valakinek megnyitották a harmadik szemét. Jóval enyhébb volt érzetem és alig vártam, hogy kinyithassam a szemem.

- Köszönd meg nekik, ülj fel a lóra és gyere vissza! - fejeződött be a tízperces szertartás.

- Na, apa? - kérdezte Gergő kíváncsian, de akárhogy meresztettem a szemem, sem aurától, sem egyéb képességről nem tudtam beszámolni. Tanul még a gyerek, gondoltam magamban, meg az is beugrott, hogy elég vastag falat kell áttörnie a szellemvilágnak és lehet, hogy csak többedik kísérletre sikerül majd.

Közben az idő persze nem állt meg és Gergő kísérője, meg a családé is lecserélődött. Mi megkaptuk a másköpenyest, Gergő kísérője pedig egy első fokozatú szárnyas angyal lett. Ahogy közeledett a tanfolyam időpontja, Gergő egyre komolyabbá vált. Feleségem időnként tréfásan így szólt: - A Mester vigye le a szemetet! - A Mester szíveskedjen elmosogatni a tányért maga után. Egyszerű, romlatlan gyermekiségében zökkenőmentesen tudott váltani gyermeki és kiválasztotti szerepe között. Budapesten járva felkerestem Sajthy urat, akinek tanácsára feladtam munkahelyem és megmutattam Gergő rajzait. Ámultan hallgatta beszámolómat és a „próféta” szó csúszott ki ajkán. Nem nagyon értettem, mit akar ezzel a bibliai jelzővel, mert Gergő egyértelműen tibeti jeleket kapott a szellemvilágból. Mi közük van ezeknek a biblia világához?

- Arany úr, kezdte óvatosan, azért ha jobban megnézzük, itt szárnyas angyalról is beszél a fiú, nem csak úrlényről meg fénylénnyről és az is elgondolkoztató, hogy Jézust és Istent belerajzolta az egyik jelbe. Ezt az összefüggést én sem tudtam megmagyarázni és fejemben a később tisztázandó, kevésbé lényeges dolgok polcára raktam. Számomra Gergő kiválasztottsága és saját - ehhez kapcsolódó - felelősségem, szerepem volt a legfontosabb. Idegesített, mert a rivaldafény árnyékában állók „savanyú a szőlő” hozzáállását éreztem ki abból, hogy le akart beszélni a tanfolyam megtartásáról. Gergő korára hivatkozott, de ennél komolyabb érvet nem tudott felhozni, bennem pedig ott volt Gergő magabiztos akarása és végső aduként a fentiek hozzájárulása. Bizonyítékként otthagytam a videofelvételt és elmondtam, hogy a meghívókat már kiküldtük, egyben őt is meghívtam. Biztos voltam a dologban, hogy ezt a tanfolyamot meg kell tartani. „A tudást nem tarthatom meg magamnak, a tudást át kell adni!” csengtek a fülemben Gergő szavai. Érdekes volt Sajthy úr gondolatmenete, miért is kaphatta Gergő ezt a kiválasztottságot.

- Mikor van szükség egy nagy hatékonyságú, eszközmentes gyógyításra? - Amikor sok a sérült, a beteg és nincs kórház, nincs infúzió, nincs kötszer - adta meg a választ valamiféle apokalipszisre célozva Sajthy úr.

- A délszláv háború itt folyik a szomszédban! - figyelmeztetett és valóban meggyőző, vagy legalábbis figyelemreméltó gondolat volt Gergő képességeinek, rendkívüliségének okát, annak használhatóságából, szükségességéből, tehát tulajdonképpen a célból levezetni. Nem akartam a tanfolyam miatt - az általam nagyra becsült lelki szakemberrel - vitába keveredni, így búcsúzkodni kezdtem és már az ajtóban említettem meg, hogy az ufós gyógyítóhoz is elvittük Gergőt. Fájdalmasan szisszent fel erre és nagyon határozottan kijelentette, hogy szerinte Gergő nem az ufós vonal tanítása és pártfogása alatt áll és csak arra hívta fel a figyelmemet, hogy némelyik jelben Isten, meg Jézus is szerepel, meg kereszték, és Gergő kísérője szárnyas angyal. Nem értettem, milyen összefüggésre gondol ezzel, nem állt össze a kép a fejemben, de mivel nem akartam vitatkozni, sem megsérteni, jobbnak láttam meg sem említeni, hogy a hétvégén Gergővel elmegyünk az ufós gyógyító tanfolyamára, ahol átadja tudását.

Benő már várt a Gyöngyös melletti hegyi fogadó kapujában, mikor szombat reggel a tanfolyamra megérkeztünk. Hallatlan nyüzsgésbe csöppentünk. Betegek, gyógyítók, amatőr és hivatásos természetgyógyászok, tarka tömeg tolongott a regisztrációs asztalnál. Áhítattal keve-

redett félelem parancsolt hallgatást, ha a Mester valahol megjelent. Eddig féltve őrzött titkát feltárja, a csodálatos gyógyulások alkímiai receptjét átadja a sztárgyógyító, ez a lehetőség sokakat megmozgatott. Közel kétszázan gyűltünk össze három helységben és nekünk az a szerencse jutott osztályrészül, hogy nem hangszóróból, hanem személyesen, élőben élvezhettük az előadást. Az első csalódás már a regisztrációnál ért minket, hiszen az újság hátulján félreérthetetlenül 2.500 Ft/fő összegben adták meg a részvételi díjat, amit a helyszínen nyomdahiába és félreértésre hivatkozva 2.500 Ft/fő/nap-ban, tehát a duplájában határoztak meg.

Mögöttem egy tizenöt éven át süket férfi ült, akivel beszélgetve megtudtam, hogy ő is itt nyerte el gyógyulását. Ráadásul olyan éles lett a hallása, hogy ötven méterről is meghallja a karóra ketyegését. Az élő szemtanú csak erősítette bizalmam, bár amikor kislánnyal a gyógyító meditáción - igaz csak kísérőként - részt vettem, semmit nem éreztem. Talán azért, mert kísérőként, fizetés nélkül besettenkedve vettem részt a meditáción, azért nem működött a dolog. Gergő fülembé súgta, hogy a Mester fejét, meg egy úrlényt lát a falon. Én persze nem láttam semmit, hiába meresztgettem a szemem. Nem is tudtam ezt a jelenséget értelmezni, de fokozódott izgalmam és várakozásom.

Az előadást is ezzel kezdte a Mester. Hány betegnek adta vissza az egészségét és mégis mennyi rosszakarója, irigye van. Szinte naponta jelentik fel és a tisztiorvos gáncoskodását is csak azzal az ügyes trükkel tudta kivédeni, hogy ő tulajdonképpen nem gyógyítást végez, hanem meditációt tart, arra pedig nem terjed ki a területi tisztiorvos illetékessége. Ezt a panziót is saját költségén bérlí, és nullszaldóval üzemelteti a nyereszkeskedés szándéka nélkül. Összeadtam fejben a naponta négyszeri gyógyító meditáció átlagosan 50-60 x 1.500 Ft-ra rugó bevételét, de nem tudtam megsaccolni a költségeket. Talán egy kapzsi fogadós kezei közé került az üzleti érzékkel, gazdálkodási képességgel nem rendelkező gyógyító, hessegettem el gyanúmat, meg a gyógyítás is ezerszer jobban érdekelt, mint a pénzügyek.

A Mester kék selyem tógában ült egy kézzel faragott trónusszerű széken, egy emelvényen. Az emelvényen, de jóval kisebb széken ültek mellette az úgynevezett vezető gyógyítók, majd kétoldalt egészen alacsonyan a gyógyítók. Majd mindnyájukat ismertem már a korábbi gyógyító meditációkról, noha volt új arc és hiányzó is közöttük. Szinte egy piramist képeztek, melynek csúcsán a Mester ült. A vele kapcsolatos hazugságokra és gyanúsítgatásokra célozva feleségét - egy valóban szép arcú, kecses hölgyet - is behívta a Mester, a nyilvánosság előtt kezét csókolt neki és megköszönte, hogy segíti munkáját. Közben az egyik gyógyító két kezével húzó mozdulatokat téve szinte mágnesként húzott maga felé, majd hátrálva körbe vezetgetett, szinte megbabonázott egy hölgyet. Üveges tekintetén látszott, hogy akaratán kívül van, valamilyen erő hatásának engedelmeskedik.

- Ne hülyéskedj, Józsi bácsi - szólt rá a Mester tréfásan a vezető gyógyítóra, aki a produkciót bemutatta. A helyszínen távdiagnózist és gyógyítást is végzett. Le „kell” szidnia a beteget, hogy pszichikai hozzáállásával akadályozza a gyógyulást, mert változatlan fájdalomról panaszkodott a kezelés után. Zavaró volt az a durvaság, amivel letromfolta szegény asszonykát, de arra gondoltam, hogy a cél szentesíti az eszközt, talán csak határozottság, ami végül is a célhoz, a gyógyuláshoz segítheti a beteget. Volt olyan is, aki javult, illetve aki „mintha jobb lenne egy kicsit” válasszal nyugtázta a kérdést.

A szünet után egy fontosságát minden megnyilvánulásával hangsúlyozó, a Mestert pártoló ufókutató-író tartott egy elég unalmas beszédet és csak délután került sor a tulajdonképpeni lényegre, amiért jöttünk. Egy magnófelvételt játszott le, majd megkérdezte kinek ismerős. Az 5-6 jelentkező majdnem mind el tudta mondani, milyen álom kíséretében hallották a zenét. Ekkor bejelentette a Mester, hogy akik vele álmodtak, azok a kiválasztottak és ők kaphatják meg a tudást, amit majd kizárólag mellette, az ő irányítása mellett hasznosíthatnak majd. Negatív példaként említett egy gyógyítót, aki önállósult, elhagyta őt és burkoltan célzott rá, hogy meg fogja még bánni, tetteire még rá fog fizetni.

Nagy csalódást okozott ez a bejelentés és Benő csak erőnek erejével tudott az utolsó előadásra ott marasztalni. Olyan fáradt voltam a nap végén, hogy alig tudtam az autóig elvánszorgogni. Mintha az összes életerő elszállt volna belőlem. Másnap olyan gyengének éreztem magam, hogy el sem mentem, mert jártányi erőm sem volt. Benő telefonon tudósított az előadásokról, de úgy éreztem, nem vesztettem semmit.

Egy hét és kezdődik a tanfolyam. Tetszetős műanyag dossziéba rendeztem Gergő jeleinek fénymásolatait, és a fejem ráztam, amikor a fénymásoló szalon tulajdonosa megkérdezte, vajon sátánisták részére viszem-e a jeleket, szóval teljes gözzel készülődtem. Gergővel vettünk néhány pólót és textilfestékekkel jeleket vittünk fel rá, sőt Gergő valami hókusz-pókusz is csinált felettük, hogy gyógyítsanak. Feleségem - bár szigorú feltételekkel - de hozzájárult, hogy a rendelőben tartsuk meg a tanfolyamot. Átalakítottunk mindent, ahogy kívánta, papucsokat vittünk, maximálisan kiküszöböltük a koszolódás lehetőségét.

Reiki mesterem már előző nap megjött és a rendelőben éjszakázott. Gergő elismerően nyilatkozott róla és előre megnézte kísérőjét, amely egy gyönyörű színekben pompázó második fokozatú angyal volt. Másnap reggelre Gergő is második fokozatú angyalt kapott. Mint a versenyző, amelyik a nagy teljesítményhez külön ellátást kap, Gergő is megkívánta, hogy a McDonald's-ba vigyem reggelizni. Két McChickent bevágott egy adag sült krumplival, így készülődött a nagy napra. 13-an jelentkeztek, de csak tízen értek el a tanfolyamra, mert az egyik hármas csoportnak bedöglött az autója. Én igen feszült voltam, Gergő helyett is izgultam. Editkém otthon rendezgette Bőbét és csak az utolsó pillanatban jött át a rendelőbe. A fal mellett körbe-körbe, várakozással telve ültek a résztvevők a betegevizsgáló asztalok tetején, mint a galambok a galambdúcban, szépen egymás mellett. A meghirdetett kilenc óra már tíz perccel elmúlt és a decemberi hidegre hivatkozva tea főzésével próbáltam időt nyerni. Gergőben is volt egy csipetnyi izgalom, de talán tizedannyi sem, mint bennem. Végre megjött az utolsó résztvevő is és 10 órakor, egy óra késéssel elkezdtük az előadást.

„Felkonferáltam” Gergőt, röviden bevezettem és kiegészítettem Gergőt, elmondta az elmúlt két hónap történetét.

Természetesen, nyugodtan beszélt, bár ennyi kíváncsi felnőtt előtt nagyobb izgalom, dadogás is érthető lett volna. Tanárnénije, Benő és mi voltunk csak ismerősek, a többiek aznap látták először életében. A bevezetés után néma csendben egyenként elé álltunk és Gergő meghatározta kísérőnket. Készítettünk számítógépen egy táblázatot, ami a kísérőket feltüntette.

HARMADIK DIMENZIÓ

földi lét

NEGYEDIK DIMENZIÓ

SZELLEM

100 emberből 100-nak van

ÚRLÉNY

1000 emberből 5-nek van

FÉNYLÉNY

10.000 emberből 5-nek van

FEHÉRKÖPENYES

100.000 emberből 5-nek van

MÁSKÖPENYES

1.000.000 emberből 5-nek van

ÖTÖDIK DIMENZIÓ

ELSŐ FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL

MÁSODIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL

HARMADIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL

NEGYEDIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL

ÖTÖDIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL

HATODIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL

A Reiki mester szárnyas angyala és egy fehér köpenyes kivételével úrlény és fénylény kísérői voltak a társaság tagjainak. Meghatottan vettük tudomásul Gergő minősítését, mivel azt is elmondta, hogy kinek-kinek a saját fejlettsége szerint van kísérője, aki az egyén fejlődése során többször is cserélődik. Mindenkit elfogott kimondatlanul is egy kis büszkeség, hiszen az, hogy *kevesek* közé tartozik, mindenkit kellemes érzéssel tölt el. Szóba került, hogy szárnyas angyala hány emberből hánynak van, de Gergő erre már nem adott választ.

A szünet után került sor a jelek megállapítására és megrajzolására. A meghatott csendben egymás után Gergő elé álltunk és két tenyerünket vagy koronacsakránkat mutattuk meg neki. Szerencsésebb volt a tenyér megmutatása, hisz a koronacsakra megmutatása valamiféle főhajtást jelentett. Mindenki megilletődött, mert egy 10 éves gyermektől ilyen dolgokat hallani nem lehet mindennap. Egyikük meg is jegyezte: - Ebben a gyermektestben egy nagyon régi, nagyon fejlett lélek öltött testet.

Gergő több mint egy óra hosszat folyamatosan rajzolt. Voltak jelek, amelyeket már ismertünk, de például Reiki mesterem kezeire egy pillantást vetett és közel öt percig rajzolt girbe-gurba vonalakat, pontokat. Magam sem tudtam, hogy képes egy pillantással egy ilyen bonyolult jelkombinációt megjegyezni, amit öt percig tart lerajzolni. Még egy mérnök sem volna képes a chip kapcsolási rajzát fejben tartani, pedig abban logika és rendszer van. Ebben pedig nem látni semmiféle rendszert vagy logikát. De Gergő csak rajzol fáradhatatlanul és én annyiban segédkezem, hogy letépem a kész rajzot a tömbről, a lap alá teszem a műanyag fóliát, hogy az esetleg megcsúszó filctoll ne hagyjon foltot Editem hófehér íróasztalán.

Visszatérő kérdés, hogy mit jelent a jelem, vagy jelem valamely része, de Gergő csak azt tudta megmondani, melyik jel fejlettebb, a jelentésre nem adott magyarázatot. Végül azzal mentettem meg a helyzetet, hogy a képzés folyamatos, Gergő naponta kap új ismeretet és majd egyszer meg fogja tudni magyarázni. Ha most még nem tudja, akkor valószínűleg nem is feltétlenül szükséges ennek ismerete. A jelek rajzolásának végén, egy kérdésre válaszolva Gergő úgy foglalta össze a jelgyógyászat lényegét, hogy gyors és hatékony gyógyítás. Reiki mesterem átvette a szót, és bár nem neki tették fel a kérdést, válaszbba kezdett. Kibujt belőle az előadó, gondoltam és örültem, hogy Gergő egy kicsit pihenhet.

- Vannak ilyen részleges tudások, mint amilyenel Gergő is rendelkezik, hiszen nyilvánvaló, hogy csak a jelek megrajzolásához rendkívüli képességek kellene. Vannak részleges energiák is, ilyenekkel működhet az ő módszere is, de a legfejlettebb, az a Reiki, mert az univerzális energia.

Megdöbbenően hallgattam a fejtegetést. Attól eltekintve, hogy az érvelés jócskán sántított, mert egyik állítását (hogy a legmagasabb rendű) egy másik állítással, minősítéssel (hogy univerzális) bizonyította, súlyos durvaság, tiszteletlenség egy előadáson elvenni az előadótól a szót. Kisfiúnak nevezni azt, akinek a tanfolyamára jelentkezett és befizetett. A szünetben Gergő behívott a konyhába és megkérdezte: - Apa jó voltam?

- Persze, kisfiam, nagyszerű voltál, Gratulálok!

- De tényleg, mi az a részleges tudás? Mit akart ezzel mondani?

- Egy kicsit önhitt a bácsi, kisfiam, ne törődj vele! - Fájt ez a megjegyzés, nagyon rosszul esett, hiszen Gergő kötelességtudatból, a fentiek kérésére tartja a tanfolyamot, s amint megkezd, már támadják is, hiún, rosszmájúan lekicsinyelik. A többi kérdés is olyan volt, hogy felnőtt is nehezen birkózna meg vele. Hogyan teremtette Isten a földet, mit szólnak a fentiek a környezetszennyezéshez, vannak-e más civilizációk, stb. A délelőtti foglalkozást azzal fejeztük be, hogy a festett pólókat behordtuk és egy kis „vásárt” rendeztünk. Gergő boldogan, lelkesen hordta be az árut, Reiki mesterem viszont elítélően biggyesztette ajkát. Félrehúzott és csak annyit mondott, hogy levélben megírja észrevételeit, majd elkezdett reikis meditáló kazettákat árulni. Vajon nem illik pólót árulni egy tanfolyamon? Elhessegettem magamtól a kérdést, mert

Gergőnek olyan örömet okozott és látszott rajta, hogy nem a pénzért, hanem a sikerélményért csinálta.

Ebédünket két résztvevővel egy étteremben költöttük el, akik közeledni szerettek volna Gergőhöz. Lehordták a Reiki mestert, rávilágítottak gyarló indítékaira és próbáltak apró kis információcsemegéket megszerezni Gergőtől. Elgondolkoztam, vajon mit is keresek én ezen a tanfolyamon. Gergő jópofáskodó segédje, narrátor és szervező-mindenes voltam egy személyben. Rájöttem, hogy egyfajta kisebbségi érzés kerített hatalmába és Reiki mesteremet is jobban meg tudtam már érteni.

A délutánt csakra diagnosztikával kezdtük. Már az elsónél közbevágott Benő: Melyik az egyes? Ugyanis vannak, akik nem a gyökércsakrától, hanem a koronacsakrától kezdik a számozást, és bár ez elenyésző kisebbség, elvileg félreérthető volt Gergő diagnózisa, hogy egyes jó, kettes jó stb. Gergő a közbevágástól elbizonytalanodott és mivel a csakradiagnosztikát mint olyant, látóképességére alapozva könyvből tanítottam neki, nem emlékezett pontosan, melyik csakrának milyen színűnek kell lennie szabályos működésnél és nyilvánvalóan tévesztett. Kínos csend támadt és ismét nekem kellett közbelépnem.

A bemutató gyógyításnál ismét visszatért önbizalmunk. Két önként jelentkezőt gyógyított Gergő. Látszott rajta, hogy szinte más világba került. Helyesebben megszűnt körülötte a világ, nem voltak nézők, nem volt neonvilágítás, csak ő volt és a beteg. Tekintete a semmibe, vagy inkább valami meghatározhatatlanra meredt. Rövid elcsendesedés után két karját az ég felé nyújtotta, lehozott egy energiaoszlopot, majd két keze rendkívül gyorsan és olajozottan mozogni kezdett. Két karját keresztbetéve húzta-tolta, majd gombolyításfélét végzett, vonalakat húzogatót, gombokat csavart, tenyerével öklére csapott, amennyire ki tudtuk venni a mozgólatait. Érdekes módon egy idő múlva odébb állt egy lépéssel és elkezdte majdnem ugyanazokat a mozdulatokat végezni, majd végül csettintett és annyit szólt csak, hogy kész. Mély sóhajtása jelezte, hogy ebbe ő is belefáradt, ez neki is megterhelő, fárasztó volt. Mivel második páciense, a sámánjós, még látó is volt, a kezelés végzetével nem csak fizikai érzeteiről, hanem másról is tudott tudósítani.

- Láttam, ahogy valami erős energia érkezik rám, az egyes csigolyáimban a meszesedés fekete pontként mutatkozott, ami a kezelés hatására átváltozott arannyá és most úgy ég a nyakam, mintha parázs lenne benne és elmúlt minden fájdalom. - Ezzel ismét Gergő javára billent a mérleg, mert kritikusai nem tudtak ehhez sokat hozzáfűzni. Benő is változott az utóbbi időkben. Mikor megismerkedtünk, szinte itta a szavam, most pedig, két-három tanfolyam elvégzése után okoskodó, kritikus természete domborodott ki jobban. Talán az a legjobb kifejezés, hogy nem tudott disztingválni. Igaz, hogy ezoterikus tanfolyamokon divat a vélemény őszinte kinyilvánítása, még ha el is tér az előadótól, vagy a többségtől is, de egy tízéves gyermeket ugyanolyan keményen, sőt keményebben támadni, mint a gyakorlott előadókat, tapintatlanságra, érzéketlenségre vall.

A bemutató gyógyítás után Gergő elmondta, hogy az Istenhez való fordulás, fohászkodás után először az energiát kell lehozni energiaoszlop formájában, majd az un. Kiszedő jelekkel „ki kell pakolni” az aurából az oda nem valót. Ez úgy történik, hogy a kézmozdulatok közben elképzeljük, hogy kihúzzunk, tépünk, gombolyítunk valamit és félretesszük. Ezután a megerősítő-gyógyító jeleket rajzoljuk, majd kereszttel zárjuk le a gyógyítás első részét. Ezt követően odaállunk a kipakolt valami, a betegség energiahalmaza fölé és a megerősítő-gyógyító jeleket most megsemmisítő jelként alkalmazva megsemmisítjük a betegséget. Végül beleképzeljük Istent, Jézust és Máriát, kérjük, hogy égensék el a betegséget, majd elképzeljük, hogy a láng elégeti, csettintünk egyet és kész.

Ez volt tehát a gyógyítás lényege, de a konkrét tanulás elég nehezen ment. Nem akaródzott a mozdulatokat utánozni, de megjegyezni még kevésbé. Benő videózott, így a többség jelezte igényét, hogy egy másolatot kér, mert ezt így nagyon nehéz megtanulni. Gergő „rendes”

tanár volt. Nem szidta le, aki ügyetlenkedett, de elpróbáltatta mindenkivel egészen addig, míg elfogadhatóan nem sikerült. A legtöbben terhesnek, nehéznek találták a jelek elsajátítását, és úgy vélekedtek, könnyű Gergőnek, akinek betöltötték a fejébe a tudást. Lesz-e részükre is valami betöltés? Erre nem tudtunk választ adni és Gergőkém kérésére azt sem mondtuk el, hogy már 40.000 jelet tud. Érdekes módon Gergő sokszor gondolkozott a résztvevők helyett és úgy igazította mondanivalóját, hogy az, számukra érthető és hihető legyen. A 40.000 jelhez annyit fűzött, hogy úgysem hinnék el. A szárnyas angyalok emberek közti arányát (a negyedik fokozatú már 150 millióból volt 5 embernek) már le kellett vennem a táblázatról, mert Gergő azt mondta, hogy ezt sem hinnék, vagy fognák fel a résztvevők. Ráadásul ezek az értékek nem a pillanatnyilag Földön élő emberek számához, hanem az összes emberszemléhez viszonyítva értendők.

Megváltás volt, amikor véget ért a gyakorlás és végre kimehettünk Gergővel a szabad levegőre. Irány a McDonald's, bevágott egy nagy adag sültburgonyát két McChickennel és visszavedlett gyerekké. Szinte el sem tudtam hinni, hogy egy órával előbb még „kikértem a véleményét” valamely ezoterikus kérdésben, most meg rászólok, hogy fújja ki az orrát, ne szipogjon. Megnyugtattam még egyszer, hogy nagyon jól sikerült az előadása, nagyszerű volt. Éreztem, hogy fontos neki az eredmény, de nem saját maga, hanem a „föntiek” miatt. Tömény, sűrű volt a nap. Az ezoterikus tanfolyamok szokása szerint füstölőt és gyertyát égettünk. A fizikai és szellemi értelemben is sűrű légkörből jó volt egy kicsit kiszabadulni.

Másnap reggel vidáman, várakozással keltem fel, hiszen a lényeg, a beavatás közeledett. Miközben borotválkoztam, Editem beszólt a fürdőszobába, hogy baj van, mert Gergő beteg. Átszűrődött a vécéből valami különleges hang együttes, de nem gondoltam, hogy Gergő öklendezik. Hányás, hasmenés együttes kombinációja kínozza szegény gyermekemet. Gergő olyan gyenge volt, hogy úgy kellett kitámogatni az ágyból. Nem fért a fejembe, mitől kaphatott fertőzést Gergő, ha mind a ketten egész nap együtt voltunk, ugyanott, ugyanazt ettük és ráadásul a McDonald's-ra lehet mondani, hogy uniformizált, de hogy ott a tisztasággal baj lenne, azt nehezen tudom elképzelni. Edit előrement, hogy csillapítsa a kedélyeket, én pedig megpróbáltam reikivel erőt tölteni Gergőbe. Gondoltam, csak fog sikerülni egy kis lelket verni belé, legfeljebb ma kevesebbet szerepel és csak a beavatást tartja meg. Reikiztem Gergőt egy órán keresztül, de minden eredmény nélkül. Edit idegesen telefonált a rendelőből és botrányhangulatot jelzett. Mivel Gergő elhárította a szereplést, kénytelen voltam sűrűn elnézést kérve bejelenteni, hogy az aznapi előadást egy héttel elhalasztjuk. Csodáltam is Gergőt, milyen stramm módon viselkedett szombaton, hiszen egész héten beteg volt előtte és a náthából még nem gyógyult ki teljesen. Editemet jobban zavarta a helyzet, mint engem, pedig a bejelentés kellemetlen feladata rám hárult. Erről nem tehattünk, nem tudhattuk előre, így ha érdeklí őket a tanfolyam, eljönnek jövő héten is, ami pedig a pénzt illeti, visszaadom a kétezer forintját annak, aki igényt tart rá.

Sietősen igyekeztem haza, mert távozóban megkértem Gergőt, kérdezzen rá a föntieknél a betegség okára. Minden betegségnek lelki oka van, ez a rosszullét pedig nagyon kilógott a sorból, nehezen magyarázható volt. Mesélte egy reikis ismerősöm, hogy beavatások előtt mindig kap kisebb nagyobb betegséget próbának, de itt nem értettem, miféle próba lehet, ráadásul pont a tanfolyam kellős közepén. Otthon megtudtam a rejtély nyitját. Az előző napi hozzászólások miatt betegítették meg Gergőt a föntiek, így akadályozták meg, hogy elmenjen a kedve az egész tanfolyamosditól. Sajnáltam csórikámat már tegnap is, mikor keresztűzbe került, hát még most, amikor olyan gyengén feküdt az ágyban, mint az őszi légy. Bölcs dolog volt a föntiek beavatkozása, megértettem, hogy a kisebb rossz egy nagyobbtól óvta meg Gergőt, de miért ez volt a megoldás? Miért nem az kapott hasmenést, akinek a hozzászólása a zavart okozta? Most is inkább megérzésemre hagytakoztam, mely azt súgta, hogy valamiért, valamilyen okból ennek így kellett lenni, így volt jó. Nem bárgyú beletörődés, hanem a szív szava mondatta velem, hogy úgy jó, ahogy történt.

Annyit mindenesetre felvállaltam, hogy Benővel beszélek. Reiki mesterem már vasárnap reggel jelezte, hogy ezt az egy hétvégét tudta csak kivételesen szabaddá tenni, így csak Benőt kellett elrendeznem. A Televízió oldalánál találkoztunk, ahol taxijával fuvar reményében a tévésekre várakozott. Elmeséltem a történeteket, a fentiek válaszát és kértem, hogy a következő alkalommal kicsit fogja vissza magát. Benő rögtön mellre szívtá a dolgot és védekezésésként ellentámadásba lendült.

- Az előadónak az a dolga, hogy válaszoljon a kérdésekre. Milyen tanfolyam az, ahol kérdezni sem lehet? Miért kell egy kérdésért megsértődni? Az Eördögh Kristóf fentről lefelé számozza a csakrákat. Meg lehet kérdezni! És mi volt az a jópofáskodás egész nap? Hogy néz ki egy ezoterikus tanfolyamon, hogy a gyerekek pöszeségét utánozod? - Szóval „őszinte, elvtársias” légkörben folyt a beszélgetés és azzal végződött, hogy Benő nem hogy most nem jön el, hanem többé sosem, mert neki inkább a manuális terápiák illenek egyéniségéhez, testalkatához. Benő ugyanis kifejezetten mackós alkatú, valóban hamarabb nézné masszörnek, mint energetikusnak a külső szemlélő. Pedig a személyiségfejlesztő tanfolyam meditációján milyen nagy elánnal fejtette ki életfeladatát, hogy magas fokú spirituális gyógyító szeretne lenni. Sajnáltam Benő elvesztését és reménykedtem, hogy az idő majd begyógyítja a sebet. Becsületére legyen mondva, hogy a videofelvételt három kazettára átmásolta és váltig állította, hogy nem sértődött meg, hanem megvilágosodott előtte, hogy a jelgyógyászat nem az ő útja.

Mikor hazaértem, Gergő két nagy hírrel fogadott. Már harmadik fokozatú angyala van és beavatták az előző életekbe való visszatekintésbe. Gyorsan magunkra zártam a hálószoza ajtaját és megnéztem vele a kíséromet. Már nekem is szárnyas angyalom volt, még hozzá második fokozatú. Eszméletlen tempóban haladtunk előre. Végigdőltem a franciaágyon, bekapcsoltam a kis riportermagnót és elkezdtük. Gergő térden ült, kedvenc pózában, és mint aki behunyta szemmel diavetítést néz, úgy közvetített.

- Előző életedben tibeti szerzetes voltál, én voltam a mestered. Tanítottunk és gyógyítottunk. - Egyből bevillant Ancika, Károly bácsi felesége, aki egyszer félig viccesen ugyanezt mondta nekem. Véletlen lehet az egybeesés? Ő még azt is hozzátette, hogy sokat kellett hallgatnom abban az életemben, ezért vagyok most olyan beszédes.

- Előtte Kínában éltünk, én voltam férjed. - Itt már a villám hasított belém. Gergő volt a férjem, ő volt az a szomorú szemű bajuszos, akit a reinkarnációs hétvégén magam előtt láttam. Ez is összevág! A legkülönlegesebb, hogy mindez olyan természetes számomra és egy percig sem zavar.

- Mit csináltunk Kínában, miből éltünk, kisleányom?

- Hát ilyen kereskedők, boltosok voltunk, árultunk a piacon, meg ilyesmi. - Gergő sosem volt bőbeszédű, most pedig akárhogy furdalta a kíváncsiság az oldalamat, nem tudtam többet kihozni belőle.

- Előtte Máltán éltünk egy kis faluban, halászok voltunk. Te voltál a férjem, én voltam a feleséged. Két gyerekünk volt, egyik a Benő, másik a Klári néni, aki masszírozni szokott. Hogy hívtak minket? Dagénusz, vagy valami hasonló volt a nevünk. Építkezés közben egy kő esett a bal bokádra és halálodig sántítottál. - Itt az egyik ok, gondoltam. Az a tétel is igazolódott, hogy az előző élet sérülései, traumái, asztrálestünkben lenyomatként megmaradnak és új lezületésünk alkalmával testünk leggyengébb pontját képezik. Ezért betegedett meg a bal bokám és nem a jobb, nem mindkettő, csak a bal. Hát ez igazolja ezt a tételt, de betegségem valódi, végső okára mégsem kaptam választ.

- A középkorban az egész család együtt élt Magyarországon egy kolostorban. Mindnyáján szerzetesek voltunk. Téged Istvánnak, Viktort Péternek, anyát Lászlónak, engem pedig Józsefnek hívtak.

- Most az ókorban látlak Görögországban, valamiféle bölcs vagy és előléptetnek.

- Melyik városban, kisleányom?

- Nem látom, nincs kiírva. - Rádöbrentem, milyen furkó vagyok. Hát az ókorban még nem voltak helységnévtáblák. Szegény fiam itt erőlködik, én pedig még extra kérdésekkel bombázom szegény fejét. Mennyire igaz, hogy akiknek meg nem oldott feladatai vannak a másikkal kapcsolatban, azok újból összekerülnek. Hogy a színjáték - a földi életek sorozata - nyolcvan százalékban azonos és csak húsz százalékban cserélődő szereplőgárdával zajlik le. Hogy a megmagyarázhatatlan szimpátiák előző életekből erednek. Gergő túláradó szeretete irányomban és vice versa. Benővel, Kláriveral való összekerülésem. Micsoda bonyolult sakkparti ez, amelyben csak bábuk vagyunk.

- Most Spanyolországban vagyunk. Én indulok Amerika felfedezésére, te a parton integsz. A testvérem, illetve nem, az unokatestvérem vagy. - Gergő sosem volt teljesen tisztában a rokoni kapcsolatok pontos megnevezésével.

- Most ilyen ősemberféle vagy. Jön a dinoszaurusz, és te futsz előle és a közelben én is ott vagyok.

- Most fénylények vagyunk, lejárunk együtt a földre gyógyítani. Már átcsúsztam a jövőbe.

- Fáradt vagyok, apa!

- Jól van, kisfiam, fejezzük be.

Gergőn látszik, hogy nagyon igénybe vette a visszatekintés. - Ezt családon kívül senkinek nem csinálom, mert nagyon fáraszt, mondja, és meggyőzően hozzát teszi:

- Apa, ha elmennénk Máltára, meg tudnám mutatni, hol élünk. Felismerném az öblöt körben a hegyekkel. Olyan élesen volt előttem.

Lenyűgözötten ülök, magamhoz szorítom kis buksiját és pusztit nyomok rá. Ő is pusztit ad és csak ülünk, és nagyon szeretjük egymást. Most két lélek szereti egymást, most két lélek ölelkezik össze, nem apa és fia, nem férj és feleség. Két lélek. Két halhatatlan, örök életű szellem.

- Gergőkém biztos, hogy nem a múltból jött elő az a fénylényes dolog? Biztos, hogy a jövőbe csúsztal át?

- Biztos, apa.

- Mert olvastam valahol arról is, hogy vannak olyan fejlett szellemek, akiknek már nem kellene leszületniük a földre, olyan fejlettek, de mégis önként vállalják. - Ezt a kérdést nem tudjuk eldönteni, bele is fáradtunk, nemsokára nejem is hazaér a rendelőből, így elnapoljuk a beszélgetést.

Szombaton elmentünk Palkovics Sanyihoz a Tisza partra. Bár megígérte, hogy benéz a tanfolyamra, úgy látszik annyi betege volt, hogy nem tudott elszabadulni. Böbét visszük hozzá rendületlenül. Olyan szeretettel gyógyítja, pénzt nem fogad el, velünk is foglalkozik, vétek lenne kihagyni akárcsak egy alkalmat is. Jelét Gergő már korábban megrajzolta, de az előző életek hallatán csillapíthatatlan kíváncsiság fogta el. Bár Gergő nyögött valami olyasmit, hogy fárasztja, meg hogy nincs ínyére a dolog, de Sándor megígérte, hogy energiával besegít. Elrohant riportertermagnójáért, de pechére lemerült benne az elem.

- Fogd meg és töltsd fel! - mondtuk Gergővel szinte egyszerre, a világ legtermészetesebb hangján, hiszen Sándor komoly energiákkal dolgozott, s mióta Gergő révén még bensősége-sebb lett kapcsolatunk, rendszeresen beszámolt fejlődéséről, egyre növekvő képességeiről, csodaszámba menő gyógyulásokról.

- Most nincs kedvem! - vetette oda kurtán-furcsán és felszaladt a családi ház tetőterébe új elemért. Gergő elmondta Sanyi pár korábbi inkarnációját, melyek közül a legkülönösebb az volt, amikor gyógyításért boszorkányság címén máglyahalálra ítélték. Sándor élete volt, mégis én borzongtam bele a szörnyűségbe, annyira átéltem. Hazafelé a közel egyórás úton nejem és Böbe elszunyókáltak, mi meg Gergővel csevegtünk. Készültünk a másnapi tanfolyamra. Gergő egyszer csak elmondta, hogy a gyógyítónak jónak kell lenni. Milyen banális megállapítás, gondoltam. Ki ne tudná ezt? De Gergő folytatta és egy félóra alatt kielemezte az összes

magyar sztárgyógyítót. Elmondta, kinek mi a gyengéje és azt is, hogy mindenért lecsavarnak, visszavesznek a főntiek a gyógyító erőből. Például ilyen hiba, ha valaki cigarettázik, vagy alkoholt fogyaszt, ha sok pénzt kér a gyógyításért, ha állandóan „tanfolyamozik”, azaz itt is a pénzt hajszolja, ha saját személyiségét túlzottan előtérbe állítja, személyi kultuszt csinál magából, ha molesztálja a betegeket, például férfi gyógyító esetén fiatal nőbeteggel kapcsolatot létesít. Megdöbbenő módon Gergő név szerint elemzett ki a mindenkit, méghozzá azokat is, akiket sohasem látott és olyat is mondott, amit maga semmiképpen nem is tudhatott meg. Végül Sanyira tért ki, akitől hazafelé tartottunk.

- Tudod, apa, Sanyi tulajdonképpen hazudott, mert nem azt mondta, hogy nem tudja az elemet feltölteni, hanem azt, hogy most nincs kedve hozzá.

- Jó, kisfiam, de ez egy olyan apró kis füllentés, aminél százszor nagyobbat is megtesznek az emberek milliószámra naponta.

- Igen, apa, de akik fejlettek, azoknak még ennyit sem szabad, minél fejlettebb valaki, annál nagyobb súllyal számítják be neki, amit tett.

Milyen mély bölcsesség! Pista bácsi akár szájon is vághatja feleségét, mikor a szántóföldről hazajövet nem ízlik neki a leves, én mégis nagyobbat hibázok akár egy apró sértő megjegyzéssel is, ha már meg van a hozzávaló eszem, ha már tudom, hogy mit kéne és mit nem kéne tennem. Milyen végtelenül bölcs és igazságos, ki így ítél. Bizony nem rózsaszín limonádé a kiválasztottság. Sándornak tízszer úgy kell vigyáznia minden megnyilvánulására, tízszer, százszor tisztábbnak kell lennie, mint az átlagembernek. És Gergőre is ez vár. Hogy fogja szegény kis fiam végigküzdeni az életét? Olyan kis kelekótya kölyökkutya volt világéletében. Úgy szeretett mindig! Ha lehetne, szeretném visszacsinálni az egészet, ami velünk történt 1994 szeptember 13-tól. Gergő megígértette velem, hogy a hallottakat névvel soha senkinek nem mondom el, majd megállapodtunk, hogy a tanfolyam végén erre is kitér.

Másnap reggel a már kötelező McDonald's után nagy lendülettel láttunk neki a tanfolyamnak. Igaz, hogy már csak heten jöttek el, mert az egyik orvosnőnek ügyelete volt, amit nem tudott elcserélni, de legalább kényelmesen levegősen ültünk. Gergő kikérdezte a jeleket. Először komoly arccal jelentette be, majd elmosolyodott a helyzet groteszk mivoltán és saját iskolapadbeli életére gondolva, igen humánusan, segítve, elnézően tartotta meg a számonkérést. A múlt heti elmaradásért elnézést kértünk és személyek nélkül, kicsit körülírva, de elmagyaráztuk a „váratlan” betegség okát. Ebéd előtt már párokban próbálgattuk Gergő felügyelete mellett a gyógyítást. Délután kezdődött az igazi nagy próba, a beavatás. Ekkor dőlt el, vajon csak kivételes képességű-e Gergő vagy tényleg állnak mögötte olyan erők, amelyek a gyógyításnál is nagyobb képességet, a gyógyító képesség átruházásának képességét is letették kezébe.

Ezt vártam a leginkább, részben kíváncsiságból, részben egy kicsit izgultam, drukoltam is, mert Gergő semmit nem árult el előre, is. A kétnapos tanfolyam alatt bárki magnózhathott, filmezhetett, de egy belső hang azt súgta, hogy a beavatást ne vegye senki magnóra. Nem azért, mintha féltettük volna, vagy titokban akartuk volna tartani, hisz bárki megjegyezhetette fejben is, de valahogy illetlenségnek tűnt számunkra. Gergő beavatása teljesen újszerű volt. A Reiki beavatáson behunyt szemmel, passzívan kellett üldögélni és a mester mozgott, serénykedett körülöttünk. Gergő ezzel szemben egy laza, vezetett meditációt tartott. Olyan értelemben volt laza, hogy bár vezetett meditáció volt, nem irt elő minden részletet, lakonikus tömörséggel csak ennyit mondott:

- Hunyd be a szemed! Két perc múlva: - Lazíts! Öt perc múlva: Most menj föl Istenhez! Tehát egy-egy mozzanat után legalább öt perce volt az embernek, hogy szellemével barangoljon, cselekedjen és így cselekvő részeseivé váltunk a beavatásnak. A közel félórás beavatás végén percekig tartó csend volt, néhányan szemüket törülgették, és lassan-lassan kezdtek a szobába visszatérni, magukhoz térni. Nekem is nagy élményt nyújtott a beavatás. Jézust

könnyedén el tudtam képzelni, de Istent nem, mert képen sosem ábrázolták, legalábbis még nem láttam. Próbáltam fantáziálni, de mindig az ufós gyógyító képe türemkedett belső képernyőmre és nem tudtam mivel helyettesíteni. Gergő annyit tudott a szünetben segíteni, hogy Jézus szakasztott úgy néz ki, mint a Názáreti Jézus című filmben, amit pár nappal azelőtt láttunk. Egyszerű fehér ruhában van, Isten pedig csak annyiban különbözik tőle, hogy fehér a haja, hosszabb és fehér a szakála, és a ruháján egy pár kő van díszként. Kísérőimet úgy próbáltam elképzelni, ahogy Gergő leírta látványukat. Koronacsakrámon az egész beavatás alatt erős nyomást éreztem, mely a beavatás után is csak enyhült, de nem múlt el. Azért nem tudtam magam maradéktalanul elengedni, mert bennem volt a vizsgadrukk, hiszen mégiscsak az én fiam tanfolyamáról volt szó és én is aktív szereplő, olyan műsorvezető-féle voltam. A beavatás után a próbagyógyításon megtapasztalhattuk mindnyájan, hogyan működik a dolog. Az előző heti próbálkozásokhoz képest sokkal erősebb hatást tapasztalt minden résztvevő.

Egyre fáradtabbak voltunk Gergővel, de végig kellett nézni a jeleket, meg a kísérőket. Gergő rötta a cikornyás jeleket a papírra, melyet féltett kincsként tett el mindenki. Az „én” jelem. Ez mindenkit megmozgatott. A kísérők megállapításánál kiderült, hogy kettő, sőt volt, aki három fokozatot is ugrott a lépcsőn, tehát a beavatás emelte lelki fejlettségét. Elmondtuk a fentiek információit, hogy milyennek kell lenni a gyógyítónak.

Azzal búcsúztunk, hogy szívesen vesszük, ha a tanfolyamról beszélnek, annak hírért terjesztik, de csak arra érdemesek között tegyék. Sem szenzációéhes riporterrel, sem szerencsevadászokkal, sem kíváncsiskodókkal nem szeretnénk foglalkozni. Feleségem zárkózott természetéből adódóan még jobban tartott az esetleges gyors népszerűvé válástól és megígértette velem, hogy ezt minden körülmény között elhárítom. Magamban pedig már foglalkoztam a gondolattal, hogy egy ilyen különlegességet, mint Gergő gyógyítása, be kellene mutatni a televízió Vízöntő műsorában. Akkor aztán nézne az extraszenz gyógyító, meg a többiek. Arra aztán komoly reakció lenne. Aztán elképzeltem, hogy éjjel-nappal csörög a telefon otthon, autósorok állnak az utcában csodaváró betegekkel és inkább elvettem a tervet. A legfontosabb kiphenni a tanfolyamot és a magam gyógyulásával, meg a napi dolgokkal is foglalkozni.

26 PÁLYAVÁLASZTÁS

Visszazökkentem a hétköznapiakba és nekiláttam a munkával, meg a gyógyulással való foglalkozásnak. Igaza van Editemnek. A fellegekben járok, Gergőnek tanfolyamot szervezek, másokat gyógyítok, pedig sem kislányom, sem én nem gyógyultam még meg, pénzt sem keresek és az állapotom egyre aggasztóbb. Bokám, láb és tenyérizületem, derekam, hátam és nyakam mellé, térdeim is felzárkóztak. Már-már azt mondhattam, fájok, egész testem merő fájdalom, nem is lehet lokalizálni. Bár nagy mellénnyel nyugtattam meg párom, hogy minden rendbe jön, ő nemigen vette ezt komolyan, egyre jobban aggódott. Ami bennem volt, azt lehet vakhitnek csúfolni, értelmetlen öngazoló kijelentésnek titulálni, de valahol legbelül ez az optimizmus töretlenül megvolt bennem. Mennyi mindenben, milyen nehéz helyzeteken estem már át az életben. Az uránbányában a harmadik nap az összes pénzem ellopták, tengerészként Malaysiában le akartak tartóztatni pornóújság csempészése miatt, háromszoros szaltót repültem a Wartburggal, és mégis mindenből kikeveredtem.

- Túlságosan elbízod magad! - intett feleségem mindig, de bennem tombolt az energia.

Most is kell lenni valami megoldásnak, csak meg kell találnom. Sajthy úr tanácsa mentén indultam útnak, akit feleségem már elátkozott és fogadkozott, csak kerüljön a keze közé. Én még bíztam, hittem tanácsában és nem szoktam könnyen földadni dolgokat. Kultúra - művészet - eszmék, távol a reáliáktól! - így hangzott a tanács. Próbálkoztam reflexből és beidegződésből

az üzleti étellel, elmentem a Foodapest kiállításra, tárgyaltam 8 helyen, még a lábam sem fájt annyira, de másnap már visszazuhantam, visszasüppedtem, nem éreztem magamban spirituszt a törtetéshez, a küzdelemhez, a kihíváshoz. Kitaláltam ugyan, hogy aszalt kajszibarack importjával jól kereshetnék, de éreztem, hogy kevés a pénzem, sokkal nagyobb forgótökére van szükség egy ilyen üzlet beindításához. Alkalmazott pedig nem leszek többé soha! Nem fogom én más utasításait végrehajtani, más elképzeléseit megvalósítani. Nem fog más az én zsiromon élni! Nekem önálló vállalkozás kell, ahol megvalósíthatom elképzeléseimet, kibontakoztathatom vitathatatlan tehetségem, egyéniségem szárnyalhat.

Amire nem jövünk rá nappali eszünkkel, azt megmondhatja tudatalattink is. Használjuk ki az ezotériában rejlő lehetőségeket. Álmaimat hónapok óta naplóban vezettem, s tudtam, a tudatalatti előbb-utóbb választ ad a bennünket erősen foglalkoztató kérdésekre. Bármennyire erőlködtem, semmi konkrét, kézzelfogható nem jött. Megálmodtam magam a neves szocialista politikussal együtt a szónoki emelvényen, egyedül előadói pulton és persze tucatszám voltak más témájú álmaim is. Egy közös vonást tudtam felfedezni a pályaválasztásommal kapcsolatba hozható álmokban, a szereplést. Hol tudnék én szerepelni, a középpontban lenni? A politikusi pályát kilőttem, de mi lenne, ha előadásokat tartanék? Mihez értek én, miről tudnék előadásokat tartani? Hát az üzletkötésről, az emberekkel való bánásmódról, a prezentációról. Megvan a megoldás! Bátyám amúgy is megajándékozott a német szaknévsor négy kötetével, innen egy hét alatt számítógépre vittem 2.500 címet, melyeket az üzleti tanácsadás, tréningek címszó alatt találtam. Már csak egy jó Direct mail levelet kell megfogalmaznom és a számítógéppel egyedi levélnek tűnő körleveleket sokszorosíthatok németül. Nem kapkodtam el semmit, biztosra mentem. Lefénymásoltam 2.500 példányban a Zeugnis-t, amit az osztrák igazgató, szinte túlradó jóindulattal állított össze és biztos voltam benne, hogy ilyen ajánlólevéllel csak sikerem lehet. A helyi újság szerkesztőségében 500 Ft-ért lescannelték a négy évvel azelőtti sajtótájékoztatóra készült fényképem, amin a frissen kinevezett ügyvezető igazgató teljes magabiztossága, nyugalma látszott.

Az egész akció belekerült 250.000-be, de ha bejön egy biztos kenyérkereset, amit ráadásul élvezek is, akkor megéri. Bizony rám férne már, hogy szerencsecsillagom felragyogjon. 360.000 Ft volt a számítógép a nyomtatóval, 187.000 Ft az irodabútor, a fax és a többi alapfelszerelés is elvitt 150.000-et és a család is változatlanul éli életét. A gyógylavór 50.000 Ft-ja már szinte említésre sem érdemes. Amíg nettó 200.000-et kerestem, könnyen félre is tudtam tenni havi 100.000-et, de az egyre zsugorodó megtakarításból havi 100.000-et felélni már egészen más érzés. Míg dolgoztam, addig a Budapestre járás is ingyen volt, most ez is a saját pénztárcámat terheli, Böbe szombatonkénti tisztafüredi kirándulásaival együtt. A masszázs 1200 Ft alkalmanként Klárinál, de felfedeztem egy thai masszázst is, mely 1500 Ft alkalmanként. A csontkovács hetente kétszer 800 Ft, a csikung tanfolyam hetente kétszer 500 Ft, de hát benzin, szóval nem olcsó multság betegnek lenni. Mint amikor a medence alatti átúszásnál észleli az ember, hogy fogyni kezd a levegő, olyan kellemetlen gondolatok kerülgetnek. Főleg, ha nem tudok a felszínre felmerülni levegőért. Meg kell találnom a megoldást, mert különben nem tudom mi lesz a családdal.

Editem már három éve otthon van, a rendelő nem nagyon hoz pénzt, maximum az önköltséget fedezi. Összes erőmet és energiámat, várakozásomat ebbe a tréning és tanácsadó cég megvalósításába helyeztem. Vártam a válaszokat, melyekből majd válogatni fogok. A válaszlevelek azonban nem akartak jönni. Visszajött részletekben 78 levél címzett ismeretlen megjelöléssel, javarészt a volt NDK területéről. 5-6 levél udvarias elutasítással érkezett, mindössze egy levél tartalmazott halvány reményt. Ez is csak egy tanácsadó cégek szövetségétől érkezett, amelybe, ha felvesznek, tagdíjat fizethetek, és ha esetleg valamilyen megbízást közvetítenek, akkor a bevétel egy részét megtarthatom magamnak. Nem volt valami rózsás a helyzet, de úgy gondolkodtam, egy jó ajánlatnál utólag mindegy, hogy három vagy harminchárom közül kerül

ki. Az önbizalmamra nem volt nagyon építő hatással a helyzet, de azért tartottam magam. Hetek múltak el, mire három komoly, értékelhető válasz érkezett. Az első Bécsből jött és vagy nagy lehetőséget vagy blöfföt sejtetett. Egy hét alatt tisztázódott, a helyszínen egy kilométerről éreztem a bizonytalanságot, a fakult bútorokat, a döglött léghört, a túlzó kijelentések, a túlzott magabiztosság mögötti ürességet, hamisságot. A maradék kettőre koncentráltam és előtárgyalásokat folytattam, de nem éreztem zsigereimben azt a bizonyos pezsgést, lelkesedést, ami el szokott ragadni.

A nemrég megvásárolt agytréner készülékkel kapcsolatban az az ötletem támadt, hogy nem csak a saját gyógyításomra használhatnám, hanem a budapesti mintájára berendezhetnék én is egy agytréner stúdiót. Talán nem lenne eleinte nagy bevételem, kicsit szorosabbra kellene húzni a nadrágszíjat, de ezt élvezném. Ez tulajdonképpen az a gyógyítás lenne más formában, amit Editkém annyira ellenzett, de ebben a formában nem lenne ellenére. A rendelő ügyis kihasználatlan, nem kell annyit autóznom, több időm marad a családdal együtt lenni, amit ügyis megkaptam Editemtől szemrehányások formájában. Ez az agytréner stúdió már nem az egódomborítás, az önmegvalósítás, a nagy családi cég irányába mutatott, hanem egyéniségem patronáló, segítő oldalát helyezte előtérbe, és szimpatikus volt nekem.

Ültem az irodában, hallgattam az ezoterikus zenét, Palkovics Sanyi nyugodt, kiegyensúlyozott boldogsága járt az eszemben és egyszerre eldöntöttem. Nincs üzlet, vége az üzletmberségnek, a profitnak, a szürke öltönynek, új vizekre evezek. Amint magamban megfogalmaztam ezt a gondolatot, koronacsakrámon erős energiaáramlást éreztem, mintha helyeslést kaptam volna. Kár, hogy nem tudok beszélgetni kísérőmmel, aki biztosan jobban tudja, mi lenne az igazi jó nekem. De ez az energia, ez a nyugalom - ami most, a meghozott döntés után megszállt - magáért beszél. A második agytréner megint 67.000 Ft-ba kerül, és még el kell végeznem egy 8.000 Ft-os tanfolyamot is, ahol majd megtanítanak a használatára. Ráadásul kötelező is, a tanfolyam elvégzése nélkül nem is használhatom gyógyításra a készüléket.

A tanfolyamon érdekes dolgokat tanultunk az agyhullámokról, a betegségek lelki okairól, agyféltekék közötti összhangról, de végig az volt az érzésem, hogy az előadó úgy mondja el az információkat, mintha a fogát húznák ki, mintha legalábbis magát kisebbitené meg azzal, hogy átadja a tudást. Mikor az egyik szünetben egy téma kapcsán Gergő tanfolyamáról kezdtem beszélgetni, kiderült, hogy egy kecskeméti fogorvos Dr. Heves Géza, földim is ott van a csapatban, aki nagyon szeretne Gergő következő tanfolyamán részt venni. Az újdonsült ismerős rokonszenves volt, jólesett érdeklődése, sok közös témát találtunk. Felajánlottam, hogy vegyen részt Gergő következő tanfolyamán. Így legalább könnyen összejön a tíz fő, amennyinél sem többet, sem kevesebbet nem akartunk Gergővel.

A tanfolyamon tanultakat úgy lehet a legjobban elsajátítani, ha az egyes programokat magamon próbálom ki. Neki is kezdtem a kísérletezésnek. Naponta kétszer agytrénezttem, ebéd után és lefekvés előtt. Talán az agytréner, talán más volt az oka, de egyre nehezebben tudtam este elaludni. Éjfél előtt ritkán sikerült, de pár hét után már csak hajnali kettő és három között nyomott el az álom. Nem éber, vagy izgatott voltam, hanem valahogy kidobott magából az ágy. Zsibbadt a lábam, forgolódtam, nem éreztem jól magam, valahogy fel kellett kelnem. Gergő szerint a szellemvilág éjszaka aktív és talán kísérőim fejlesztenek, dolgoznak rajtam. Reggel nyolc - kilenc előtt nem tudtam felkelni és ebéd után is elnyomott az álom. Olyan lusta lettem, hogy gyermekeim elneveztek Pandának. Viktor fiam, akinek csodálatos szarkasztikus humora van, egy Spectrum műsorbeli film alapján megjegyezte:

- Apa pont olyan, mint a panda. Naponta nyolc órát eszik és a fennmaradó időben alszik.
- A Besenyő család vidám adásából pedig Tompika apukáját utánozta:
- Mindig étkezés előtt és után között van az evés!

Valóban szörnyen ellustultam. Fájdalmaim nem múltak, inkább erősödtek, totyogva, bicegve jártam, a negyedik emeletre felérve kifulladtam. Nehezemre esett a mozgás, emiatt

elhíztam, attól pedig még ormótlanabb lettem. Az ágyból nehezen keltem ki reggel, sokszor elviselhetetlen fájdalmat okozott a felülés is. Én úgy éreztem, menekülés az alvás, mert akkor érzem a legjobban magam. Abban reménykedtem, hogy tudatom agytréner által megmozgatott, feltúrt talajában az ekevas egyszer csak kifordítja betegségem okát, a romlott, bűzlő gulyáslevesből, a kavarási után ki tudom halászni az erjedés, a romlás okozóját. Már az első alkalommal a programok sorában piskótának számító A₄ - esnél olyan képkavarodás indult meg bennem, hogy szinte lehetetlen volt követni. A képi kavalkád alatt két alkalommal - mindkétszer szexuális tartalmú bevilanásnál - örült fájdalom hasított belém. Először bokámba, gyötrelmeim fizikai szülőhelyére, betegségem kiindulópontjára, egyszer pedig tarkómba.

Telefonon konzultáltam az agytréner forgalmazójával, aki megnyugtatóan, semmi kárt nem tud bennem a készülék tenni, inkább örülök, hogy ilyen hamar jelzett a szervezetem. Arra kell figyelmem, mi az a visszatérő motívum, aminél a fájdalom jelentkezik, és azt kell magamban kemény munkával feldolgoznom. Szép kis feladat, gondoltam és belevetettem magam az edzésbe. Viktor fiam megint megnevettette a családot, hogy „apa sportoló is lett már, agytréner edzésekre is jár”. Közben kialakítottam az árlistát, a szórólapokat és igyekeztem egyre több tapasztalatra szert tenni, hogy másokat is kezelhessek a készülékkel.

A tudás persze nem csak a készülékben és a programok kombinációiban rejlett, hanem abban, hogy a felmerült, felszínre felúszott problémát hogyan ismerjük fel, hogyan dolgozzuk fel. Mindenesetre elgondolkoztattam, hogy a programok alatt milyen gyakoriak az érthetetlen képsorozatok között a szexuális bevilanások. Amikor ismét az A₄-essel kísérleteztem, de a dobolás helyett sistergésre állítottam a készüléket, a program közepén egy ölelkező párt láttam erotikus pozícióban, és ezután úgy éreztem, mintha felrobbant volna a bal lábam, azután már más robbanások következtek, akciófilmre váltott át, vadászpilóták húztak el egy jégmező fölött, majd könyvek repültek az űrben, oldalai lapozódtak, végül egy idős bácsi agytrénerezett. Talán én lennék? Öreg koromig agytrénerezhetek, addig sem történik semmi? Még egy apró szúrás ezúttal bal hüvelykujjamban és vége a programnak.

A meglepetés most következett. A program után egy-két órával, sokkal jobban éreztem magam. Legalább 30-40 %-kal csökkentek a panaszaim. Másnap pedig a sikeren felbuzdulva ugyanezt a kombinációt próbáltam meg és még különösebb dolgok történtek velem. Az ágyat mintha ide-oda rángatták volna velem együtt, majd mintha az egész testem remegett, rezgett volna, de nem apró finom rezgéssel, hanem mintha arra készülődnék, hogy kilépjek testemből. Bal lábammal egy nagyot rúgtam, mint néha az elalvás határán szokott történni velem. Ez a készülék valóban csodákat tesz. Ezekkel a kívülről bevitt hullámokkal speciális működésmódot tud kihozni az ágyból, amely az alvás és az ébrenlét határán történik. A két világ elválasztó vonalára visz, ahová az agykontroll, meg a meditatív technikák is elvisznek, csak azokhoz hosszú gyakorlás szükséges, amire a ma emberének nincs ideje. Ezekben az állapotokban feltáruznak elménk rejtett bugyrai, előbújnak azok a problémák, melyek pont azért bújtak el, rejtőztek a mélybe, mert magunk dugtuk el őket, mert nem mertünk megmérkőzni velük, nem mertük vállalni a feldolgozásukat.

Ez lehet az én betegségem gyökere is, hogy nem merek szembesülni a problémákkal. Végül is eljöttem, feladtam a munkahelyem, és mégsem mertem beolvasni az osztrák igazgatónak egyszer sem. Zavar szexuális kielégítetlenségem, mégsem hozom nyíltan szóba feleségemnek. Zavar, hogy úgy érzem, nem szeret, mégiscsak magamban terveztem a szabadulást. Kamasz koromban inkább mertem vállalni az öngyilkosságot, a halál lehetőségét, mint a szüleimmel való nyílt szembeszállást. Bátyám tíz és tizenhat éves kora között hatszor ment világgá, én egyszer sem mertem.

És láss csodát! A negyedik A₄-es program után, mintha kicseréltek volna. Tökéletesen jól éreztem magam, úgy, mint három évvel ezelőtt. Hurrá! Hurrá! És még egyszer hurrá! Csodát tett az agytréner!

Az öröm nem egész egy napig tartott. Keserűen jegyeztem meg, hogy visszadolgoztam magam a betegségbe. Rá is jöttem, mi volt az oka. Húgommal nem volt túl jó és semmiképp sem őszinte a kapcsolat. Szembe mosolyogtunk egymásnak, de valahogy mindig hátsó szándékokat éreztem nála. Ez az ellenszenv mélyen gyökerezett, még gyerekkorunkból, amikor felbosszantott és mikor nekirontottam, visítással, egyetlen fegyverével védekezett. Örök vesztes voltam, még ha vigasztal, hogy én is a síró kisebbik gyermekemet veszem mindig védelmembe. Noémi gyerekeimet hívta meg téli szünetre magához és én nem akartam elengedni őket. Editemmel ebben az egyben teljesen egyetértettünk. Nem tudom mit csinált a gyerekekkel, de főleg Gergőre alig ismertem rá tavaly ilyenkor, négy nap iotlét után. Most, hogy Gergő csodagyerekké lett, még inkább valami hátsó szándékot sejtettem e meghívás mögött, de szembe mondani nem mertem. Szüleim is faggattak, miért nem válaszolok szegény Noéminek, miért nem engedem, hogy az unokatestvérek együtt legyenek. Addig emésztettem magam ezen a helyzeten, hogy még egy influenzába torkolló náthát is összeszedtem.

Halálos biztossággal tudtam, hogy most a betegség mentett meg a konfliktustól, helyesebben a betegségbe menekültem az őszinteség helyett. Ha őszintén, nyíltan megbeszéltem volna húgommal a témát, rájöhöttem volna, hogy valami magamban levő görcsöt vetítek csak ki rá, így azonban magam ittam meg gyávaságom levét. Bizony nem volt elég egyszer az autóban kimondani, hogy Noci, teljes szívből megbocsátok neked. A neheztelés, a harag gyökerei mélyre nyúltak és még messze voltam attól, hogy mindenkinek teljes szívből megbocsássak.

Komolyabb programokra váltottam az agytrénerben és eljutottam a B₆-ig. A programok A₁-től emelkednek egészen a C₆-ig felfelé. A B₆-tal volt egy különös élményem. Egy kietlen pusztá tájon keresztet láttam, majd egy hatalmas emberalakot. Mire nagy nehezen felnéztem a fejéig, akkor láttam, hogy Jézus, majd miután felismertem, magához ölelt. A program alatt kellemesen bizsergett a bal bokám és sokat javult. Nem tudtam mire vélni ezeket a képeket. Minek a kereszt? Ha a Jézus magához ölel, miért nem gyógyít meg? Van Isten, ezt elfogadom, de mit kell akkor most tennem? Fárasztott már a sok érthetetlen szimbolikus információ. Álmaim akkori jegyzetei is lelkiállapotom tükrözői:

- A végén csakúgy dől belőlem hátul minden, óriási mennyiségben. Végtelenített bőrös virsli bőre is, mert az nem emésztődött meg.

- A határon kifelé útlelévizsgálatnál kipécéznék, hogy miért olyan szakadt a megjelelésem. A dátum sem jó, mert a kiutazási engedélyben 31-e szerepel kiutazási időpontként és nem az a nap van. Hiába mondom, hogy többszázmillió cég ügyvezetője vagyok, a vámoss hosszú fehér pálcával három botütést mér rám, amelyik nem fáj, csak nagyon megalázó. Közben feltűnés nélkül öklendezem fel az emésztetlen rizst hatalmas mennyiségben a hamutartóba, csakúgy tolu fel belőlem.

- Egy bilikék Ferrarim van. Alkatrészenként összevásárolva, de igazán örömet nem okoz. Aztán az Ikarus gyárban voltam és nem találtam az Audi-val a kijáratot. Egy kátyúba hajtottam kubikusok mellett és csak nehezen, farolva tudtam a mély keréknyomból kijönni.

- Valami csiklandozza a torkomat. Benyúlok a számba és egy hatalmas varangyot húzok ki belőle, amelynek a lába lelógott a torkomba.

- Lejtős utcákon egy fiatal lánnyal sétálok. Mutatom, hogy nekifutás, dobantás és hátrafekvés után milyen szépen tudok siklani. Ahogy megyünk, megemlíti, hogy Edit biztos terhes már. Utána Edittel is sétálok, de a siklás már nem akar menni. Hamarabb földet érek, és ez látszik a nyomok vizsgálata közben.

- Nagy háromárbcos vitorlás vagyok, és a Dunán haladok felfelé. Sok híd keresztezi az utam, de mire odaérek, automatikusan kinyílnak, és utánam összezárulnak, szabad utat engednek nekem.

- Miatyánk ki vagy a mennyekben...

- Gergő azt álmodta, hogy sárkányrepülővel nagyon magasan repültem és kiestem belőle. Zuhantam, zuhantam, és amikor már majdnem földet értem, kinyílt az ejtőernyőm. Mikor odaszaladt hozzám akkor ismert meg.

- Egy magas várfallal körbevett laktanyában vagyok, ahol fogolyként érzem magam. Többféle szökésen gondolkozom, végül szökésem kitörés formájában valósul meg. A Wartburggal nekihaztok a félig nyitott várkapunak és így török ki. Csodálatos érzés kapun kívül lenni.

Nem tudom megemészteni helyzetemet, elegendem van mindenből, nem tudok szárnyalni házasságomban, de optimizmusom megalapozott, hiszen a hidak felnyílnak és az ejtőernyő is kinyílik az utolsó pillanatban. Így foglaltam össze álmaim jelentését. Érdekes ez a Miatyánk is. A Reiki beavatás után is automatikusan ezt kezdtem imádkozni. Igaz, hogy az utóbbi időben megint elmaradt a templomba járás, de már nincs lelkiismeret furdalásom. Már nem vagyok annyira romlott, mint pár éve. Rájöttem, hogy a harag, a neheztelés, a rossz tett nekem árt és igyekszem ezt leépítgetni magamban. De templomba járni, imádkozni? A rendszeresség sosem volt túl erős oldalam. Inkább a változatosság, az vonzott. Szüleim sokat piszkáltak a templommal, meg hogy kereszteltessem meg a gyermekeimet, de ezzel csak bosszantottak. Elképzelhetetlen lekötöttségnek tartottam a vasárnaponkénti misére járást. Erre, úgy éreztem, képtelen vagyok.

Ilyen vegyes hangulatban, forrásban levő lelkiállapotban közeledett a karácsony. Párom bejelentette, hogy anyósoméék velünk töltik a szentestét. Olyan düh fogott el, hogy majdnem felrobbantam. Anyósómmal állandóan féltékenyek voltunk egymásra, és tavaly karácsonykor nyíltan megpróbálta túlszárnyalni Böbének adott ajándékunkat. Mikor Böbe a Barbie hajóval kezdett játszani, azonnal a tőle kapott mackót kezdte a kezébe dugdosni.

- Látod mit vett neked a nagymama? Bubuli, bubuli...

Nem elég a bajom, még a családomat is el akarják venni tőlem.

- Ha eljönnek, én az utcán karácsonyozok - mondtam ellentmondást nem tűrő hangon, mert anyósoméékkal szemben is elfojtottam érzelmeimet már tizenöt éve. Eddig eltértem, hogy szenteste jöjjenek, ne karácsony másnapján, de megbántam, hogy engedtem és nem volt bátorságom visszacsinálni. De most a sarkamra állok. Ilyen lelkiállapotban vonultam el a rendelőbe ebéd után agytrénerezni, amikor a következő csoda történt. A B₆-os programot választottam és alig kerültem a kellemes, megváltozott tudatállapotba, anyósóm jelent meg előttem és kezét tördelve, mosolyogva, valahogy mintha bocsánatot kérne tőlem, vagy mintha békülni akarna, vagy jó szándékát akarná kinyilvánítani. Hogy félreértés ne essék, háromszor ismétlődött meg a jelenet, majd egy bagoly jelent meg. Ésszel, Arany Viktor, nem kajakból! Itt láthattad, milyen tökkelütött fajankó vagy. A bagoly a bölcsesség jelképe. Lehet, hogy anyósód viselkedése csak neked tűnt olyannak, amilyennek tűnt, de a valóságban nem voltak olyan szándékai. Húgodra is csak ráhúztál egy viselkedési mintát, amit magad alkottál meg.

A külvilág nem más, mint énünk projekciója, írta Dethlefsen. Amit meglátsz másban, az magad vagy! Tehát saját önzésemet, birtoklási vágyamat vetítettem ki anyósómra és ezért még haragudtam is rá évekig. Micsoda felfedezés. Már ezért is megérte a készülék. De hogy jött ez elő az agyamból? Ott volt ez valóban elrejtve? De hát mozgott, gesztikulált! Ez nem énem terméke volt, nem mosolygósan passzívan láttam őt, hanem ez ő volt, ővele találkoztam! Ez lehet az asztrálsík, ahol a szellemeink közlekednek? Megannyi megválaszolatlan kérdés, de a karácsonyunk tökéletesen sikerült. Az anyósóm tündér volt, szívből szerettem, csókot nyomtam az arcára, és ha kettőnk betegsége nem vetett volna árnyékot a karácsonyra, talán az egyik legszebb karácsonyként tartottam volna számon.

Karácsony és újév között már beindult az üzlet is. Gergő tanító nénije, Andi néni, félállásban a helyi rádióadónál dolgozott, ahova meghívott az agytrénerrel foglalkozó stúdióbeszélgetésre. Mivel korábban az álomról volt már egy közös adásunk, nem tekintették bujta-

tott reklámnak és így ingyen ismertséghez jutottam. A stúdió beszélgetés után beindultak a telefonok és csakhamar a munka kellős közepén találtam magam. Ráadásul egyik páciens hozta a másikat. A beszéd, írás és olvasásproblémák is gyógyíthatók ezzel az agytrénerrel, így Editem kozmetikusnője Magdi kezdte a sort hadaró-dadogó hiperaktív gyermekével, Danikával. Danikát követte édesapja, aki idegkimerültségben szenvedett basáskodó főnöke miatt, majd a főnök is elkezdett járni, mert nem bírt megbirkózni a problémáival. Danika tanár nénijének 16 éves fia rosszul tanult, a tanár néni keresztlánya pedig dislexiás volt. Micsoda tárháza a lehetőségeknek. Tartottam bemutató előadást szülői értekezleten, adóhivatalban, így egy idő múlva alig tudtam az időpontokat egyeztetni.

Nyomtatványt készítettem, felírtam a diagnózist, mikor milyen programot alkalmaztam és a „betegek” egész szépen gyógyultak. A gyermekek beszédhibája kapcsán, majd minden esetben rátaláltam a szülők közötti feszültségre, mint stresszforrásra. Julikám, ez a kissé duci, de arany szívű kislány 8 éves kora óta nem tud olvasni, amikor féltékeny, iszákos apja a közértbe küldte édesanyjához: - Menj, mondd meg anyádnak, most leszek öngyilkos! Az adóhivatali tisztviselőnök vagy az emberek dühét nem tudták elviselni, amit rajtuk töltöttek ki, vagy lerobbant iszákos férjük mellett már új kapcsolatot létesítettek. A férfiak a munkahelyi megalkuvás, a barátnők és szeretők lelki terhei alatt roppantak meg, vagy főnököket nem bírták, szóval változatos volt a paletta. Én pedig szívesen vállaltam a lelki személtáda szerepét. Mikor a január végi számadást elkészítettem, már több mint húszezer forint volt a bevételem. Ehhez 50 alkalommal kellett 400 Ft-jával agytrénerezni, leszámítva az első ingyenes kezelést, az adatfelvevő konzultációt. Itt bizony nem lehetett felállítani a páciens, mint a fodrásznál, hogy kész a frizura. Volt, aki este fél héttől negyed tízig tömött a sirámaival, de nem volt szívem félbe szakítani.

Ebből nem leszek milliomos, gondoltam, de talán később, ha ismert leszek, jobb lesz a kihasználtság és még az árat is emelhetem. Ha összehúzzuk magunkat, meg is élhetünk belőle, csak lejjebb kell adni a pizzériát, a McDonald's-ot, az autót, meg a játékokat. Én is átültem egy szó nélkül apósom hétéves Trabantjába, amit megvettünk, mert a szürke hályogja miatt már nem vezethette. Nem az autó boldogít.

27 ÚJ ÉV, ÚJ ESEMÉNYEK

A pizzériában összenéztek, majd a hátam mögött összeröhögtek a kamasz srácok. Szörnyű érzés volt. Mint egy támadóállásban levő csörgőkígyó, olyan kifecamodott testtartással tudok csak járni. Megnyomorodtam. Testem-lelkem egy vonagló görcsre merevedett. Ez a vég lesz, ha nem gyógyulok meg. Eszembe jutott, kamasz koromban milyen felelőtlenül, az egészség kérkedő magamutogatásával, szemtelen incselkedésével szórakoztam azzal, hogy az autókat lassításra készítelve, sántítást mímelve mentem át az úttesten. Bennem volt talán már akkor is, hogy ezt nem kéne, a sors visszaad mindent, de akkor röhögtem csak én is, a polgárpukasztás volt legkedvesebb szórakozásom.

Valahogy ki kell kerülnöm ebből a csávából. Még nem vesztett minden. Rengeteg dolgot végig próbáltam, de nem mindent. Nagy koppanás volt, hogy biztos állásom otthagytam és nemhogy meggyógyultam volna, hanem betegebb lettem és pénzem is fogytán, de van még egy-két lehetőség a tarsolyomban. A Skálában vettem egy hatalmas hegyikristályt 3.600 Ft-ért és áttanulmányoztam a nemeskő gyógyászat lehetséges módozatait. Néha már úgy érzem, jobb lenne, ha leamputálnák a lábam, akkor legalább nem fájna. De most már nem csak a bokám, hanem egész testem ízületeit kezdi behálózni a gyulladás.

A személyiségfejlesztő tanfolyamon kaptam egy címet és telefonszámot. Ő lesz a megoldás, érzem. Többször hívtam már, de vagy rossz a telefonszám, vagy sosem érhető el. Végül kiderült Amerikában volt tanulmányúton a holisztikus (már ez is milyen varázsosan hangzik) pszi-chi-á-ter. Hát ez az! Ő a lélek gyógyásza, tanult szakember, sok pszichoszomatikus betegséget gyógyított már, napnál is világosabb, hogy az én bajom lelki eredetű, hát hogy is nem jutott is hamarabb eszembe. Végre! Végre! Hurrá!

A lágymányosi bérház második emeletén a célba érkezettek megkönnyebbültségével csöngetek. Most már csak az ajtón kell belépnem, itt vagyok a célegyenesben, már szinte át is szakítom a szalagot. Vad kutyaugatás, majd egy kisszobába zár be gyógyítóm. A régi magazinok, súlyzó és gitár között a beszűrődő zajokból rájövök, hogy az előző pácienssel való találkozás elkerülése végett zárt be. Úgy látszik az emberek nem szeretik, ha tudják róluk, hogy pszichológushoz járnak. Editem is csak csóválta a fejét, de nem szólt ellene semmit, mikor eljöttem. Ő úgy vélekedett, hogy ha pszichológust lát az ember, azonnal futni kell az ellenkező irányba. Sikeresen átélt agyhártyagyulladásához, az azt követő utókezeléshez kapcsolódhat ellenszenvre, de sosem faggattam, mert nem akartam ezt a fájdalmas emléket felszaggatni.

Elmondtam az egész életem, s a betegségem történetét dióhéjban. Károly, a pszichológus alig jutott szóhoz, inkább hallgatott. Lefizettem a 2.000 Ft-ot az órás társalgásért és mohón vártam a következő alkalmat. Itt már elmerültünk a dolgokban, főleg volt főnökeimhez és feleségemhez való viszonyomat boncolgattuk. Osztrák kisfőnökömmel történt régi vitámat kellett felelevenítenem, majd magam filmkamerának képzelve előbb a saját szemszögömből, utána középről megnézni a jelenetet, majd Sveda úr helyébe képzelni magam. Érdekes volt, hogy az ő szempontjából egészen másnak láttam magamat, meg az eseményeket. Az utolsó tíz percben aztán Károly váratlanul feltette a kérdést, hogy vállalnám-e a megoldás érdekében, hogy elválok feleségemtől és gyermekeimet is magammal viszem. Gondolkozás nélkül vágtam rá, hogy nem, mert egész testem, egész lényem tiltakozott e megoldás ellen. Nem gyávaságból, nem, mintha nem lennék képes bármire a gyógyulásért, de ezt képtelen lettem volna megtenni. A halálnál is rosszabbnak tűnt. Igaz, hogy régóta játszadoztam a gondolattal, hogy ha majd a gyerekek nagyok lesznek... ha majd..., de most, amikor ő is a legnagyobb válságban van? Makacsnak makacs, az biztos, sok mindenben ránk erőlteti az akaratát, de mennyi szorgalom, kitartás, szolgáló hajlam, csendes szeretet is van benne. Mennyire szerettük egymást, milyen szerelmesek voltunk az elején! Javíthatatlan lenne házasságunk? Hiszen amikor egy-egy vitás időszak után megbékélünk, úgy élünk, mint egy gerlepár. Van valami zűr a kapcsolatunkban, mert a tachionos Júlia is akörül toporgott, Sajthy úr is feszegette együtt érzően, mennyire nem illünk össze, de ez még nem bizonyítja, hogy a válás a megoldás. Még ha papírforma szerint úgy is tűnik. Valamit, valahogy lehet ezen javítani. Sajthy úr szerint plusz mínusz öt százalékot tudunk alaptermészetünkön változtatni, de mégis kell, hogy legyen megoldás.

Kicsit behatároltam Károly lehetőségeit döntéssel, pláne, hogy kizártam Edit kezelését. Hatökrös szekérrel sem tudnám elhúzni ide. Még nyolc-tíz alkalommal jöttem el Károlyhoz, megismerkedtem a jól csengő neurolingvisztikus programozás technikáival, hallgattam a cicerói körmondatokat, hol égszínkéék szemébe néztem, hol elvált felesége és gyermeke fotójára esett a tekintetem. Hogy nem tudtunk kontaktust teremteni, abban talán az is közrejátszott, hogy Gergő első tanfolyamáról, meg a Benő fiával végzett gyógyításról készített videokazettát odaadtam megnézni.

Károly diplomatikusan, nem sértően válaszolt, de legnagyobb meglepetésemre - feleségemhez hasonlóan - fantáziálásnak minősítette Gergő dolgait. Egy - a lélekkel foglalkozó - szakembertől annyira szokatlannak, érthetetlennek tűnt egy ilyen ízig-vérig materialista kijelentés, hogy ezután már nem tudtam bízni hozzáértésében, és végül tapintatosan elbúcsúztam tőle. Erre is ráment autóköltséggel együtt vagy hetvenezer forint és eredmény egy szál se.

Hallottam Kecskeméten egy gyógyítóról, aki masszázs műhelyt nyitott. Elegem volt a Pestre járás idő és pénzrabló macerájából, Kláritól, hűséges masszörömtől és energiatöltőmtől is búcsút vettem és helyben kezdtem magam kúráltatni. Balonyai Kati váratlan csodaként lett gyógyító. Kezeiből egyszer csak elkezdett folyni a gyógyító energia, melyet ő Istentől származónak tartott. Legalábbis úgy mesélte volt kollegám, hogy nem fogadott el pénzt, egy fillért sem senkitől, mert akkor talán vissza is venné az Isten tőle ezt a képességet. Mivel én is megnyíltam előtte, Gergő dolgai hamar kikívánkoztak belőlem, ő is elmesélte, hogyan került sor a masszázs műhelyre. Műhelynek nevezte, mert annyira idegenkedett a szalon elnevezéstől, annak tőle távol álló tartalma miatt.

Több mint egy évig tartott felhőtlen gyógyító tevékenysége, míg nem egy barátnője rábeszélésének engedve elment egy paphoz, aki megállapította, mi vele a helyzet. Máig sem tudja, hogy miért nem állt ellen, de egy ördögűzési szertartást végzett a pap vele ill. rajta, mivel a pap szerint ördögi az ilyen praktika, amit művelt. Az elszenvedett megalázó tortúra lelki törést okozott nála, ami annál is érthetőbb, mert édesanyja elmondása szerint az ördögűző pap férfiként is igyekezett közeledni hozzá. Otthagyta az uszodai kuclikot, ahol ingyen gyógyított, és pár hónap múlva családi házuk egyik szobáját alakította át masszázs műhellyé, amiben már nem lehetett semmilyen kivetnivalót találni. Megkönnyebbültem speciális csapkodó masszázstól, suttymban energiázott is, ahogy bizalmába férkőztem, de gyógyulásról, jelentős állapotjavulásról sajnos szó sem volt.

Bőbe állapota nem változott. Irányomban táplált érzelmei sem, így ha pusztit akartam neki adni, elhúzódott és feleségemhez futott, átölelte és őt kezdte puszilgatni. - Csak anyát szeretem, őt veszem el feleségül! - Főként reggel volt nyűgös, ilyenkor szólnom sem volt szabad hozzá. Egyik reggel mégis vidáman ébredt, kiszaladt szobájából és így kiáltott:

- Azt álmodtam, hogy apa irt egy könyvet és kiadták.

Valóban foglalkoztam a gondolattal, hogy Gergő dolgait papírra kéne vetni, meg még egy könyv is kikerekedhetne belőle, egy-két dolgot föl is jegyeztem, magnóra vettem, de kisebb gondom is nagyobb annál, minthogy ilyesmivel foglalkozzak, meg tehetségem sincs az íráshoz. Egyszer kamasz koromban nekiültem, hogy egy történelmi regényt írjak, de csak az első mondatig jutottam el: Az úton porfellebbe burkolózva egy szekér haladt. Innen aztán egy tapodtat sem mentem sem előre, sem hátra, így aztán egy életre elejtettem az írói ambíciókat.

Volt egy sokatmondó álmom. Egy átriumszerű, négyzet alaprajzú hatalmas épület falán kellett átjutnom. Egy részen egy hatalmas tömör kötömbben egy 40 cm átmérőjű lyuk volt, ezen kellett keresztülküzdennem magam. Belenéztem a lyukba és a másik végén már ott bújócskázott a napsugár és valami meghatározatlan, de nagyon fennkölt boldogságot sejtetett. Belepréselődtem a lyukba és elkezdtem átküzdenni magam. Nagy nehezen eljutottam a lyuk feléig, amikor előttem bezáródott, bedugaszolódott a lyuk és elől-hátul sötétség vett körül. Se előre, se hátra. Mégis továbbküzdöttem magam minden erőm összeszedve és fejemmel kiütöttem a vasdugót és ekkor vakító napfény és boldogság öntött el. Számomra ez az álom azt jelentette, hogy még egy kicsit ki kell tartanom és meggyógyulok.

A kísérők sem maradtak tétlen. Gergő január elején bejelentette, hogy úrlény a kísérője.

- Hogy lehet, kisfiam? Vissza nem fejlődhetsz!

- Apa, ez már hatodik dimenzió! Itt is vannak úrlények, meg fénylények, de már magasabb szintűek. - Január vége felé Gergőnek hatodik dimenziós negyedik fokozatú szárnyas angyala volt, nekem pedig szintén hatodik dimenziós, de csak második fokozatú. Szinte fej-fej mellett haladtunk. Volt, hogy hetente kétszer is változott a kísérőnk, amit persze csak akkor tudtam meg, ha eszembe jutott és megkérdeztem.

- Most mik a jeleid? - kérdeztem január közepén Gergőtől, mert már egyre kacifántosabbak voltak, fejlődésével együtt. Beavatásait már alig bírtam követni, főleg, hogy nem kapcsolódtak új képességekhez, mint előző életekbe látás, vagy gyógyító képesség.

- Most csak egy jelem van - válaszolta egykedvűen.
- Mi az? Rajzold le! - kértem kíváncsian, valami különlegeset sejtve.
- Mária. És nem tudom lerajzolni.

Gergő ezt olyan magától értetődő természetességgel, közvetlenséggel mondta, mintha a szomszéd kislányról vagy valamelyik testvéréről beszélnék.

- Most nem kapok beavatásokat, apa. Pihentetnek. Ezentúl úgy lesz, hogy hat hétig képeznek, két hétig pihentetnek.

- És mit csinálsz ilyenkor? Nem mész a főntiekhez?

- Hát felmegyek Jézushoz, részt veszek mások beavatásán, vagy felszóllok neki, hogy fáradt vagyok, és nem megyek. Néha meg ő szól le, hogy látja, hogy fáradt vagyok, és ne menjek fel.

Megdöbentettek Gergő szavai. Soha nem beszéltünk otthon sem Jézusról, sem Máriáról. Feleségem ateistaként nevelkedett, én pedig hitehagyottként éltem. Ezek a kísérők pedig, akik berobbantak életünkbe, akiket először ufóknak hittünk, ezek nem is ufók, hanem angyalok. Vagy az ufók tulajdonképpen angyalok? Hogy van ez az Isten, meg Jézus? Melyiket kell tulajdonképpen abszolútumként tekinteni? Csakúgy cikáztak a gondolatok a fejemben, mikor Gergő megszólalt:

- Apa, beavatlak mesternek.
- Kisfiam, még a haladót sem végeztem el, nem vagyok én még érett arra.
- De apa, már egy hete kérem a főntieket, és tegnap megengedték.
- Biztos, kisfiam? - kérdeztem nem bizalmatlanul, hanem óvatosan, mert tudtam, hogy a

szellemi fejlődésben nem lehet lóugrásokkal haladni, a túlzott sietség inkább gátolja az embert. Ezt a mesterként történő beavatást egy kissé elhamarkodottnak, korainak tartottam, még ha Gergő roppant szeretetét is éreztem mögötte. Átfutottak fejemben a Gergő által lehívott, vagy lehozott inkarnációs élmények. Milyen érdekes a családjunk. Viktor alig 15 évvel születése előtt halt meg 1965-ben Cipruson és már 1980-ban leszületett hozzánk. Előtte többször testvérem, unokatestvérem volt. Milyen szelíd, aranyos gyerek. És Gergő, akivel férj-feleségként, mester-tanítványként élünk végig számos életet. Editem, akit már évezredekkel ezelőtt keresztre feszítettek és a legtöbb életét Böbével élte férjeként, anyjaként, fiaként. Egyszer volt csak az én férjem. Böbe életeiből az utolsó volt a legrejtélyesebb, amikor a második világháborúban katonaként harcolt. Gergő valami olyasmit pötyögött, hogy ez betegségével is kapcsolatban lehet. Talán ez a karmája.

Mióta gyógyítani kezdett, meg a tanfolyamot megtartotta, szegény Editem többször biztatta, hogy gyógyítsa meg Böbét, de Gergő hiába kezelte Böbét, Böbe nevetgélt, nem is vette komolyan bátyját, meg nem is érzett a többi beteggel ellentétben semmit. Edit egyszer kifakadt és így szólt:

- Gergő, most már mondd meg a főntieknek, hogy gyorsan gyógyítsák meg a Böbét, különben velem gyűlik meg a bajuk!

Mikor kettesben voltunk, akkor mondta el válaszát Gergő:

- Ne tudd meg, apa, mennyit kértem a főntieket, de nem lehet még meggyógyítani. És azt mondták, ne is kérjem, mert még nem jött el az ideje. A te bokádra is csak annyit mondtak, hogy meg fogsz gyógyulni. De hogy mikor, azt nem. Egyszer álmomban láttam, hogy futkároz-tál tavasszal itt a tó körül, lehet, hogy tavaszra már meg is gyógyulsz.

- Bár így lenne, kisfiam. Na menjünk el a rendelőbe, legyen meg az a mesterré avatás.

Félóra alatt túlestünk a megható szertartáson, majd Gergő megkérdezte:

- Na, apa, kaptál valami képességet?

- Még nem érzek semmi különöset, kisfiam. Valóban nem tapasztaltam sem auralátást, sem kísérőlátást, de igen erős nyomás volt a harmadik szem csakrámon, meg a koronacsakrámon a beavatás alatt.

- Hát, apa, ezentúl neked gyógyítanod kell.
- Jól van, kisfiam, majd ha lesz valaki, akkor gyógyítom.
- Nem úgy, apa, nem csak, ha kedved tartja, hanem rendszeresen.

Na, jól meg vagyok löve, gondoltam. Alig, hogy lerendeztem magammal, hogy nem leszek gyógyító, Gergő megint afelé terelget. Gergőt pedig nagyon komolyan veszem. Azzal az ártatlan arckifejezésével, a szeretetével, ahogy most is felém nyújtózkodik és csücsörít, hogy egy puszt adjon nekem, olyan komoly és mégis szerető és szelíd. Nem bőbeszédű, de bölcsesket mond. Feltétlen hallgatok rá, így már az jár a fejemben, hogyan tudnék beteget „vadászni” magamnak, hogy a rám rótt követelményeknek meg tudjak felelni. A városi kultúrházban működik a Szeta, a szegényeket támogató alapítvány. Ott kellene valamit keresnem, hiszen biztos vannak olyanok, akik a gyógyszert meg az orvost nem tudják megfizetni.

Egyik délután beállított Edithez egy barátnője, kórházi kolleganője, az ideg elmeorvos Gabi doktornő. Együtt érzett Edittel Böbe miatt, szeretett volna segíteni. Vigasztaló szót, meg egy szatyor könyvet hozott. Mikor elment Edit elkezdte olvasgatni a füzetszerű broszúrákat, majd kedvetlenül letette asztalomra:

- Olvasd te, ha érdekel!

No lássuk csak, már a címlapja is érdekes. Az ember: titok. Isten maga nyilatkoztatja ki földi életünk és az egész teremtés titkát, értelmét és célját. De a téma? Az ilyen vallási dolgokból annyira elegem van. A szófacsarásból, az Isten titkaiból, a megmagyarázhatatlan dolgokból. Nézzük csak tovább a címlapot! A János evangélium 14,21 ígéret alapján, prófétai módon kapta és írta: Bertha Dudde.

Ezek az írások valláson felül állóak! Senkit valláshoz tartozástól eltéríteni, sem vallási közösségre rábeszélni nem akarnak. Megjelentetésük egyedüli oka, hogy a János Evangélium 14,21 ígérete alapján közölje Isten szavát, hogy mit mond nekünk a mai időkben. Na így már egyből érdekesebb. Főleg, hogy ez a Bertha Dudde nem valami irodalmár volt, hanem egy szegény leverkuseni német varrónő az ötvenes években és egyszerre elkezdte sugallatként kapni ezeket a közléseket. Rögtön az elején megdöbbentő dolgokat olvastam:

A LÉNYEK MEGTEREMTÉSE - ISTENTŐL VALÓ ELTÁVOLODÁS

Higgyétek el, szívesen oktatlak, amikor felismerem, hogy az igazságnak megfelelő magyarázatot kértek. Belőlem csak világosság indul, és az átsugárzik a sötétségen. Ti még fény nélküli területen vagytok, ahova a világosságot úgy kell odavezetni. Egyszer majd annyira beteltek vele, hogy már magatok is képesek lesztek a sugárzásra. Bennetek a belőlem induló fénysugár felvételére felvevőkészség van, mert felvilágosítást kértek magatoknak a még megvilágítatlan területről. Ilyenkor már sugározhatok rátok, lassan az ismeret állapotába helyezhetlek és bevezethetlek a boldogító tudásba. És csak legyen világosság bennetek. - LEGYEN RÓLA TUDOMÁSTOK, HOGY HONNAN ÉRKEZTETEK, ÉS MI A VÉGSŐ CÉLOTOK. EZT A TUDÁST CSAK MAGAM ADHATOM - AKI BENNETEKET A MAGA ÖRÖMÉRE TEREMTETT.

Belőlem indultatok. Szeretetem ereje teremtményeket helyezett ki belőlem, akik azonosak voltak velem. Önálló lények, akiket mint önmagam miniatúráit teremtettem meg. A teremtményeknek életet adtam - azaz, hozzám hasonlóan képesek voltak a munkálkodásra és teremtésre. Hangomat felfogták - így ismeretük volt Istenük és Teremtőjükről. Hűségesek voltak és felettébb boldogok. Az egykori boldog szellem-világról ti emberek semmit, vagy nagyon keveset tudtok. Pedig ezt a Birodalmat teremtettem meg először, amikor hasonmásaimban fel akartam magamat ismerni. Amikor edényeket teremtettem magamnak, amelyekbe szeretetemet beleönthettem. Mert a szellem-lények megteremtésének ez volt az oka. Végtelen szeretetem

szét akarta ajándékozni magát - szét akart a hasonló lényekben ömleni - akik megmondhatatlan örömet okoztak nekem a maguk tökéletességével.

Egy szellemvilágot teremtettem a magam örömére és az tele volt fényserű lakóval. Megelevenítettem a legcsodálatosabb fajtájú teremtményekkel és örültem boldogságuknak, hogy örömet okoztam nekik. Minderre a szeretet késztetett, amely őselemem volt - s most is az. A szellem-világ végtelen hosszú ideig fennmaradt - harmóniában és bensőséges kapcsolatban voltam velem, a Teremtőjümmel, a létbentartómmal. A lények szeretetükkel és akaratukkal végtelen hosszú ideig azonosak voltak velem. Az első lény, akit kihelyeztem magamból, és aki mindenben tökéletes volt, mély szeretettel adta át magát nekem és határtalanul boldog volt az újabb és újabb lények teremtésével. Ezek az én erőm és az ő akaratának felhasználása által keletkeztek - de éppúgy az én akaratom is volt. Mert irántam érzett szeretete folytán a lény akarata ugyanaz volt, mint az enyém. Ezért volt minden harmonikus a szellemvilágban és nem volt semmi, ami akaratomnak ellentmondott volna. Így ez a határtalan boldogság világa volt. Erővel és világossággal volt telítve minden lény és a maga akarata szerint teremthetett. Mert amíg szeretet-erőm minden lényen átsugározhatott, az én akaratom is ugyanaz volt.

De ez a tökéletes állapot nem maradt fönn. Akaratommal a lényserűt én nem vertem bilincsbe. Istensége jeleként minden egyes teremtménynek szabad akaratot adtam. Lucifernek az első teremtett lénynek is volt szabad akarata, de visszaélt vele. Lucifer - mert szabad akarata volt, ugyanazt akarthatta volna, mint én, határtalanul boldog lett volna és az is maradhatott volna örökké. De a szabadságával visszaélt, helytelen irányba fordult és ennek szellemi forradalom volt a következménye. Ennek a tettnek akkora a hordereje, amit ti emberek nem tudtok megérteni. És ennek az egykori szellemi forradalomnak eredménye az ember.

Minden teremtett lénynek, tehát Lucifernek is volt gondolkodóképessége és én állandó szóbeli kapcsolatban voltam vele. De szavaimnak kezdett fordított értelmezést adni. Szabad akarata volt és ezért gondolkodásának irányát megváltoztathatta. Kiléphetett az örök törvényből és teljesen fordított értelmű fogalmakat állíthatott fel. Ezáltal sajátmagában és az őt követő lények gondolkodásában zűrzavart okozott, amelynek súlyos következményei voltak.

A fordított gondolkodásmódot átvitte a lényekre, akik az ő akaratából, de az én erőm felhasználásával keletkeztek. Ennek eredménye egy ELLENEM irányuló általános felkelés lett. A lények ellenálltak, nem fogadták el szeretetsugárzásomat. Ezáltal meggyöngültek és elvesztették világosságukat. Fellázadtak az örök rend törvénye ellen és gondolatuk saját utakon járt. Az österemtésű szellemek seregében hihetetlen káosz keletkezett. Most dönteniük kellett, hogy KIHEZ akarnak tartozni. Ennek a következménye volt, hogy megszámlálhatatlanul sokan hátat fordítottak nekem. Én ezt nem akadályoztam meg. Olyan utat láttam meg benne, amely által nagyobb boldogságot okozhattam - mint amit én adhattam a „teremtett” lényeknek.

Igaz, hogy a lények tőlem a legnagyobb tökéletességgel indultak - viszont mégis csak az én „művem” volt valamennyi. Most tőlem eltávozva arra volt lehetőségük, hogy mint „gyermekeim” térjenek vissza. Ez olyan állapotot hoz nekik, amely messze felülmúlja az eredeti állapotot.

De a visszatérést SZABADAKARATTAL kell létrehozni. A lény csak ekkor lesz független tőlem, hatalmamtól és akaratomtól. Ennek ellenére majd mégis akaratom szerint mozog, mert az újból elnyert tökéletességgel ismét visszatér akaratomhoz. És ti emberek, amikor a földön éltek, ezen a hozzám visszavezető úton vagytok. Ha tele vagytok jóakarattal, újból átjár szeretetem világossága és visszanyerhetitek azokat az ismereteket, miknek egykor birtokában voltatok, de szabad akaratukkal lemondattok róla.

Nincs nagyobb boldogságom, mint ennek az ismeretnek a közvetítése - hogy ismételen felajánljam nagy szeretetemet és megváltoztassam világosság és ismeret nélküli állapototokat, hogy ismét határtalan boldogságra jussatok. Így célotokat elérve, mint igaz gyermekek tértek

meg Örök Atyátokhoz, AKINEK SZERETETE A TIETEK és örökké a tietek is marad - mert egykor az ő szeretetéből keletkeztek. Ámen.

Hoppá, hát ez tulajdonképpen a tékozló fiú példabeszédének a magyarázata. Hát az egész eredendő bűn története, ami a legzavarosabb, legérthetlenebb volt számomra, ami alapján az Istent egy igazságtalan kényúrnak véltem, egészen másképp néz ki. Nem ma teremtett lények vagyunk mi emberek, akik őseik bűnei miatt bűnhődnek, hanem javítóintézetben levő puccsisták, akiket az Isteni szeretet nem hagyott meg börtönükben, hanem lehetőséget adott nekik, hogy testetöltések alatt, olyan körülmények között, amelyek a szabad akarat meg nem sértése mellett, végül csalódások, sebek, tragédiák, különböző megtapasztalások után a bennünk lévő ősi tudás felismerésére, az Istenhez vezetnek vissza.

Legnagyobb kincsünk a szabad akarat. Ezt sértené meg Isten, ha beleavatkozna földi életünkbe, ha hitre kényszerítene bennünket, ha „megóvna” saját gonoszságainktól, a háborúktól, a betegségektől, a gyermekünkben, testvérünkben, szüleinkben, barátainkban, szerelmünkben való csalódástól. Nem Isten büntetése sújt le ránk, hanem saját tetteink következményeivel szembesülünk minden szenvedésünkben. Pont úgy van megalkotva a föld, hogy a süket és vak is rájöjjön, hogy nem idevaló. Embert, ember nem tehet boldoggá, hisz Isten saját képére teremtette. Ez a földi élet csak egy átmeneti állomás, csak egy átszállóhely, egy megálló a villamoson, nem a Blaha Lujza téren van az egész BKV.

A füzetekből kiderült, hogy micsoda torzképem volt a harag és bosszúállás Istene formájában. Kezembe került Johannes Greber Kapcsolat a szellemvilággal c. könyve is. Ebben azt is megtaláltam, hogy nem az emberek bűne miatt haragvó Atyát kellett Fia vérével kiengesztelni, nem ez volt a megváltás célja, hanem az, hogy a fényhordozó uszályában rekedt, megtévedt, bukott szellemeknek hidat építsen, utat mutasson az Atyai Házba való megtérésre. Érdekes leírások voltak benne a médiumitásról, a megszállottság egyes eseteiről és ennek gyógyításáról is. Hozzá kell tennem, hogy nem tudtam bizonyos állításokat elfogadni a könyvből, még ha azok a formális logika szerint érthetőek is voltak. Bántó és zavaró volt számomra és abba is hagytam a könyvet a Jézus emberi születése, azaz az ún. szeplőtelen fogantatás tárgyalásánál. Nem vette be a gyomrom az ott leírt magyarázatot és csak hetekkel később, a kérdéses részen továbblapozva olvastam fokozottabb óvatossággal a könyvet. Nem tudtam megindokolni, de valahogy éreztem, hogy ez a magyarázat nem igaz, valami humbug vagy ilyesmi.

Pár nap múlva délután kettőkor, kapunyitáskor már ott toporogtam a kultúrház ajtajában és kerestem a Szetás ügyintézőt, mert Gergő intelmének, hogy gyógyítanom kell, eleget akartam tenni. Dísztelenül, szürkén öltözött, a cicomát szemmel láthatóan kerülő, szigorú kontyba font, őszülő hajú asszony fogadott enyhe bizalmatlansággal, de kedvesen. Úgyesen kérdezgetett, s bár én ajánlkoztam ingyen gyógyítónak, minden igyekezetem ellenére egyre többet kellett elmondanom neki. Konzervatív, visszafogott megjelenése miatt attól tartottam, elriasztom Gergő történetével, de végül ki kellett rukkolnom a farbával, mert nagyon elítélően nyilatkozott az úgynevezett „pénzes” gyógyító tanfolyamokról. Végighallgatott, aztán felírta telefonszámom és abban maradtunk, hogy jelentkezik, ha akad valami. Alig bírtam egy hétig, máris újból jelentkeztem és érdeklődtem, van-e valaki, akit gyógyítani kellene. Most már oldottabb volt Ica, kicsit részletesebben elbeszélgettünk, majd búcsúzáskor beleszötte a szövegbe, hogy van egy imakörük, ahova tisztelettel meghívnának minket a Gergővel. Bajban voltam, mert csak tőle remélhettem beteget, megsérteni egyébként sem akartam, de Gergőt nagyon óvtam a kíváncsiskodóktól. Kitértem a válaszadás elöl, arra hivatkoztam, hogy Gergővel meg kell beszélnem a dolgot, de semmi kedvem nem volt egy csomó kíváncsiskodó, ájtatoskodó vénasszony közé, egy áporodott levegőjű lakásba elvinni.

Pár nappal később egy fiatalasszony telefonált és Icára hivatkozva randevút kért tőlünk. 16 éves leányát hozta és az volt az előzetes kérése, hogy Gergő nézze meg. Gergő megnézte a

lányt, akinek valami különös szomorúság bujkált a tekintetében és anélkül, hogy előzetesen bármit hallott volna, fülembé súgta, hogy karmikus betegsége van a lánynak, mert fekete a koronacsakrája és másutt nem lát semmit. Megkértem Esztert, hogy hagyjon magunkra édesanyjával, de önérzetesen maradt és végül egész jól elbeszélgettünk. Éretten fogadta a hírt, ami magyarázatot adott epilepsziájára. Éva, aki egyébként angol tanárnő volt, honoráriumként meghívta Gergőt a McDonald's-ba egy vacsorára. Gergő kettesre áll angolból, és lám egy angol tanárnő mit meg nem ad, hogy találkozhatson velem. Az is jó volt, mikor Andit, saját osztályfőnökét avatta be az első tanfolyamon, másnap meg esetleg ő felelt nála magyarból, vagy matematikából.

Már búcsút vettünk egymástól, amikor eszembe jutott, hogy Gergő új hobbija a telefonkártya gyűjtés. Az egész keresetét erre áldozta, amit a tanfolyamon kapott. Még a föntiek is helyeselték a telefonkártya gyűjtést, mondván, hogy ez segít neki a „földön maradni”. Hát ez érthető volt, nem azért, mintha Gergő fellegjáró álmodozó lett volna, hanem mert jobban kötődött a fentiekhez, a szellemvilághoz, mint akár hozzánk szüleihez, magamat is bőven beleértve. A telefonkártyák külföldi cseréjének lebonyolításban nagy segítségünkre lenne egy tökéletes angolsággal megfogalmazott levél, amire én, hiányos, nyelvtanilag igen zsenge angol tudásommal nem lennék képes. Még ha kér is érte pénzt, akkor is biztos olcsóbban, meg lelkiismeretesebben csinálja meg Gergőnek, aki lányát diagnosztizálta. Másnap elcsíptem telefonon Évát és a Trabival kiugrottam hozzájuk. Kecskemét ligetes, kertés területén laktak egy sorházban. Miközben a levél fordítását beszélgettük, tekintetem szórakozottan cirkált és megakadt egy fura könyvön. Világoskék borítón egy madárféle látszott, csőrében valami virággal, vagy gallyal és a címe ez volt A SZÓ. Talán daloskönyv lehet, de valahogy mégsem annak néz ki.

- Megnézhetem ezt a könyvet? - kérdeztem, de Éva már kezembe is adta.

- Valami énekeskönyv?

Az égből szól a SZÓ - olvastam el az alcímet. Kiderült, hogy él Bobarcson egy imádságos lelkű pap bácsi, aki közvetlenül Istennel tud beszélgetni. Miután rájött, hogy kinek a szavát hallja, rokonai, ismerősei elkezdtek kérdésekkel bombázni. Miért iszik az uram, miért beteg a fiam, a testvérem miért halt meg fiatalon stb. Pali bácsi, mert így hívják az idős lelkészt, számítógépbe pötyögtette a leveleket, míg nem egy idő múltán azt mondta neki a SZÓ, hogy adja ki könyvben a levelekre írt válaszokat. Persze név és adatok nélkül, hogy ne lehessen a kérdezőkre ráismerni. Ellenállhatatlan kíváncsiság fogott el a könyv láttán, hiszen ha Gergő esténként felmegy Jézushoz, ez a SZÓ is igaz lehet, sőt biztosan tudok valami rám vonatkozót kimazsolázni, hasznosítani belőle.

- Hol lehet ilyet szerezni? - kérdeztem möhön.

- Kölcsönadom szívesen - felelte -, de ennek a papnak a nővére itt lakik Kecskeméten a Tarkasor utcában, ott szoktunk szerdánként az imakörben összejönni, és ott lehet venni a további kötetekből is.

- És hogy lehetne ebbe az imakörbe eljutni? - faggattam tovább, mert a vizslakutya alaposságával haladtam a szimatnyomon.

- Jövő szerdán elvihetlek, ha gondolod, egyébként Ica is ide hívott benneteket - mondta nem szemrehányóan, inkább megerősítően, bátorítóan.

Borzasztóan elszégyelltem magam. Gyermekeim szavajárásával, tök égő voltam. Ica ugyanoda hívott és elutasítottam, most meg rimáncodom, hogy bejuthassak ugyanabba az imakörbe. Milyen gyarló az ember! Hazavettem a könyvet, letottyantam az ülogarnitúra sarkába, a legkényelmesebb helyre és mintha odaszögezték volna, egy ültő helyemben 84 oldalt elolvastam. Nagyon - nagyon érdekes volt. Az elejét nem nagyon értettem, rózsafüzérről, meg valami párbeszéd imáról szólt, de aztán jöttek az aktuális életből vett esetek és még az eseteknél, a kérdéseknél is sokkal érdekesebb válaszok. Már a kilencedik oldalon megdöbbenően olvastam a szöveget, mert olyan volt, mint egy forró szeretetet sugárzó vallomás!

Hát ezek szerint nemcsak, hogy nem kell, de nem is szabad félni az Istentől. Az Isten olyan, mint egy végtelenül gyöngéd, kedves, szerető Atya. Rájöttem, hogy gyerekkorom óta tévhitben éltem. Aki így ír, az nem tud büntetni, haragudni, csak szeretni. Egyszerre olyan közel éreztem Őt magamhoz, mintha ott ült volna mellettem. Ahogy olvastam, szemem könnybe lábadt és a meghatottság a bűnbánattal keveredett lelkemben. 25 évig hátat fordítottam Istennek, Ő pedig, mint egy szomorú szerelmes csak várt rám ezzel a mérhetetlen jósággal és szeretettel. Micsoda egy tökfilkó vagyok én! Mennyi rosszat tettem, mennyire elhanyagoltam Őt. Pedig most Ő szól hozzám, érzem, itt van mellettem. Ezek a szavak, gondolatok, nem emberi ész szüleményei.

Bárki beszélhet Istennel, hallhatja hangját, csak a mikrofonunkat kell kitakarítani. De mennyit kellene nekem takarítanom, ha még Halmi Pál lelkésznek sem működik tökéletesen a mikrofon? Elérhetem én ezt egyáltalán valaha, ebben az életben? A könyv egyszerűen megfogalmazott, de gyémántként csillogó igazságait, mohón szippantottam be.

Olyan koncentráltan tartalmazza a könyv a bölcsességet és igazságot, hogy érzem, nem lesz elég egyszer elolvasni. Visszatért gyermekkori lendületem heve, amikor napi 150 oldalt simán elolvastam. A SZÓ minden sora leköt, mohón falom az oldalakat, de megemészteni nem tudom ilyen gyorsan.

Mennyire elmentem a lényeg mellett gyerekkoromban. A ministrálásban, a körmenetben, a zászlóhordozásban, a templomban, a szertartásokban láttam a lényegét. Nem Istenben hittem, hanem vallásos voltam. A keretet bámultam, nem a képet. Pedig a kép, a lényeg mindig ugyanaz, akármilyen színű vagy anyagú kerettel is burkolják be.

Azt tudtam még gyerekkoromból, hogy Isten nevét mindig nagybetűvel írjuk, csak az állami iskolákban írták tüntetően kisbetűvel, de az még külön hatott rám, hogy a szövegben a SZÓ egyes szám első személyben is nagy kezdőbetűvel szól hozzám. Kezdtém sejteni, érezni, hogy valami nagy tévedésben voltam kamasz koromban, amikor elfordultam Istentől, sőt, Isten nem olyan, pontosabban olyan Isten nem is létezik, akitől én elfordultam. A SZÓ kötet hitelességét nem csak szívemben éreztem, hisz már az elején könnyekre fakadtam, hanem értelmem is, hisz olyant is papírra vetett, ahol magát a könyv leíróját bírálja, kritizálja.

Ilyet csak az nyomtat ki magáról, saját személyével kapcsolatban, aki legalábbis rendkívül igazságra törekvő. De Istennek is új oldalát ismerhettem meg. A szeretetébe a kritika, a dorgálás is belefér, még ha ez csak az Ő előjoga is. Nem beszél mellé, nem védi a mundér becsületét, nem ködösít, látszólag még saját érdekeinek is ellentmond, hisz az egyháziakat, azokat minősíti, akik ebben a hitetlen világban még valamelyest hüek maradtak Hozzá. Ez, az - emberi gondolkodástól, logikától teljesen eltérő, előre nehezen felfogható, de nagyszerű és pengeéles - gondolatmenet, ami végig érződik a könyvben és megdöbbsent, lenyűgöz. Ájultan estem hajnali háromkor az ágyba.

Másnap már a reggeli kávé szürcsölgetése közben újból olvasni kezdtem A SZÓ-t. Olyan voltam, mint egy feltúrt ruhásszekrény. Éreztem, hogy gondolkodásom teljesen átalakul. Évtizedes berögződések, tévhit, betoneros építménye roppan össze recsegve-ropogva és épül az új ház. Az építkezés pedig nehéz, fáradságos munka. Az életben nem vállaltam a családi ház megépítését, mert sok tönkrement házassággal találkoztam, mely a nagyra törő álmok áldozata lett. Inkább éljünk együtt egy panellakásban, minthogy elváljunk az erőszakkal keresztülvitt építkezés után. De ez az építkezés öröm. Boldogan döntöm le a falakat, taposok a törmeléken, és ragadom meg a még majdnem nedves friss téglákat. A friss habarcs élménye pedig elragad.

Öklömmel kongattam a fejem, mikor olvastam, hogy az áteredő bűn, melynek tanítása a legjobban zavart, a legjobban elidegenített, nem igaz. Kamasz fejjel nem tudtam megérteni és szörnyen igazságtalannak tartottam, hogy más által, évmilliókkal ezelőtt elkövetett bűnért mi bűnhődjünk, sőt a keresztség hiányában örök kárhozatra, azaz a pokolba jusson annyi ember.

Egy igazságtalan Istent pedig nem lehet szeretni, én legalábbis képtelen voltam. Lehet félni, de szeretni, úgy, mint gyermeknek a szüleit, nem.

Szurdán úgy intéztem, hogy az agytrénekezés szüneteljen és hét órakor már ott is voltunk az imakörben. Gergő is elkísért, már elválaszthatatlan páros voltunk. A társaságban kellemesen csalódtam. Izzadságszagú kíváncsiság helyett kedves közvetlenséggel fogadtak, a szoba berendezése egyszerű, szegényes, de barátságos volt, meleget sugárzott. Áporodott öreglányok helyett részben idős, de kedves, életvidám társaságba csöppentünk. Ami igazán megfogott, hogy semmi mesterkéeltséget nem éreztünk. Magukat adták. Végighallgatták történetünket, végigkezeltük a jelentkezőket és végül kedvesen megköszönték, és azzal búcsúztattak, hogy eljöhettünk máskor is.

A SZÓ-ból megvettem az 1, 2, 3 köteteket és nekiláttam az olvasásnak. Amint volt egy pár percem, vagy egy fél órám, már a SZÓ-t olvastam.

A következő szurdán ismét Gergővel együtt mentünk. Nem kellett biztatni, elég volt megkérdezni, hogy jön-e. Nem hétköznapi, hogy egy tízéves fiú, aki focizik, rosszkodik, mint az átlaggyerekek, jól érezze magát egy imakörben, de így volt. Még be sem fordultam a Tarkarét utcába, már olyan aktivitást éreztem a koronacsakrámon, hogy nem lehetett nem észrevenni. A kísérőm jelez talán? Most nem az összejövétel közepén toppantunk be, mint múltkor, hanem kicsit jobban sikerült az időzítés. Utólag tűnt fel, hogy tíz ember egy szó nélkül alkalmazkodott hozzánk, félbehagyták, amiről éppen szó volt és egy szó szemrehányást sem tettek, hogy elkéstünk. Most apránként csordogáltak a résztvevők. Arcon puszilva üdvözölték egymást és természetesen minket is belevettek a sorba. Az egész valahogy olyan természetes volt, mint egy család. Melegséget éreztünk, persze nem az olajkályha, hanem a szívek melegségét.

Mikor a többség összejött, végigkérdeztek mindenkit, először udvariassan minket, hogy mi történt velünk a héten. Nem formálisan, udvariasságból, hanem őszintén figyeltek és érdeklődtek. Mindenkinek volt valami elmesélnivalója és mindenkié a hit, a szeretet, vagy a segítségnyújtás témájával volt kapcsolatos. Ettől még jobban éreztük magunkat. Milyen szokatlan, különleges társaság. Az az ötlet jutott eszembe, hogy mi lenne, ha egy újságban sem botrány, sem rossz hír nem jelenne meg, sem erőszak, sem betörés, hanem csupa szép és jó dologról szólna. Érdekelné-e az embereket. A sajtószakemberek szerint nem. Mi ellenben vevők voltunk a programra és szinte úsztunk benne.

Az élménybeszámolók után előkerült egy-két könyv, azokból olvastunk fel. Talán udvariasságból, talán hangom miatt, engem kértek meg, hogy olvassak fel egy oldalt egy francia pap könyvéből. Henry Boulard volt a neve. Valahogy ittam a betűket, szinte beleivódtam a szövegbe. A szeretetről szólt, ha jól emlékszem „Az önátadás fényében” volt a címe. Az elolvasottakat kommentáltuk és mivel már kilenc óra felé járt az idő, Gergő állkapcsát recsegtetve ásítózni kezdett. Tapintatosan előre hozták a közös imát miattunk, hogy Gergővel hazamehessünk. Nagyon jól esett ez a figyelmes szeretet. Elgondolkoztam. Vajon sejthetik, hogy 25 évig nem jártam templomba, meg, hogy gyermekeink nincsenek megkeresztelve? Gergő hogyan fog imádkozni?

Kellemesen csalódtam, mert akadozó zümmögőkórusra számítottam és helyette olyan meditációféle alakult ki. Az asztal körül ülve őskeresztény módra mindenki tenyerét az ég felé fordította, és pár perc belső csend után behunyta szemmel beszélni kezdett Istenhez. Nem előrenyomtatott sablonszövegeket, hanem ami épp a szájára jött. Épp ez volt benne a csodálatos, ez adott különös zamatot, életet az imának. Volt benne hálaadás, kérés, dicséret, de mindenkinél egyénisége szerint. Volt, aki öt percig mondta, volt, aki csak fél percig, de abban is benne volt minden. Hamar alkalmazkodtam a helyzethez és a szavak csak úgy toltak ajkamra. Nem kellett gondolkoznom, ment magától. Ez volt a legcsodálatosabb meditációm illetve imám, amióta az eszemet tudom. Belső képernyőmön Jézust láttam hatalmas, talán 30

méter magas alakként fölém magasodva fehér tógyszerű ruhában, amint kedvesen mosolygott rám és áldásra emelte kezét. Nem tudom mennyi ideig imádkoztam, de úgy tűnt, mintha órákat lettem volna ebben az állapotban. Gergő aranyos volt, Böbéért és az egész családért imádkozott, pedig először tette életében. Feltalálta magát, még ha nem is nagy szónok. Tömör, kurta szavakkal de érzelmekkel telítve, szívből imádkozott.

Most kezelés nélkül búcsúztunk el, mert Gergő, ha egyszer álmos lesz, képes egy ültő helyében is elaludni. Hazafelé az autóban elmondta, milyen jól érezte magát és imádkozni is milyen jó volt. Gergőnek február 14-én már hetedik dimenziós úrlénye volt. Ez nagy meglepetés volt, mert eddig csak a hatodik dimenzió végéig ismertük és nem tudtuk, hogy van-e valami ezután, vagy itt vége a fokozatoknak. Én is léptem egyet, s már harmadik fokozatú szárnyas angyal lett a kísérom. Nagyon kellemes érzés volt tudni, hogy folytonosan fejlődünk. Gergő után haladtam szorosán, de nemcsak én, hanem Viktor és Editem is. Néha még be is előzött a párom, aztán megint behúztam. Böbe is szépen jött utánunk, neki az ötödik dimenzió elején volt szárnyas angyala. Hét és fél évesen még nem is érdekelte annyira, mint minket.

Az imakörben megszereztem a SZÓ 4, 5 kötetét is. Míg az első három kötet elolvasása után azzal büszkélkedtem magamnak, hogy már meg is tudnám írni problémáimra a választ, az ötödik elolvasása után kissé magamba szálltam és úgy gondoltam, most már talán meg merném fogalmazni kérdéseimet. Hiszen nem akárkitől kérdezek, egy hétköznapi látnoknál is hónapokra nyúló előjegyzés van, és vastag ezresekkel kell fizetni, itt pedig egy elfoglalt, sokak által szeretett és keresett paphoz fordulok segítségért. Ő természetesen minden ellenérték nélkül válaszol, mindössze megcímzett válaszborítékot kér szerényen, ezért nincs bőr az ember képén két hét múlva újból írni, hogy valamit kifejejtettem. A SZÓ pedig következetes, csak arra válaszol és csak annak, aki kérdez. Nem lehet kíváncsiskodni, rokon, szomszéd titkait kifürkészni. Nem a szomszédot, nem rokonunkat, hanem magunkat kell megváltoztatnunk.

28 A SZÓ VÁLASZOL

Editem az utóbbi időkben azt a témát kapta fel, hogy a Kiskegyed magazin sztorija szerint egy táncművész lányának sikeres veseátültetése volt Hamburgban és Böbét is ott kellene megműtteni. Editem annyira el volt keseredve, annyiszor borult sírva a vállamra, hogy mi lesz velünk, hogy egyre nehezebben tartottam benne a lelket. Ezt a témát most megragadta és teljes energiájával ezt erőltette. Én éreztem, hogy nem ez a megoldás, így kapóra jött a SZÓ. Mivel az imakörben hallottam, hogy az Bobarcsi lelkész nem szereti a tisztelendő urazást, meg az atyámozást, így tanácsuk alapján Pali bácsinak szólítottam és megírtam kérdéseimet.

Halmi Pál lelkész

Petőfi u. 3/b BOBARCS 3255

Kedves Pali Bácsi!

Nagy érdeklődéssel olvastam a SZÓ kötetét és nagyon sokat tanultam belőle. Már azt is kegyelemnek tartom, hogy találkozhattam a könyvvel, és még boldogabb lennék, ha személyes megerősítést is kaphatnék. Válaszát előre is hálásan köszönve szeretném én is kérdéseim feltenni.

9 éves kislányom súlyos vesebeteg. Bár én bízom gyógyulásában, feleségemben egyre nehezebben tudom tartani a lelket. Gyógyítható betegsége, próbálkozzunk külföldi műtéttel, mit tehetünk a családban gyógyulásáért?

25 évig nagyon távol voltam Istentől. 3 éve egyre jobban elhatalmasodó - eddig gyógyíthatatlan - izületi betegséget kaptam, mely először a természetgyógyászat felé terelte érdeklődésemet, majd 2 év betegség után álom és egyéb jelek alapján arra a következtetésre vitt, hogy életutam nem járom helyesen, nem használom fel képességeimet, nem a nekem szánt szerep szerint élek. Hosszú vívódás után jól fizetett üzletemberi munkaköröm feladtam és most emberekkel foglalkozva, problémájukon segítve tevékenykedem. Úgy érzem Istenhez közelebb kerültem és döntésem helyes volt. Betegségem mindezek ellenére inkább erősödött, mint múlt volna. Jó úton járok?

A fejtetömön érzett energiaoszlopon keresztül történő párbeszédben jó helyről kapom a választ, és jól értelmezem? (erős energiaáramlás = igen, helyeslés; energia-kimaradás = nem, ill. nincs válasz; gyenge energiaáramlás = részben, is)

10 éves kisfiam különleges látói és gyógyítói képességeket kapott. Ez számomra is jelzés és követendő út? Van-e teendőm Vele kapcsolatban azon túl, amit támogatásban tanfolyamain és a hétköznapiakban megteszek?

Van-e jelentősége annak, hogy egész családnak közel azonos szintű kísérői vannak? Nagyobbik fiamban is alakulnak a fenti képességek csirái. Őrá is a gyógyítói szerep vár?

Köszönettel:

Arany Viktor

KECSKEMÉT Kosciuskó T. u. 48. II. 13.

Alighogy számítógépre vittem a levelet, csörgött a telefon. Ica jelentkezett, munkahelyéről hívott, hogy Pali bácsi szeretne Gergővel meg velem találkozni vasárnap. A pulzusom egy másodperc alatt a duplájára szökött. Ha ő szeretne Gergővel találkozni, akkor biztos módomban lesz személyesen kezébe adni leveletemet, mint „Gergő apukája”. Akkor pedig jóval hamarabb várhatok választ, mintha csak egy személytelen levél érkezik hozzá postán. Ez az, így biztos jó lesz. Vasárnap délután fél kettőre mentünk Gergővel az imakörbe, helyesebben Mária néni lakására, ahonnan Ica vezetett el minket egy külvárosi családi házba.

A házban szeretetteljes, kellemes légkör, olyan születésnapi zsúr hangulata fogadott. Pogácsa, sütemények, málnaszörp, a bútorok széttolva, hogy minél többen elférjünk egy szobában. Egy idős, hetvenen felüli házaspár, gyógyítók, innen Kecskemétről, két fiatal lány és egy idősebb néni Miskolcra egy imakörből, egy kecskeméti asszony, aki az egyik templom sekrestyéjében gyógyít, Ica, a házigazdák és pár meghívott, akikről nem derült ki semmi, valószínűleg érdeklődni jöttek. Öt perc ismerkedés után megérkezett Pali bácsi, aki az egész találkozót összehívta. Kiharangosodott zoknijai, a szépen vasalt szürke nadrághoz viselt műszálas ingpulóverje szegénységet, de nem igénytelenséget mutatott. Alacsony termete, összes halántéka nem volt figyelemfelkeltő.

Az utcán a tizenkettő egy tucat nyugdíjasok közé lehetne sorolni, ha nem nézne az ember a szemébe. Meleg pillantásából, hangjából, mosolyából őszinte, közvetlen, nyílt szeretet áradt és egész lényegyszerűen lefegyverző volt. Kedvesen, természetesen üdvözölt mindenkit, kit kézfogással, kit öleléssel az ismeretség foka szerint és nyoma sem volt benne a mesterkéltségnek. Utólag visszagondolva már magától értetődőnek tűnik, ami azért papoknál nem általános, hogy korra, nemre való tekintet nélkül mindenkit tegezett és nem csendőrpertuval, hanem éreztette, hogy nyugodtan tegezhetjük mi is. Valami megmagyarázhatatlan nyugalom és magabiztosság áradt belőle, ami nem ingerlő volt, hanem inkább mindenkit nyugalomra hangolt.

Míg vártunk ugyanis, kiderült, hogy nincs előre megírt forgatókönyv, nem tudni mi végből hívott össze minket Pali bácsi. Én naivan azt hittem, hogy Gergőt akarja bemutatni, de hamar kiderült nem ő az egyetlen, aki gyógyít. Az idős házaspár kérlelni kezdte Pali bácsit, hogy imádkozással kezdjünk. Kissé kapacitálni kellett, mert valószínűleg nem így tervezte az

összejövetelt. Pali bácsi először saját szavaival imádkozott a jelenlévőkért és csak az idős házaspár kérésére mondta el a Miatyánkot. Az ima után elmondta röviden, hogy az összejövetelünk célja, hogy egymással megismerkedjünk, hiszen mindnyájan egy töről fakadó gyógyító képességgel rendelkezünk.

Gergőt még nem is ismeri - merült fel bennem, de mivel minden szempár ránk tapadt, éreztem, nekem kell megtörnöm a csendet és belevágtam közel féléves történetünk elbeszélésébe. Gergő csak ült mellettem és akkor szólalt meg, amikor már nagyon kellett. Engem használt szócsőnek. Mikor történetünk végéhez értem, egy emberként ugrottak fel, hogy Gergő megnézze kísérőjüket. Másköpenyes volt talán a legalacsonyabb köztük és volt harmadik fokozatú szárnyas angyal is. A sekrestyében gyógyító asszonyka elégedetlen volt Gergő minősítésével, szerinte magasabb a kísérője, mint amit Gergő megállapított. Kezdett feszültté válni a levegő. Néhányan teológiai, hittani, meg az emberi lét alapjait feszegető kérdéseket kezdtek feltenni Gergőnek, s ekkor Pali bácsi mentette meg a helyzetet:

- Testvérek, én azt hiszem ez a Gergely fiú, illetve a lelke olyan magas hullámhosszon rezeg, hogy mi képtelenek vagyunk kommunikálni vele. Felesleges nekünk őt ilyen kérdésekkel bombáznunk. - Ezután a házigazda rontott nekem: - Mivel magyarázom a reinkarnációt, ha a Föld népessége állandóan növekszik? - Egy másodperc alatt vágtam rá a választ, hogy sokkal rövidebb időt töltök „fenn”, mint korábban töltöttem, ilyen egyszerű a magyarázat. Látszott a házigazdán, hogy a válasz nem elégíti ki, mert ő nem is akarja elfogadni a reinkarnációt, akár milyen észérvet is hozok fel mellette. Párbeszédünk alatt azonban villant Pali bácsi szeme és láttam, hogy minden elhangzott szón mélyen, koncentráltan gondolkodik. Természetesen ő nem libbent Gergő elé, hogy kísérőjét megvizsgálta, hiszen annyit már a könyvekből ki tudtam olvasni, hogy ő megkapja a minősítést ott és úgy, ahogy ez neki szükséges.

Mégis furdalt a kíváncsiság így Gergőt megböktem, és fülébe súgtam, hogy nézze meg az ő kísérőjét is. Ez persze nem könnyű feladat, mert ahol sokan vannak egy helységben ott össze is keveredhetnek a kísérők, ezért is kellett egyenként a kör közepére állni, hogy Gergő a kísérőket meg tudja nézni. Gergő bólintott, hogy vette az adást, és már hallgattuk is a következő beszámolókat. Az asszonykéé következett, aki a sekrestyében imával és energiával, angyal kísérői segítségével sikeresen gyógyítja betegeit. Editem hozzá is elvitte Böbét, de sajnos a kezelés eredménytelen volt. Az idős házaspár is csodás gyógyulásokról adott számot. Ők is imával, Istenhittel kezdték, és egyszer csak felfedezték magukban a gyógyító képességet, a karizmát. Pali bácsi pontosította a karizma fogalmát: amikor Isten valakinek valamilyen képességét megerősíti és megtisztítja a közösség javára.

Másfél-két óra telhetett el, amikor szedelőzködni kezdtünk és a búcsúzkodás közben Pali bácsi kezébe nyomtam a leveletem. Előzetesen attól tartottam, hogy átlátja törleszkedő, protekciót kereső szándékomat és esetleg érezteti is ezt velem, de pontosan az ellenkezője történt. Szinte örült a levélnek, s amikor eldadogtam kérésem, csak annyit fűzött hozzá: - Ezer örömmel, Viktorkám!

Gergőtől az autóban kíváncsian kérdeztem meg Pali bácsi kísérőjét. Gergő tisztelettel, halkán mondta:

- Apa, olyan gyönyörű kísérője van! Még egy embernek van ilyen magas kísérője a földön, tudod ott, ahol, na..., ahol olyan feketehajúak az emberek, meg a piramis van.

- Egyiptomban, kisleány?

- Igen, rajta kívül, csak annak van ilyen magas kísérője a tizedik dimenzió fölött. De ma este beavatást fog kapni velem, meg veled együtt és mindnyájunknak ugrani fog a fokozata. - Gergő ekkor már a nyolcadik dimenzióban járt fehérköpenyes kísérővel, én pedig a hatodik dimenzióban topogtam még. Gergő előtt újabb magasságokat tártak fel és előre meg tudta mondani, hogy az esti beavatás után milyen kísérők lesznek. Az új ismeretek alapján következőképpen nézett ki a kísérők listája:

<u>HARMADIK DIMENZIÓ</u>	földi lét
<u>NEGYEDIK DIMENZIÓ</u>	
SZELLEMEK	
ÚRLÉNY	1994.09.23
FÉNYLÉNY	
FEHÉRKÖPENYES	1994.11.13
MÁSKÖPENYES	
<u>ÖTÖDIK DIMENZIÓ</u>	
ÚRLÉNY	
FÉNYLÉNY	
ELSŐ FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL	
MÁSODIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL	1994.12.06
HARMADIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL	1994.12.08
NEGYEDIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL	1994.12.10
ÖTÖDIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL	1994.12.26
HATODIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL	
<u>HATODIK DIMENZIÓ</u>	
ÚRLÉNY	1995.01.10
FÉNYLÉNY	1995.01.15
ELSŐ FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL	
MÁSODIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL	1995.01.23
HARMADIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL	
NEGYEDIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL	1995.01.31
ÖTÖDIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL	
HATODIK FOKOZATÚ SZÁRNYAS ANGYAL	
<u>HETEDIK DIMENZIÓ</u>	
ÚRLÉNY	1995.02.14
UGYANAZOK, MINT A KORÁBBI DIMENZIÓKBAN	
<u>NYOLCADIK DIMENZIÓ</u>	
ÚRLÉNY	
FÉNYLÉNY	
FEHÉRKÖPENYES	1995.03.19
UGYANAZOK, MINT A KORÁBBI DIMENZIÓKBAN	
<u>KILENCEDIK DIMENZIÓ</u>	
UGYANAZOK, MINT A KORÁBBI DIMENZIÓKBAN	
<u>TIZEDIK DIMENZIÓ</u>	
UGYANAZOK, MINT A KORÁBBI DIMENZIÓKBAN	
VÁLASZTOTT ANGYALOK ALAPFOKOZAT	
VÁLASZTOTT ANGYALOK KÖZÉPFOKOZAT	1995.03.20
VÁLASZTOTT ANGYALOK FELSŐ FOKOZAT	

Egyet nem tudtam magamban összeegyeztetni. Gergőnek kétség nélkül elhittem, hogy Pali bácsi, kísérői alapján szinte egyedülálló a Földön. De az én fejemben ehhez az egyedülállósághoz valami különlegesnek, rendkívülinek kellett volna kapcsolódnia. Valami füstöt, titokzatosságot, tekintélyt parancsoló külsőt, szigorúságot vártam. Ekkor kezdtem halványan kapizsgálni, hogy amit én keresek az az átlagos emberi elképzelés, és Pali bácsinak pont azért oly magasak a kísérői, mert egyszerű, tiszta, szerény és szeretetet áraszt. Mindenesetre még egy levélben megírtam neki Gergő előrejelzéseit, megköszöntem, hogy találkozhattunk vele.

Gondoltam egy ilyen utánjelzéssel csak-csak felhívom magunkra a figyelmet, és levelünk nem kallódik el a hozzá küldött több száz levél között és remélhetem, hogy relatív hamar, talán egy-két hónapon belül válaszol. A válasz gyorsasága azonban legvérmesebb reményeimet is felülmúlta.

Vasárnap találkoztunk Pali bácsival és péntek este Editem már kezembe nyomta a villámgyorsan visszaérkezett válaszborítékot. Szövegszerkesztővel megcímezett és megírt levél volt. Eszembe jutott, amit Éva mesélt, hogy „véletlenül” került számítógép, „véletlenül” vállalkozott egy olcsó nyomda, tehát ha az ember jó ügyben jár, akkor bizton számíthat felső segítségre is.

Szemem úgy tapad a sorokra, mint valami mágnes, porszívóként szívtam be a sorokat, a SZÓ üzenetét. Hangosan olvastam, hogy Editem is hallja. Megszűnt körülöttem a világ, megállt az idő, csak az Isten és én léteztünk:

Kérdező: 1. Beteg kislányunkkal mi a teendőnk? 2. Magam is beteg vagyok. Jó úton járok? 3. Jó helyről kapom válaszimat? 4. Kisfiam különleges látó, halló, gyógyító képességekkel rendelkezik. Számomra is jelzés ez? Mi a teendőm ezzel kapcsolatban? 5. Van jelentősége annak, hogy közel azonos szintű kísérőink vannak? 6. Mit jelentenek álmaim? (Életem vágányra kerül. Istenből vagyok. Legszentebb imádságunk).

SZÓ: 1. Mint tudod, nem szerencsés, ha valaki próféta akar lenni saját hazájában, otthonában. Ez azt jelenti, hogy családotra vonatkozóan a leglényegesebb tudnivalót ne fiadtól várd. Vagy közvetlenül adom tudtadra, vagy te magad találsz rá különböző könyvek, Biblia, SZÓ, stb. Olvasásában.

Fiadtól kapott információk a családotra vonatkozóan csak annyiban helytállóak, amennyiben máshonnan is megerősítést nyernek. Ne légy fiaddal megkötözve. Velem légy megkötözve. Velem, Lelkemmel, a Szabadsággal! (2.Kor.3;17). E megkötözést Én nem tudom megtenni, de te meg tudod tenni.

Kislányotok, miután benneteket megválasztott önmaga számára szülőnek, azért tette ezt, mert bízott abban, hogy nem lesztek gondban miatta. Ne is legyetek. Mivel sorsa, már ami az egészségi állapotát illeti, az Én kezemben van. Nektek csupán annyi a kötelességetek, hogy használjátok azokat a normál eszközöket, imádság, orvosi ellátás, gyógyszerek, melyek természetesen rendelkezésekre állnak. Az nyilvánvaló, hogy ezeket csak akkor tudjátok hittel és bizalommal használatba venni, ha meg vagytok győződve arról, hogy kislányotok meggyógyítható.

Tudnotok kell, hogy minden betegség meggyógyítható Általam és Velem. Ha pedig azt tapasztaljátok, hogy hiába imádkoztok, hiába tesztek meg mindent, mégsem történik gyógyulás, akkor azért kell hálát adnotok, hogy kettőnk kapcsolatában nem az a fontos, hogy Én teljesítem a ti akaratotokat, hanem az, hogy ti ismerjétek fel és teljesítétek az Én akaratomat. Azért kell hálát adnotok, hogy nem a ti tudástok és szeretetetek irányít engem, hanem a saját tudásom és szeretetem.

Ha biztosak lehetnétek abban, hogy mindig megvalósítom kéréseiteket, akkor, ha józanul gondolkodtok, sohasem mernétek semmit kérni, mert azt sohasem tudhatjátok, hogy melyik az a kívánság, amely bár mulandóságra irányul, pl. hogy gyógyuljon meg valaki, jót eredményez-e az örökkévalóság mérlegén. Mulandó dolgok megvalósításáért mindig csak feltételesen szabad könyörögnötök, ha elhiszitek, hogy Én jobban tudom, mi jó nektek, mint ti. Az erkölcsi rendben az egészség nem jobb, mint a betegség és a betegség nem rosszabb, mint az egészség. Jobb sántán, bénán, vakon, csonkán ÉLETRE jutni, mint egészségesen elkárhozni. (Márk 9;43).

A fenti sorok kislányodra és read egyaránt vonatkoznak.

Az energiaoszlopon keresztül kapott válasszal kapcsolatban, amit érzel, azt kell mondanom, hogy ebből a dimenzióból kapod, ez természetes. A döntő nem az, hogy honnan kapod, hanem az, hogy mire használod. Így vagytok mindennel, anyag, szellemi kincseitekkel egyaránt. Ami fontos az az, hogy értelmed használatát sohase kapcsold ki. Akkor se, ha biztos

vagy abban, hogy Tőlem jön az információ. Volt ugyan olyan esetem, mikor a földön jártam, hogy halász-tanítványaimtól olyat kértem, ami számukra nem volt értelmes, de irántam való szeretetből mégis hallgattak Rám. Ez olyankor volt, amikor nem az volt kétséges, hogy Én mondom, vagy nem Én mondom, hanem azt kellett tapasztalniuk, hogy minden körülményben érdemes Rám hallgatni. Olyan élményben még neked is lehet részed, hogy egyértelmű lesz előtted, Én szólok hozzád, s eszeddel nem tudsz még fölzárkózni ehhez. De ez mindig olyankor történhet csak, amikor a Rám hallgatás gazdagítana, a nem Rám hallgatás nem szegényítene.

Fiaddal kapcsolatban nem sokat tehetsz. Amennyire rajtad áll, engedd el magadtól. Ne rád támaszkodjon, ha benső sugallatok után akar menni, hanem járja a maga útját. Bizony szabadabbá kell válnod tőle, ha neki is, magadnak is jót akarsz. Küldtem hozzá egy hasonló korú fiút. Ne avatkozzatok nagyon bele az ő ügyeikbe.

Akik Tőlünk kapják az értesüléseiket, azoknak nem szabad fagyöngyként szüleiket erkölcsi alapnak használni. Maga a fa is beteg, amely elviseli a fagyöngyöt. Nem arról van szó, hogy ne viseld gondját, de igenis szó van arról, hogy erkölcsi alapul ne te szolgálj, és főleg ne te akarj belőle élni, szépülni. Neked itt vagyok Én. Neki is itt vagyok én.

Vigyázzatok! Más emberek, azért, hogy egymással rivalizáljanak, föl akarják használni Enyéimet önmaguk öntömjénezésére. Vigyázzatok! Ne menj bele, hogy nyilvánosság előtt produkálja magát fiad, hogy ki mellett, kit és hogyan lát. Négyszemközt lehet ilyet csinálni, de tömeg előtt, többek előtt nagy lehetőséget ad az ösellenségnek arra, hogy az ott lévők gyengéit kihasználva, ártson, nehezítse az emberek életét. Nem műsorok rendezésére választottam ki őt. Téged sem! Tanulni és tanítani! Ez a fontos mindkettőtöknek.

Bízzál Bennem! Mérheterlenül szeretlek, és azok a szenvedések, amelyeket hordasz és még rád várnak, azt a célt szolgálják, hogy csiszolják koronádat. Igen, mint az égen a csillagoknak, úgy kell majd ragyognod igazi otthonodban, de már most el kell ezt kezdened!

Megáldalak a BÖLCSESSÉG LELKÉVEL!

Az utolsó bekezdésnél már elcsuklott a hangom, és könnybe lábadt a szemem. Alig tudtam végigolvasni, annyira meghatott, megérintett a levélből sugárzó Isteni szeretet és bölcsesség. Annyira a szívemmel és nem az eszemmel olvastam el a levelet, hogy talán egy szót sem tudtam volna idézni belőle, mégis éreztem, sorsdöntő számunkra ez a levél. Sejtésem - miszerint nem a Németországi műtét az igazi megoldás - beigazolódott.

- Hát Editkém, van min gondolkoznunk - törtem meg a csendet.
- Miért, hát nem mondott semmit! - vetette oda hirtelen.
- Nem mondott semmit? - kérdeztem döbbenet.
- Hát semmi konkrétet nem mondott, hogy mikor, vagy hogyan fog Böbe meggyógyulni.
- Nem értettem, hogy válthatott ki ennyire különböző hatást bennünk ez a levél. Én szinte kirepültem a térből és időből, Editkém pedig lefitymálta, szinte semmibe vette ezt a csodálatos levelet. Talán csak idő kell, hogy feldolgozza a tartalmát, gondoltam és a küldött két példányból az egyiket odaadtam neki.

Újból és újból elolvastam, átrágtam a SZÓ levelét. „*jobb sántán, csonkán, bénán...*”, „*fenti sorok kislányodra és reád egyaránt vonatkoznak*”. Sorsközösségben vagyok Böbével. Tulajdonképp miért is kell meggyógyulnom? Ica is ezt kérdezte az imakörben: - Viktor, biztos vagy te abban, hogy a gyógyulás a megoldás nálad? És valóban, fontos nekem a gyógyulás? Ez a rövid kis élet, ez a párévnnyi bicegés, ezek az örökkévalóságához mérten másodpercnyi dolgok, ezek a fontosak? Vagy az, hogy az igazán lényegesre, a lelkemre, szellememre koncentráljak, mely soha nem vész el, csak átalakul? „*ha józanul gondolkodtok, sohasem mernétek semmit sem kérni.....*”

Tulajdonképp most, hogy az Istent megtaláltam, hogy újra rátaláltam, hogy ő újra felébresztett, hogy vak szememet felnyitotta, hogy tetszhalott állapotomból fölélesztett, már a lényeg meg is történt. Ő szeret, méghozzá mérhetetlenül! Ezzel fejezte be a levelét. Azt, hogy szeretlek, azt a szót is kevesen mondták nekem, de hogy mérhetetlenül, mennyi minden van csak ebben az egyetlenegy szóban! „*igazi otthonodban.*” Visszavár engem, a tékozló fiút, megbocsát, felővez, hízott ökröt vágat, hát el tudja valaki képzelni milyen az Isteni szeretet? Mint bukott szellemet fogad vissza, vagy tán én is úgy születtem le önként, fejlett szellemként, az Istengyermekség elnyerése érdekében?

„*Nem szerencsés, ha valaki próféta akar lenni saját házában...*” Hogy éreztem, hogy Gergő nem fogja Bőbét meggyógyítani! Egyből éreztem, hogy sántít, amikor Ancika felujjongott Gergő újdonságai hallatán: - Gergő fogja Bőbét meggyógyítani!

„*Ne légy fiaddal megkötözve.*” „*és főleg ne te akarj belőle épülni, szépülni. Neked itt vagyok én. Neki is itt vagyok én.*” Hű, de igaz ez, mennyire Gergő-centrikus lettem az utóbbi hónapokban. Életem legapróbb eseményeiben is az ő tanácsát kértem ki és rajta csüngtem, pedig ő a maga módján önállóságra akart biztatni. - Beszélj meg apa a kíséreddel! Tartsál te is tanfolyamot apa!

„*Szabaddá kell válnod tőle, ha magadnak is, neki is jót akarsz...*” Szóvá is tette Benő az első tanfolyamon, hogy miért mondom én az összekötő szöveget, miért nem hagyom Gergőt egyedül érvényesülni.

„*Ne menj bele, hogy nyilvánosság előtt produkálja magát fiad...*” Mennyire tévesen értékeltem az emberi természetet, hogy a másik magasabb kísérorje még motiválja is az embert a fejlődésre. Ezentúl Gergő majd egyenként a kisszobában mondja meg a kísérorjait. Azért a Pali bácsi karakán egy ember. Ő is rászólhatott volna Gergőre azon az összejöveten, neki is eszébe juthatott volna, hogy értelmetlen ez a nyilvános kíséror rangsor megállapítás, tehát egy kicsit neki is „ciki”, mégis benne van a levélben, tehát Pali bácsi biztos, hogy maximálisan törekszik a kapott információ, az általa hallott SZÓ lehető legtorzításmentesebb továbbítására, különben ezt a részt biztosan kihagyta volna belőle.

„*Nem műsorok megrendezésére.*” Jaj, de jó, hogy nem engedtem egy meghívásnak sem! Sem az agytréneres rendezvényére, sem Károly bácsi előadására! Milyen szerencse, hogy a TV Vízüntő adását hamar kivertem a fejből! Még csak az kellett volna. „*Olyan élményben még neked is lehet részed...*” Tehát nem csak a Gergő apukája leszek, a kiválasztottat segítő, az ő árnyékában segédkező szürke eminenciás?

„*...választottam ki őt. Téged sem.*” Akkor velem is terveik vannak Istennek? De mit kezdhet velem? Gyógyítónak nem akar, mert akkor már Gergővel együtt tanítana. A beszélőként az egyetlen, ami fejlett. Talán valami vándorprédikátorféle leszek?

„*...azok a szenvedések, amelyeket hordasz és még rád várnak...*” Hát ez nem úgy néz ki, mintha nagyon a gyógyulás reményével akarna kecsegtetni! Tévesen értelmeztem álmomat, amikor a vékony lyukon keresztülprésem magam? A keresztülpréslődés a földi életre is értelmezhető és akkor, majd a mennyország lesz az a sugárzó boldogság. Sokszor tévedhet az ember az álom értelmezésében, hiszen Tsz elnök, villamosvezetős álmomban is mennyire figyelmen kívül hagytam a pajszeres szerzeteseket. Pedig most milyen egyértelmű, hogy a nagy kereszt mit jelentett, hogy az Istenhit pájszerozza majd életem villamosát vissza a vágányra.

„*...hogy csiszolják koronádat*” Ez biztos a koronacsakrára, a túlvilággal, az Istennel való kapcsolat energiacentrumára, annak fejlődésére vonatkozik, nem pedig valami földi, uralkodói méltóságra. Ennek a levélnek minden sorában, minden szavában, minden betűjében bölcsesség van. A SZÓ-t nem szabad regényként, novelláskötetként, könnyed esettanulmány gyűjteményként, délutáni kikapcsolódásként olvasni. Ahogy az üdítőital reklámja mondta: Minden cseppje kincs!

„...miután benneteket megválasztott önmaga számára szülőknek...” Nem a szülők alkotják a gyermeket, nem ötőlük indul az egész, bár testileg valóban az anya méhében az apa által megtermékenyített petesejt kezd el fejlődni. De nem az ő vegyületük, személyiségük keveréke, az ő kicsinyített másuk a gyermek, hanem a gyermek születése előtt, még szellemként kiválasztja (ha fejlettsége alapján ezt megengedik neki, ha ez Isten akaratával nem ellenkezik) szüleit, és ha van is hasonlóság szülő és gyerek tulajdonságai között, az csak azért van, mert a gyermek, lelki fejlődéséhez, hasonló lelki alkatú szülőt választott. Ez a magyarázat arra is, hogy gyakran olyan eltérő jellemű, személyiségű testvérek kerülnek össze egy családon belül. A szülők meg tippelgetnek, vajon melyik nagyszülőtől, távoli óstól „örökölhette” gyermekük ezt vagy azt a tulajdonságot.

De hát akkor én is úgy választottam ki szüleimet, mikor még fent voltam. Előre ismertem őket, tulajdonságaikat, én választottam, én akartam hozzájuk kerülni, én kértem magam az általuk teremtett földi testbe. Hát akkor hogyan voltam én képes haragudni rájuk? Hogy voltam képes vélt vagy akár valódi sérelmeket nekik évtizedeken keresztül nem megbocsátani? Ők csak azt tették, amit éreztek, gondoltak, hogy tenniük kell. Ők a saját lelkiismeretük és nem az én elvárásaim szerint neveltek. Különb is, ott fenn tudtam előre, mire számíthatok, sőt azért választottam őket, mert fejlődésre váró szellememnek őrájuk volt szüksége, nekem pont azokat az eseményeket kellett megtapasztalnom és pont tőlük, amik engem az életben értek, különben másik szülőket választottam volna. Hát én mérhetetlen hálával tartozhatok csak nekik és végre elmúlt az évtizedes görcs, ami bennem volt, végre tudom fenntartás nélkül, szívből szeretni őket. Ami nem sikerült az agykontroll tanfolyam végén, most sokszoros örömmel tölt el.

„...mert bízott benne, hogy nem lesztek gondban miatta” tehát ő tudta ezt előre, ez a terelő esemény be volt tervezve sorsába. Csak így lehet, hiszen mi másért kellene különösebben aggódnunk. Ha be volt tervezve, mi volt ennek a célja?

Az imakörben jelezték, hogy részt vehetek a minden hónap harmadik vasárnapján Pali bácsi által megtartandó misén is. Ezt nagy megtiszteltetésnek vettem, mert hallomásból tudtam, hogy bizonyos szempontból zártkörű, a nővére lakásán tartott mise, öskeresztény módon kenyeret törnek, meg serlegből isznak, szóval nem hétköznapi dolog. Gergő ismét elválaszthatatlan kísérőm volt és a megszokott helyen, Mária néni lakásán, a nyekergő öreg székeken, meg a díványon, a kis asztal körül foglaltunk helyet. Nem mindenki volt ismerős, mert Pali bácsi rokonai is ott voltak, akik gitárral, meg énekkel emelték a hangulatot. Amikor kezükbe vették hangszereiket és rázendítettek ugyanaz az érzés fogott el, mint szeptemberben, a cisztercita templomban. Iszonyú erős sugárban ömlött fejtetőmre az energia, végtelenül elérzékenyültem, éreztem, hogy itt most mindenki milyen boldog, milyen felszabadultan dicsérik Istent és milyen jó velük lenni. Legördült az első súlyos könnycsepp az arcomon, majd a másik és meg sem állt a mise végéig.

Gergő oldalt pillogott felém, de a többiek észre sem vették, már mindnyájan túlestek a megtérés kezdetén jelentkező tisztulási folyamaton. Előbb patakként, később folyamként jöttek könnyeim. Úgy éreztem, kisirom magamból az elmúlt 25 év minden bánatát, keménységét, minden rosszát, mintha a könnyekkel együtt valamiféle kötő vagy merevítő anyag is távozna belőlem és puhulnék, lágyulnék.

Ha kenyértörés nem is volt, mert rendes ostyával áldoztunk, valóban mindenki ivott a kehelyből és Miatyánkot öskeresztény módra égnék emelt tenyérrel mondtuk. A legérdekesebb az volt, hogy Pali bácsi a prédikáció végén megkérdezte, kinek van kérdése, vagy hozzáfűzni-valója? Tehát nem szószékről kiáltott megdönthetetlen dörgedelmeket, hanem szelíden, párbeszédre, magyarázatra készen adta azt a tudást, ahogy ő Istent szerette, azt a bizalmat, amivel Isten felé irányult, azt a hűséget, azt a dinamizmust, amivel Istent szolgálni igyekezett. Ezentúl állandó belépőt kaptunk a misére. Gergővel még külön is viccelődött, mikor ásított:

Nem kell ám neked Gergő pajtás apukádra hallgatnod, ha elhív a misére! Csak akkor gyere, ha érdekel, és valóban jól érzed magad. Egyszer mise közben Pali bácsi felpattant. Már ugrottam fel én is csodálkozva, hiszen itt nem szoktuk helyszűke miatt a felállósdit, meg a letérdepelősdit megtartani.

- Ül csak vissza! - vetette oda halkan és két kezét fejem fölé téve imádkozni kezdett. Először magyarul, majd valamilyen okból átváltott latinra. Teljes nyugalmat és kikapcsolódást éreztem, de a reiki beavatástól elérően sem bizsergés, sem energiahullám nem csapott meg. A legközelebbi alkalommal azt elmondta, hogy belső késztetést érzett az imára, melynek részleteit aztán nem feszegettem. A bennem kétségtelenül meglevő kíváncsiságomat póriásnak éreztem, és jobbnak láttam, ha nem kérdezősködök.

Gergővel megrendeztük a várva várt haladó tanfolyamot. Az első három tanfolyam résztvevőiből körlevelünkre 12 résztvevő jelentkezett. Gergő a tanfolyam kezdete előtt egy héttel is csak nyugalomra intett. Izgultam, mi lesz a tanfolyam témája, hogy néznek ki a haladó jelek, szerettem volna valamiféle színvonalat tartani.

- Apa, ne izgulj, én tudom, mit fogok csinálni! - nyugtatott Gergő és valóban, három nappal a tanfolyam kezdete előtt leült egy székre és megrajzolt egy ültében 27 bonyolult jelet.

- Na, kisleány, fel kell kötni a gatyamadzagot, aki ezt megtanulja - mondtam a pókháló benyomását keltő, egyenként 30-40 mozdulatsorból álló jel láttán.

- Apa, én már ezt a jelgyógyászatot befejeztem. Tízezer jelet tudok, de ezt ne mondd nekik, mert nem hinnék el. Csak annyit, hogy sok jelet tudok. Most két másik rendszert tanítanak a föntiek, amelyek teljesen mások, mint ez a jelgyógyászat. Ez, amit most tanítunk, ez bonyolult jeleket tartalmaz, de a gyógyító energiarendszere kismértékben kapcsolódik be a gyógyításba így nem is veszi annyira igénybe. A második, annak egyszerűbbek a jelei, de sokkal jobban igénybe veszi a gyógyítót, a harmadikban meg nehezek is a jelek, és nagyon igénybe veszi a gyógyítót, de az a leghatékonyabb.

Jól nézünk ki, mikor fogjuk mi ezt mind megtanulni. Talán majd nekünk is betöltik a fejünkbe, mint Gergőnek? Nem valószínű, mert még a jelek videóra felvételét sem engedték meg. „Legfeljebb fénykép!” hangzott a föntiek válasza, így a jövőre bíztam a megoldást.

A tanfolyam jól kezdődött. Sokan számoltak be sikerekről. A három tanfolyam résztvevőiből összeverbuválódott társaságban új ismeretségek szövődtek. Az egyik résztvevő megadta a pécsi Greber kör címét, ahonnan jó könyveket rendelhetek. Gergő jóindulattal és hatalmas toleranciával kérdezte vissza a tananyagot, és bemutató gyógyítást is tartott. A délutáni bevezető meditáció után azonban néhányan furcsán viselkedtek. Eddig mindenki elmondta élményét, de most páran nem nyilatkoztak.

Gergő a szünetben behívott az én szobámba és suttogva elmondta, hogy a „rosszak voltak itt”, meg akarták zavarni a tanfolyamot, de el tudta üzni őket. A „föntiek” pedig azt mondták, hogy ne beszéljünk erről a résztvevőknek, hogy ne riasszuk el őket. Most már én is megértettem, miért volt olyan nehéz a lazítás, a vizualizálás alatt miért jöttek olyan torz képek és miért hallottam olyan felnagyítva, idegesítőnek Gergő mocorgását a székén, hogy még rá is szóltam. Megint milyen éretlenül viselkedtem!

Mikor kiléptem a szobából, Teklics Laci, aki radieszttéta, aktív természetgyógyász, kifakadt, hogy minek engedek mindenkit, válogatás nélkül a tanfolyamon részt venni. Itt van például Vas Sanyi - a még lerobbant szervezetű, tízévi iszákosság után megtért, volt tengerész-társam - meg Bobela, aki szemmel láthatóan legyengült, többféle betegségben szenved, az ilyen legyengült betegek vonzzák be a gonosz, ártó szellemiséget. Barátjával és annak barátnőjével egyetemben szörnyű fejfájásuk volt, és ha ő nem bocsátott volna védőburkot a helysége, sokkal rosszabbul is végződhetett volna. Akik még betegek, ne járjanak gyógyító tanfolyamra. Én is jobban tenném, ha a másik kettővel egyetemben meglátogatnám őt, és egy-kettőre megszabadítana a bennem levő göcöktől, görcsöktől, melyeket még bennem érez.

Nem akartam vitát provokálni Lacival, hiszen minden vitát megnyertem, amit el sem kezdtem, de annyit elmondtam, hogy nem logikus, nem hihető számomra, hogy a két vitathatatlanul legyengült szervezetű résztvevő vonzaná a gonosz szellemeket. Gergőnek elhittem, hogy elűzte a „betolakodókat”, de Laci tetszelgő magamutogatása, hamisnak, idegennek tűnt. Útban a McDonald's felé megkérdeztem Gergőt, aki nevetve és a leghatározottabban utasította el Teklics teóriáját és abban maradtunk, hogy több szót nem is ejtünk az egész ügyről. Annyira el voltam telve a SZÓ szellemiségével és örömeivel, hogy egy-két résztvevőnek, akik nagyon közel álltak hozzánk, megmutattam a SZÓ válaszát s végül a nap lezárásaként a nálam levő pluszpéldányokból mindenkinek egy kötetet ajándékoztam, hogy ők is kedvet kapjanak elolvasásához.

Reggel Gergő megint hányással, hasmenéssel, hasgörcsrel ébredt. Kellemetlenül érintett, hogy megint el kell halasztani a tanfolyamot, Gergő azonban ahhoz ragaszkodott, hogy én tartsam meg. Minden szabadkozásom ellenére elküldött és elhárította, hogy a tanfolyamon részt vegyen.

- Meg tudod te azt tartani, apa, menj csak! - biztatott és erre beugrott, hogy tegnap egész nap együtt voltunk, ugyanazt ettük, és nem lehet ez véletlen, az első tanfolyam alkalmával is hasonló gyomorgörcsei voltak Gergőnek. - Elmegyek, kisfiam, de délig kérdezd meg a főntieket, hogy mi volt az oka a rosszulletednek! És szeretném, ha délutánra rendbe jönnél.

Enyhe lámpalázzal kezdtem a tanfolyamot, és csalódottságot éreztem a résztvevők felől, mert Gergő volt a csodagyerek én csak az édesapja, tehát nem volt könnyű helyettesítenem. Egy kicsit gyakoroltunk, majd elkezdtem Bertha Dudde füžeteiből a betegség értelméről, a szenvedésről felolvasni. Teklicsék türelmetlenül forgolódtak, majd a vége felé, mikor áttértem egy SZÓ válasz felolvasására, Laci hangosan kifakadt.

- Minek olvasod fel ezeket a római keresztény vallási szövegeket, Viktor? Ezeknek semmi közük nincs a gyógyításhoz! A gyógyításnál a betegség okát kell megkeresni, úgy kell gyógyítani, ezt én eredményesen végzem már évek óta. Itt te egy egészen más irányba mész el, mint ahogy a tanfolyam indult és erre semmi szükség. Add ide a jeleket, aztán kész, nincs értelme vacakolni ezekkel a dolgokkal, kár az időt pazarolni rájuk.

Különös türelem és nyugalom szállt meg és így válaszoltam:

- Laci, római keresztény vallás nincs, csak római katolikus, amelybe én is születtem. Amit felolvastam, nem akar semmilyen vallásra rábeszélni senkit, hanem Isten és ember kapcsolatáról, a betegség és a szenvedés okáról és szükségességéről szól. Tehát pontosan arról, amit te állítasz, hogy az okot kell megtalálni, csak az okot nem az emberi kapcsolatokon keresztül, hanem az ember Istennel való kapcsolatán keresztül magyarázza meg. Ez a médiumi közlés természetesen magán viseli a médium egyéniségét is, az 50-60 évvel ezelőtti tudatszintet és irányzatot is és mivel emberen keresztül továbbítódott nem is lehet tökéletes. Nem is mondom, hogy tökéletes, de a lényegét tartalmazza, és mindnyájan tanulni vagyunk itt. Most én helyettesítem Gergőt, és én ezt tudom elmondani. Ha délutánra jobban lesz, majd ő tud más választ adni. Meg tudom adni egy orosz gyógyító címét, aki ismeri a jeleket. Ő biztosan nem fog Istenről beszélni neked.

Erre barátja, Péter vette át a szót.

- Ez a Halmi Pál ez egy szektavezér! Mi az, hogy csak én, én vagyok a legelső az életemben? Tegnap este olvastam a könyvből, de a 74-ik oldal után kihajítottam, úgy áradt belőle a rossz szellemiség. Nem tudtam volna éjszaka aludni, ha nem dobom a kukába a könyvet.

- Kár volt kidobnod, más még szívesen olvasta volna. Kérlek, jelöld meg pontosan azt az oldalt, ahol a kérdéses mondat van! Én ugyanis semmi kivetnivalót nem találtam benne, sőt ellenkezőleg. Épített, buzdított és vigasztalt. Ezt a könyvet egyébként nem a Halmi Pali bácsi írta, ha jól megfigyelted az impresszumot. Ő csak papírra vetette médiumként. Ami persze ismét a vitathatóságot támasztja alá, de én a rám gyakorolt hatása alapján ítélem meg. Rám

nagyon jó hatással volt. Erőt és szívbecét adott. Amire talán célzol, hogy Isten a legelső akar lenni életünkben, az bizony nyíltan benne van. Épp ennek nyílt vállalása teszi hitelessé, hogy egy sora sem származik embertől a SZÓ-nak. Az ilyen monopóliumra, hegemoniára törekvők, a szektavezérek legtöbbször beburkolják, köntösbe öltöztetik ilyen törekvéseiket. A SZÓ ezt azzal a tömör egyszerűséggel mondja, ahogy csak egy végtelenül bölcs és végtelenül szerető Atya tud gyermekéhez szólni.

Nem folytattuk a vitát, mert szerettem volna már túlesni az egész napon és szinte megváltásként jött a szünet. Edit, aki tisztánlátó, hazakísért és az utcán elmondta:

- Viktor, olyan klassz volt, ahogy reagáltál!

- Ne viccelj! Szerintem olyan ciki volt Teklicsék beszólása, elbizonytalanított mindenkit.

- Nem, éppen ellenkezőleg, minket Erzsikével megerősített, amilyen nyugodtan, higgadtan válaszoltál. És amikor Teklics beszélt, előtte kígyót láttam, előtted pedig keresztet. Tehát nem is lehetett volna kétségem, hogy neked volt igazad.

Az izgalomtól erősen dobogni kezdett a szívem. Mint egy falat kenyér, olyan jól jött ez a megerősítés. Kemény volt Teklics oldalvágása, meg Péteré is a szektavezérrel. Bár az utóbbi akkora képtelenség volt, hiszen a többiek elragadtatással beszéltek a SZÓ-ról és szívesen vásároltak volna további köteteket is. Nagyon sajnáltam, hogy olyan tisztázatlanul fejeződött be a vita, mert végül is a hevenyészve megfogalmazott, nem pontosított váddal szemben, nem tudtam védekezni, és akinek kabátját ellopták, arról csak az marad meg a közvéleményben, hogy ez az, akinek a kabátlopási ügye volt.

- Ez csak őket minősítette, Viktor, ne izgasd magad rajta! - búcsúztunk el.

Gergő kornyadtan fogadott, még mindig gyengélkedett, pokróc alatt bágyadozott a tv előtt. Bementünk „tárgyalni” a gyerekszobába, ahol ártatlan szemeivel kibökte a szentenciát:

- Hát, apa, azért kellett megbetegednem, hogy te tartsd meg a tanfolyamot.

- Csórikám! - Olyan szeretettel öleltem magamhoz, amibe évszázados együttléteink minden tapasztalatát, háláját akartam belesűríteni. Hányszor noszogattam, tartsak én is tanfolyamot, de nem vettem komolyan, meg kisebbségi érzetemmel is küszködtem. Neki volt igaz, pedig én nem vettem komolyan. Őneki kellett görcsölni, hányni, hogy belekényszerüljek a tanfolyam megtartásába. És milyen békésen, szeretettel tűri, mint egy kis bárány. Eszébe sem jut, hogy akár nekem, akár a föntieknek szemrehányást tegyen. Mi vár még az életben ránk?

A délutáni beavatáson már kisebb volt a lámpalázam, Edit látomása sokat lendített rajtam. Legnagyobb öröömre a beavatás működött, még egy pár egyéni elemet is vittem bele megézés alapján és habár duzzogva, de Teklicsék is átvették a tanfolyam kapcsán kijáró emléklapot.

29 A KÓRHÁZ

Igy nyárelején már későn nyugodott le a nap. Viktor és Gergő - mint minden gyerek - lenn kóboroltak a ház körül. Hol fociztak, hol görkoriztak, hol a gördeszkával bűvészkedtek. Egyik este zaklatottan estek be az ajtón. Feleségem Böbét fürdette, így nekem tudósítottak zihálva:

- Apa, ne tudd meg, mi történt velünk!

- Mi, kisfiam, meséljete már!

- Megjelent nekünk Jézus - mondta Viktor.

- Tényleg? - kérdeztem döbbenetben. - De hogy?

- Lenn voltunk a Bélával, meg a Tosival a ház mögött, a tó partján és egyszer csak olyan csodálatos, mennyei zenét hallgattunk, mint még sosem életünkben.

Csodálkoztam, hogy tetszett nekik, hisz a két kis kamasz mindig a Guns and Roses metálzenéjét bömböltette, ami egy egészen más ízlésvilág.

- Na és, hogy volt tovább?

- Hát úgy, hogy körös-körül több ezer angyal térdepelt, szólt egyre hangosabban ez a mennyei zene, aztán Jézus leereszkedett. Mind a négyünknek elmondta egyenként a bűneinket, megbocsátotta és elimádkozott egy-egy Miatyánkot mindegyikünkért.

- És legalább nektek is eszetekbe jutott, hogy letérdepeljete?

- Hát... a vége felé igen.

- Jaj, fiam, körbe angyalok ezrei térdepeltek, ti meg ott álltatok! Jó fejek vagytok! Na aztán?

- Aztán elbúcsúzott tőlünk és fölemelkedett. A Tosi is mondta, hogy ezentúl minden este Jézus képet fog rakni este a párnája alá. A Béla szóhoz sem tudott jutni úgy le volt döbbenve, csak aztán utána hülyéskedett, hogy miért nem jattolt le velünk.

- Jaj, kisfiam, nem szabad így viccelődni! Hát el tudjátok ti képzelni, milyen kegyelem, milyen ajándék volt ez Istentől?

- Tudom, apa.

- Elképzelhető, hogy megint meg fog jelenni?

- Mm. Lehet.

Na, hamar fel is hívtam az utcáról Gézát és másnap este fél tízkor Viktorral, Gergővel, Gézával, meg a fiával együtt indultunk felfedezőútra, de sajnos csalódnunk kellett. Mi átszellemülten imádkoztunk a Gergő által kijelölt helyen, Gergő megilletődötten hallgatott, majd a negyedóra után kérdően nézett ránk.

- Na? Láttátok?

- Miért? Itt volt? - kérdeztem vissza.

- A zenét sem hallottátok?

- Nem!

Elkeseredtem. Gergőék tegnap láthatták Jézust, mi meg úgy látszik, nem vagyunk olyan fejlettek, vagy nem vagyunk méltóak rá?

- Mit gondolsz, mi miért nem láttuk, Gergőkém?

- Mert nem volt szükségetek rá.

Milyen bölcsesség, menyire benne van ebben minden. Viktor fiam bizonytalansága, Béla komolytalansága, Tosi, a környéket korábban rettegésben tartó, kövér cigányfiú látványos megtérése. Gergő közvetítői, idegenvezetői szerepe.

Mi Gézával, mi, akiknek megvan hozzá a feje, hogy használja, megvan a képzelete, hogy vizualizáljon, nekünk már izmosabb a hitünk, mint a tizenéves gyermekeknek. Belenyugodtunk. Nekünk nem volt szükségünk rá.

Egészségi állapotom egyre siralmasabb lett. Edit türelme fogytán volt, nem tudta tovább nézni kínlódásomat. Ha leültem, helyesebben letottyantam egy székre, csak gyermekeim segítségével tudtam felállni, olyan fájdalmaim voltak és olyan merev volt az egész testem. A kádból sem tudtam kimászni, főleg akkor nem, amikor gondatlanul leengedtem a vizet, és utána kísérleteztem a kikecmergéssel. A cipő ki-be fűzése, a szandál ki-be csatolása is segítséget igényelt, ami feleségem jobban zavarta, mint engem. Gyakran borult sírva a vállamra:

- Mi lesz velünk?

- Majd minden rendbe jön - mondtam rendíthetetlen optimizmusommal, de ő rettenetesen félt, hogy mi lesz vele, egy kripli férjjel, egy beteg kislánnyal, idős, egyre inkább gondozásra szoruló szülőkkel. Elege volt a tétlen várakozásból, cselekednie kellett. Ösztöne hajtotta volt munkahelyére, vissza a kórházba, ahová erőtlen tiltakozásom ellenére elcipelte. Röntgen, ultrahang, computer tomográfus rétegvizsgálat, hajoljon le, üljön föl, mozgassa a lábát, lássuk a röntgenképet, ebből állt a félnapos macera. Volt kollegája viccelődött, hogy végre a keze közé

kerülök, és többet fogok a kórházba járni, mint feleségem járt nyolc év alatt. Negyven injekcióból álló kúrát helyeztettem kilátásba és a reumatológiai osztály teljes fizioterápiás apparátusát. Igyekeztek latinul sustorogni előttem, de én is latinból érettségiztem, meg feleségem mellett ragadt rám annyi a 16 év alatt, hogy megértettem három lehetséges diagnózis közül a Bechterew-kórt tartják a legvalószínűbbnek.

Edit szabadkozott orvoskollégái előtt, makacsságomra hárította leromlott állapotomat, bár abban mindnyájan egyetértettek, hogy ilyen gyors lefolyású, ilyen előrehaladott esetet még nem láttak. Edit legszigorúbb hangján, korholó hangsúllyal mondta ki a szentenciát:

- Ez egy gyógyíthatatlan betegség, ebből javulni nem lehet, csak a romlás ütemét lehet lassítani. Ezentúl szót fogadsz nekem, és mindenben azt csinálod, amit én mondok.

Mit lehet mit tenni, a legokosabb, hogyha abbahagyom kísérleteim végeláthatatlan skáláját. Igaz, a SZÓ megmondta, hogy „szenedéseid, melyet hordasz és még reád várnak”, de legalább hadd nyugtassa meg lelkiismeretét, hogy mindent megtett értem. Így aztán megyei kórházi beutalóval mentünk vizsgálatra, majd bennfekvésre Budapestre, az országos gyógyintézménybe.

Itt aztán nagyüzemben folyt a gyógyítás. Annyi mankós, botos, tolókcocsis, járókeretes, sántító, bicegő, csoszogó, kúszó, mászó, tipegő, totyogó embert életemben nem láttam egyszerre, mint ott. A főorvos asszony együttérzően vizsgált, néha Editre pillantott, akinek ismét szabadkoznia kellett állapotom miatt. A főorvos asszony szerint hihetetlen, hogy csupán jó fél éve hatalmasodott el gerincemen a merevedés. Legalább 5-6 évesnek felel meg az állapotom, de 8-10 év után sem szoktak ennyire rosszul kinézni.

Elmagyarázta a betegség ördögi csapdáját, hogy az állandó gyulladás miatt fájnak az ízületek, a fájdalom miatt nem mozog a beteg, emiatt különböző méreganyagok, ásványok lerakódnak az ízületekben és már ezek gátolják a mozgást. Abszurd módon a betegség kiteljesedésével - mikor már seprűnyélhez, vagy kőből készült óriáskiflihez hasonlít a beteg - érzi magát jobban az ember, mert az elmerevedés megakadályozza a mozgást és mozgás nélkül nem fáj az ízület.

A bökkenő csak az, hogy mozgás nélkül elpusztul az ember, hiszen még a légzéshez kapcsolódóan is mozognak ízületek. Így a végső stádiumban a légzés is nehézkes lesz és lassú, fulladásos, kínhalállal ér véget a földi pályafutás. Ne ijedjek azért meg, hanem igenis fogadjak szót feleségemnek, mozogjak minél többet a kórházba befekvés előtt is, meg alatta is. Könnyű azt mondani, gondoltam és rájöttem, miért tudok olyan lassan felmenni otthon a negyedik emeletre, miért fulladok már a második emeletnél. Én elpuhultságomnak tudtam be, de óvatosan megtapintva éreztem, szegycsontom környékén is fájdalom jelzi a most már teljes testemet elborító ízületi gyulladás térnyerését.

- Látod, mindig mondtam, hogy ne hagyd el magad! - korholt a folyosón párom, pedig már a könyökömön jött ki ez a mondóka. Akár influenzám, akár más bajom volt a vele elöltött 15 év alatt, a „ne hagyd el magad” volt a kezelés és félholtnak kellett lennem, hogy komolyan vegyen, gyógyszert írjon, vagy hasonló. Talán nem is szívtelenségből, hanem csak reflexszerűen vette félvállról, amikor a mentő vitt el Budapesten, meg amikor ez a betegségem kezdődött és dagadt bokámmal szüleimhez akart vezényelni bűrtort rámolni. Egy biztos, nem ezt vártam el egy szerető feleségtől.

Kórházban még úgysem feküdtem életemben, így kalandnak tekintettem az egészet. Új sporttáskát vetetett velem, mintha nem lenne mindegy, miben viszem a cuccot, és mi hever a szekrényben, vagy az ágy alatt, új pizsamát, törölközőt készített, szóval ügyelt rá, hogy orvosnő férjeként ne keltsek elhanyagolt benyomást, és lelkemre kötötte, viselkedjek normálisan, ne hozzak rá szégyent. A normálist azért tette hozzá, mert ismerte közvetlenségemet, hogy ami szívemen, a számon, hogy amit nem értek, azt megkérdem, és mindenkit annyira tisztetek, amennyi emberi értéket látok benne. Beosztások, hatalmi struktúrák előtt sosem estem hasra és

bár tiszteltem az orvosokat, de nem félistenként, mert orvosnő férjeként módomban állt meg- tapasztalni, bizony ők is emberek. Tévedhetnek, fáradtak, figyelmetlenek is lehetnek, őket is motiválják az anyagiak, hiszen ők is a piacon veszik a káposztát, ők is meg-megbotlanak és legfőképp ők sem mindentudók.

Az igazi jó orvos nem szégyelli megmondani, ha nem tud, vagy nem ismer fel valamit, még azt sem, ha tévedésből félrekezel egy betegséget. Hiszen ők csak arra esküdtek, hogy legjobb tudásuk szerint és mindenkin egyformán segítenek. Arra nem is lehetne esküt tenni, hogy mindenkit meg is tudnak gyógyítani. Pedig az emberek javarésze úgy megy az orvoshoz, mint a cipészhez, vagy a pékhez, csak az eredmény érdekli.

Mint amikor katonai behívómmal, kis csomagommal, úgy indultam most is az ismeretlenbe. A vizsgálat alkalmával még engem fürkészgettek az otthonosan, pizsamában, köntösben sifitelő betegek, most már én is egy kicsit idetartozónak éreztem magam. A nyugdíj felé közelítő, természetes, kicsit őrmesteres hangvételű, Joli nővér megmutatta ágyamat, majd rövid bemutatkozás után az ágy melletti kisszékre tottyantam le úgy, mint aki innen már fel sem tud kelni. Révbe értem, fontolgattam. Itt mindenki beteg, itt sorstársakkal vagyok, itt most nem lesz más dolgom, mint meggyógyulni. Óvatosan kezdtek puhatolózni betegtársaim, mivel foglalkozom, honnan jöttem, mióta vagyok beteg, stb. Gyula Edelényből jött, fiatalos, gyerekarcú bányász volt, akinek 37 éves korára egész testét szétrázta a bányagép, hajszálerei eltömődtek, emiatt végtagjai hasogatóan fájtak, nedvesek és hidegek voltak. Felesége éjszakánként többször felkeltette, él-e még. Józsi bácsi öreg vagány volt, aki Zalából költözött az Alföldre. Három műtétje hegeit mutogatta, egész gerince, válla, háta fáj a reumától. Lajos Kalocsáról jött, mezőgazdasági vállalkozó volt, szintén gerincbántalmakkal.

Utazó üzletkötőként adtam meg foglalkozásom, tulajdonképpen igazat mondva, mert nem akartam az első öt percben igazgatói beosztásommal megfagyasztani magam körül a levegőt. Kipakoltam a magammal hozott olvasnivalót, Eszter médiumtól Az utolsó óra munkásaihoz c. könyv mind a négy kötetét, és Bertha Dudde füzetét. Jól sejtettem, hogy lesz módom olvasni, mert az első éjszakát egy perc alvás nélkül virrasztottam végig. Puha ágyhoz, paplanhoz szokott, elkényeztetett testemnek nem smakkolt a gerincbetegek számára kialakított fapadlós, merev ágybetét, ahol csak egy vékony pokrócféle volt alattam. Joli nővér ráadásul kétszer is rám szólt, hogy hason feküdjek, egyengessem görbületemet és amióta az eszem tudom, még sohasem aludtam így. Hát most sem sikerült. Hol a mennyezetet bámultam az éjszaka sötétjében, hol olvastam egy kicsit az éjjeli lámpánál, hol egy rózsafüzérre zendítettem rá, persze csak magamban.

A fiúk másnap felkaroltak. Gyula kiküldött vérvételre, Józsi bácsi lekísért vízi tornára, Lajos a fizikót, a fizioterápiás részleget mutatta meg. A délelőtt hamar eltelt, alig vártam az ebédet. Hát az nem egészen olyan volt, mint amit vártam, de a kicsit cubákos gulyáslevest és a lekváros-darás tésztát is meg lehetett enni.

- Józsi bácsi, ha nem szereted a balatoni fogast, én átvállalom! - viccelődtem, a darás tészta helyett álmaim vágyát megfogalmazva. Délutánra már teljesen asszimilálódtam a csapatba.

- Meg fogsz itt gyógyúni, komám, meggyógyítanak ezek, csak mindent végig kő csinálni!
- biztatgatott Gyula.

- Le kéne százalékozni magad, én is azt csinátam, mer a feleségem aszonta.

Gyula kíváncsiságát felkeltette, mit is olvasok, s hamarosan már jól elbeszélgettünk. Református volt, hitét komolyan vette, és ami a legfőbb, gyakorlatban is igyekezett megvalósítani. Józsi bácsi nyelve is megeredt. Egészen kis gyerek korában még papnak készült, aztán eléggé eltávolodott ettől a gondolattól. Szerette a hasát, a pénzt, a másik nemet, tudott haragudni, jól elítélni másokat, és bizony a káromkodás is gyakran kicsúszott a száján.

Lajos nem kapcsolódott be a hitéleti párbeszédbe, búzafelvásárlásait fejtegette, meg randevúját tervezte a női osztályon fekvő egyik hölgygel. Nagy csalódás és igen kiábrándító volt számomra, el sem tudtam volna képzelni, ha nem Gyula meséli, hogy a betegek jó része és ebben a nők legalább olyan aktívak, kezdeményezők, mint a férfiak, alkalmi kapcsolatokat létesít a gyógykezelés alatt, melyek testi vonatkozását vagy a közeli bokrokban, vagy szállodában, meg még ki tudja, hogy és miként bonyolítják le. Az ebédnél, a mellettünk levő asztalnál ülő fiatalos 65 éves bácsi és ötven körüli párja sem házások, tette hozzá legnagyobb meglepetésemre Gyula.

Másra tereltem a szót, mert hallani sem szerettem ilyen témáról. El tudom fogadni, és meg is tudom érteni, ha két ember szerelmes. Még azt is, hogy házasságkötés után, hiszen az emberek 90 %-ával megtörténik ez, csak az okosabbja nem hagyja, hogy kifejlődjön, elterelődjen ez az érzés. De a gyógyulás helyett *azt*, főleg annak testi vonatkozását hajszolni értelmetlennek és idegennek tűnt számomra. Lajosnak felajánlottam, hogy talán tudok segíteni sajtó vállán. Kiderült, hogy ő is végzett reikrit, csak nem gyakorolja, de nagyon jól vette az energiát és fájdalmait elmúltak.

Másnap délután már Józsi bácsi is jelentkezett „kezelésre”. Kezdttem egyre jobban kiismerni magam a kórházban. Beleszoktam a kezeléseket ritmusába, gyomrom megbarátkozott a kórházi koszttal és reggel nem vártam meg a liftet, hanem óvatosan leereszkedtem lépcsőn a vízi tornához. A csendes pihenő alatt szundikáltam, meg napoztam is egy kicsit, most pedig arra is jut energiám, hogy mást gyógyítsak. Az egyéni tornán ma nagyon megkínóztak. Gyógytornásznőm, a puhább, nőies Katalin helyett, a szintén középkorú, de katonásabb Rózsa vett kezelésbe.

- Még nyomja, még feszítse, jobban, jobban! - pattogott a hangja szeretetteljes kíméletlenséggel. Történetemet, Böbe betegségét átérzve hallgatta, mint másik gyógytornásznő, de úgy megoldoztatott, hogy szinte dőlt belőlem a víz. Nyögtem, jajgattam, de este megállapítottam, hogy sokkal jobban tudok mozogni. A gyulladáscsökkentő gyógyszer erős adagja csökkentette fájdalmaimat, így nem esett annyira nehezemre a mozgás. Ha valamit az életben elkezdtem, azt mindig teljes erőbedobással csináltam. Most is így voltam. Volt, aki csak tessék-lássék pampogott a vizitormán, én azonban úgy rángattam, feszítettem tagjaimat, pukedliztem, hajoltam, mintha legalábbis az olimpiai vetélkedőn lennék. Főleg, ha Rózsa volt a tornavezető, mert ő figyelt rám és meg is dicsért, ha látta igyekezetemet. Lacika a világtalan masszőr is kezelésbe vett. Orrhangján még igyekezett valamiféle udvarias társalgást is folytatni és csak úgy bizsergett az egész hátam a masszázs után. A negyedik nap már kiiktattam életemből a liftet, Józsi bácsi értetlen fejcsóválása ellenére gyalog mentem le és ráadásul még gyalog is mentem fel a legfelső szintre. Éreztem, javul a vérkeringésem, apránként egyre jobb a közérzetem, s ettől még jobban megkettőztem igyekezetemet, még dinamikusabb lettem.

Józsi bácsi szitkozódott, milyen zavaros, klóros a víz, amikor beléptem.

- Gyerekek, ebből a csapból gyógyvíz folyik, idenéztek! - mondtam, és kihörpintve hasamat simogattam. - Ettől fogunk meggyógyulni. - Jót nevettek bohóckodásomon, de igyekeztem mindent a pozitív gondolkodás szemüvegén látni. Bevittem magammal Norman Vincent Pale amerikai pap csodálatos kétkötetes könyvét is, amelyből rengeteget merítettem. Egyik reggel, mielőtt felébredtem volna, félálomban egy nagybetűs világító felirat jelent meg belső képernyőmön: HITBEN HAT... Mi lehet ez, mit jelenthet ez a fura szókapcsolat? Hitben négy, hitben öt, hitben hat, vagy pedig, hogy a hit hat? De akkor miért hitben hat, miért nem a hit hat? Az sem hangzik jól. Eszembe ötlött, hogy a HVG címlapján szoktak ilyen blikkfangos címeket elhelyezni, mellyel a figyelmet felkeltik, fokozzák. Ez akár egy könyvcím is lehetne. Tényleg, Böbe januárban azt álmodta, hogy könyvet fogok írni és kiadják. Talabér Ferenc, volt szegedi kollegám is felhívott egyszer, hogy azt álmodta, úgy gyógyulok meg, hogy kiírok mindent magamból. Erről közben el is felejtkeztem, de most összeállt a kép.

No jó, könyvet írni, de ha leírom Gergő összes dolgait, hát még ami ezután következik, akkor elbújhatunk a föld alá, annyian fognak utána érdeklődni. Edit így is, nagyon mérges volt, mert valaki felhívta telefonon, hogy a fia melyik napon rendel. A hivatalos orvostudomány szerint ez sarlatánság, igyekezzenek is nyomni, visszaszorítani a természetgyógyászatot, hiszen kenyerükről, hegemoniájukról, hatalmukról van szó, még ha szakmai köntösbe öltöztetik is az érveiket.

A fizioterápián volt egy kissé flegma, vörös hajú, miniszoknyás nővér. A folyosón vagy tízen vártunk, fülünket, farkunkat behúзва, mert aki akárcsak öt percet is késett a kezelésről, azt joguk volt elküldeni késés címén. A kezeléseik között állandó csúszások, átfedések voltak, mert a gyógytornásznak maszek programja volt, vagy lebetegedett, vizit, vagy főorvosi vizit volt, soron kívüli vizsgálatra kellett menni, a masszórnek késett a vonata, és lehetetlen volt több száz ember kezelését összehangolni. A nővér azt akarta kérdezni, hogy mind kezelésre várunk-e, de valahogy úgy fogalmazott, hogy maguk itt mind betegek?

Senki sem mert válaszolni, mert bár nem értették a kérdést, a nővért sem akarták magukra haragítani.

- Itt nincs egyetlen beteg sem! Itt csak gyógyulásra várók vannak, mert mi mindnyájan meg fogunk gyógyulni - szóltam széles mosollyal a nővérhez. Mivel vette a lapot, a többiek is felnevettek és a félórás várakozás alatt már ismeretségeket is kötöttem. Kezelőlapomon a nevet böngészgetve így szólított: - Arany úr, tessék jönni! - Abban a pillanatban tudtam, hogy ez lesz írói nevem és tudtam, hogy ez nem volt véletlen, hogy valódi nevem nem tudta jól elolvasni. Megvan már a könyv címe, megvan az írói név, most már csak le kell írni, ami megtörtént. Hát ez az! Ha az a csak, ne lenne! Az én fejem nem káptalan, és ha legalább előre tudtam volna, akkor három évig jegyzetelek. De emlékezetből, ezt a rengeteg eseményt felidézni, ez majdnem lehetetlen.

Bent a kezelőben egy lepedővel leválasztott kezelőegységbe kerültem idősebb betegtársammal, aki már 16 éve a Bechterew-ben szenvedett. - Reménytelen az ügy, gyógyíthatatlan - mondta, amikor elmeséltem gyógyulási elképzeléseimet. Közben bokám majd meggyulladt, mert a vizes borogatásba helyezett elektródák örült módon csípték a bokámat. Mikor az elektródát feltette a nővér, megkérdezte, hogy csíp-e, de hát akkor nem csípett, öt perc múlva pedig már a szám szélét kellett harapdálnom, annyira fáj. Azt el sem lehetett képzelni, hogy még egyszer odahívjam ilyen apróságért, amikor meg meglátta, hogy levettem az elektródát, nagyon kiosztott. Lelkesedésem ez sem tudta csökkenteni. Esténként, mikor az orvosok hazamentek, már az egész szobát kezeltem. Sőt, Gyulánál kipróbáltam a jelgyógyászatot is, amikor csak kettesben voltunk a kórteremben. Ő volt a legnyitottabb és nagyon érdekesen reagált. Szinte vonaglott a kezelés alatt és végén azt mondta:

- Viktókám, marcingútag a szívemet. - A végtagjai legnagyobb örömeire egészen fel-forrósodtak, és boldogan mutatta szobatársainak, meg annak a középkorú hölgynek, akivel a társalgóban szokott beszélgetni. Rájöttem, hogy ha hajszálerei eltömődtek, akkor - mint az eldugult lefolyó esetében - nagyobb nyomással, erőteljesebb cirkulációval lehet kitisztítani az ereket. Ezért érezte úgy, hogy marcingulom a szívét, mert a kezelés egy felfokozott szív-működéssel oldotta meg a keringés növelését. A sikerélmény jót tett lelkivilágomnak.

A lépcsőzést is egyre fokoztam. Már nem csak a vízi tornára mentem gyalog a földszintre, hanem passzióból, mondhatnám sportból is lefelé, meg vissza is gyalog jártam meg az emeleteket. A hét vége felé, már naponta három ilyen edzést csináltam végig és boldogan lihegtem fenn az ötödiken. Az első nap még az volt a sikerélmény, hogy megelőztem egy járókeretes nénit, ma meg már kész hegymászó vagyok. Nincs mese, meg fogok gyógyulni.

Pont ezt mondtam magamban, mikor megpillantottam Gyulát a középkorú hölgyvel a társalgóban beszélgetni. Épp a cigarettáról akarta lebeszélni, a „nekem már mindegy”-gyel védekező Margitot.

- Ez a gyerek úgy tud ám gyógyítani, hogy csak úgy marcingulja az embert. Meg az Istent is szereti ám - mutatott be Gyula Margitnak. Tovább bővült betegköröm. A második héten már Margit személyében nőbetegem is volt, bár pontosan az alkalmi viszonyokról hallottak miatt, nem tartottuk célszerűnek, hogy a kórtermükbe bemenjek, nehogy szó érje a ház elejét. A társalgóban a tévé előtt, lehetőleg félreeső helyen próbáltam fájó nyakát, hátgerincét és csuklóit kézrátétellel gyógyítani. Egyszer csak szobatársnői is odakucorogtak, hogy tegyem már órájuk is a kezem, mert Margiton annyira látszik, hogy jobban van. Elememben voltam, bár igyekeztem minél kevesebb feltűnést kelteni, legfőképp Editem miatt, nehogy lebukjak, és szóvá tegyék kóklerkedésem, netán kiutasítsanak a kórházból.

Örültem, hogy különösebb gond nélkül megúsztam a hétvégi kimenőt is. Igaz, hogy csak este nyolcig lehet visszatérni, de Pali bácsi miséjét semmi pénzért el nem mulasztottam volna. Negyed tizenegykor elég bizalmatlanul fogadott az éjszakás portás néni, de úgy látszik, meggyőzően mondtam, hogy misén voltam és végül beengedett. Lábujjhegyen osontam be a szobába és hosszú imában adtam hálát Istennek, hogy vigyázott rám, hogy ott lehettem a misén, hogy gyógyulok. Néztam a csillagos eget és arra gondoltam, de jó lenne ott lenni, már Nálad, Uram! A második hét elejére az Utolsó óra munkásait már félig kiolvastam, Gyulával felváltva faltuk Bertha Dudde füzeteit, meg a SZÓ köteteket, melyekből szintén jócskán bevittem. Margit és szobatársai a SZÓ-t kapták. Alkalmasnak éreztem a pillanatot és elmeséltem Gyulának Halmi Pali bácsival való találkozásom és megmutattam, milyen választ kaptam a SZÓ-tól.

- Komám, te má most is világítasz - mondta keresetlen szavakkal az üzenet végét idézve. Annak ellenére, hogy református volt, nem talált egy betű kivetnivalót sem a SZÓ szellemiségében. Szinte testvérként értettük meg egymást. Együtt mentünk ki a közeli hegyoldalba sétálni, előre megbeszéltük, hogy mi nem fogunk hazudni a portásnőnek, hogy kezelésre megyünk a gyógykomplexum másik épületébe, ahol iszappakolást adnak. Józsi bácsi így szökött ki piálni, s bizony volt, amikor majdnem a részegségig leitta magát. Gyula távol tartotta magát az „öregtől”, legalábbis ilyen téren.

A második hét végén naponta ötször tettem meg az emeleteket és volt, amikor 6-7 beteget is kezeltem. Margittal megbeszéltük, hogy őt is kezelem jelgyógyászattal és vállaltuk a kórterem rizikóját, mivel tiszta volt a lelkiismeretünk. Sötétedéskor, a tévészés kezdetén kezeltem, amikor már nem lehetett a függönyön keresztül belátni, de még villanyt sem kellett meggyújtani a sötétség miatt. Egy alkalommal nagyon belelendültem, a földi élethez, az egészséghez való görcsös ragaszkodás értelmetlenségéről, az Isten adta szívbékeről, a ránk váró örök életről beszéltem neki, miközben észrevettem, szinte leesett az álla, annyira nézett a fejem felé. Mikor egy pillanatnyi szünetet tartottam, megszólalt Margit:

- Viktor, ... Viktor, valami... olyan fény van a feje felett.

Na, gondoltam magamban, szegény jámbor asszony, meghatódott rajta, hogy gyógyítom, és még glóriát képzel a fejem fölé. Még csak az hiányzik nekem, hogy elkapjon valamiféle hiuság, vagy gög, így aztán nem reagáltam rá, de megjegyeztem magamnak. Margitnak sajnos lejárt a penzuma, búcsúzóul két imáságos könyvet kaptam tőle ajándékba és azt az ígéretet, hogy soha nem fog elfelejteni. Én sem felejtettem el, átéreztem szenvedését, éreztem jóságát, és biztos vagyok benne, hogy ott fog integetni, amikor majd az Örök Bíró elé érkezem. Bizony mindnyájunknak szüksége van együttérzésre, értünk és másokért elmondott imákra, mert bizony mindnyájan gyarlóak vagyunk, kivétel nélkül. Nem is az a legfontosabb, hogy ne vétkezzünk, hanem az, hogy ismerjük fel és bánjuk meg, mint Gyula tette példamutató gyorsasággal.

A tetőterazon könyököltünk a simogató nyárelejei napsütésben, szemünket hol a szemközi hegyoldalon legeltettük, hol letekintettünk a hat emelet mélyben fekvő hűvös parkra, ahol a földszintiek, meg az alsó két emelet betegei látogatóikat fogadták. Mint az lenni szokott, bizony itt sem szentek voltak sem látogatóban, sem benn fekvőben és itt is előfordult, hogy

közünyösségből, trehányáságból nem a szemetesbe dobták az uzsonnapapírt, papír zsebkendőt, hanem mellé. Gyula, exbányász foglalkozása ellenére, vagy talán pont azért, rendkívül tiszta, pedáns ember volt, bántotta, hogy ott a szemünk láttára, nyilvánvalóan szánt szándékkal a gondozott park fűvére dobott valaki egy szemetet.

- Nézz oda, komám, milyen lelketlen emberek vannak! Az ilyet mind azonnal le kéne lúni!
- csúszott ki a száján hirtelen haraggal én pedig azt gondoltam, ne ítélj, hogy ne ítélessél. Hallgattam, mert én sem akartam ítéletet mondani az egyébként aranszívű Gyula felett, hiszen olyan megható volt, amikor elmesélte, inkább a csatornába önti, de nem ad el a megrögzött iszákosoknak 1 liternél több bort a saját terméséből. Nem akar még egy szöget verni a koporsójukba, nem akarja, hogy nála költsek el azt a pénzt, amit a családjuk elől vesznek el. Ellépett mellőlem, s amikor pár perc múlva a kórterembe mentem összetett kézzel imádkozva találtam.

- Hú, koma, de megbántam! A sátán hangja gyűtt ki belüllem. Az Úristenhez imádkozok, hogy bocsássa meg nekem. Hogy tudtam ilyet mondani?

Ebből a jelenetből nagyon sokat tanultam. Gyula nem maradt meg bűnében, ami a legrosszabb lett volna. Nem is esett pánikba, mert amitől féltünk, az sokkal könnyebben kerít halmába bennünket. Azonnal és szívből megbánta, ezt nekem is elmondta, hiszen tanúja voltam elszólásának, imádkozott, hogy többé ne vétkezzen, és helyre tegye, amit tett és többet egy szót sem ejtettünk róla. Megint a leszázalékoltatásra próbált megagítani, de számomra nem tűnt olyan varázsosnak a csúszópénzzel megvásárolható életfogytiglani rokkantpapír. Eltartottnak lenni, ennek még a gondolatától is megborzongtam. Meggyógyulni, újra dolgozni, tenni valami hasznosat, ez már vonzott és a gyógyulástól bizony nem is voltam már messze. A gyulladáscsökkentőt minimumra csökkentették mellékhatása miatt, de nálam sem mellékhatás, sem állapot-visszaesés nem következett be. A tornákat, kezeléseket bliccelés nélkül végigcsináltam, meg akartam gyógyulni és hittem a gyógyulásomban. Én a gyógyulás gondolatával töltöttem be. Annyira kértem a Jóistent, hogy gyógyítsen meg és tudtam, hittem, hogy meg fog gyógyítani. És napról napra jobban lettem.

Észrevettem, hogy mennyi reményvesztett, kedvetlen beteg van a kórházban. Ezt már csak a sárga föld, nekem má mindegy, ezen nem lehet javítani, ez má gyógyíthatatlan, érthetetlenül kevés optimizmus volt bennük. Ők meg rajtam csodálkoztak, és nem akarták elhinni, milyen állapotban kerültem be. Gyula, meg Józsi bácsi utólag elmesélték, az első nap azt mondták egymás között: - Ez innen élve nem megy ki! - Mégis gyógyultam, méghozzá nem is akármilyen ütemben. A harmadik héten már csak azért tartottak benn, mert Bárány doktornő szolidaritást érzett orvosnő kollegájával szemben, meg emlékezett, milyen állapotban kerültem be.

Olyan emelt fővel, olyan átszellemült boldogsággal menten zárójelentésemért, mintha legalábbis Nobel díjat kaptam volna. Mivel még nem volt legépelve, Joli nővér tréfásan megszidott, hogy nem szóltam az „energizás”-ról.

- Dehogy bántottam volna én azért magát! - mondta. - Gyorsan tegye a kezét a nyakamra, mert nagyon hasogat! - Így aztán Joli nővértől is majdnem puszival búcsúztam, Bárány doktornő kiemelte, milyen nagy szerepet játszott hozzáállásom, hitem gyógyulásomban, és elbúcsúztatott. A búcsú során derült ki, hogy ő is hisz Istenben. Még egy utolsó pillantást vettem az ebédlőre, ahol az orvosokkal együtt a kórházban lakó szerzetes papok ebédeltek, egy pillanatra átfutott a fejemen, vajon miért nem jöttek soha a kórtermekbe, aztán egy kicsit elzékenyülve sóhajtottam és ismét kiléptem a nagybetűs világba.

30 ÚJRA OTTHON

Olyan érzés volt, mint amikor leszereltem a katonaságtól. Tudtam, hogy ide többet nem fogok befeküdni. Megnyergeltem a vascsacsit, a Trabikát, melyre az automata Audiról átváltottam és az autópályán rendezni kezdtem magamban az elmúlt három hét tapasztalatait. Visszagondoltam a szép csendes éjszakai imákra, melyet Jézusommal töltöttem. Eszembe jutott Sasszem, a csípőficamos barátom, akivel a kórház folyosóján ismerkedtem meg. Biegelbauer Pál tanítványának mondta magát és faragott sasfejet ábrázoló botja kapcsán neveztük Sasszemnek a kórteremben egymás között. A legjobban azzal talált szíven, hogy elmondta, gondolkodás nélkül megpusztilna egy AIDS-est. Meg, hogy „szeress, és tégy amit akarsz!”, ami a fényadók jelmondata. Szinte mindenben egybevágtak gondolataink. Ő is kiolvasott vagy négy SZÓ kötetet a két hét alatt, míg együtt feküdtünk a kórházban.

Az utolsó óra munkásaihoz c. négykötetes műből rengeteget merítettem. Első hallásra abszurd, mégis milyen igaz a fejtegetés:

„Míg a lélek ragaszkodik valamihez, pld. anyagi javakhoz, egyénekhez, kedvenc eszmékhez, mindaddig oda van kötve azokhoz a dolgokhoz, amelyekhez ragaszkodik. Amilyen mértékben le tud mondani, abban a mértékben oldozgatja el azokat a szálakat, amelyek őt megkötözve tartják. Amilyen mértékben képes magát (rossz érzések nélkül) megszabadítani az anyagi javaktól, olyan mértékben szabadulnak fel lelki erői, amely erők azokhoz a javakhoz hozzátapasztották őt. .... Mindig, amiről lemondunk, az igazán a miénk.”

Megtanultam, hogy a szenvedések az Atyai Házba visszavezetést és nem a büntetést szolgálják. Az a természettörvény sújt le ránk saját bukásunk, bűneink és tévelygéseink következményeképpen, amelyet Isten a teremtés kezdetén megalkotott, de mindig ott van Isten kegyelme. Ezért más Isten törvénye, mint az emberek törvénye, főleg, ha parabolák, hasonlatok útján összevetjük.

„Egy emberi hasonlatot mondok nektek, kedves testvéreim. Képzeljétek el valakit, aki annyira eladósodott, hogy nincs többé a világon senki, aki hitelezne neki és a zsebében nincs többé egyetlenegy fillér, amellyel az őt eltemetni készülő adósság kamatainak csak a kamatait is fizethetné. Vajon az ilyen ember verheti-e büszkén a mellét, azt mondván: majd megfizetek mindenért, a törvény úgysis behajtja rajtam? Nem mosolyognátok-e az ilyen ember önérzete felett? És az emberi törvény, az önzés törvénye talált rá formulát és módot, hogy az ilyen végképp eladósodott embereken is segítsen. Kiegyezik a hitelezőkkel, megfizeti adósságainak azt a bizonyos százalékát, amennyire aktívaival erre képes és a többi el van neki engedve. Nos, ha az önzés törvénye, amely a földön uralkodó, talál megoldást az ilyen kétségbeesett helyzetben, vajon a kegyelem törvénye ne találna rá megoldást? Sokszorta inkább és sokszorta kegyelmesebben. De miként az eladósodottnak is be kell jelentenie azt, hogy fizetésképtelen, úgy az eladósodott szellemnek is be kell jelentenie az ő Mennyei Atyjának, hogy „légy irgalmas nekem bűnösnek!” vagyis át kell éreznie lelkében annak egész mélységéig azt, hogy ő maga senki és semmi, hogy ő képtelen csak valamit is megfizetni azokból az adósságokból, amelyeket könnyelműen, rossz számítással csinált, és nincs egyéb menekvése, mint csak egyetlenegy: az Isten kegyelme.

És amikor ezt a csődöt bejelenti maga ellen, amikor a porig megalázza magát, mint az a szegény publikánus, akkor az Atya, az az irgalmas hitelező, lehajol kétségbeesetten vergődő gyermekéhez, felemeli őt Magához és beállítja őt kegyelmének sugárözönébe, hogy küszködésének, fájdalmanak, vergődésének, bűneinek, lelkiismeret furdalásának mardosó kínjai alól egy időre felszabadítsa, hogy új erőt adjon neki, hogy a kegyelem ereje a megrontott, elherdált erőket újjal pótolja. Ezt teszi a kegyelmes Isten csak azért, mert gyermeke beismerte, hogy magától nem képes semmire sem és irgalomért esedezett.

Akkor újból leküldi őt ide a földre, új tőkét adva neki, új akaratot, új erőt, nagyobb világosságot, mint az imént volt és egy újabb kísérletezés kezdődik, talán már kevesebb botlással, kevesebb és kisebb hibákkal és bűnökkel, egy szemernyivel több jóval és sokkal több, Istenhez való ragaszkodással. De ez az új élet sem mentes az adósságcsinálástól, ennek az új életnek adósságai is eltemetnék szegény szellemet, ha újra meg újra nem hajolna le érte az Isten kegyelme és újra, meg újra nem nyitna neki alkalmat új kísérletezésre, mindig kevesebb és kevesebb hiba és bűn elkövetésére, a jónak mindig jobban és jobban való megszeretésére, az Istenhez való mindig erőteljesebb, igazabb és bensőbb ragaszkodásra.

Megtérés a jelszó, kedves testvéreim! Csak aki megtér, aki elismeri magáról, hogy ő senki és semmi és minden bizalmát Istenbe fekteti, mert tudja, hogy minden, ami Őbenne van igaz és jó, az a megtért lélek! Ezen nem vesznek erőt a hitelezők, mert az Atya kegyelme tartja őt. És csak, ha elengedi ezt a kegyelmet, ha elengedi az Atyának érte nyúló kezét, akkor teszi önmagát megint a hitelezők rabjává. De ha ezt nem cselekszi, akkor nincs felette hatalma a hitelezőknek, mert az Isten kegyelme fejleszti a szellemet, emeli fokról-fokra, tisztítja, mossa, erősíti és világosítja őt. Aki ezt a kegyelmet a kezéből el nem bocsátja, vagyis aki igaz és alázatos, azt ez a kegyelem mindenkor a kezén hordozza.”

Szinte mind az ezerkétszáz oldalát leírhatnám a négy kötetnek, a szép esettanulmányokkal, melyeken bemutatják az Isteni elv megvalósulását.

És valóban minden kegyelem. Hol lennék én, mi lenne velem, ha Isten nem próbált volna szelíden, hosszútúron újra meg újra az ajtómon kopogtatni. Ahogy visszagondolok a 86-os bal- esetemre, amikor karcolás nélkül úsztam meg a 90 méteres repülést, meg a hármas szaltót, az lehetett az első jelzés. Másodszorra 90-ben menekültem meg a halál torkából, amikor azt hittem, mire odaér a mentő, már késő lesz. Most pedig háromévi sántikálás, a reiki tanfolyam beavatása, a templomi élményem, a Gergővel történetek és még ezután is hónapok kellettek, hogy lassan-lassan leessen a tantuszom. Minél mélyebben alszik valaki, annál tovább, annál erősebben kell felrázni. Hogy lehettem ilyen hétalvó tőkfej, hogy ennek a rázásnak ilyen sokáig kellett tartani? Milyen kilátástalan helyzetben voltam még egy hónappal ezelőtt is! Most pedig majdnem teljesen gyógyult vagyok. Újra mozog a nyakam, alig észrevehető sántításom, le tudok ülni, fel tudok állni, egész emberi kiállásom van. Jó az étvágyam, estére már a házi főzésű, jó kecskeméti Osterbräu sört fogom hörpölgetni.

Jó kiállással könnyedén fogok megint álláshoz jutni. Megint lesz jó kis ügyvezetői fizetésem, kényelmes nyugati kocsim és talán családi házépítési terveink is megvalósulhatnak. Otthon kitörő örömmel fogadott a család. A tervekkel mindenki egyetértett és a nagy lelkesedésben elhatároztuk, a fiukkal Horvátországba megyünk nyaralni. Éreztem, hogy van bennem erő, könnyedén végig fogom vezetni a 650 kilométert. Az utazást úgyis majdnem ingyen kapjuk. A mobilkártya 35.000 Ft-jához 30.000 Ft-os utalványt adnak, melyen a nagyhírű, legrégebb hazai utazási iroda útján vehetünk részt. Boldog mámorban aludtunk el, aztán másnap valahogy furcsán éreztem magam, valami nem volt rendben körülöttem.

Hamar rájöttem, és tenyereimmel homlokomra csapva pöröltem magammal:

- Hát, Viktor fiam, te mekkora egy nagy tulok vagy! Még nincs egy perce, hogy a halálra készültél, hogy rájöttél mennyire mulandóak a földi kincsek, megszabadultál a pénz, a hírnév vonzásától, boldogan zötykölődtél a Trabantban, mert Istent magad mellett tudtad, most meg elég egy kis gyógyulás és máris minden máson jár az eszed. Te nem érdemelted meg pajtás a gyógyulást, te visszaélsz az Isten kegyelmével. Hát megint bebizonyosodott, hogy nem csapás, hanem áldás a betegség.

Napjaim kényelmesen teltek. Utókezelésre, vízi tornára jártam az SZTK-ba és váratlan öröm is ért, négyen saját imakört alkottunk. Kórházi tartózkodásom idején az imakörben vita támadt és az imakör ezoterikus-gyógyítási és médiumi-misztikus szárnyra szakadt. Pali bácsi nem csinált nagy ügyet ebből, a havi misére ugyanúgy összejöttünk és minden közösség is fej-

lódik, nem csak az egyén. Ha pedig egy közösség nő, fejlődik, akkor osztódással szaporodnia kell. Én nem akartam a szakadást támogatni, egyik közösségbe sem mentem át, hanem úgy éreztem, kapóra jött a lehetőség.

Heves Géza mohón hallgatta a haladó tanfolyamon imaköri tudósításaimat, Andi néni, Gergő tanító nénije is hasonlóan gondolkodik, a korábban agytrénerre járó Danika édesanyja sem akarta a SZÓ-t letenni a kezéből, mikor olvasni kezdte. Egyeztettünk és szombatonként Géza magánrendelőjének elegáns várójában jöttünk össze. Felejthetetlen pillanatok voltak. Géza kávéautomatáján ízletes cappuccino-t főzött, ettől gondolatilag is felélénkültünk és mindig esetbeszámolóval kezdtük. Magdi férje hajnali kettőig nem jött haza a meccsről, ő nem tudott elaludni, ideges volt, haragudott a férjére. Mikor Géza elmondta tanácsát, hogy ilyen esetben nem mérgeledni kell, meg másnap szemrehányást tenni, hanem néhány szeretetteljes sort kell a párnára helyezni. „Kedves Párom! Vártalak hajnali kettőig, de sajnós már elnyomott az álom. Hiányzol és remélem nem esett bajod, hogy még nem értél haza. Remélem jól érezted magad, és holnap elég kipihent leszel. Csókol Magdi.”

- Gézukám, most a Szentlélek beszélt belőled! - mondtam és valóban megtapasztaltuk, hogy Isten nevében összejőve, mindahányan képességeinket messze meghaladó szintű tanácsokat tudunk adni egymás ügyes-bajos dolgainak megoldására. Andit az iskola diktatórikus igazgatója szekírozta. Neki én mondtam el, ami a béketűrés lélekerősítő hatásáról eszembe jutott.

Ekkortájt kerültek a kezembe Vassula könyvei. Vassula imáit kimásoltam és otthoni számítógépen sokszorosítottam. Együtt mondtuk el zsongító, emelkedett hangulatban az imákat, majd körimát tartottunk. Szebbnél szebb spontán imák törtek fel ajkunkról. Éreztük, Jézus ott van közöttünk. A Nagytemplom oldalában kis imakönyvet vettem mindnyájunknak és vettem egy fehér gyöngyös rózsafüzért is. A következő héten Gézával szinte egyszerre jelentettük be, hogy rózsafüzért imádkozunk. Amikor a lányok nem értek rá, Gézával ketten elmondtuk a Keresztutat, és késztetést éreztünk rá, hogy térdelve mondjuk. A kimondhatatlan boldogság fölemelő percei, órái voltak ezek az összejövetelek. Magdi szerény, halk szavú volt, ritkán szólalt meg, de két mondatban olyan szépet, olyan tömöret tudott mondani, hogy egyszer még sírva is fakadtunk.

Egyik szombat este, az imakör után, Viktor fiammal beszélgettünk a nagyszobában. Biliárdozni volt, hiszen már majdnem 16 éves és egyikőnk sem tudott elaludni késő este. Én benne voltam a témában, és ahogy szó szót követett, elkezdtem magyarázni a teremtést, a szellembukást, a földi élet célját. Viktor nagyon fogékony volt, visszakérdezett, újabb kérdéseket vetett fel, egész kimelegedtem a magyarázásba. Egyszer csak megszólalt:

- Apa, látom az aurádat! - Nem csodálkoztam különösebben, mert Viktor is fogékony volt, ha őt nem is vonták be a föntiek. Néha még a kísérők szintjét is elég nagy pontossággal el tudta találni. Azért megjegyeztem magamnak, hogy milyen körülmények között kezdődik az auralátása, hiszen tudtam, általában nem varázsütésre történik ez, hanem apránként folyamatosan alakul ki ez a képesség. Gergő is csak Sándor segítségével látta a testen belül a szerveket, aztán egyedül is fekete-fehérben és csak azután színesben. Editem is a Biegelbauer tanfolyama után újságolta, hogy látta a Pali feje körül az aurát. Pár nap alatt kiolvastam Molnár Edit, az Égi mester válaszol c. könyvét is, amely hallatlanul izgalmas, érdekes volt és hasonló eseményekről is beszámolt.

Nem elég, hogy Halmi Pali bácsi társaságát, tanítását élvezhettem, de Icán keresztül Molnár Edit is meghívott Gergővel együtt. A távolság, meg a késői visszajövetel miatt nem akartam Edit türelmét igénybe venni és a meghívás úgy szólt, hogy Gergő nélkül is mehetek, sőt imaköri társaimat is vihetem, így kimondhatatlan boldogsággal készültünk a nagy találkozássra. Elképzeltem, milyen jól beillik majd átszellemült társaságunk az ő imakörükbe, kicsoda élmény lesz hallani, hogy az Égi Mester megszólal, vagy más módon üdvözöl bennünket.

Konspiratív módon közelítettük meg a lakást és nem voltunk csalódottak akkor sem, amikor kiderült, hogy mások is jönnek, keresők, érdeklődők, és nem számíthatunk csendes imádkozásra, még kevésbé az Égi Mester megtapasztalására. Megkapó volt, az Edit körül serénykedő alázatos, halk szavú, minket mindenben kiszolgálni akaró, önmagát nem előtérbe helyező, a könyv kiadásában és létrehozásában aktívan közreműködő külföldi származású imaköri társ személyisége.

Editben az volt a szimpatikus, hogy a szeme szolidan, de ki volt festve, legalábbis a szemöldöke kontúrcezurával vagy ilyesmivel, talán egy kicsit körme is és cigarettázott. Azért volt lényeges ezt látnunk, mert egyből az ötlött eszembe, hogy nem bigott vénasszony, hanem ugyanolyan hús-vér ember, mint mi vagyunk. A könyve alapján fellegekben, vagy afölött járónak is képzelhette volna őt az ember, pedig valójában ugyanúgy hétköznapi és nagyon emberi problémákkal küszködő, közvetlen, kellemes társalgót ismertünk meg benne. Érdeklődéssel hallgatta meg történeteinket, és ha kértük, tanácsot is adott. Gergő videokazettáját pedig otthagytam emlékebe, mert olyan jól éreztük magunkat. Éjfélkor indultunk és csak Géza jó vezetésének, meg szívós Suzukijának volt köszönhető, hogy hajnali négy óra előtt hazaértünk.

Nekünk is sikerülni fog, még egyszer a mi imakörünkben is fogjuk hallani Jézus szavát, fogalmazódott bennem a látogatás összegzése, amit persze egyelőre magamban tartottam. Ez idő tájt értem el Grünhut Adolf kétkötetes alapművéhez¹² is. A könyv elolvasása után ismertem a médiumitás összes fajtáját és elgondolkoztam, mennyi téves előítélet tapad e szóhoz a közvéleményben. Az igazi spiritiszták a Dr. Grünhut Adolf által alapított Szellemi bűvárok egyesülete Istent szerető, Őt egyre jobban megismerni akaró, nyitott gondolkodású, szerény, alázatos, tiszta emberek voltak. Tudták, hogy a szócsőnek a megszólaltatójához hasonlítani kell. Más mikrofonban és hangszóróban szólal meg a templomi orgonaszó és szentbeszéd, a tudományos értekezés, a szirének éneke és a techno zene is. Az igazságra törekedtek, még ha ezért megszegyenítést, támadást is kellett elviselniük.

A közvéleményben és sajnos bennem is valamiféle ördögös szellemidézés, bűnös kíváncsiság, kristálygömb, rontás és átok, gonosz praktikák képzetei keverednek a médiumitással és a spiritizmussal kapcsolatban azt bizonyítva, hogy minden rossz, egy elrontott jó. Mert bizony ki milyen szándékkal kopogtat a szellemvilág ajtaján, kiált a szorosba, olyan választ, echót kap vissza. Tehát a szellemvilággal való kapcsolattartást, mint olyat, minősíteni nem lehet, megteszik azt annak szándéka, célja és persze eredményei, gyümölcsei. Azok az Istenhitet, felebaráti szeretetet növelő könyvek, melyek Pál médium, Antal médium, Eszter médium, Vay Ödön bárónő sz. Wurmband Adelma által kapott tanítások képeznek, csak akkor kerülhetnek a vádlottak padjára, ha a mosdóvízzel együtt kiöntjük a gyereket is.

Persze ha valaki aljas céllal és indokból, haszonlesésből, vagy ártani vágyásból, üres kíváncsiságból fordul a szellemvilág felé, bizony megeheti a főztjét és a közvéleményben bizony a spiritizmust ily módon lejárató baljós próbálkozások, esetenként tragédiák emlékei maradtak meg. Igen tanulságos Grünhut Adolf könyvéből Antal médium napi tesztlistája, amivel önmagát állandóan ellenőrizve ügyelt arra, hogy hiba, bűn, gyarlóság lelkébe ne férközön és ennek legjobb módszereként a naponkénti önvizsgálat tartotta. Íme:

1. Istennek hű és alázatos szolgája voltam-e?
2. Hallgattam-e a lelkiismeret szózatára?
3. Leküzdöttem-e a rossz iránti hajlamomat?
4. Féken tartottam-e nyelvemet és gondolataimat?
5. Szeretetteljes és jóakarató voltam-e felebarátaimmal szemben?
6. Nem voltam-e irigy, ingerült, bosszúálló, gyanakodó, kárörvendő?
7. Nem sértettem, bosszantottam, kijátszottam, vagy keserítettem-e el valakit?
8. Rágalmaztam-e valakit s felfedtem-e hibáit?

---

¹² Tanulmányok a spiritizmus történetéből

9. Nem adtam-e valakinek alkalmat a bűnre s példámmal nem botránkoztattam-e?
10. Hogy viselkedtem előljáróimmal szemben?
11. S hogy alárendeltjeimmel szemben?
12. Hogy a szegényekkel s szűkölködőkkel szemben?
13. Hogy viselkedtem jóakaróimmal szemben?
14. Hogy viselkedtem rosszakaróimmal szemben?
15. Őszinte voltam-e vagy hazudtam?
16. Nem voltam-e gögös, önző, avagy kapzsi?
17. Nem voltam-e szigorú? És a gyakorlott szigorúságért tudok-e Isten előtt számolni?
18. Teljesítettem-e hivatásbeli kötelességeimet?
19. Teljesítettem-e házastársi és szülői kötelezettségeimet?
20. Mint médium teljesítettem-e Isten iránti kötelességeimet?
21. Médiumi kötelességem teljesítésében gondoltam-e valami jutalomra?
22. Mint médium, fölébe helyeztem-e magamat valakinek?
23. Jóvátettem-e azt az igazságtalanságot, melyet másnak okoztam?
24. Titkos gondolataimat pirulás nélkül beismerhetném-e?
25. Gyakoroltam-e magamat a lelki épülésben?
26. Nem mulasztottam-e el a mai napon bűneimet megbánni?
27. Szigorú önvizsgálat után mai napomnak mi az eredménye?

Antal médium minden nap egytől háromig terjedő osztályzattal osztályozta magát és bizony sokszor szellemi kísérői változtatták meg osztályzatát, ha túl szigorú talált lenni magához. Leírtam magamnak ezt az önismereti napi tesztlapot és elhatároztam, hogy én is fogom tesztelni magam. Annyit módosítottam a lapon, hogy mivel gyógyítani már így-úgy tudogatok, médiumitásról pedig még csak halvány elképzelésem van, médium helyett gyógyítót írtam a lapra és úgy töltöttem ki.

De szükség van-e egyáltalán a médiumitásra, amikor Jézus mindent itt hagyott ránk az Evangéliumban? Miért szól Isten még most is hozzánk? Mielőtt az evangéliumi idézeteket felsorolnám, egy kis kitérő. A szellembukás világkorszakokkal ezelőtt, lehet, hogy évmilliókkal ezelőtt következett be. Ennek megfelelően tudatszint vesztés, a bukás, a tévelygés mértéke is óriási. A visszavezetés ennek megfelelően hosszú ideig kell, hogy tartson, és folyamatos kell, hogy legyen. Nem lehetett a mélyre süllyedt, lefokozott tudatú szellemsereget egy nagy ugrással visszahozni, hanem lépcsők kellett hozzá. Egy csecsemőt sem lehet egy kondér pörkölttel két nap alatt felnőtté nevelni, hanem először pépes, majd egyre szilárdabb keményebb táplálékkal kell táplálni, és főképp idő kell hozzá. A kétnapos újszülött nem tudná megemészteni a szilárd táplálékot, jobb esetben is kiköpné. Rosszabb esetben, ha bele erőltetik, belebetegedne, el is pusztulhatna.

Első lépésben a Földön testet öltött durva szellemek az egymás elleni gyűlölet, kíméletlen pusztítását, durva, anyagias agresszióját kell „lekoptatni”. Hol tettesként, hol áldozatként tanulják meg, milyen szenvedtető a bennük élő „gyilkos” hajlam. Ezért tanította Mózes először csak azt, hogy szeresd felebarátod, gyűlöld ellenséged. Szemet szemért, fogat fogért. Első menetben annyit lehetett megtanítani, hogy ne tégy rosszat, mert veled is rosszat tesznek és legalább a felebarátod kíméld, az ellenségnek fizess vissza, hogy ő is megtanulja, a rossz visszajár.

Erről a szintről nagy ugrás volt a Jézusi tanítás, de a választott nép nem tudta befogadni, noha többistenhit helyett fejlettebb egyistenhittel rendelkeztek és a mózesi törvény alapján „csak” ellenségeiket gyűlölték, „csak” szemet szemért nyomtak, „csak” fogat fogért ütöttek ki. De a fejlődés ezután sem állt meg, a visszavezetés nem fejeződött be, hisz akkor már nem lennénk itt a Földön, ezért az állandóan fejlődő tudatszintnek megfelelően egyre magasabb szinten

küld információt Isten prófétáin, látnokain, médiumain keresztül. „Még sok mondanivalóm lenne, de *el nem bírnatok*” búcsúzott a Mester az utolsó vacsorán.

„Én pedig kérni fogom az Atyát, és *más Vigasztalót ad nektek: az igazság Lelkét, aki mindörökké veletek marad.*” „A Vigasztaló pedig, akit az Atya nevében küld, *megtanít majd mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.*”

Tehát világossá vált számomra, mennyire szükséges hogy Isten most is szóljon hozzánk. Jézus szavaiból kiolvasható, hogy tudta, el fogják ferdíteni tanítását, ezért ígérte a Vigasztalót, hogy emlékeztessen mindarra, amit ő Földön jártakor mondott. A bökkenő csak az, hogy ilyen médiumi közlésekből rengeteg van, és nem egyeznek meg szó szerint (akkor elég lenne csak egy is), de még sokszor tartalom, mondanivaló vonatkozásában is eltérnek. A lényeg persze mindig ugyanaz, a koronacsakrám ugyanúgy beindul a SZÓ, az Égi Mester, Bertha Dudde, a Névtelen szellem közleményei, Péter Szabó Ferenc, vagy az Evangélium olvasásánál, de apróbb részletkérdésekben vannak eltérések. A reinkarnációt, a dualitást, a szellembukást minden forrás tárgyalja, de részleteiben eltérnek a magyarázatok. Ezért úgy döntök, ettől nem hagyom zavartatni magam, az olvasottakból egyfajta szintézist készítek, figyelem lelkiismeretem szavát, elegánsabban megfogalmazva kérem a Szentlelket és így alkotok véleményt.

Csak két és fél napra szakadtam ki megszokott kerékvágásomból, mert a régi, nagy magyar utazási iroda által szervezett Horvátországi nyaralásunk botrányba fulladt. A „festői szépségű öbölben” a szállodai ablakból olajfinomítóval néztünk farkasszemet, Gergő sírt a csalódottságtól, így harmadnap már újra itthon voltunk. A neves utazási iroda természetesen elzárkózott a kártérítéstől.

Esténként sokáig nem aludtam el és megtapasztaltam milyen jó imádkozni. Rászoktam a rózsafüzérre. A kis kegytárgyboltban a kiszolgáló néni kedvesen megtanított, hogyan kell az Üdvözlégy közepe után „bemondani” a „titkot” és rendszeresen elkezdtem rózsafüzéért imádkozni. Hol Böbéért ajánlottam, hol Editért, hol Gergőért, vagy Viktor fiamért, majd jöttek az elhunyt rokonok, aztán csak úgy általánosságban is sokat imádkoztam. Annak ajánlottam fel, akinek szüksége van rá.

Pali bácsinak elújságotam, hogy nem volt hatástalan a fejem feletti imádkozás és imaéletem sokat fejlődött. Örült tudósításomnak és megtanított az arany rózsafüzérre. Ezt úgy kell mondani, hogy elmondjuk az Üdvözlégyet, és amikor az összes imakönyvben megtalálható megfelelő „titkot” mondanánk, magunk találunk ki valamit. Pl. áldott a Te méhednek gyümölcse Jézus (itt következik mindig az aktuális titok, „Aki érettünk vérrel verejtékezett”, vagy „Akit érettünk megostoroztak”) és ami Isten és mi kapcsolatunkról, vagy az Evangéliumból eszünkbe jut, azt mondjuk be. Ezáltal nem gépies, nem szabvány, hanem egyénre szabott lesz imádságunk, és ami a legfőbb, nem laposodik el. A gondolatok könnyen elkalandoznak, és ha gépiesen, ugyanazt a szövegrészt mondjuk el egymás után tízszer, könnyen az ablaktörlő gumi cseréjénél, vagy a tegnapi paprikás krumplinál jár a gondolatunk, akkor pedig jobb, ha azon rögtön abba is hagyjuk.

Amikor imádkozom, lelkem Istenhez emelem. Még a szüleimmel sem beszélhetek akár-hogyan, ha a cég igazgatójával, vagy magasabb rangú személlyel beszélek, igyekeznem kell jobban összeszedni magam, még inkább, amikor a Teremtőmmel, minden jónak végtelenül jó és szerető forrásával beszélek, mert az ima Istenhez, Istennel való beszéd tulajdonképpen, hát akkor aztán összeszedettnek kell lennem. Nem vizsgakoncentrációt, retorikai kunsztokat, feszült figyelmet jelent ez, hanem, mint amikor szerelmesemmel vagyok, mikor megszűnik a világ körülöttem, amikor nincs más senki, csak Ő.

Nagyon jó imádkozni. Ima közben érzem, hogy egy más világban vagyok, Koronacsakrámon az erős aktivitás jelzi, hogy a föntiekkel élő a kapcsolatom és közben töltődöm. Ha bárki beleolvass a Szentírásba, megtalálhatja, hogy Jézus, amikor fáradt volt, elege volt egy kicsit mindenből, amikor valami nagy teljesítményt igénylő feladatra készült, mindig elvonult

imádkozni. Úgy érzem ima nélkül már nem is tudnék meglenni. Az esti rózsafüzér közben késztetést érzek, hogy térdelve mondjam és úgy még jobb. Közben vizualizálni szoktam Jézust, a Szűzanyát, meg ami még jön.

No egyik este jött is. Talán a második tizednél tartottam, amikor belső képernyőmön a Szűzanya alakja eltorzult és mindenféle undorító, obszcén dolgok villantak bele tudatomba. Rájöttem, a másik oldal dolgozik ezért gyorsan segítséget kértem:

- Szűzanyám, Jézus, segítsetek!

Éreztem, hogy egész testemet láthatatlan kezek simítják végig, mintha valami rátapadt koszt, vagy ilyesmit sepernének le rólam, majd borzongásom elmúlt és folytathattam imám. Szerencsére a félelem nem vett erőt rajtam, hisz tudtam, mindkét oldal jelen van, kísérom mindig vigyáz rám, nekem csak szólítani kell, mindig megsegít. Elgondolkoztam másnap, vajon miért támadnak, miért nem hagynak nyugton? Mi a poén nekik ebben, azon kívül, hogy jót röhögnek, ha sikerül valakit csöbe húzniuk? Legközelebb egy kígyó próbált ijesztgetni ima közben, de amint Jézust hívtam gondolatban, rögtön visszahúzódott.

Másnap az Evangéliumi spiritizmus (Névtelen szellem tanítása Eszter médium) olvasása során megtaláltam a magyarázatot. A szellembukás során a bukott szellemek, mintegy sülyednek és saját tévelygésük, istentől való elszakadásuk rétegeibe burkolózva elzárták magukat Isten létbentartó szeretete, a világmindenség energiája elől. Egy darabig egymást próbálták szipolyozni, de rájöttek, saját erőforrásaik végesek, új energiához, életszubsztanciához csak úgy juthatnak hozzá, ha az azzal rendelkezőket, akiket Isten szeretete be tud tölteni, akik már előbbre járnak a visszafelé vezető úton, maguk közé rántanak, és életerejét utána elszívják. Ők a Gonosz, a Sátán csapata.

Miért vagyunk mi anyagi testbe beleszorítva, lefokozott tudattal itt a Földön? Miért kell nekünk ezt a próbát kiállni? Nem egy kegyetlen játék ez? Hát nem lenne egyszerűbb mindenkit visszaterelni, hogy egy legyen megint a nyáj? Ha javíthatatlanok a gonoszok nem kéne odavágni nekik? Vagy végleg megsemmisíteni őket? Mi a jó abban, ha mi itt a két tűz között őrlődve, szenvedve kínlódjuk ki magunkból, hogy végre, sokadik próbálkozás után Isten felé vegyük az utat?

Senki sem szereti, ha valamire közvetlenül kényszerítik. Az első terelő mozdulatra felülvöltenének a sötétség szellemei:

- Látjátok, milyen gonosz! Minket is bántott, titeket meg rabszolgájává akar tenni!

Ők a legagresszívebbek, leggonoszabbak, és saját képüket vetítik Istenre. De aki kiállja a földi élet kísértéseinek próbáját, kis fertőzéseken átesve, immunissá válik a gonosz kórokozóval szemben, aki már önként, saját meggyőződéséből, saját, szabad akaratából tér vissza Istenhez, annak kiabálhatnak a halott árnyak, az onnan soha többé nem fog elmenni.

Tehát bármilyen groteszkül is hangzik, számomra megnyugtató volt, hogy megértettem gondolkodásuk, cselekedeteik logikáját. Máris kiszámíthatóbbnak és kevésbé félelmetesebbnek tűnt az egész bitang csapat. Ők a létükért küzdenek - no nem mintha mentegetni akarnám őket, bár inkább szánalmasak, mint félelmetesek - és ez a magyarázata annak, hogy amíg a megtérés útjára nem lép az ember, nem találkozik erős kísértéssel, vagy csak elvétve. És ezért törvényszerű, hogy minél közelebb kerülünk Istenhez, annál több kísértéssel kell szembenéznünk.

Romlatlan kamasz koromban egy alkalommal nagyon megijedtem. Autóstoppal jártam az országot és egy állami gondozott csecsemőotthon kerítésénél szeretettel és együttérzéssel figyeltem a kis árvákat. A gondozónők pletykáltak, én meg törülgettem a taknyos orrocskákat, majd maradék pénzemen csokit vettem és bedugdostam nekik a kerítésen. És egyszerre, valahogy az a kép villant belém, hogy felrúgni a kis csecsemőt jó magasra, hogy csak úgy puffanjon a betonon. Félelmetes volt, és félttem magamtól. Nem tudtam, nem értettem, hogyan, miként juthatott eszembe ilyen gondolat.

Most már tudom, miért villant át a minap a fejemen, hogy békésen olvasgató feleségem fejére teljes erőből ököllel odaüssek. Akkor is értetlenül, riadtan álltam magammal szemben. Mi volt ez a gondolat Viktor? Hát a betörők, rablók, azok sem a kisfiú húszforintos pénztárcája után nyúlnak, hanem a jólöltözött, aranyláncos üzletembert ütik le. Nem a vak villamosjegyárust, hanem a szupermarket zsíros bevételét vivő alkalmazottakat fosztják ki, kísértéseim arról tanúskodnak, hogy egyre jobban közeledem Istenhez, minden Jó forrásához.

Költőien fogalmaz a Névtelen Szellem:

„Nem tudjátok ti gyermekeim, azt a nagy titkot, hogy az ellentétnek miért áll érdekében titeket, földi embereket elcsábítani és megkötözve az ő világába szállítani! Mert titeket, akiket a Kegyelem a felszínre hozott, akiket a Kegyelem felöltöztetett a nap sugaraival, akiknek új életet, új lehetőséget nyújtott, óriási mennyiségű erőhullámozás, tiszta, természetes erő vesz körül, amely a ti megsegítésetekre bocsáttatott alá, hogy titeket vezessen, ápoljon, tanítson, erősítsen, fénnyel, világossággal lásson el, hogy a ti fejlődő lelketekben ugyanaz a folyamat menjen végbe, mint a növényben, amely, amikor a magból kikel, először gyökeret és szárat hajt, majd a szárból kibontakoznak a levelek, a levelek után a bimbók, hogy virágok és gyümölcsök legyenek belőlük. Így a ti szellemeteknek, a ti lelketeknek is ki kell bontakoznia azokból a nyers erőkből, amelyek titeket a bukással körülvettek, amelyek megfertőzve mintegy fogságban tartottak.

Ezeket az erőket, melyek titeket megkötöztek, oldozzák föl az Isten által küldött hatalmas erőhullámok és életre keltik az abban szunnyadó lelket; és ez a szunnyadó lélek, amint a villamosság felbontja körülötte a sűrűséget, mindjobban és jobban kezd tájékozódni, mindinkább kezd tudomást venni az életről. Mindenesetre először csak a test szerint tekint szét és a test körül gyűjt tapasztalatokat; ezekkel a tapasztalatokkal azután életről-életre mindjobban meggazdagodva, egy tudat-világ fejlődik ki körülötte, amely tudat-világ amint rögzítődik, a szellemmag is fejlődésnek indul. Tehát, amint az előbbi példázatomban mondtam, hogy a levél után a bimbó, a bimbóból a virág fejlődik ki, úgy az emberi lélek is bölcsője a szellemségnek; az emberi lélek érzelmei, csalódásai vágyakozásai, mind-mind a rejtett szellemség kivetített életsugaraival, formaképző mennyei tulajdonságai, amelyek magukba zárják a paradicsomi élet álmát, azt a boldogságot, amelyet a szellem nem tudott elfelejteni, amelyet folytatni kíván, ami után öntudatlanul és akaratlanul is azonnal törekszik, mihelyt a halál álmából öntudatra kezd ébredni.

Ezt a felfelé törekvést szemmel kíséri és nyomon követi az anyagba száműzött ellentétes szellemi elv, és mivelhogy ő nem ölthet testet, mivelhogy ő nem ténykedhetik közvetlenül az Isten kegyelmének világában, tehát az ő gonoszságának sugaraival és vonzóerejével behálózza azokat a rétegeket, amelyek - mivelhogy megfertőzött erők - hajlamosak a bűnre, a tévelygésre.

Tehát a sátán nyomon kíséri az embert az ő fejlődésében és amennyire az ember átengedi magát neki, amennyire az ember a gonosz tanácsán jár, annyiban átadja neki azokat a tiszta erőket is, amelyeket a Kegyelem adott neki testbeöltözése alkalmával. Ebből húzik fel az ellentét az anyagi világokon, ezért nem akarja kiengedni kezei közül az emberi lelkeket. Mert hiszen ha az emberi lélek megtagad vele minden közösséget azáltal, hogy elszakad a bűntől, akkor a sátáni elv meg van fosztva az erőforrásától.

Úgy képzeljétek el, mintha minden lélek, aki a bűnhöz tapad, a sátánnak egy-egy levezető csöve volna, amelyen keresztül az ellentét a saját világát erővel telíti meg. Ezért ragad a sátán az emberi lélekhez, mert ezúton tudja magát fenntartani.”

Erával is megbeszéltünk egy találkozót, mert eszembe jutott, milyen rég találkoztunk. Elmeséltem, hogyan gyógyultam meg, s korábbi ezoterikus érdeklődésem hogyan alakult át Isten irányába. Ahogy beszéltem hozzá, egyszer csak fennakadt a szeme, mintha valami különösét látna.

- Viktor, ott a fejed körül, meg a válladnál olyan fehér fényt láttam néha... jaj, olyan érdekes, ilyen még nem történt velem.

Abban a pillanatban leesett a tantusz, mi is történik, mi az a véletlen, hogy a kórházban is, Viktor is, meg Era is pont az én jelenlétemben kezdenek el látni.

- Viktor, olyan csodálatos, most fél méteres sugárban látom az egész tested körül az aurádat, Olyan szép pasztellszínekben villóznak! - mondta elragadtatással Era.

Ott helyben rájöttem, nem véletlenül kezdtek az én jelenlétemben aurát látni, de nem is az én jelenlétem volt, ami olyan erős energiamezőt gerjesztett, melyben az átlagember számára nem látható aura, láthatóvá vált. „Ha ketten-hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok köztetek” csöngött Jézus szava a fülemben. Az Ő energiája, az Ő szeretete, az Ő jelenléte volt a közös momentum minden esetében.

Hiszen Őrával beszéltem mindegyik esetben nagy átéléssel, az Ő szavait olvastam fel az előbb és bizony amint témát váltottunk, és hétköznapi vizekre hajóztunk Erával, abbamaradt a villódzás, még a vállam, vagy fejem fölött sem látott, nem hogy egy centiméter, de még egy milliméteres csíkot sem. Hozzátartozott az élmény sikeréhez, hogy egy fehér fal előtt ültem, sem túl világos, sem túl sötét nem volt, tehát ki voltak zárva olyan akadályozó tényezők, mint a teljes sötétség, túl vakító fény vagy a tiri-tarka háttér.

Rengeteget olvastam. Élményeimről az imakörben beszámoltam a többieknek és saját szavaimmal tolmácsoltam a könyveket. Magdától kölcsönkaptam „Az utolsó óra” c. könyvet, melyben összegyűjtve található a világszerte bekövetkezett Mária jelenések és egyéb olyan jelenségek, melyek az Evangéliumban is fellelhető, már sokszor beharangozott világvégére engednek következtetni. Álmaim is hasonlót sejtettek velem. Kétszer is álmodtam, hogy a főiskolán negyedikes vagyok és már másfél éve nem járok előadásra, és most be kell pótolnom mindent, mert jön a számonkérés.

Isten nemcsak „mérhetetlenül szeret” hanem végtelenül türelmes is. Milyen tapló vagyok, hogy még mindig félek az Istentől, hogy végítéletet, számonkérést, büntetést akarok rálőcsölni. Őrá, aki olyan, mint egy gyöngédségtől, szelídségtől sugárzó guggoló óriás tenyerében a diónyi földgolyóval és szeretettel nézi parányi teremtményeit.

Hát hol vagyok én még a megtéréstől, hol van belőlem a Krisztusi szeretet, amikor még csak a rakétát lőttem ki a cél irányában. Jó, hogy nem robbantam fel, mint az űrrepülőgép, pár perccel a kilövés után. Hát milyen zöld, satnya, gyümölcsöket termek én?

És rájött, (hogyne jött volna rá, mikor mindent tud, mindig mellettem van, a hajam szálát is számon tartja, legfeljebb én, tökfilkó nem tartom számon ŐT), hogy amint kiléptem a kórházból, már az autópályán, nagy hálásan hátat fordítottam neki. Hajrá, gyerünk, bele a világba! Meggyógyított az Isten, most már füttyülhetek rá!

Bocsásd meg Istenem, hogy olyan gyarló, földhözragadt vagyok. Még a levegőt sem érdemlem meg. Te pedig mégis lehajolsz hozzám, az után, hogy 25 évig hátat fordítottam Neked, hogy testi gyógyulásom után egy perccel máris elfelejtkeztem Rólad, hogy Péterként megtagadtalak!

31 FORRÁSBAN

Gergővel elmentünk Rosta Csillához. Régi vágya volt, hogy a saját auráját is láthassa egyszer, hiszen annyi emberét nézte már meg, adott tanácsot, de a sajátját még nem láthatta soha. Csilla kedvesen fogadott és bizony nagy meglepetésben volt részünk. Gergőnek, bár hatalmas aurája volt, Csilla bizonyos stresszhelyzetet, fáradtságot vett észre benne és a kíváncsi külvilágtól való leárnyékolást javasolta. Háromhavonta tartottunk eddig is tanfolyamot, Gergő kb. egy órányit, vagy annyit sem készült, tehát nem tehettem szemrehányást magamnak. Feleségem amúgy is gátolta, fékezte ezt az egész tanfolyam ügyet. Mióta Gergő megint rosszul lett, azóta azzal érvel, meg a tanulást emlegeti.

Neki fontosabb az angol ötös, mint az, hogy egy rendkívüli úton megkapott, nyilvánvalóan nagy fontosságú eszközmentes gyógyítás elterjedjen. Igaz, ő nem is nagyon hisz benne, ő maga nemigen használta, csak a tanfolyamon, gyakorlaskor. Egyértelmű sikerélménye, tapasztalata nem volt, így győz benne az ösztönös bizalmatlanság minden „kuruzslás” iránt.

Hiába saját gyermeke, hiába, hogy orvosok, természetgyógyászok vettek részt a tanfolyamokon, csak hajtja a magáét. Csilla valahogy ezt is megérzi az aurából, illetve megmagyarázza a különböző foltokból, színekből.

Nálam szembetűnő a változás, ha a másfél évvel ezelőtti aurafotóm mellé teszem. Energiamezőm megnagyobbodott, megvastagodott, harmadik szemem jócskán megnyílt és Csilla figyelmeztetett, ezáltal egy kicsit védtelen is vagyok. Tehát fokozottabb mértékben képes vagyok a külvilág szemmel nem látható rezgéseit, kisugárzásait, fluidjait érzékelni, de ezek fokozottabban hatnak rám.

És valóban, az utóbbi időkben észrevettem, hogy sokkal nyugodtabb lettem, még beszédem is lassúbbodott, elvesztette pattogósságát, alkalmankénti csípősségét. Az embereket is másként látom. Azelőtt majdnem tizenkettő volt egy tucat, legfeljebb a nemük, ruhájuk, testalkatuk alapján osztályoztam őket. Most azonban gyakran észreveszem egy-egy embernél, aki az utcán szembe jön velem, hogy tudom az adott pillanatban mire gondol, sőt úgy általában mi a gondolatvilága. Ez persze nem pengeélesen, csalhatatlan bizonyossággal, precízséggel működik, hanem olyan felmerülő erősebb-gyengébb sejtelmek, gondolatfelhők formájában.

Előfordult, hogy a járda szélén mellettem álló, zöld lámpára váró lányból, valami elsöprő erejű testiség kisugárzását éreztem. Nem saját érzékiségem lobbant fel, mint korábban minden kívánatos nő esetében, nem is néztem rá, csak éreztem valami sávyszerű bizsergést derékmagasságban a kettes csakra hatósugarában és odébb kellett lépnem. Másnál, fősvényiséget, kapzsiságot, mohóságot, vagy épp nyugalmat, békés kisugárzást érezem. Sokkal többet tudtam az emberekről, mint azelőtt.

Energiaszintem erősödött, gyógyításkor ezt kifejezetten éreztem. Beteghez menet, gyakran már az előszobában, vagy legkésőbb a szobába lépve észleltem, hogy tenyereimen keresztül áramlik, ömlik ki az energia. Tavaly csak akkor indult be, amikor rátettem a beteg testére, vagy közvetlenül, 1-2 cm-rel felette tartottam.

A budapesti nyugati pályaudvar előtti aluljárón áthaladva úgy éreztem, mintha lecsupaszítanának, vámpírként szívna le az ott terjengő fluidközeg. Megpróbáltam a Molnár Edit könyvében leírt módszert, és sokszor ráéreztem előző életekre is. Megesett, hogy az utca másik oldalára mentem, mert egy nyomoréknál a borzalmas múlt bűnhődésének érzete viszolygást váltott ki belőlem.

Kezdem értetlenül bámulni mindenkit, aki nem tért meg Istenhez. Istent szeretni olyan jó, hogy lehet, hogy ennyire kevesen térnek meg hozzá? Mennyire betöltött szeretete, mennyit fejlődött lelkem, mennyi türés, mennyi jóság van bennem, milyen földhözragadtak, milyen romlottak, milyen gonoszak az emberek! Míg ilyen és hasonló gondolatok forogtak fejemben,

azért a könyveket is forgattam és rátaláltam, milyen helytelen, milyen nagy hiba az, ha a lajtorján egyet feljebb lépve, már lenézzük embertársainkat, ha már magunkat kevélyen már fejlett léleknek, Isten gyermekének tartjuk, a szembejövőben pedig a sátánt fedezzük fel.

Nagy leckét kaptam, mert bűneim, jellemtelenségeim a múlt bugyraiból előkúsztak tudatomba, és szinte elborítottak. Gyermekkori hazugságom, falazás a közértben csokoládét lopó osztálytársamnak, a házibulin a többiek elől eltitkolt, zsebemben tartott százas, a mozgássérült lány, akivel jártam és szívtelenül otthagytam. A lány, akivel mámorosan táncoltam, cicáztam és szerelem nélkül ágyba bújtam, akikkel házasemberként szemezgettem, a nőkhöz simulások a villamoson, a vállalattól hazalopott indigók, a reklámmegrendelésért felvett jutalékok, a valótlan úti elszámolások, az irigységből megirt névtelen feljelentés, az ocsmány pornófilmek, a hazugságok, önzéseim, aljasságaim, gonoszságaim, lelketlenségeim, minden. Minden előjött, hiába hittem, hogy elfelejthetem.

Úgy éreztem magam, mint egy tál gulyásleves, melynek a tetején piros zsírkarikák úsznak, de ha megkavarják, a rothadt, bűzös húscscafatok jönnek a felszínére.

Szent Ágoston A lélek Istennel való magányos beszélgetéseinek könyve került a kezembe. Hüen tükrözi lelkiállapotomat:

5. Mi az ember, hogy módja lehessen szólani Istenhez, az ő teremtőjéhez? Bocsáss meg nekem, hogy téged szólítalak. Ne ródd fel szolgálódnak, hogy szót emelni merészel ily nagy Úr előtt: a szükség nem ismer törvényt. A fájdalom ösztönöz beszédre, a szerencsétlenség, melyet szenvedek, kényszerít feljajdulásra; beteg vagyok, orvos után kiáltozom; világtalan vagyok, fénysugár felé sietek; halott vagyok, az élethez sóhajtok.

6. Te vagy az orvos, te a fény, te az élet; Názáreti Jézus, szánakozzál rajtam, Dávidnak fia, könyörülj rajtam. Irgalomnak forrása, halld, mit kiáltoz feléd a senyvedő. Fénysugár te, ki általmész, várd meg a világtalant, nyújtsd neki kezedet, hogy elérjen hozzád és a „te világossággal lássa meg a világosságot”. Eleven élet, hívd vissza a halottat. Mi vagyok én tulajdonképpen, ki hozzád szólok? Jaj nekem Uram, légy elnézéssel irántam Uram.

7. Én rothadó hulla, férgeknek eledele, bűzhödött edény, lángoknak tápláléka. Mi vagyok én, aki veled beszélek? Jaj nekem ó Uram, bocsáss meg nekem, Én szerencsétlen ember Uram. Az az ember, aki asszonytól születvén, sok nyomorúsággal telt el; hiúságokhoz hasonlónak lett emberi lény, az esztelen állatokhoz hasonlítottatván s már hasonlónak is vált azokhoz.

8. Ki vagyok hát? kérdem újra. Sötét mélység, sivár szikesföld, haragnak fia, gyalázatra alkalmas edény, létrejövve tisztátalanságban, tengődve nyomorúságban, majdan halálra való szorongatásban.

9. Én szegény fejem! Mi is vagyok? Mi is leszek? Szemétnek tartálya, rothadás kagylója, undoksággal s borzalommal telve; világtalan, földhöz tapadt, mezítelen, nagy számú szükségletnek alávetve, nem ismerve sem saját kezdetemet, sem végemet, koldus és halálrászánt.

10. Akinek napja, mint a holdnak udvara elenyészik; miként a virág a fán, nő s legottan elhervad; most virágozik s legottan elszárad. Az én életem hej törékeny egy élet, elhulló élet, mely mennél inkább növekszik, annál inkább elenyészik; mennél inkább előrehalad, annál inkább a halál felé törekszik.

És én akartam még valamiféle kiválasztottságot belemagyarítani grammatikai ügyeskedéssel a SZÓ válaszába? Én képzeltem önként leszületett, fejlett léleknek, fénylőnyeknek magam? Talán ennyi elég is, hogy lelkiállapotomat méltóképp tükrözze.

A néhány hetes kezelés hála Istennek nagyon jót tett nekem. Gyanítom, ő kavarta meg gulyáslevesemet Nem az elborzasztás volt ennek lényege, hanem segített a helyes önértékeléshez, az alázathoz.

Máczy István, a Kísértés a jóra, című csodálatos könyvében így ír:

Az alázat fölfelé néz, hogy ki különb nála. Attól tanul, tőlük. Ezért fejlődik, tökéletesedik. A gőg mindig a nála hitványabbat látja. Azoktól nincs mit tanulnia. A gőgös ember fejlődés-képtelen. Az alázatos előtt végtelen lehetőségek nyílnak.

A szolgálalkúság távol áll az alázatos lelkülettől. A szolgálalkúnek nincs önbizalma, gyáván meghunyászkodik a nála értéktelenebb előtt.

Az alázatos a tökéleteshez hasonlítja magát. Mindig tudja, érzi, miben lehetne különb. Ez nem keseríti el, mert elfogadja önmagát, és teszi amit tehet, amire képes.

Bizony mindnyájan olyanok vagyunk, mint egy féloldalt fekete, féloldalt fehér sakkbábú a tábla szélén. Bukott szellemek vagyunk, magunkban hordozzuk romlottságunkat, de bennünk van az Isteni szikra is. Ha életünk során úgy érünk a másik oldalra, hogy mindig fehér mezőre lépkedünk, akkor kifehéredünk, megszentelődünk, ha pedig többször, vagy mindig a fekete mezőre lépünk, tovább bukunk. Hogy pártatlanok lehessünk, hogy saját szabad akaratunkból legyünk jók, ezért a földön jó és rossz egyaránt hat ránk. Jó és rossz sugalmazást egyaránt kapunk. Nem is gondolnánk, hogy gondolataink jó része nem sajátunk, vagy legalábbis csirájában nem tőlünk származik. A különbség csak annyi, hogy mindig mellettünk levő kísérőnk, őrangyalunkat a szeretet törvénye köti, visszatartja, hogy beleavatkozzon életünkbe. Ő is sugall, de csak akkor vesz ez határozottabb formát, ha kérjük őt erre, vagy lelkünkben megteremtődnek a fogadókészség feltételei. Ő nem avatkozik életünkbe. A másik oldal, az ellentét azonban minden eszközzel harcol fennmaradásáért.

A lélek sötét foltjai c. írásban is rezonál a tanítás a többi olvasmányommal:

Ha testvéretek által mondott igazságtalan bírálatot is kellő türelemmel és alázattal fogadjátok, ennek a jó példának óriási hatása van a körülöttetek levő, testben, vagy szellem-világban élő, titeket figyelő testvéreitekre. A szótlantul mindent eltűrő, vádolás nélküli szelíd magatartásotoktól vádlóitok is rövid idő alatt megjavulnak lelkiismeretük vádolásától.

Ezzel ellentétben a tisztátalan lélek a mások által ráolvasott hibát többnyire úgy érzékeli, mintha egy vödör hideg vízzel leöntötték volna. Az ellen is azonnal azt súgja: ne hidd el! Bizonyosságul magához hasonlít titeket. Őhöz képest valóban még egy sötétszürke lélek is fehérnek látszik! Ezért a hidegszívű lelkek a hideg zuhanytól úgy megmakacsolják magukat, hogy azért is képzelt tisztaságukban maradjanak, amíg fel nem olvad szeretetük szeretetem lángján.

Ne sajnáld emberi éned kiszenvetését! Őt csak te alkottad az ellen segítségével, amikor tőlem különváltál. De amikor látszat-énedet feláldoztad, lelked máris visszatért hozzám és ezzel egyszersmind egyesültél testvéreiddel is.

Érzed-e, hogy ezzel magad nyitottad ki a Mennysors ország kapuját önmagad előtt? Ó, milyen boldog visszatérés! Ó, mily csodás egyesülés millió testvéreddel! Egyet alkotó szabad testvériség ez, szárnyaló öröm, végtelen boldogság ez, mert végtelen együtt érző szeretetben együtt vagytok velem.

Minden gyermekem feladata sokszoros. Gazdagodik, fejlődik, erősödik, tisztul, ellenállóvá válik. Sokakat követ, Őt sokan követik, tanul, tanít, munkálkodik, teremt, szeretetben él és ő maga is szeretetet áraszt ki szüntelenül már itt a Földön is. Hátha már most látnátok csupa szeretet mennybéli életeteket is!

Nagyot sóhajtottam és becsuktam a kis könyvecskét. Megvan a hiba, megvan miben tévedtem. Erről beszélt Pali bácsi is a misén. Isten szeretetét a felebaráti szeretettől nem lehet különválasztani. Isten szeretete a felebarát szeretete nélkül *hazugság*. Az nem szeretet, hanem csak gyáva félelem. A béna kacsa felbandzsítása a hatalmas óriásra. Az embert szeretni, pedig nem lehet Isten szeretete nélkül. Helyesebben, aki az embereket *igazán* szereti, az előbb-utóbb eltalál Istenhez, még ha a moszkvai párttitkár családjába is születik le. Ez az én házi feladatom.

A nyomorékban, sántában, bénában, koldusban, nem a bűnhődőt, hanem a szenvedőt kell meglátni! Sőt, minden emberben, minden testvéremben. Hisz pár napja, hete, hónapja magam is hol voltam még, láthattam a múltam.

Pali bácsi misén adott válaszai olyan egyszerűek és nagyszerűek voltak, hogy utólag mindig úgy éreztem, én is rájöhöttem volna, ha az eszemet használok. Így kérdezett rá egyszer Ica a Szentháromság magyarázatára:

- Hogyan van az, hogy Atya, Fiú és Szentlélek, ha egy Isten van? - Pali bácsi nem adott le ködös magyarázatot, hanem visszakérdezett:

- Mennyiben szükséges ez az üdvösségedhez? Mennyiben változtatja meg napi életedet, ha ez kitisztázódik benned? Mekkora a súlya ennek a főparancshoz képest, hogy szeresd Istenedet teljes erődből, teljes szívedből és teljes elmédből és felebarátodat, mint tenmagadat? Mindnyájan rádöbentünk mennyire értelmetlen részletkérdéseken lovagolnunk, amikor az alapkérdéseket még nem valósítottuk meg magunkban tökéletesen. Házépítésnél a jó betonalapozásra kell ügyelni, az ráér, hogy a szélkakas színe zöld, piros, vagy fekete legyen.

Pali bácsi gyakran bombát robbantott. No nem katonai kézigránátra gondolok, hanem arra, hogy sokszor egyetlen mondat, kijelentés volt a szentbeszéd lényege, azt járta körül, világította meg több oldalról, de az az egy mondat majdnem mindig sokkoló volt. Így került szóba a gyógyítás témája is, mely engem igencsak érdekelt. Kijelentette, hogy nem azért vagyunk betegek, hogy meggyógyuljunk! Kérdően néztünk rá, ezért folytatta, „...hanem azért, hogy megtérjünk testvérek”. Éppen ezért minden gyógyítás, legyen az bármilyen eredményes, mulasszon el bármilyen rákot, leukémiát, reumát, legyen az műtét, energiaátadás, pszichológia, orvosi, vagy természetgyógyászat, *ha a gyógyítás közben nem viszi közelebb a beteget Istenhez, annyit ér, mint döglött lónak a patkolás*. Minden betegség az Istentől való eltávolodásnak, végső soron a szellembukásnak, a következménye, megjelenítője. Legnagyobb betegségünk, amiben a Föld minden lakója szenved, halálos betegségünk, hogy halandók vagyunk, hiszen minden ember születésekor ezer százalékgig biztos, hogy meg fog halni.

Rájöttem, ez nem üti Thorwald Dethlefsen alapművének az Út a teljességhez c. könyvnek a mondanivalóját, sőt éppen alátámasztja, megerősíti azt, hiszen a könyvben felsorolt, a fizikai test szintjén betegségként kifejeződő lelki problémák a teljességtől, az egységtől való távolság, az egységből való kiválás, az Istentől való eltávolodás egyes esetei.

Tehát a jelgyógyászatban is erre kell a hangsúlyt fektetni, amit tulajdonképpen ösztönösen, kezdetlegesen, de meg is tettem. Micsoda tévedésben él az egész emberiség! Az orvosok csak a tüneteket hajszolják, azokat próbálják elnyomni, a holisztikusok már hangoztatják, hogy az egész embert gyógyítják, a pszichológusok lelki görcsöket bogozgatnak, traumákat kutatgatnak, de a reinkarnációs terápiával csak a trauma időhorizontját szélesítik ki. A természetgyógyászok jó része ugyanazt teszi, mint az orvosok, csak természetesebb eszközökkel. A legfejlettebbek már eljutnak oda, hogy a lélek, a szellem beteg, de a lényeg: MEG KELL TÉRNI ISTENHEZ! A nélkül nincs gyógyulás.

A radiesztéták azon tanakodnak, hogy lehet, hogy egyesek, a Hartmann csomóból átülve, átfekve, szinte vonzzák maguk után a rákképző sugárzást, behajlik a Hartmann háló, oda, ahol alszanak, mások pedig évtizedeken át a csomópontban vannak, s nem betegednek meg.

A reiki nagyon jól funkcionálna *eszközként* a szeretet országútján, a baj csak az, ha a gyakorlatban *céllá* válik. Ha Balatonfüredre igyekszem, a homokos partnak, nem a vasúti kupénak kell lebegnie szemem előtt. Usui, aki katolikus paptanár volt, a szellemvilágból, Isten angyalaitól kapta a beavatást, mert arra keresett választ, hogyan gyógyított Jézus kézrátétellel. Mára ez a gyakorlatban többé-kevésbé elfelejtődött. A családi magazinban a fodrász-gyógyító nyilatkozik, hogy Usui biológusprofesszor volt, a tanfolyamokon a buddhizmust, a keleti jelleget hangsúlyozzák, kozmikus energiákról, meg reikiről beszélnek. Elszemélytelenítik a személyes Istent, az Atyát. Abba nem lehet belekapaszkodni, hogy reiki. Nem lehet meg-

szólítani, panaszkodni neki, segítséget kérni tőle. A kozmikus energiához nem lehet imádkozni. Sem az univerzum, sem - a tiszteletreméltó és példás életű - Usui paptanár, nem szabadít meg bűneimtől, nem tesz boldoggá, és nem vár az út végén. Így sok kereső számára csak egy újabb Istenpótlékká válik.

Azzal az érveléssel szokták védeni ezt az eljárást, hogy nem akarják Isten emlegetésével elriasztani a jelentkezőket. Ez becsülendő szándék és helyes is addig, amíg a szeretetet tanítják tömjénfüst nélkül, mert valóban sok embert tudnak ezzel megnyerni. Jézus testet öltése, az Atyához való kötődést, kapcsolódást szolgálta, célozta, a személytelen istenkép, a mindenütt jelenlévő erő tanítása megfoghatatlanabbá és könnyebben torzíthatóvá teszi az eredeti tartalmat.

Usui élete szép volt, és életfilozófiája - gyökerei révén - sokat tartalmazott a krisztusi tanításból. Usui tapasztalta a szegénynegyedekben, hogy csak azon lehet segíteni, aki ezt akarja, igényli. Önzetlenül, ingyen gyógyított és keserűen tapasztalta, hogy visszaesett sok korábbi betege. Szerintem visszaesésük oka az volt, hogy nem vállalták életük, gondolkodásuk átalakítását. Ezt ma egyesek azzal magyarázzák (félre), hogy a betegek azért nem gyógyultak, mert Usui ingyen gyógyította őket. Olyan, számomra érthetetlen magyarázatot is hallani, hogy energiacserének kell végbemenni, a gyógyultnak is kell valamit adni a gyógyítóknak, valamiféle egyensúly elérése érdekében, sőt, horribile dictum nem használ a reiki, ha nem fizetnek érte. Ez olyan, mint a müncheni ismerőseim által heringből, pisztrángból, répával és burgonyával főzött magyar halászlé. Nincs magyar, aki ráismerne. Hol van ez a Mester tanításától, aki azzal küldte szét tanítványait, „Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok”.

De lassan a testtel! Nehogy az ítékezés hibájába essek! Az a nézetem, hogy minden gyógyítás annyit ér, amennyiben Istenhez közelebb viszi a beteget. Ne öntsük ki a fürdővízzel a gyermeket is, hiszen nagyon sok orvos példamutatóan humánus, szerény, és ha van rá módja az egészségügy malmaiban, még betegei lelki problémáival is foglalkozik, így sokszor ösztönösen is GYÓGYÍT. A természetgyógyászok körében is elterjedt a lelki problémák bogozgatása, ez adja egyébként egyik vonzerejüket. A reiki tanfolyamon is nagy szeretetet és önzetlenséget tapasztaltam és biztos sok reiki mester meri vállalni, hogy ne a személytelenített kozmikus energiáról, hanem a Mester tanításáról és a személyes Istenről beszéljen. A kineziológiánál magam tapasztaltam üdvös hatását annak, hogy gyógyító ösztönös érzéssel „gyóntatott”, „feloldozott”, tehát Istenhez vitt közelebb úgy, hogy Istenről nem ejtett egy szót sem.

Milyen áldás és nem csapás a betegség. Mi lenne velem most, ha nem betegszem meg három évvel ezelőtt? Akár véletlen volt, akár sorsszerű, csak hálás lehetek Istennek érte. Pali bácsi ezt úgy fogalmazta, ez Isten kegyetlen kegyelme, ahol a hangsúly a kegyelmen van, mert csapásként éli meg mindenki a betegséget egészen addig, míg meg nem tér. Akkor aztán minden nap hálát ad érte.

Vajon Böbe miért beteg? Neki kell megtérni? „azért tette ezt, mert bízott benne, hogy nem lesztek gondban miatta” Tehát amikor kiválasztott bennünket, már tudta, hogy gondban lehetünk miatta, tehát ő előre tudta, vállalta ezt a sorsvonalat, hogy ezzel magára és környezetére hasson. Milyen megható önfeláldozás. De vajon meg fog-e térni Editem? Mert ezt így nem mondhatom el neki, ezt biztos nem értené meg, csak utólag. Lehet, hogy csak belemagyarázom ezt az egészet? Isten útjai kiszámíthatatlanok.

Egy másik alkalommal az Isten iránti szeretetről, Isten imádásáról Pali bácsi kifejtette, hogy Istennek nincs szüksége arra, hogy szeressük Őt. Megint megállt a levegő, mert elsőre nem értettük, mi lesz ebből. A szeretet elvan abban, hogy szeret, Isten azért boldog, mert ő szeret minket, akármilyen gonoszak, rosszak, bűnösök vagyunk. Tehát maga a szeretés boldogít. Nem Istennek van szüksége a mi szeretetünkre, hanem nekünk szükséges, hogy Őt és felebarátainkat, vagy másképp mondva Őt magában és felebarátainkban szeressük.

Nem az a lényeges, hogy engem szeretnek, hanem, hogy én szeretek-e! Pont fordítva van minden. A szeretet az csúcsérték, de nem a befogadó, a passzív fél oldaláról nézve, hanem a kibocsátó, az aktív fél felől. Ezért tudta Jézus a kereszttúton az Őt sirató asszonyoknak mondani, hogy „ne engemet, hanem magatokat sirassátok!”. Ezért tudta még a keresztfán is azt mondani: „Atyám bocsásd meg nekik, nem tudják, mit cselekednek!”

Nem a betegnek kell megköszönni, amikor egy gyógyító gyógyítja, hanem a gyógyítónak, hogy a beteget gyógyíthatta. Szeretni betegen is lehet, tehát a beteg nem szenved károsodást, ha beteg marad, mert egy betegágyból is lehet szeretet kiárasztani az egész világra, példa erre a húsz éve bénán élő Johny, aki az egész világban tömött stadionokban prédikál a szeretetről és a boldogságról, Istenről. De aki gyógyító, az az Istentől kapott gyógyító képességén keresztül tudja megélni szeretetét, tehát szerethet, ha gyógyíthat.

Megdöbbenő, milyen begyöpösödött gondolkodásom. Már azt hittem, hogy megtértem Istenhez és még mindig hol vagyok tőle, a szükséges gondolkodás átalakítástól.

Pali bácsi mindig az Evangéliumokra hivatkozott és minket is felszólított, hogy szóljunk rá, kérdezzünk, amint úgy érezzük, hogy bármely állítása ellentétes az Evangéliumokkal. Formabontó megnyilvánulásainak számtalan ellenzője van az egyház körein belül, de ő mindig azzal védekezik, hogy csak akkor hajlandó beismerni, hogy tévedett, ha Jézus evangéliumbeli szavával bizonyítják rá.

Nem tartotta ő sem tévedhetetlennek, megfellebbezhetetlennek magát, sőt minket állandóan arra tanított, hogy használjuk eszünket, gondolkodjunk, ne fogadjunk el kritikátlanul egyetlen állítást sem. Nem professzionális kétkedőket akart belőlünk faragni, hanem arról a sajnálatos emberi tunyaságról akart leszoktatni, amely megszokta, hogy más gondolkozzék helyette. Hogy is írta nekem a SZÓ? „Ami fontos az az, hogy értelmed használatát sohasem kapcsolod ki. Akkor se, ha biztos vagy abban, hogy Tőlem jön az információ.”

Vannak aztán, akik tekintélyelv alapján akarják irányítani a rájuk bízottakat, azt várják el, hogy emberi gondolataikat fogadják el kritika nélkül, mások helyett akarnak gondolkodni, pedig Isten mindnyájunkat egyformának teremtett, és ha gondolkodóképességet adott, akkor elvárja, hogy használjuk is.

Gézával, meg a lányokkal megbeszéltük tapasztalataimat az imakörben és megtapasztalhattam, a nyilvános bűnbánatnak, saját hibáim kíméletlen kitergetésének milyen jótékony hatása van. Ahogy teregettem őket, úgy fakultak, és porladt szét korábbi gőgöm, hiuságom, tévelygéseim. A múlt bűnei nem gyötörtek, nem fojtogattak már, tudtam, Isten megbocsátja őket és tanultam a leckéből. Géza olyan aranyos volt, amikor egyszer csak ketten voltunk az imakörben, elmesélte egy gondolatát. Munkavállalási engedéllyel kijárt heti három napot Bécsbe dolgozni, így hetente kétszer találkozott a Győr és Mosonmagyaróvár között, az út szélén integető lányokkal.

- Milyen klassz lenne, Viktorkám, egyszer megállni az egyik mellett és megkérdezni: Mennyi a tarifád? Aztán kifizetni neki, elvinni a félórára, és Istenről beszélni neki. De jó lenne ezt egyszer megcsinálni!

Állandóan tanultunk egymástól. Egyszer elmesélte, hogy egy kifejezetten csúnya, lógó orrú, pattanásos, vörös orrú, ápolatlan alkoholista nőt látott a kocsmából kitántorogni. Egyből az jutott az eszébe, hogy az Isten mennyire szeretheti ezt a nőt, és rögtön másmilyennek is kezdte ettől látni. Legszívesebben megölelte volna és megropogtatta volna összes csontjait, úgy szerettem Gézát. Ő is csak pár hónapja kezdett megtérni Istenhez, ráadásul régebbi viszonyok terhét hordozta, amelyeket nem rúgott fel álszent bigottságban, hanem bámulatos ügyességgel átalakított Istenhez segítő, vezető barátságokká. Véletlenül derült ki, hogy nem is katolikus, hanem református, ami azonban az Isten szeretetében egyáltalán nem zavart minket. Tőlem akár zsidó, vagy mohamedán is lehetett volna.

Nagyon tanulságos volt, amit Géza hallott az ima erejéről. Isten annyira szeret minket, annyira meghatják a jó szándéokra mondott, szívből jövő imák, hogy szinte nem is tud ellenállni neki. A középkorban volt egy szent asszony, aki bűnösökért imádkozott. Volt egy igen elvetemült gyilkos, akiért annyit imádkozott, hogy végül a Szűzanya megjelent neki és kérte, hogy hagyja abba, mert az a bűnös, a reávaró sorscsapás által fog fejlődni, de az Úr nem tud lesújtani rá, mert ő annyira imádkozik érte. Bizony, ha tudná mindenki, hogy milyen hatalom van a kezében, melyet nem használ ki, hány meg hány emberen lehet imával segíteni, az egész ország imádkozna. A bajban levők legalábbis biztos, meg a jószívűek, a könyörületesek, az együtt érzők is.

Géza a budapesti Eklézsia bolt antikvár részlegében becses ajándékot vett mindnyájunknak. Egy-egy ezüst medált kaptunk tőle, melynek egyik felén a két lángoló szív, egy tövises, meg egy törrel átszúrt volt látható és az enyémen Schultz Janka 1894 felirat, amiből kiderült, hogy apácává szentelése napján kezdte viselni az említett Mária kongregációs nővér ezt a medált. Boldogan viseltem attól a naptól és külön imában köszöntük meg Istennek, hogy Gézát ilyen kincshez juttatta. Elgondolkoztunk, mennyi Istenszeretet, mennyi imádság tapad ehhez a medálhoz, és sugárzik talán ránk is.

Bennem is kiteljesedett a szeretet, ha nem is tudtam megtalálni, hogyan nyissak utat megnyilvánulásainak. Eljártam egy zeneszerző méhrákos feleségét gyógyíttatni, de valahogy félt tőlem. Nagyon konformista módon vette a hitet, és amikor átléptem korlátait, reinkarnáció, örök kárhozat tagadása, megijesztettem. Hiába bizonygattam, hogy jó Isten nem készít örök kárhozatot tékozló fiainak, eltértem attól, amit a templomban hallott, s így nem tudtam megnyerni bizalmát és elmaradoztam. Úgy gondoltam, jobb, ha ő hisz, ahogy hisz, mintha mondanivalómtól megzavarodik és elbizonytalanodik egész hitében.

Normant Vincent Pale lendületes könyvében olvastam, hogy ha bajban vagyunk, már csak két dollárunk van, keressünk egy nálunk szegényebbet és adjunk neki egy dollárt. Nekünk lesz jobb, ha máson segítünk. Habár úgy éreztem, földi dolgokhoz már igen kismértékben tapadok, a pénz, mint felhalmozási eszköz, értelmét veszítette előttem, mégis rájöttem, hosszú évek, évtizedek óta úgy megyek el a koldusok mellett, hogy egy fillért sem dobok a tányérjukba, vagy kalapjukba. Most kezdjek el jótékonykodni, amikor egy éve lassan, hogy fizetés nélkül vagyok? Amikor havi hatezer táppénzből, meg tavalyi megtakarításaim romjaiból élünk? Amikor már az utca elején kikapcsolom a Trabi motorját, és úgy gurulok a házunkig?

Talán hat óra lehetett, amikor kiléptem a rendelőből és a kuka mellett megpillantottam egy csövest. Borzas fejét zsíros tökfedő borította, pecsétes gúnyáján ezer lyuk, folt virított, orra sebes, varos volt a részeg eleséstől és üres üvegek, kenyérhéj után matatott a kukában. Elővettem kétszáz forintot a pénztárcámból és melléléptem:

- Ebédelt ma, bátyám?

Összerezte a megszólításra, először azt hitte, rászólnak, mert sokan szidják a kukázókat, hogy rendetlenséget, szemetet csinálnak a kukák körül. Valami érthetlent dűnnyögött félénken, mert talán evett valami nyomorúságos eledelt, hazudni nem akart, de nem is akarta elszalasztani az alamizsna lehetőséget.

- Egyen valamit, bátyám! - nyomtam kezébe a kétszáz forintot és a Trabant felé léptem, hogy ne kelljen hálálkodnia.

- Köszönöm - mondta halkán és elindult, de pár lépés után visszafordult: - Minek köszönhetem én ezt az ajándékot?

Eszembe ötlött Vincent Pale mit irt könyvében és ugyanazt válaszoltam.

- Az Istennek, mert az ő nevében adtam.

Az öreg ráncos, barázdált, borostás arca egyszer csak kisimult, mennyei boldogság áradt belőle, kilépett térből és időből, olyan gondtalannak érezte magát, mint talán utoljára három éves korában, amikor szerető édesanyja ölében ült. Hogy én milyen boldog voltam, azt szavak-

kal leírni nem tudom, nem is kísérletezem vele. Megint olyan energiazuhatagot kaptam, hogy legalább húsz percig sírtam a Trabantban, mire el tudtam indulni, és amikor a slusszkulcsot a zárba tettem, akkor villant belém: - Amit egygel tesztek, velem teszitek. Ott vagyok minden rászorulóban és szenvedőben. Már tudtam, kivel találkoztam.

Ezentúl nem mentem el koldus mellett alamizsna nélkül. Ha nem is volt koldus, de a kukában gyűjtögetett, akkor is megálltam és adtam neki. A nyilvánvalóan rászorulóknak 200 Ft-ot, a budapesti aluljárókban, a forgalmas helyeken, vagy akinél úgy éreztem, hogy profi, ott csak 20 Ft-ot de mindig adtam. Egyszer egy ismerősöm kiakadt ezen.

- Nem szabad ezeknek adni, csak a kocsmába viszik, némelyik talán még nálad is gazdagabb! - oktatott ki.

- Én mindenkinek adok, mert nekem nem az a dolgom, hogy ítélkezem fölötte! Hogy ő mire használja az alamizsnát, azzal meg neki kell majd elszámolnia. Sokkal nagyobb baj, ha egyetlen tényleg rászorulón nem segítek, mintha egy-kettőnek hiába adok. Akinél nagyon kilóg a lóláb, ott úgylis észreveszem és a minimum húszast adom.

Nyár elején alig-alig jártam templomba, mert elmerültem abban a gondolatban, hogy nem a keret a lényeg, hanem a tartalom. Istennel való kapcsolatomat elégségesnek éreztem, hisz rengeteget imádkoztam, havonta egyszer eljártam Pali bácsi csúcsszuper miséjére és hetente az imakörbe, így a vasárnapi mise a többi heteken elmaradt. Volt bennem egy bizonyos kivagyiság, hogy az én hitem erősebb, mint a hetente formálisan templomba járóké. Aztán olvastam a SZÓ-ban egy választ, ahol valakit eléggé kiosztott a SZÓ, aki azzal büszkélkedett, hogy nem jár templomba. Vasárnaptól már úgy jártam a féltizenkettes misére, mint a kisangyal. A szentbeszédnek sajnos más hangvételűek, tartalmúak voltak, de mindenképp lehet tanulni. Nagyon szerettem gyónni, és még jobban áldozni. Perselyezéskor kicsire gyűrtem a két százast, vagy ötszázast, ha az akadt a kezembe, mert nem akartam hivalkodóan feltűnni vele.

Nem tanultam közvetlenül annyit, mint Pali bácsi miséin, de egy idő múlva már el sem tudtam volna képzelni életemet vasárnapi mise nélkül. Közben önkéntelenül is tapasztalatokat gyűjtöttem. Volt olyan pap, aki helyettesített, de olyan szép szentbeszédet mondott, valódi történet formájában, hogy majdnem elsírtam magam. Úrfelmutatáskor, meg áldáskor éreztem Jézus jelenlétét. Mikor a pap ezt mondta: - Áldjon meg benneteket a mindenható Isten... - egy-egy energialöket formájában éreztem, hogy valóban megkaptuk az áldást. Elgondolkoztam, vajon a többiek érzik-e, tudják-e, hogy itt mi történik, hogy itt mi valóban áldást kapunk.

Megdöböntő könyvet olvastam. Amerikában, vagy Kanadában a papok 37%-a hiszi már csak, hogy Jézus valóban jelen van a misén. Azt hiszik, csupán jelképes cselekmény, amit a misén végeznek. Hát ez szörnyű. Már Úrfelmutatásnál, mikor a pap az ostyát felmutatja, olyan energiahullámot érzek, hogy kimelegedek tőle, az áldozás örömét és boldogságát pedig alig lehet szavakba önteni. Erzsike a legutóbbi haladó tanfolyamon elmesélte, hogy ötéves kislánya, aki látó, milyen káprázatos színpompával írta le a misén zajlott eseményeket. Amikor a miséző pap imádkozott, így biztatta édesanyját:

- Anyu, azt csináld te is mindig, amit most a pap bácsi, mert most olyan szép az aurája, olyan gyönyörű energiaeső hullik le rá.

Sajnos imakörünk fölé fellegek tornyosultak. 10-12 boldog összejövétel után egyre többször volt valamelyikünk akadályoztatva. Bár megválasztottuk liseaux-i Kis Szent Terézt védőszentünknek nem sikerült maradéktalanul egybetartanunk kis közösségünket. Edittel kis súrlódásom is volt, mert volt évfolyamtársnője csak körülbelülre jelentette be látogatásukat és a várt három óra helyett öt órakor jöttek, így háromnegyed hétkor elnézést kértem és otthagytam a társaságot. Egy kicsit cikinek éreztem, de hát tudta Edit, hogy minden héten fél hétkor elmegyek az imakörbe, semmi más szenvedélyem nincs, hát igazán jöhettek volna hamarabb is.

A rendelőben levő szobámban kis házi oltárt rendeztem be. Vettem egy Jézus, meg egy Mária szobrot, alájuk tettem egy szép terítőt, a falra pedig egy ajándékba kapott torinói leplek Jézus képet akasztottam keret nélkül, csak az üveglapba foglalva. Így mindig arra gondoltam, amit a SZÓ mondott, hogy az Isten a lényeg, az egyes vallások csak keretek.

Editkém úgy látszik sajnálta, hogy használatba veszem a terítőt, pedig a szekrényből vettem elő, tehát nem használta másra és valami papírlepedőfélét rakott Jézus és Mária szobra alá. Egy kicsit zavart ez az önkényes eljárás, de nem akartam vitát kezdeményezni, így hagytam az egészet. Pár nap múlva többször azt tapasztaltam, hogy a két szobrot arccal a falnak fordítva találom. Gondoltam, biztosan takarított a drágám, mert port törülgetni azt nagyon szeret, de azért rákérdeztem, és azt kaptam válasznak, hogy fúrjak lyukat a Mária szoborra, és éljek azzal házaseséletet. Megdöbbenett Edit durvasága és közönségessége.

Egy másik alkalommal este, mikor lefeküdtem, megvártam az esti dialízis után és férj módjára hozzábújtam, megölelgettem egy kicsit. Azaz csak ölelgettem volna, mert bizony elfordult tőlem. Nem szólt semmit, de valahogy olyan erős undor érződött belőle, hogy azt hittem fokhagymát ettem. Annak még a szagát sem tudja ugyanis elviselni. Visszagondoltam, hogy mit ettem aznap, óvatosan orromba leheltem, de nem volt rossz szájszagom, így nem derült ki a húzódozás oka.

- Mi van, szívem?

- Mmmm - nyámmogott valamit, mint aki megsértődött és nem akar válaszolni.

- Na, mi van, mondd már meg, mivel bántottalak meg? - mondtam hozzáhajolva, de úgy odébb húzódott, mintha darázs csípte volna meg.

- Undorodok attól a rohadt bádogtól a nyakadban. Amit én vettem neked, azt nem viselted, azt a fiadnak kellett adni, mert azt mondtad, buzis az aranylánc, ezt a vacak kősöntyűt meg a nyakadba tekered, le nem veszed magadról.

- De Editkém, ez nem bádog, ez egy Jézus szíve medál! Hát én nem is emlékszem, hogy te aranyláncot vettél nekem.

- Szép dolog, mindig ezekkel a dolgaidal foglalkozol. Múltkor is, amikor a Gyöngyiék voltak itt, akkor is milyen udvariatlan voltál, hogy itt hagytál minket és elmentél az imakörbe! Mit buzgólkodsz? Minek játszod az eszed? Azt hiszed nélküled nem tudnak imakörözni? Mindig neked kell lenni a középpontban?

Leforrázva hanyatlottam vissza az ágyra, de mentőötletként magyarázat jutott szembe.

- Igazad van, szívem, tényleg nagyon belelendültem ezekbe a dolgokba. Te tudod a legjobban, hogy pár éve még el se engedtem volna a gyereket a templomba. Tudod, úgy vagyok ezzel, mint aki a főiskolán már másfél éve nem járt előadásra és most túlszorgalommal próbálja behozni lemaradását. Légy egy kicsit türelmes, majd idővel csillapodik ez nálam.

- De minek kell minden héten abba az imakörbe járni órák hosszat, más eljár időnként a templomba és azzal kész. És amíg le nem veszed azt a bádogot a nyakadról, addig hátat fordítok neked és kész.

Megdöbbenem. Ez mintha nem is ő lenne. Az én szerény, halk szavú, csak néha a tisztasági rendszabályok megsértése, vagy a konyhában lebzselés miatt felcsattanó párom? Hát ez döbbenetes. Nem baj, én nem fogom az Istent megtagadni miatta. Ha életünk végéig hátat fordít, akkor fordítson. Sohasem lehetett sem kényszeríteni, sem erőszakkal eltántorítani szándékomtól.

Újabb csapás volt, hogy szombaton Géza édesapját bevitték vesegörccsel a kórházba és ezáltal meghíusult az imaköri találkozónk. Az erkélyen kikönyökölve eszembe ötlött, bár hősiesnek tűnt, de nem is volt olyan okos viselkedésem, hiszen Isten szeretete nem a medál viselésében merül ki. Nem ez az Istenszeretet lényege, ez csak egy keret és a lényeg érintése, megsértése nélkül elhagyható. Ezt megmondhatnám Editnek és talán ő is megbékélné.

De miért ez a mérhetetlen undor? Óvatosan kell fogalmaznom, nem szabad őt félrevezetnem, mert ha ezt a gesztust meghunyászkodásnak veszi, csak még erősebben támadásba lendül. Házasságunk alatt már sokszor lett bumeráng béketúrésemből, mert később mindig azt kaptam vissza: - Látod, nekem volt igazam. - Pedig csak engedtem a békesség kedvéért. Mély levegőt vettem, erőt gyújtottam és a fürdőszoba ajtajába léptem:

- Editkém, én levettem a medált, mert rájöttem, hogy nem tartozik a lényeghez.

- Nem miattam vetted le? Akkor minek mondod ezt nekem? - vágta hozzám.

- Hogy magyarázzam meg? Miattad vettem le, hogy ne zavarjon, de azért, mert rájöttem, Istent így is szerethetem.

- Ha az Isten ilyen fontos neked, akkor viseld csak nyugodtan, akkor nem csináltál semmit azzal, hogy levetted! - hangzott a replika.

Abbahagytam az értelmetlen vitát, és szomorúan néztem a naplementét.

32 AZ ÁLLÁS

Ha nem is szüntek meg, de csökkentek a feszültségek közöttünk, mert imakörünk sehogy sem tudott összejönni. Géza édesapjához járt a kórházba és én úgy hívtam fel otthonról Magdit, mintha a szokott helyre indulnánk imakörbe. Az autóban aztán megmondtam, hogy a rendelőbe megyünk és ott fogunk együtt imádkozni. Alig szedtem elő a házi oltárt, mikor neszezést hallottunk az ajtó felől. Kérdően néztünk egymásra, ide nem szokott senki se járni ilyenkor, amikor feltárult az ajtó és Edit rontott be.

- Nahát ezt nem gondoltam volna rólatok! - csapta be az ajtót és elviharzott.

- De hát Editkém! Csak most itt jöttünk össze... - szóltam utána bátortalanul, de már se híre, se hamva nem volt.

- Csak nem azt gondolja rólunk? - kérdezte hol sápadtan, hol vörösen Magdi.

- Ugyan, ne viccelj már, az Úristen nevében összejövünk, olvasgatunk, imádkozunk, hogy lehet itt olyasmire gondolni?

- Viktor, jobb lesz, ha átmegyünk hozzám, a kozmetikába. Edit biztosan féltékeny, mert már a sok stressz miatt, meg Böbe miatt nagyon kiván.

Átmentünk garázsból kialakított kozmetikájába, ott a padlóra térdelve kértem Istent, hogy segítsen meg, mert nagyon csávába kerültem. Edit nem nagyon szólt hozzám otthon, de később azt mondta, nem *arra* gondolt, csak végre szeretett volna egy kis nyugtot magának. Elment otthonról, és ahol nyugalmat keresett volna, ott is pont belénk botlott. Nem így ismerem, inkább a hálószobában szokott ledőlni, de hát mit volt mit tenni, ebben maradtuk.

Közben azonban egy orvosoknak járó lapban egy hirdetést fedezett fel. „Gyógyszerészi vagy közgazdász végzettséggel ügyvezetőt keres osztrák laborműszereket gyártó cég.”

- Ez pont neked való, Panda! Add be a jelentkezést.

Beadtam a jelentkezést és pár nap múlva már kellemesen csevegtem az osztrák cég magyarországi reklámpartnerének vezetőjével, aki a menedzserkeresést végezte. Szerencsém volt, csak pár lépést kellett a szobában megtennem, mert azért még látszott a járásomon, hogy húzom a lábam. Próbáltam rövid időre koncentrálni, hogy teljesen kiegyensúlyozott legyen a járásom, de nem ment. Csak abban bízhattam, hogy közlelő, a szobán belül nem lesz feltűnő és majd jó nyelvtudással elkápráztatom. Így is történt és az első beszélgetés után már két héttel útban voltam Ausztria felé. Edit Ventójával mentem persze, mert a Trabanttal kizötyögni csőd lett volna.

Az egész család drukkolt nekem, mert már a gyerekek is megéreztek a spórolósabb napokat, elégük volt az „erre most nincs pénz”-ből. Klagenfurton túl kellett mennem, s bár dél-

után kettőre beszéltem meg a találkozót, nem volt bátorságom egy fenéssel 650 km vezetésére vállalkozni. Igaz, hogy vezettem én már egy nap alatt 1.170 km-t is a bátyámhoz, Frankfurtba, de akkor még makkegészséges voltam. Most meg azért még csak gyógyulóban, felépülőben vagyok. Nemrég még száz métert egy negyed óra alatt totyogtam le, nem lehet az energiával pazarlóan bánni. Előző nap kiautózok pianóban Klagenfurtig, vagy közeléig és ott alszom egy szállodában.

Az osztrák cégnél biztosan lesz gyárlátogatás, ott meg lépcső le, lépcső fel és ott lehetetlen, hogy fel ne tűnjön a bicegés. Ráadásul lépcsőn felfelé még csak tudok menni, de lépcsőn lefelé épphogy csak araszolva. Egy autópálya motelben szálltam meg, méregdrága, 700 schillinges áron. Este tízkor kerültem az ágyba, és egy rózsafüzérrel búcsúztattam a napot. Másnap fél tízkor kipihenten, üdén ébredtem és tíz előtt pár perccel még örültem, hogy reggelit kaptam. Megtöltöttem tálcámat az önkiszolgáló részlegnél és épp bizonytalankodtam, hogy a fedett részen, vagy a szabadban, a zöldben reggelizzek, amikor hirtelen rosszul lettem, szédülni kezdtem.

Leültem, letöröltem a verítéket homlokomról és bámultam a többieket, akik borzongva húzták össze magukat az Alpok délelőtti hűvösében. Gondolatban végigteszteltem magam és kicsit magamhoz térve megállapítottam, hogy egy iszonyú erős energialökést kaptam, ami még mindig tart. Ettől melegedtem ki, ettől éreztem az előbb olyan furcsán magam, de már kezdtem megszokni. Az utóbbi hónapokban sokszor előfordult, hogy valamiféle rövidebb-hosszabb ideig tartó nyomást éreztem fejem különböző részein. Gergőt megkérdeztem, ő pedig azzal intette el a dolgot, hogy dolgoznak rajtad a főntiek apa. Ez azonban nagyságrendekkel erősebb volt annál, szinte behorpasztotta fejtetőmet és lehúzott egészen a bokámig. Nem szűnt meg az autópályán, a kanyargós hegyi utakon sem és már pattantam is ki fürgén az autóból a Lattner cég Forgenseldi gyára előtt.

Minden úgy történt, ahogy elképzeltem. Lépcső fel, lépcső le, ide be, oda ki, bemutatkozás, mosoly, búcsúzás. Az idős tulajdonos és két tulajdonos testvér, a szemüveges főmérnök és a bizalmatlan főkönyvelő, a controlling manager. A főkönyvelőt kivéve jó benyomást tettem mindenkire, azt éreztem. Én csak azt mondtam meg, hogy előző helyemen schillingben számítva, mennyi volt a fizetésem, nem azt, hogy az a követelése. Amikor a Passatot, meg az Audit említettem, elborult a tekintete, pedig nem saját kedvemből jártam azzal, előző osztrák főnökeim ragaszkodtak hozzá. Délután fél hatkor fejeztük be a tárgyalást, és fél hétkor, egy óra múlva, megálltam az autópályán kicsit összeszedni a gondolataimat.

- Nem, ez nem lehet igaz!

Alig tettem meg pár lépést, ugyanúgy bicegtem, mint előző nap, pedig egész délután futottam, mint a gazella. Isten arra a néhány órára töltött föl, tatarozott ki, míg a tárgyaláson részt vettem, amíg szükséges volt, aztán visszaadta a bicegést, mert már egyszer megmutattam neki, hogyan élek vissza a hirtelen gyógyulással.

Ekkor döböntem rá, hogy mennyire Isten kezében vagyok, mennyire szívén viseli sorsoamat és segít, ha az én érdekeimben jönnek látja. Csak annyit kell tennem, hogy kezébe ajánlom magam, letérdelek és elfogadom, hogy Ő jobban tudja mi a jó nekem, mint én. Hogy azért adok hálát minden helyzetben, hogy a saját tudása és szeretete irányítja Őt és nem az én tudásom (ha azt Hozzá képest tudásnak lehet nevezni) és az én szeretetem (ha azt Hozzá képest merészelnem szeretetnek nevezni)

Telefonon, ráadásul futtában, autótelefonon adott választ az idősebbik fivér, hogy felvesznek, jelentkeznek a reklámügynökségnél és kezdhetem a munkát. Munkaszerződést is kötöttünk, igaz hogy csak egy évre, fix időtartamra meghosszabbíthatóan, igaz, hogy fél év, jó hosszú próbaidővel, azonnali felmondás lehetőségével, de mégiscsak fix állásom volt. Megint öltöny, diplomata táská, autópálya, Budapest, tárgyalások, ügyintéзések, szükség van rám, hasznos vagyok, számítanak rám. Micsoda kellemes érzés. Dicsőség neked Istenem.

Elkövettem azt a meggondolatlanságot, hogy elmeséltem Editkémnek, Isten hogyan segített az álláshoz, mire megint felháborodott.

- Igen? Ő látta meg az újságban a hirdetést, ő mondta, hogy jelentkez, ő küldött Ausztriába?

- Editkém, Isten a te szádon keresztül szólt hozzám! - mondtam neki szeretettel, békítően.

- Na, hagyj ezzel a marhasággal, ilyen lököttiségekkel nekem nincs időm foglalkozni. Majd mondd meg az Istenednek, hogy mossa ki a ruháidat, meg vasalja ki az ágyneműt és főzzön vacsorát is!

Íróasztalomban kotorászva ráakadtam Antal médium önvizsgálati tesztlapjára, melyre a legutolsó kérdés alá Edit ezt írta:

Akaratnélküli birka lettem-e, ami mindenbe beletörődik? IGEN

Alatta volt egy dossziében a Keresztút, melynek végére odaírta, hogy „Ez az, amit érzem, látom, mit választasz”. Ott volt az alázat imája is, mely alá a következő vélemény került:

Ez aztán a butaság csimborasszója!!! Az akarat nélküli bábok imája. Akiknek nincsenek emberi érzelmei, hanem mindenbe beletörődve zagyvaságokat hisznek el!

A Miatyánkban aláhúzta a „legyen meg a Te akaratod” részt és hozzáfűzte: Itt szó sincs szabad akaratról!!! Sőt! Személyi kultusz!!!

Szelíden léptem hozzá:

- Editkém, itt nem akaratnélküli birkákról volt szó. Jézust pontosan a magát szabad akaratából, magát értünk feláldozó szelíd bárány jelképezi. Hidd el, hogy az imának van értelme. Én biztos vagyok benne, hogy ha mi együtt letérdelnénk és imádkoznánk, meghallgatna minket és Böbe is meggyógyulna!

- Ne hibáztass már megint engem! Ne mondd, hogy miattam beteg a gyerek! Én dolgozok vele a legtöbbet, én látom nap, mint nap, én szembesülök vele! Csinálnád csak Te éveken keresztül remény nélkül ezt a dialízist, mikor minden egyes kontroll után rosszabbak az értékei! - fakadt könnyekre.

- De Editkém, hát épp ezt segíti könnyebben elviselni az Isten-hit. Nem hibáztat téged senki! Nem azt mondtam, hogy te vagy az oka, csak azt, hogy ha együtt imádkoznánk, Isten biztosan meghallgatná. Itt van egy csodálatos könyv, egy amerikai háziasszony írta Betty J. Eadie Átölel a fény. Ebben olyan szépen leírja, hogy a klinikai halál állapotában ott volt Isten előtt és látta, hogy az imák fénysugarak formájában mennek föl a mennybe és a legerősebb fénye az édesanyák, gyermekükért mondott imáinak van. Higgy az Istenben, Editkém! Az Isten mindenható!

- Gyógyítsa meg Böbét, akkor majd hiszek benne!

- Istennel nem lehet üzletelni szívem. Ő nem akarja azt, hogy a hatalmáért féljük, számára az értékes, ha önmagáért szeretjük. Harun al Rasid sem azt akarta, hogy háremhölgyeket kényszerítsenek palotájába, hanem álruhában a nép közé vegyült és majd elolvadt a fiatal fazekaslány pillantásától. Isten sem más. Számára sincs értéke a kikényszerített érzésnek. Nem is szeretet az.

- A te Istened olyan, mint az erkölcstelen orvos! Csak azt gyógyítja, aki előre adja a pénzt!

Kifogytam az érvekből, el is fáradtam, ma, biztos, hogy nem fogom tudni meggyőzni őt.

Az új munkahely időben lekötött és így kevesebb súrlódási felület volt közöttünk. Végeztem a dolgom, boldogan mentem fel minden nap Budapestre és egyik nap azt mondtam magamban:

- Köszönöm, Uram, hogy ezt a munkahelyet adtad nekem.

De vajon miért Budapesten adott, amikor itt Kecskeméten is adhatott volna? Akkor esett le a húsz fillér. Hát persze! Ha Kecskeméten lenne a munkahely, nem lenne napi kétszer egy

órám imára. Hisz amióta dolgozni járok, reggel beülök az autóba, és amint kiérek a városi forgalomból, ahol figyelni kell, neki kezdek imádkozni és ez így megy egészen a Nagykőrösi útig. Milyen kincset kaptam kezembe ezzel az állással. A városban volt dolgom, így ebéd-szünetemet azzal töltöttem, hogy a Ferenciek temploma mögötti udvarban bóklásztam. Úgy vonzottak ezek a kis kegytárgy, meg könyvesboltok, mint a mágnes.

Beléptem az egyikbe és szentképeket kezdtem válogatni, mert ima közben jobban tudok vizualizálni, ha előtte szentképeket nézegetek. Meg olyan szépek, is, párat beleteszek az autós táskámba, hogy mindig legyen nálam Jézus meg Mária. Nem kellett hátranézni, de éreztem, hogy követ a kiszolgáló-pénztáros tekintete. 8-10 forintos szentképek, talán csak nem lopnak szentképeket is? Ez képtelenség! És eszembe jutott a vicc, amikor egy pap külföldre menve a repülőtéren tapasztalja, hogy bibliáját ellopták, és így kiált: - Áldott legyen az ország, ahol ilyen jámbor könyveket lopnak!

Most azonban kimondottan zavaró, hogy ennyire figyelnek, de aztán egy vásárlóval, meg az eladóval beszédbe elegyedünk. A videofilmeket szeretném kikölcsönözni, de plébánosi igazolás szükségeltetik hozzá. Értetlenül kérdezek rá miéretté, mire kifejti:

- Csak a négy nagy keresztény vallás hívőinek adunk ki kazettát.
- De hát miért, mit csinálhatnak vele? - kérdezem naivan.
- Meggyalázzák, meg ilyesmi!
- De hogyan? - kérdezem Boborján¹³ ártatlan bárgyúságával.
- Hát hol él maga? Mindenki csak gyalázza a papokat. Mennyi istentelenség! Mire tanítják az embereket! Az agykontroll tanfolyamon is csak káromkodnak, abból áll az egész!
- Nem a Fornel tréningre teszik gondolni?
- Ja, arra, de a Zameszky atya mondta, hogy az agykontroll is sátáni dolog, megtiltotta, hogy elmenjünk.

- Hát ezen én csodálkozom, mert ott semmi sátánit nem mondtak, inkább Istenről esett szó átvitt értelemben, meg egymásnak segítségnyújtásról, de hangsúlyozták, hogy nem vallási tanfolyam. Az agykontroll csak egy technika és én például nagyon jó hasznát veszem az imádkozásnál, mert nagyon szeretek imádkozni.

Erre kicsit megenyhült beszélgetőpartnerem. A táskámból előkapott rózsafüzéremmel megnyertem bizalmát és békülékenyen, szolid oktató hangnemben mondta:

- Az Úrjézus nagyon haragszik ám azokra, akik nem katolikusok!

No, jó lesz itt vigyázni, gondoltam ilyen képtelen gondolatmenet hallatán és az az érzésem támadt, ide sem véletlenül jöttem ma be. Erősen legyengített változatban elmondtam Gergő dolgait, megtérésemet, mire a végső keresztkérdés következett:

- Na és mit gondol? Hogy azzal a kézrátétellel, meg egyebekkel jót cselekedett, azért üdvözülni fog?

- Csak Isten kegyelméből üdvözülhetünk! - vágtam rá gondolkodás nélkül, hisz ez a gondolat foglalkoztatott már hetek óta.

Ezzel a válasszal átmentem a felvételi vizsgán, most már csak a plébánosi javaslatot kellett megszerezni. Pali bácsitól nem akartam kérni, az előzmények után nem voltam biztos benne, hogy az ő igazolását elfogadják. Mise után bementem Kecskeméten a Szent Jeromos templom sekrestyéjébe és megkértem a fiatal miséző papot, hogy írja alá az igazolást.

- Nem vagyunk mi itt ilyenre felkészülve, uram! Nincs is itt a bélyegzőm, meg ez a templom nem is egyházközség. Hol lakik?

- A Kosciuskó Tádé utcában.
- Akkor a Belvárosi plébániához tartozik, ott tessék igazolást kérni!

---

¹³ Pandacsöki Boborján, szereplő a Vastyúk is talál szegyet sorozatból

Már-már kétségbeestem. Egy videókölcsönzőbe való beiratkozáshoz ilyen tortúra kell? Hogyan fogom az áhított filmeket megszerezni?

- De én ide járok misére, ott nem ismerek senkit! - néztem rá kérlelően, mire megenyhült és megígérte, jövő hétre aláírja az igazolást. Jobban örültem, mint amikor először utazhattam nyugatra 1969-ben.

Közben Gergővel megtartottuk a másik haladó tanfolyamot is. Körlevél, jelentkezések, ment minden, mint a karikacsapás. A kezdő jelek kikérdezéséig sem jutottunk el az első szünet előtt, hanem a kísérőket mondta meg Gergő és megrajzolta mindenkinek az aktuális jelét, amely tenyerében, vagy koronacsakráján volt látható. A szünetben titokzatosan behívott szobámba és így szólt:

- Apa, ezentúl neked kell tartanod a tanfolyamokat, azt mondták a föntiek. Én csak téged avathatlak be. - Megdöböntem, mennyire összevág minden. Edit amúgy is már pattanásig feszült, annyira ellenezte Gergő tanfolyamait, múltkor Gergő hányása kényszerített, hogy kishitúségem ellenére beugorjak, most pedig kész. Itt állok. Mondta is egy barátom, hogy neki az ugrott be, én „elvéstem a lépést” leszületésem után, Gergő azért „jött le” utánam, hogy „beindítson”. Logikusnak tűnik. De igaz lehet? Isten útjai kiszámíthatatlanok.

- Apa! És tudom a jelentéseket is. Hozd csak ide az utolsó két jeled!

Ami számomra cirkalmas vonalhalmaz volt, Gergő mutatójja mentén most minden részletében értelmet kapott.

- Itt születél le. Gyermekkorodban hittél Istenben. Itt fordultál el Istentől. Itt voltál fiatalkorodban. Itt ismerted meg anyát, itt születtünk mi, itt lettél beteg. Ez a három pont, hogy egy kicsit hittél Istenben, megint nem hittél, megint hittél, megint nem hittél. Itt ez a vonal, hogy most már nem fogsz elfordulni Istentől.

Kibuggyant egy könnycsepp a szememből. Ha Gergő nem értené félre, most letérdelnék. Csak fizikailag előtte. Isten kegyelme előtt. Minden kegyelem.

- A másik jeled is megmutatom. Te kérted, hogy leszülethess, te választottad Magyarországot, te választottad szüleidet, te kérted sorsvonaladat.

Minden úgy van, ahogy sejtettem, gondoltam. Hatalmas megerősítés volt. Gergő tulajdonképpen nem egy lexikális gyűjteményt kapott, nem a millió jel millió jelentését plántáltak a fejébe, hanem a jelek látásának képessége mellé az értés dimenzióját is megkapta. Mennyit gondolkoztunk, mennyit néztük a tanfolyamokon a jeleket. Én mindig türelemre intettem a kíváncsiakat:

- Majd megtanítyják Gergőnek a föntiek, ha szükség lesz rá. Ha nem tudja, akkor még nincs szükség rá. - És íme itt a jelek magyarázata. Gergő szívéből mintha ólomsúly zuhant volna le olyan megkönnyebbülten sóhajtott fel, hogy nem kell több tanfolyamot tartania. Be sem jött a rendelőhelységbe, hanem az én szobámban játszott a számítógéppel.

A tanfolyamot spontán és egész elfogadhatóan tartottam meg. A beavatásnál beugrott, hogy ismét új elemeket vigyek bele, ezért így szóltam a közepén:

- Most kérd meg Istent, vegyen a tenyerébe és tapasztald meg szeretetét...

- Most kérd meg kísérőidet, mutassák meg lelked, és hogy milyennek kell majd lennie.

Csodálatos élményekről számolt be minden résztvevő. Lebegés, rózsaszirmos ágy, mennyország, minden, ami kell. Amikor én kértem Istent, akkor a keresztre feszített Jézus jelent meg előttem. Na még egyszer, gondoltam és még egyszer nekiduráltam magam a kéréssel, de makacsul ugyanaz a látvány jelentkezett. Tanácstalan voltam, vajon mit jelenthet. Én okoztam bánatot? Előbb szenvednem kell, szenvedéssel fogja kimutatni szeretetét? Ne a szeretetét keressem, hanem a kereszt hordozását keressem, vállaljam?

Ezek cikáztak még a fejemben, amikor már láttam lelkemet, azaz a kendermagos cigányszőnyeget, amit kísérőim mutattak nekem. Elég drappos, szürkés volt, de összességében inkább világos, mint sötét és rengeteg apró folt volt rajta, picik, nem is túl sötétek, inkább barna-

sak, mint feketék, de rengeteg. Amikor azonban azt mutatták meg, milyenné kell válnom, alig kaptam levegőt.

Olyan vakító fehér lepedőt láttam, mint amikor a fényképezőgép vakuja villan. Szép cél, gondoltam, de a kettő közötti különbség olyan nagynak látszott, hogy az Ariel cég mosóporgyártásának tízévi produktuma sem lenne elég, hogy azt fakó, kendermagos cigányszőnyeget olyan gyönyörűre mossa. Fel kell kötnöm a fehérneműt, főleg így, hogy egyedül maradok ezzel az egész tanfolyam témával. Igaz, megmondta a SZÓ, hogy le kell válnom Gergőről, de nem gondoltam, hogy az egész a nyakamba szakad. Logikus, nem is normális, hogy egy tízéves kislány tanfolyamokat tartson. Persze épp ez volt benne a poén, ezért jöttek a résztvevők. Kicsit furcsa is volt bejelentésem, hogy én vettem át Gergő helyét. Én nem tudom a kísérőket megmondani, nem látom a jeleket, tehát még egy darabig rá leszek szorulva Gergő gyámkodására.

Edit néha egész jól elviselt, ilyenkor oldott volt otthon a légkör. Szerelmesen átöleltem, nyakába csókoltam és még a kezemmel is végigsimogattam itt-ott, ahogy mindig is szoktam házasságunk 16 éve alatt.

- Ne, ne izélj, aztán mehetsz gyónni a papnak.

- Editkém, ezen nincs mit meggyónni.

- Istennek kedves, ha mi szeretjük egymást, ebben nincs semmi kivetnivaló, ha egy férj megölelgeti a feleségét. Meggyónni azt kell, amivel a lelkiismeretem vádol, ezért pedig nem vádol a lelkiismeretem.

- Na, a te lelkiismereted!

- Editkém, engem már hónapok óta ingyen engednek be az uszodába, illetve csak néha jelölik be a bérletemet, mert valahogy szimpatikusnak tartanak. Ez engem eddig nem zavart, de amióta állásban vagyok, képtelen vagyok így bemenni az uszodába. A múltkor is úgy mentem vissza, hogy ikszeljék már be, mert csak úgy kalapált a szívem, tiltakozott a lelkiismeretem, hogy van már nekem rendes fizetésem, ne potyázzak ingyen az uszodában.

- Hülyeség! De hogy vagy képes bemenni abba fürdőbe és elmondani egy vadidegen embernek mindent magadról? Én képtelen lennék rá.

- Editkém! Én nem a papnak gyónok ott, hanem a Jóistennek. A pap csak fizikailag van jelen, és a Jóisten szól rajta keresztül.

- Jaj, már megint jössz ezzel a hülye dumával. Ha volna Isten, akkor megmutatná magát. Az egész világban háború van, azt miért engedi meg? Nézz körül, mi folyik Boszniában, meg Afrikában, az egész világon? Az talán jó?

- Jó hogy már azt nem mondod, hogy ő süti el a gépfegyvereket, meg az ágyúkat. A gonoszságokat mi, emberek visszük végbe magunkon. Ezért nem lehet Istent okolni!

- Editkém! Az Isten nem cirkuszi mutatványos, aki kunsztokat csinál, hogy megtapsolják. Ha most a Szegedi úti lakótelepet felemelné mondjuk húsz méter magasra, mi történne? Egész Kecskemét leborulna és imádná! Neki ez nem poén! Pont azért nem mutatja meg magát, mert nem akar hitre kényszeríteni. Tiszteletben tartja a szabad akaratunkat.

Így és hasonlóképpen teltek napjaink. Munkahelyemmel sem volt minden rendben, mert az osztrák főnökkel csak egyszer beszéltem autótelefonon, nagyon hevenyészett feladatokat adott, egy faxon aláírt laza munkaszerződésemmel volt, és bár megegyeztünk, hogy tízfős üzletkötői stábot verbuválok, költségvetést is készítettem, lehetséges, hogy több vasat is tart a tűzben. Egyik nap ugyanis jelentkezett a reklámügynökségnél - ahol ideiglenesen egy íróasztalom volt - egy mosonmagyaróvári cég, hogy ők fogják teríteni termékeinket. Bizalmam az osztrákok irányába megrendült. Valószínűleg át akarnak verni, gondoltam, és ebédidőben már indultam egy új HVG-t venni, hogy az álláslehetőségeket átnézzem, de amint elindultam, éreztem, hogy valami láthatatlan erő visszahúzó, mintha el akarna tántorítani az álláskereséstől. Nem tűnik logikusnak, de hallgattam megérzéseimre és délután már telefonált is az osztrák főnök, hogy látogassak ki az anyavállalathoz.

Veszprémen keresztül vettem Rábafüzes felé az irányt. Gondtalanul autóztam, amikor egy kereszteződés előtt, valami messziről meghatározhatatlant vettem észre az úttesten. Felborult motoros, valami állat, roncsféle, villant át agyamon, s mire odaérkeztem, már láttam, hogy egy ember ül tolókosiban az út közepén. Két lába combból hiányzott. Fizimiskája olyan riasztó volt, hogy egyből beugrott, ő a csali, aztán ha megállok, előjönnek és kirabolnak a többiek.

Mégis megálltam, mire a tolókosis az ablakhoz kerekedett.

- Miben segíthetek?

- Elvinne Sárvárra?

Így került Pista mellém az ülésre, rokkantkocsija meg a csomagtartóba. Borostás volt, ápolatlan, piaszagú, meg büdös. Ahogy oldalra pillantottam, friss kötést láttam csuklóján, mire elmondta, hogy most akart öngyilkos lenni, de nem sikerült. Megsajnáltam. Párja, akivel élet-társi viszonyban élt visszaköltözött az apjához, ez volt elhatározásának az oka.

- Az a k..... az apjával, azért ment vissza, mert az apja .....

- Hogy gondolsz illet István, egy szülő nem képes ilyenre a gyermekével!

- Dehogyan! Az állatok is ....nak, mi is ....unk.

- Na jó, de mi nem vagyunk állatok, mi emberek vagyunk!

- Mi is a majomtól származunk! - vágta vissza részeg dűnnyögéssel.

- Hát a párod is így vélekedik?

- Nem, ő azt mondja, hogy Istentől vagyunk! - Hoppá, gondoltam, helyben vagyunk már, de ne rontsunk ajtóstól a házba.

- Bocsáss meg neki, István, ő is megbocsát majd neked és vissza fog jönni hozzád.

- Nem fog, mert én rossz vagyok, már börtönben is voltam.

- Mit csináltál, István?

- Mit kíváncsiskodsz te? Csintalankodtam. Ennyi elég? Mit szólsz ahhoz, hogy megölném anyádat egy húszasért?

- Te nem tennél ilyet, István! Tebenned van jóság.

- De ha megölném anyádat egy húszasért?

- István, Te csak próbálgatsz engem. Nem gondolod ezt Te komolyan.

- Bocsáss meg a párodnak, és ne tégy rosszat vele, akkor ő is megbocsát és vissza fog jönni hozzád. Kétezer évvel ezelőtt már tanította ezt valaki egyszer...

- Ne gyere nekem azzal a Jézussal, azzal a marhasággal, hogy azt a keresztre feszítették, meg minden! Nehogy azt hidd, hogy én nem ismerem a Bibliát! Ha ő ma élne, nem ilyen lenne a világ, ő biztos nem járna pápamobilban!

- Hát látod, István, megint milyen bölcslet mondtál.

Közben elgondolkoztam miért futott át az agyamon, hogy ne álljak meg neki és beugrott, hogy mindig két lehetőség közül, egy jó és egy rossz közül kell választanunk. István kezdett kijózanodni és megkért, vegyek sört neki. A sör után rágyújtott, ezért letekert ablakkal mentünk lassabb menetben. Kiderült, hogy már nyomorékon, kétszer is mentett ki fuldoklót a Balatonból. Egyszer egy kilencéves kislányt mentett ki, mert senki nem mert a viharban a vízbe ugrani. Az életmentő érmet átvette, de a pénzt az asztalra csapta, hogy tartsák meg maguknak. Éreztem, hogy a durva külső és durva megnyilvánulásai mögött, egy érző szív rejtezik. Már Szentgotthárd előtt jártunk, amikor kiderült, hogy Sárvár egészen más irányban van. Vissza kéne mennünk több mint egy órányit oda, ahol fölvettem, s még onnan kéne továbbvinnem. Ajánlkozásomat elhárította.

- Vigyél be Szentgotthárdra, majd vonattal elmegyek.

A vasútállomás előtti sötétben elővettem tolókosiját és az első ülés mellé toltam. Ki akartam segíteni, de csak annyit nyögött, vigyázz és már vastag sugárban vizelte ki hirtelen

kibontott sliccén keresztül az elfogyasztott söröket. A félhomályból rendőrségi urh-s autó járőrei figyelték manipulációinkat. Fura egy helyzet volt. Átkötöttem kezét és megkérdeztem:

- Van pénzed vonatra?

- Háromszáz valamennyi a jegy, adjál négyszázat. - mormogta kelletlenül, mert szemmel láthatóan zavarta, hogy alamizsnát kell elfogadnia. Hogy tudnám odaadni, meg mennyit, hogy jó is legyen neki, meg ne is alázzam meg, gondoltam, aztán egy ezrest nyomtam a kezébe, beültem és elporoztam az autóval. Csak a határ túlsó oldalán álltam meg egy néptelen helyen és imára kulcsoltam kezem. Amint behunytam a szemem, megláttam a Szűzanyát csodálatos világoskék palástjában és mosolygott. Ez azért volt csoda számomra és bizonyság, mert eddig mindig csak szoborként, mozdulatlan arccal tudtam őt vizualizálni, de most mosolygott, mert az ő gyermekével találkoztam megint egy rászorulóban. Már azt is tudtam, ki sugallta, hogy csak ki akarnak rabolni, megértettem az egész működését és könnyhullatás közben adtam hálát Istennek, hogy kiállhattam ezt a próbát.

Autópálya motelbeli éjszakázás után, másnap folytattam utam a célállomás felé. Hagytam magamnak időtartalékot és kényelmesen autóztam Klagenfurt után a hegyek között. Annaberg Freilichtausstellung, suhantam el egy tábla mellett és arra gondoltam talán valami kegyhely lehet itt. Nem lehet megfordulni, jutott eszembe, de egyszerre megint finom, határozott húzást éreztem. A következő kijáratnál lekanyarodtam és pár perc múlva már az ötven-schillinges belépővel léptem be a szabadtéri kiállításra.

Csalódott voltam. Kegyhelyet vártam, Istennel akartam találkozni, rózsafüzérek, szép feszületek helyett lépes mézek, ágakból faragott bábuk voltak a vitrinben, mert a karintiai falusi lakosság múlt századi életét mutatta be a kiállítás. Ha már ott voltam, elkezdtem járni a faházakat. Elgondolkoztam, milyen mostoha körülmények között éltek emberek, mennyi verejtékkal állították elő napi táplálékukat, a gerendák között besüvített a szél, mohával tömködték ki a hézagokat, tenyéryi elhúzható falap volt az ablak, és durva lócákra hajtották fejüket éjszakánként. Eszembe jutott hány jámbor imát mondhattak el ezek között a falak között és elkezdtem keresni valami szentképet, ami előtt imádkozhatnék.

Találtam egy Mária képet és elmondtam egy üdvözlégyet. Egy másik képen két angyal állt egy ágy mellett, de nem tudtam beazonosítani a kép jelentését, mert olyan fakó volt. Itt is fohászkodtam egyet szeretteimért. Kóvályogtam, keveregtem a házban, Jézussal akartam találkozni, Őutána vágyódott szívem, mikor az egyik szobába belépve hátrafordultam és megpillantottam Őt, a sarokban, magason, egy kézzel, elnagyoltan faragott feszületen.

- Hát itt vagy, Uram? - fakadtam ki önkéntelenül és zokogva borultam az asztalra. Megint kiadtam magamból néhány, Isten nélkül eltöltött év keservét, bánatát, fájdalmát. Úgy éreztem, mintha vattából lennék, annyira megkönnyebbültem. A kiállítás után benéztem a városka dómjába, de Ő oda már nem hívott. Kevélyen meredt az égre a dóm tornya, az oldalhajójában egy hatalmas freskón vörös lángok közt, a pokolban szenvedő lelkek, az ördög patával, farokkal... Kifordultam.

Munkaadóimmal a megbeszélés zavartalanul és gyorsan zajlott, a félreértést hamarosan tisztáztuk. A főkönyvelő egész testből fordult felém, úgy üdvözölt, mert három hete idegbeicipődést kapott és injekciókúra ellenére sem tudta felsőtestét mozgatni. Búcsúzóul felajánlottam, hogy esetleg segíthetek. A tulajdonos házának előszobájában állva tettem rá kezem és kissé zavarban voltam a körülmények miatt. Éreztem, hogy veszi az energiát, de jobb szerettem volna, ha zavartalanok a körülmények. Másnap korán reggel telefonált Baicher úr és megköszönte, hogy csodát tettem vele.

- Hogy, mit? - kérdeztem.

- Hát elmúlt minden fájdalmam, tudok mozogni - hálálkodott.

- Istennek köszönje, Baicher úr, ne nekem! - fejeztük be a beszélgetést.

Maradéktalanul boldog voltam. Pál apostollal együtt mondtam: Én élek Istenben és Ő él énbennem. Évtizedes bálványok hevertek előttem a porban. Az élethez való ragaszkodás, halál-félelem, pénzhez való ragaszkodás, hatalom utáni vágy, az állandó, csillapíthatatlan, émelyítő testiség, az anyagi javak, ház, autó, videó stb. utáni vágy, az önmegvalósítás utáni vágy, a szeretet utáni vágy, sértődékenység, hazafiság, családszeretet és sorolhatnám.

Miért félnék a haláltól, amikor csak egy dimenzióváltás és sokkal nagyobb boldogság vár rám, mint amit az életben egyáltalán elképzelhet az ember? A halál tulajdonképpen egy jó dolog. Mit érdekel engem a pénz, mit számítanak a földi javak, melyeket rablók elvisznek, melyeket rozsdá mar és szű rág meg, amikor ezek csak ezen a rövid átmeneti állomáson, a földi életben használhatók? Nem fontosabb a mennyei kincseket gyűjteni, melyek örökkévalók?

Milyen lehúzó, milyen földhözragadt a hatalomvágy. Mennyivel édesebben cseng ez a szó, hogy szolgálat! A tenger is úgy uralkodik a folyók fölött, úgy éri el, hogy mindnyájan belefolyanak, hogy alájuk rendeli magát.

Brr! Testiség! Béklyó, émelyítő, rátapadó massa, az örökös gondolati ottkalandozás, felkorbácsolt vágyak, másodpernyi sziporkázás és utána üresség, kábulat. Elröppenő boldogságbuborékok légvára. Édes métely. Hamis drágakő.

Nem az a fontos, hogy engem szeressenek, hanem, hogy én szeressek. Micsoda tévedésben van mindenki! Megvalósíthatatlan ábrándokat kergetnek! A lehetetlent akarják. Nem jönnek rá, hogy nem tudják a világot maguk uralma, akarata alá hajtani, csak saját magukat. Lehetetlen, hogy engem mindenki szeressen, de én szerethetek mindenkit! Nem ez az egyszerűbb?

Önmegvalósítás! Majd én! Nekem ne dirigáljon senki! Én nem viselem el a jármot! Én okosabb vagyok mindenkinél! Nekem van önérzetem! Hol van az az én? Milyen én az, amit meg akarok valósítani? Az önzésből, bukásból tákolt, vagy pedig a mindenkinek segíteni, a szolgálni, szeretni akaró az igazi énem?

Felcsattanás, megsértődés, begubózdás. Mert engem bántanak! Mert rosszak, önzők, zsarnokok! Én vagyok az áldozat? Dehogy! Az az áldozat, aki sért, megbánt, aki az akarátát kényszeríti rám, mert kizárja magából a szeretetet, kizárja magából a boldogságot. Nekem a türés, a türelem virágai illatoznak, míg ő az erőszak, a harag kaktuszain csücsül. Engem megbocsátásom tesz boldoggá, őt lappangó büntudata boldogtalanná. Hát nem sajnálni kell? Nekem jó, mert az Istent szeretőknek minden javára válik. Engem nem lehet megsérteni, nekem nem lehet rosszat tenni!

Hazafiság, családszeretet. Isten, haza, család. Ott lógott korábban minden konyha falán. Sokatmondó a sorrend. Isten a mindenség, a nem válogató, aki mindenkit szeret, bűnöst, bűntelent egyaránt. Aztán a haza, te magyar, vagy téged szeretlek, te román vagy, cigány vagy, te zsidó vagy. Aztán már csak a család, a családomat szeretem, értük ölni is tudnék, mindenki más le van füttyülve. Mi jön ezután? Én, csak én, én életben akarok maradni, ha kell a másikat a víz alá nyomom, fulladjon meg, de én a fejére lépek, nehogy vizes legyen az új cipóm. Érzitek a leértékelődést, a lefokozódást? Az Istentől való távolodást?

És most nézzük visszafelé! Mi más, bármely definíció, legyen az család, rokon, haza, mi magyarok, mi katolikusok, mi európaiak, mi diplomások, mi agykutatók, mi bélyeggyűjtők, mi menedzserek, ha nem a szűk egó, az önzés bizonyos mértékű kitágítása? Mi más a szeretet bármely korlátozása, mint istentelenség?

33 FELSŐFOK

Edit onnan értesült a felsőfokú tanfolyamról, hogy kezdtek érkezni a pénzek. Sokat töprengtem, hogyan folytassam a tanfolyamot Gergő nyomdokaiban. Abban biztos voltam, hogy sem tanításért, sem beavatásért pénzt nem kérek, utóbbtól ugyanis nagyon óvott a SZÓ. „Ott Lelkem nincs jelen” Márpedig ezt semmiképp sem akartam kockáztatni, egy esetleges kis haszon sem vonzott. Feltűnő lett volna azonban az is, ha az eddigi pénzes tanfolyam után hirtelen ingyen kezdem el hirdetni a tanfolyamot ezért arra következtetésre jutottam, hogy ugyanannyit kérek a tanfolyamért, mint Gergő és abban az értékben könyveket adok a tanfolyam ajánlott irodalmaként. Így a kecske is jóllakik és a káposzta is megmarad. Nem lesz törés a tanfolyam menetében, és mégis elolvassák azokat a könyveket, melyekre egyébként esetleg sajnálnák a pénzt.

Edit már a második pénzes utalvány megérkezésénél pörölni kezdett:

- Lelketlenség ezeket a szerencsétleneket kifosztani! Bobela táppénzen van egy éve, az András is szegény mozgássérült, ilyeneken akarsz nyeresztkedni?

- Dehogyan akarok, szívem, kapnak ők könyvet abban az értékben, amit befizettek.

- Miért kell neked ezeket a könyveket terjeszteni, minek buzgólkodsz ebben annyira, ha nem érdekli őket? Ennek az egésznek nincs semmi értelme, a tanfolyam eredeti vonalát is teljesen eltérítetted, többet nem tarthatsz ott a rendelőben tanfolyamot! Ez egy Kőjál engedéllyel rendelkező orvosi rendelő, a diplomámba kerülhet, ha ott kuruzslás folyik.

- Most ez hirtelen probléma lett, szívem? Hány orvos végezte már el a tanfolyamot és milyen jól működik nekik a gyógyítás? Ki törődik azzal, hogy hétvégén abban a helyiségben mi mit csinálunk ott baráti összejövetel keretében? Különben sem hivatalos, üzleti tanfolyam ez, mert ők a könyveket, meg a jelek fénymásolatának költségeit térítik meg és én ingyen tanítom őket.

- Akkor meg minek? Mi értelme van Gergő hókuszpókuszának?

- Van értelme, és sokan hiszünk benne! Te is hittél benne, neked is működött.

- Ez az egész csak hallucináció volt! Ha működik, miért nem gyógyítja meg Böbét?

- Böbe Isten kezében van, ezt megírta a SZÓ is!

- Téged tönkretesznek, már teljesen meghülyítettek ezek a fanatikusok, élükön a Pali bácsival, azzal a vén sz...ral, meg az Évával, azzal a rohadt k...val, de csak kerüljön bármelyik a kezem közé, szétszedem őket. Már teljesen a maguk akarata alá hajtottak, csak azt mondogod, amit ők, csak azt csinálod, amit ők és meglátod ez rossz irányba fog vezetni. Sok ilyen került már elmeorvosintézetbe.

- De Editkém, engem nem kényszerít senki. Te ismersz a legjobban, hogy sohasem túrtem el semmilyen beavatkozást az életembe. A szüleimmel is az volt mindig a problémám, hogy úgy éreztem, rám akarják akaratukat kényszeríteni, az összes munkahelyváltásom a szuverenitás iránti igényemnek volt betudható.

- Akkor meg becsaptak, megmételtyeztek, félrevezettek, kihasználták a naivitásod, azért hülyítettek meg ennyire az Istennel. Ott nyaljátok-faljátok azt a rohadt .....

- Editkém, hogy tudsz ilyen gyűlölettel beszélni? Emlékezz csak vissza, hány biztosítási ügynök ment el tőlünk üres kézzel. Én mindig átláttam a szitán, mindig észrevettem, akármi-lyen ravaszul, trükkösen akartak valamit eladni nekem. Épp azért volt az élelmiszerszakmában is olyan jó a hírnevem, hogy dörzsölt öreg róka vagyok. Én ezt jól átgondoltam az Istennel kapcsolatban és befolyásolás nélkül, rábeszélés nélkül, kényszerítés nélkül választottam ezt az utat. És én az Istent semmiért el nem hagynám. Kár is próbálkoznod, hogy lebeszélj róla. Ha nekem azt mondanák, hogy levágják a karom tőből, ha nem tagadom meg Istent, akkor azt mondanám, hogy vigyétek! Mert tudom, hogy Isten jó, Isten szeret minket és Isten örök.

- Figyeld meg, ez a Lipótmezőre vezet. Te már nem vagy normális. Járj el a templomba, mint az átlag, nincs nekem kifogásom a hit ellen, de normálisan, ne ezzel a piszkos bandával! Hidd el, én jót akarok neked. Csak meg akarlak óvni tőlük, és még egyszer hálás leszel nekem ezért.

- Szívem. Mind a ketten ugyanazt mondjuk és akarjuk. Te azt mondod, hogy veszembe rohanok és tönkre fogok menni, ha hiszek. Én ugyanúgy meg vagyok győződve arról, hogy jobb lenne neked, ha hinnél Istenben. A különbség csak annyi közöttünk, hogy te rám akarod kényszeríteni a te hitetlenségedet, én pedig nem akarom rád kényszeríteni az én hitemet. Én csak arra kérlek, hogy hagyj engem meg a hitemben, ne akarj másra kényszeríteni.

- Nem kényszerítelek én, járhatasz tőlem templomba, de normálisan, mint a többiek.

- Editkém, nekem az nem az igazi, én nem tudok „normálisan” hinni Istenben, csak úgy, ahogy most.

Nekem a régi Arany Viktor kell, nekem az kell, akihez én hozzámentem. Amikor összeházasodtunk, nem volt szó ilyesmiről. Ha ilyen bigott lettél volna, hozzád sem mentem volna feleségül.

- De Editkém, jó is van abban, hogy hitre tértem. Én most megvallom neked, hogy már tíz éve arra készültem, hogy elhagylak, ha a gyerekek felnőnek, most pedig nem hagynálak el semmi pénzért.

- Szép kis alak vagy! - fordította ellenem bumerángxként őszinteségemet. Látod, te már akkor romlott voltál, nekem sosem jutott eszembe ilyesmi, de majd most fog. És különben is, engem te ne az Isten kedvéért szeress, hanem magamért! Én a régi Arany Viktort akarom!

- Azt, aki hónapokig meg volt sértődve rád, aki tele volt haraggal, aki el akart hagyni? Az kell neked?

- Az te voltál, de ez nem te vagy, ez csak egy máz, ez hazugság!

- Én már nem tudok a régi lenni, Editkém - mondtam halkan, de biztosan, hiszen valóban felégettem mindent magam mögött.

- Dehogynem tudsz te, csak nem akarsz!

- Hát jó, akkor így mondom, mert tényleg igazad van. Nem akarok.

- Akkor te egy lelketlen, kegyetlen fráter vagy. Te vadítottál el engem, mert a Györgyivel sokszor be is ültem a templomba, a te lelkeseden szárad, majd a pokolba fogsz kerülni, de ha van túlvilág, akkor majd megyek és megkísértelek!

Hát így zajlottak hétköznapjaink. Mint a hideg-meleg vizes váltófürdő, vagy a hullámvasút. Egyszer fenn, egyszer lenn.

Már csak két nap volt a felsőfokú tanfolyamig és izgatott voltam. Nem volt időm a munkám miatt felkészülni, az otthoni légkörben nemigen tudtam elmélyülni, felkészülni, Edit a SZÓ nyolcas kötetét kikapta a kezemből, széttépte és megtaposta, tehát csak fönti segítségre számíthattam. Ráadásul Gergő a jeleket sem rajzolta még meg, így igen zavaró volt a bizonytalanság. Nagy nehezen elcsaltam a rendelőbe, ahol nekiült rajzolni a jeleket, de csúszkált a filctoll a kezében, bele-belejavított a jelekbe, ami miatt többször kellett hallgatnom, mert hol így, hol úgy mutatta a jelek megrajzolását és kellemetlen volt, amikor magyarázkodnom kellett.

- Szépen, precízen, kisfiam! Gergőkém ez így nem lesz jó, rajzold újra! - mondtam türelmetlenül.

- Tudod mit, apa? Megcsinálom. Beavatlak, hogy te is tudjál jeleket rajzolni.

Lefektetett a rendelőben, behunytam a szemem és csak ujjainak surrogását hallottam, meg erős energiahúzást a harmadik szemem és a két szemem tájékán.

- Na, apa? - tartotta elém két tenyerét, de azon egy fia jelet sem láttam. Valahogy ösztönösen behunytam a szemem és ekkor, mint neonreklámot a ködben, láttam egy jelet. Lerajzoltam.

- Hát a másik? - tartotta oda másik tenyerét is.

- Megy ez neked, apa, rajzold meg a jeleket, addig én játszom a számítógéppel.

Ó Istenem. Milyen kegyes vagy te gyarló gyermekedhez. Hónapok óta nem foglalkozom semmi mással, csak imádkozom és Te küldöd ajándékaidat. Milyen értelmetlen bármely tudás hajszolása, hiszen Tőled megkap az ember mindent, hisz Te vagy a mindenség. Hát én is megkaptam ezt a képességet.

A tanfolyam alatt, a beavatásnál úgy éreztem, mintha valami finom paplan ereszkedne le és a két szememen enyhe nyomást éreztem. Ahogy elkezdtek mesélni beavatási élményeiket a résztvevők, fejük mögött, mintha egy lámpás világított volna. Kezdtém látni az aurát. Ez szinte már kicsit sok is volt egyszerre. Alig egy hete, hogy valaki érdeklődött, nálam is jönnek-e elő a képességek és azt válaszoltam:

- Tudod, engem már nem érdekel, hogy leszek-e auralátó vagy nem, a fiamat úgysem tudom utolérni, mert már megkaptam volna én is, ha szükségem lenne rá, vagy elég érett lennék hozzá. Nekem bőven elég az Isten szeretete, hogy szerethetem Őt és ennél többet nem is tudok elképzelni. Hozzá képest minden olyan értéktelen, talmi, semmi. Amint nem képesítettem az auralátás, meg a jelek látása iránt, amint lemondtam róluk gondolatban, máris megkaptam őket. Hát nem klassz dolog ez?

Károly bácsitól rejtélyes meghívást kaptunk. Edit azzal eresztett el minket, hogy Böbe gyógyulásával kapcsolatos, ezért elmehetünk. Károly bácsinál egy kedves, mosolygós, tarpai özvegyasszonnyal találkoztunk, akiből nyugodt békesség sugárzott, de érződött rajta, hogy nagyon érzékeny és hogy sokat szenvedett. Nem volt olyan gyógyító kinézete Klári néninek, ezért kíváncsian vártuk, mi lesz a fejlemény.

Kiderült, hogy pár éve vette észre magán a médiumi képességet és Isten kegyelmének tartja, hogy kapcsolatot tarthat a szellemvilággal. Elcsendesültünk. Károly bácsi benyomta a kis riporter magnó gombját, mi pedig elkezdtünk imádkozni. Megszűnt az utcazaj, nem hallottuk a macskák nyávogását, de éreztük, hogy egyre többen vagyunk. Az ima végeztével Klári néni engedélyt kért és kapott a kapcsolatfelvételt. Behunyt szemmel, összetett kézzel nézett felfelé, és mint valami tolmács, aki egy filmet mesél el, beszélni kezdett. Nem szavakat, hanem képeket, érzeteket kaphatott, mert keresgélte a szavakat, volt hogy visszatért, helyesbített. Érződött, hogy lelkiismeretesen végezte munkáját.

Nagyfiamról nagyon szép jellemrajzot adott, majd Gergőre tért rá. Gergő múltjáról, előző életeiről is beszélt, arról, hogy mennyire fontos neki a szeretet, meg a kikapcsolódás, hiszen éjszakánként rengeteget tanul. Mivel aktív, szoros kapcsolatot tart a föntiekkel, félig-meddig ott is él, tehát nagyon erős benne az elvágyódás. Annyit mondanak meg, annyit mutatnak meg, amennyit ez a fiatal fizikai test elbír, de egy nagyon régi, nagyon összetett, fejlett lélek van ebben a gyermektestben. A nagy vállalása le van takarva, de azt megtudtuk, hogy azért képzik, tanítják Gergőt, mert neki a végidőkben, az utolsó időkben lesz majd dolga, hogy sok embert hitre térítsen gyógyításaival.

Nagyon megkapó volt, hogy kétszeres bizonyosságot kaptunk. Egyrészt, magam is valami ilyesmit sejtettem, hogy nem csodagyereknek szánja őt Isten, hogy komoly tervei annak vele, másrészt megerősítést arról, amit egyre többen mondanak, írnak, hogy mi az utolsó óra munkásai vagyunk.

Mikor Böbéhez és Editkémhez ért, zokogásba fulladt és többször újra kellett kezdenie a mondókát, mert annyira meghatotta mindkettejük fájdalma és szenvedése. Mélyen együtt érzett velünk, hisz ő is sokat szenvedett életében. A Mennyei Atya azért mérte ezt a rendkívüli keresztet ránk, mert tervei vannak a családdal. Nem az emberek előtt, nem földi szempontból, hanem Isten előtt, a szellemvilág szemszögéből kell tökéletes családdá válnunk. Ki kell tartani, el kell viselni a szenvedést és meg lesz a jutalma, mert ha a próbát kiálljuk az örök boldogság juthat mindnyájunknak osztályrészül, és az ötödik vagy hatodik szférába kerülhetünk.

Nem tudtam, pontosan mit takar ez a szféra dolog, de biztos voltam benne, hogy ha lehet, még jobban ki kell tartanuk egymás mellett. Klára néninek őszintén elmondtam, hogy nagyon köszönöm és nagyon hiteles volt beszámolója, de amit előző életeinkről mondott, az jelentősen eltér a Gergő által megtapasztaltakról. Ő ezt azzal magyarázta, hogy amit Gergő már tudott, azt nem akarták újra leadni a főntiek, ezért mozaikként össze kell raknunk az ismereteket. A fő mozaik megvolt, ami a legfontosabb, azt megtudtuk, de nem tudtam, hogyan mondjam ezt el Editnek. Ezzel úgy vágna ki az ajtón, hogy csakúgy repülnék.

Klári néni természetesen egy fillért sem fogadott el ellenszolgáltatásként, hanem közös imában köszöntük meg Istennek a tanítást. Már majdnem indultunk volna, mikor ő kezdett kérdezni Gergőtől, mert saját magára nézve nem rendelkezett teljesen részletes információkkal. Ő sem lehet próféta a saját hazájában, gondoltam és őszintén sajnáltam, mikor Gergő minden tiltakozás ellenére bizonygatta, hogy neki még egyszer le kell még születni. Bármennyit is szenvedett, bármilyen magasra is jutott, 2.000 évvel ezelőtti cselekedetét még nem egyenlítette ki.

Magamra maradtam az információval és elolvastam néhány könyvet, ami a világ végével foglalkozott. Mai könyvek voltak, amelyek a Szentírásban, a Jelenések könyvében foglaltakat fedezték fel, vagy vélték felfedezni nagyon sok mai eseményben. Rájöttem, sokan azért tartják dajkamesének, hisztériának ezt az egész kérdést, mert félelmet kelt és maguk is félnek tőle. A legtöbb könyv hangvétele érinti, vagy átveszi a megfélemlítést, pedig Mária szelíd, szeretetteljes Medjugorjei figyelmeztetései azok, melyek a valósághoz a legközelebb állnak.

Kezembe került Vay Ödönné Wurmbrand Adelma múlt századi médium, „Szellem, erő, anyag” című könyve. Iszonyúan sűrű, tömény, nehéz olvasmány. Herbert Spencer Szintetikus filozófiájával vetekszik. Ugyanakkor, ha a matematikai, geometriai részeket figyelmen kívül hagyja az ember, megtudhatja a teremtés és a szellembukás részletes és igen logikus! magyarázatát. „Atyám házában sok lakóhely van” tehát nemcsak a Földön, hanem különböző „világokban” zajlik az elbukott szellemtömegek visszavezetése és mindenki abban a világban ölt szilárd, vagy félszanyagot, amely az adott fejlettségi szinten a legjobban elősegíti fejlődését. Ebből tehát világos és kézenfekvő, hogy az összes ufós képzelődés humbug illetve a másik oldal műve. Ha vannak is, mert vannak más „lakóhelyek”, más világok is, ezek lakói ugyanúgy Isten akarata szerint kell, hogy éljenek és a szerint is élnek. Ha nem a szerint, akkor pedig pontosan a másik oldalhoz, az ellenhez tartoznak.

Tehát eszerint kell kivizsgálni mindent, megkülönböztetni a bűzát az ocsútól. Itt is igaz, hogy gyümölcséről ismerni meg a fát. A Gergőt meglátogató „ufók”, akik a legalacsonyabb szintű fejlettebb szellemi lények, úrlények voltak, meghatározott céllal, Isten szolgálatában álltak és rövid küldetésük befejezése után, mind fejlettebb „ufók”, angyalok vették Gergőt szárnyaik alá. Azok az események, ahol félelemkeltés az eredmény, levágott fejű állatok, materializálódott tetemek, a gabonakörök, melyeket az amerikai sajtó nagy hűhóval felfúj, mind a másik oldal munkái, azt a célt szolgálják, hogy az emberek figyelmét Istenről eltereljék, hogy rémületet keltsenek, azt a hitet, hogy majd úrhajón érkező földönkívüliek fogják megmenteni a Földet, vagy támogatni a velük elsőként kapcsolatba lépő nagyhatalmat. Nem véletlen, hogy az „ufókutatók” jó része katonatiszt.

A másik oldal ugyanúgy tud „teremteni”, materializálni, sőt gyógyító erőt is adni. A legtöbb „eltérítés”, melyre olyan drámaian emlékeznek hipnózisban az eltérítettek, nem is történik meg, csak az agyukba táplálják. Ha Isten angyalai Gergőnek tízezer gyógyító jelet tudtak „belevésni” a fejébe, a másik oldal is be tud táplálni egy-két ijesztő, szörnyű emléket.

Ezekben a „világokban” időről időre, egy-egy világkorszak végén, törvényszerű azon szellemi formák kiválása, kicsapódása, melyek a törvényes fejlődést akadályozzák. Persze itt több millió éves világkorszakokat, éónokat képzelünk el, ami az örökkévalósághoz képest még relatív rövidnek is tűnhet és csak földi mértékkel nézve örök. Tehát nem világ vége, hanem világkorszak vége, és nem a mi felfogásunk szerinti örök kárhozát, felfoghatatlanul súlyos

és igazságtalan büntetés jut nekik osztályrészül, hanem szellemük apró részeire bontva végigmegy a fejlődés lépcsőin, az ásvány és növényvilágon, és millió évek, világkorszakok telnek majd el, míg újra lehetőséget kapnak Istentől testetöltésre, hogy megkezdhessék visszavezetésük hosszú vándorútját.

Minden ilyen felismerés csak azt erősíti bennem, hogy Isten végtelenül jó, és végérvényesen senkit és semmit nem vet el magától, hiszen az ő teremtményei vagyunk. Az igaz, hogy földi fogalmak szerint ez igen hosszúnak tűnhet és nem is lehet kellemes a bukott szellemiségnek a külső sötétség, de örök kárhozott, örök kárhozat nincs.

A narancsimportőr példáján tudnám ezt bemutatni. Isten a narancsimportőr, mi pedig a hűtőhajóban, zölden érkező narancsok, a javulás érdekében testet öltő szellemek vagyunk. Amikor Isten látja, hogy a narancsok egy része szépen kezd sárgulni, érni, de néhány megrotthad, a jó gazda gondosságával kiválogatja a rothadókat, hogy ne akadályozzák a többit az érésben, de nem tüzei el őket az örök kárhozat lángján, hanem felaprítva komposztálóba teszi őket s majd talajjá, aztán növényé válva, egyszer ismét narancsok lesznek.

Aki egy kicsit is ért a mezőgazdasághoz, annak nem lehet félremagyarázni a búza és a konkoly példázatát sem, melyben az aratáskor a kévébe gyűjtött konkolyt tüzre vetik. Nem az örök poklot jelképezi az aratás utáni tarlóégetés. A felégetett tarlót beforgatják a földbe és újból búza lesz belőle. Az Isteni szeretettel ellentétes és inkább káros az örök pokol lángjaival riogatni a bűnösöket. Félelemből még nem szeretett soha, senki.

34 MEGVILÁGOSODÁS

Sajthy úrral nem szakadt meg kapcsolatunk. Már a kórházban is meglátogatott és rendszeresen leveleztünk, mert szívén viselte sorsomat. Jó tanácsként megírta, hogy minden reggel, minden este szakítsak egy negyed órát az elmélyülésre, az önvizsgálatra, az Istennel való beszélgetésre. Legutóbbi levelében Karl Herbst „A valódi Jézus” című könyvét ajánlotta. Boldogan vásároltam biztos, ami biztos, három példányt a könyvből, mert már megszoktam, hogy a jó könyvek hamar elfogynak.

Olvastam, olvastam a könyvet és valahogy furcsa érzés fogott el. Kicsit sziruposnak tartottam más könyvekben Isten izzadságszagú túlmagasztalását, a túlzófokú jelzőket, a csupa nagybetűt, mert valahogy a mérhetetlenül nagy hatalomtól tartó ember félelmét, alázatoskodását éreztem ki belőle. Ezért nem ministráltam szívesen a monoton litániákon sem, ahol az ilyen dicséreteket recitálták órákon keresztül, mert valahogy nem volt sava-borsa az egésznek.

Itt mintha az ellenkező végletbe esett volna azonban a szerző, mert bár méltatja Jézus tetteit, de profanizálja őket és süt a könyvből az erőlködés, a kinnal keresett „magyarázatok” sokasága. Szinte lángolt koronacsakrám a felháborodástól, amikor kifejtette, hogy Jézus nem halhatott meg a keresztfán, mert mit tudom én hány óra kell ahhoz, meg nem törték el lábcsontjait és csak tetszhalott volt, ezért is nem támadhatott föl, mert nem is lehetséges feltámadás és hogy Galileában bujkált tanítványaival. Hosszú idő óta először, kihozott soddromból ez az arcátlan, szemenszedett hazugság. Hogy Jézus ember volt? Hát Gergő is látta, elmesélte, hogy Jézus ott ült Isten mellett. Miféle ördögi, sátáni manipuláció ez a könyv?

Aztán rájöttem, milyen jó, hogy kezembe került. Milyen jó, hogy felismertem a hamis prófétát. Talán azért kellett egy ilyen viszonylag egyszerűen felismerhető, durva tévtanítást kézbe kapnom, hogy óvatosabb, figyelmesebb legyek, a jövőbeli körmönfontabb, nehezebben tettenérhető megtévesztési kísérletekre. Mennyi veszély leselkedik az emberre! Én azzal voltam elfoglalva, hogy mennyire eltérített Istentől a dogmákba merevedés, mennyire káros, hogy nem

engedik a Szentlelket érvényesülni, hogy az egyház miért zárkózik el a médiumitás, s jelenések, a magán-kinyilatkoztatások elől, és lám, ezen a területen is mennyi veszély leselkedik ránk.

Mennyire igaz Pali bácsi mondása, hogy mindent a Szentíráshoz kell mérni. És a Szentírásban is rangsorolni kell. Mert más az Ószövetségi zsoltár, más Pál apostol valamelyik levele és más a legfőbb mérce, amit Jézus mondott, amit és ahogy ő cselekedett.

Editem egyre nehezebben viselte el másságomat. Az ő szemszögéből nézve nagyon is érthetően úgy vélte, hogy egy más világ, egy általa befolyásolhatatlan hatalom, egy nála hatalmasabb erő elszakított tőle. Tehetetlenségében és dühében, kapkodva próbált kizárólagos fennhatósága alá visszaszerezni.

Úgy vélte, ha megszakítja azokat a szálakat, amelyek ide juttattak, akkor talán visszaáll a régi állapot, melyre vágyott. Régi énem, melyet akkori hibáimmal együtt szeretett, kedvesebb, megszokottabb, biztosabb volt számára. Félt új énemtől. Félelme nem volt tudatos, inkább tudatalattijában jelentkezett, amit úgy fogalmazott meg, hogy érzi, hogy már nem vagyok az övé. Ami a félelem igazi mélységét adta, nem a birtoklás megszűnésének félelme volt, hanem az, hogy érezte, hatalmas változásra kényszerítem azáltal, hogy viselkedésemet, egész lényemet, gondolkodásomat gyökeresen átalakítom és ezáltal kérlelhetetlen tükröt tartok elé.

Ezért kapkodva, logikátlanul cselekedett. Gyanús volt nekem, hogy autóból eltűntek azok a kedves magnókazetták, amelyeken az Életünk Krisztus, Gregorián misék gyönyörű dallamait hallgattam akkor, amikor a városi forgalom miatt nem tudtam imádkozni. Először azt gondoltam, hogy biztos elővigyázatosságból eldugtam és elfelejtkeztem róla, de amikor az utánpótlás is eltűnt, rájöttem, Edit bejár a céges autóba, és ami nem tetszik neki, kidobja onnan. Nem akartam élezni a dolgot és nem tettem szóvá, de egyik este fiammal átmentünk a rendelőben levő, volt irodámba, és megdöbbenően tapasztaltam, hogy csaknem összes könyvem eltűnt.

Egy könyv árválkodott csak, melyet bár elolvastam, de a benne foglaltak miatt, hamis prófétának tartottam. Véletlen lehet ez? Editem megérezte, mely könyvek „veszélyesek” számomra? A legelkeseredettebben a SZÓ-t támadta, azt tépte ki a kezemből, pedig szinte semmit sem olvasott belőle. Átlapozgatta, mikor odaadtam neki, de szinte égette a kezét, úgy hajította el.

Nem értettem az erőszakos cenzúrát és egy pillanatig elkeseredtem. Hová fog ez vezetni? Reggel a kazettáimat nem találtam az autóban, most a könyveimet nem találom. Úgy éreztem magam, mint a pszichikai terror egyik potenciális áldozata, aki még tartja magát, de kezdik kihúzni lába alól a talajt. Itt bizony akaraterőre lesz szükség és talán ez egy próbát is jelent számomra, hogyan bírom ki egymagam, barátok, társak, könyvek, kazetták, filmek nélkül? Talán így lesz még szorosabb kapcsolatom Istennel? Egy másodperc alatt hazatelefonáltam és megkérdeztem - Editékém, hová lettek a könyvek?

Figyelmeztetnem kell az ő érdekében, hogy helytelent cselekszik, különben én is bűnrészessé válok, gondoltam, és az csúszott ki a számon, hogy még a börtönben is szabad vallásos tárgyú könyveket olvasni és különben is az alkotmány garantálja a vallásszabadságot. Üldözöttnek éreztem magam és erre még rátett a bejelentés, hogy könyveimet el fogja égetni. - Ahol könyveket égetnek, ott előbb-utóbb embereket is égetnek, villant fejembe a tv előző napi második világháborúról szóló adása, de erre már nem kaptam választ.

Amikor fiam megjegyezte: - Apa, te vagy az úr a háznál, csak annyit válaszoltam: - Nem az a legény, aki üti, hanem az, aki állja. - Otthon meg is indokolta tettét. Azt álmodta, hogy ezzel még talán megmentheti házasságunkat. Finom gúnyal vegyített dühvel, de őszintén vágott vissza ezzel, gondolván a túlvilágban, az álmok jelentésében való hitem így az ő igazának beismerésére kényszerít. Hiába érveltem, hogy az álom nem mindig prófétikus jellegű, hanem nagyon sokszor a nap folyamán megélt gondolatok, események visszatükröződése, feldolgozása, azt vágta rá, hogy én mindent ki tudok dumálni.

Felhívta Gézát és kérte, szakítson meg velem minden kapcsolatot, hisz ez már nem normális, amit mi csinálunk. „Bizonyítja” ezt az is, hogy mindnyájunk, többé-kevésbé szembekeverült családjával megtérése kapcsán. Számomra az bizonyosodott be, amit Jézus mondott:

„Nem békét jöttem hozni, hanem kardot. Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert atyjával, a leányt anyjával és a menyet anyósával. Saját háznépe lesz az ember ellensége. Aki atyját vagy anyát jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám. Aki fiát vagy leányát jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám. Aki föl nem veszi keresztjét s nem követ engem, nem méltó hozzám. Aki meg akarja találni életét, elveszíti azt, de aki érettem elveszíti életét, megtalálja azt.” (Máté 10.34-40)

Egy önző zsarnok szavai ezek, ahogy Editem véli? Nem! A szerető Atya figyelmeztetése, óvása, hiszen a szellembukást is az idézte elő, hogy az Önmaga képeére teremtett szellemgyermekai, az isteni lények, Teremtőjük helyett másfelé fordultak. Helytelenül cselekszik-e a birkamama, amikor kisbárányát a gumitömlőtől, amit tévedésből szopogat, egy lökessel a saját tőgye felé irányítja? A lehető legszeretőbb, a legnagyobb veszélytől óvó része, örök igazsága a Szentírásnak ez a vitatott kijelentés. Bizony, hogy törvényszerűen ellensége lesz háznépe annak, aki teljes arccal, következetesen Isten irányába fordul. De fel kell venni a keresztet, és vinni kell, mert csak ez az út vezet a mennyországba.

Edit legfőbb ellenségének azonban Évát tartotta, akitől először kaptam kezembe a SZÓ-t és őt is felhívta telefonon, hogy ha van benne egy kis emberi érzés, szakítson meg velem minden kapcsolatot.

Éva másnap munkahelyemen felhívott és röviden elmondta beszélgetésük tartalmát és vigasztalt, hogy mindennap imádkozik értünk. Bízom benne, hogy sorsukban levő párhuzam megkönnyíti, hogy szót értsenek, hisz mindketten beteg gyermeket nevelnek. Éva szerint feleségem egész türelmesen végighallgatta, sőt még észrevételt is tett, hogy keveset segíték a háztartásban és kislányom körül. Rögtön válaszoltam is a legvalósabb ellenérvvel, mely házasságunkra végig fátyolként ereszkedett. Feleségem tökéletességre való törekvésén bukott meg minden eddigi igyekezetem.

Próbálkozásaim, legyen az takarítás, mosás, vagy épp beteg kislányunk dializálása, azért lanyhultak, mert Editem precízen, megalkuvás nélkül feltárta a próbák során elkövetett hiányosságokat, majd mikor látta, hogy ezek kedvem szegik, azzal zárta le, hogy jobb, ha ő csinálja, abban biztos nem lesz hiba. Éva jó érzéssel biztatott: - Te is meg tudod tökéletesen csinálni, nincs lehetetlen! Ha megpróbálsz még egyszer, sikerülni fog. - Kicsit kellett csak biztatni, viszonylag hamar beadtam a derekam, amit az könnyített meg, hogy éreztem Éva igaz, segítő szándékát.

Mikor hazaértem, Edit azzal fogadott, hogy a könyvek egy részét visszatette szekrényembe. Aludt egyet rá, gondoltam, meg talán hatott rá, amikor megkérdeztem, hogy a szentek életrajzai mit ártottak neki. Gondoltam, hogy gyanút fog, ha ajánlkozom, de Éva szerint nyugodtan beszámolhatok telefonbeszélgetésünkről is, ha esetleg kiderül, így felajánlottam, hogy segíték az esti dialízisben, illetve elvégzem helyette. Hamar kiderült Éva „turpissága” és Editem felháborodott, miért az Éva kedvéért vagyok csak hajlandó segíteni, miért nem az Ő kedvéért teszem ezt. Hiába érveltem, hogy nem Éva gyermekét teszem tisztába, hanem a miénket és Éva csak egy apró akadályt gördített el meglevő jó szándékom útjából, csak hajtotta a magáét.

Mikor másnap, délelőtti párbeszédünk kapcsán a konyhaajtóban már könnyekre fakadva hajtogattam, „majd meglátod még, hogy jó az Isten és szeret minket, embereket”, zavarát leplezve, a gúny köntösébe öltöztetve így szólt: - Csípős a káposzta? - Közben ugyanis savanyu káposztát majszolgattam és a konyhából kifordulva éreztem, hogy őszinte könnyeim őt is megérintették. És a remény is felcsillant előttem, mert Edit beleegyezett, hogy elvégezzem felügyelete mellett a dialízist. Egész jól sikerült és kislányommal is eljártszottunk közben a

kitalálósdinak nevezett barkóba-féle játékunkkal. Az előző esti egy és az aznapi három közös dialízis olyan közel hozott bennünket, hogy este a tv előtt ülve, feleségem egészen szokatlanul, szinte macska módjára odasimult hozzám.

Ekkor döbbsentem rá, hogy hónapok óta, szinte méterekkel odébb ült tőlem az ülőgarnitúrán és hogy ilyen egyszerű módszerekkel, mint a házimunkában való segítség, mennyivel több eredményt lehet elérni, mint órák hosszat tartó meddő érveléssel. El is döntöttem magamban, hogy addig fogok segíteni neki, addig fogok könnyíteni életén, míg rá nem jön; nem rossz oldal az, amelyen állok. Annyira fogom szeretni őt, hogy végül ő is megtér.

Mennyi könnyebbséget, energiát jelentene, ha ő is megtérne. Valahogy azt kellene megértetni vele, hogy jó is van az én pálfordulásomban. A tisztaságra mindig kényes volt és nagyon zavarta, hogy a fürdőszobában, a mosdó és csempe közötti tömítőanyagon gusztustalan, eltávolíthatatlan, fekete gombaréteg képződött.

Egyszer csak megpillantottam az előszobaszekrényben egy Ajax Fürdőmester nevű vízkő eltávolító készítményt. Kapóra jött a lehetőség egy jócselekedetre. Kézmosásra indulva, a fürdőszobába magammal vittem a Fürdőmestert és a tömítőmasszára spricceltem a kék habot, majd pár másodperc múlva elkezdtem dörzsölni. Sajnos nem jártam látható eredménnyel. Feleségem bekukkantott a fürdőszobába - kíváncsiak a nők, meg talán meg is üthette a fülét a szokatlan zaj - és beszólt:

- Már próbáltam, azzal nem tudod eltávolítani.

Na, nem úgy van az, gondoltam én, akinek mindig kihívást jelentettek a megoldhatatlan, vagy nehezen megoldható ügyek. Magamra zártam a fürdőszobaajtót és megpróbáltam még egyszer, *reménykedve*, hogy halványul a fekete koszréteg, de semmi sem változott. Sohasem adtam fel könnyen, gondoltam, és megint nekiestem a spriccelővel meg a dörzsi szivaccsal. És alig hiszek a szememnek, mintha egy nagyon kis árnyalattal halványabb lenne a koszréteg. Alig látható, talán csak képzelődöm, de valahogy a reményem már *bizalommá*, *bizakodássá* erősödött és energikusabban kezdtem csihálni a csúnya fekete csíkot. Eldöntöttem magamban, hogy háromszor próbálom meg úgy, hogy közben nem nézek oda, nem vizsgálom az eredményt, hátha akkor látható lesz számomra a különbség, meg tapasztalatból tudtam, hogy ha az ember minduntalan vizsgálgatja „művét”, vagy várja az eredményt, nem érzékeli annyira a változást, az alakulást és ez visszavetheti kedvében, lendületében. És valóban, most már *bizonyossággal* éreztem, hogy halványabb lett a koszcsík, valami történik. Nem sokkal, még ez is alig volt csak érzékelhető, de már derengett valami fény az alagút végén.

Ettől a pillanattól kezdve félig csipás, reggeli szorgoskodásom, lázas igyekezetté alakult át. Ujjaim nem kímélve gőzerővel nyomtam kezem a szivacsra, a szünetekben villámsebessen spricceltem a Fürdőmester egyre fogyó tartalmát a csíkra, és az kristályosodott ki bennem, *azt hittem*, hogy teljesen hófehérre meg fogom tudni tisztítani a tömítő csíkot. Nem volt rá bizonyítékom, nem lehettem biztos benne, de elhittem, hogy sikerülni fog. Ahogy sajtó ujjakkal, szinte transzban dörzsölgettem a mosdót, és azon imádkoztam, nehogy félkész állapotban benézzen Editem, mint a villám, úgy ütött fejembe, hogy most tulajdonképpen egy szimbolikus dolgot cselekszem és ez még inkább megsokszorozta erőmet. Az ujjaim szinte tövig koptak, az egész üveg Fürdőmester elfogyott, a dörzsi szivacs kifeküdt, de a csík ragyogott, hófehéren mosolygott és én hangos kiáltással hívtam feleségem.

- Jééé - mondta elképedve -, de szép lett! - Szavába vágva, az izgalomtól remegő hangon tudósítottam neki, hogy ezt a koszcsíkot a hitem tüntette el, mert önmagában sem a kezem, sem a Fürdőmester, sem a dörzsiszivacs nem lett volna elég hozzá. Nejem először ki akart sietni a konyhába, de kezét megfogtam és csak akkor engedtem el, amikor simogatni kezdte zokogástól rázkódó fejemet, ahogy a mosdóra borultam.

- Nem egészséges, ha beszívod a tisztítószer szagát - mondta erőltetett józansággal, hogy ne vegyem észre, mennyire megérintette a jelenet, és kiment a konyhába. A dolog csak nem hagyta nyugodni, mert mikor borotválkozni kezdtem, visszajött, és nekem szegezte a kérdést:

- Na, de miben hittél most?

- Miben hittél, amikor a hited segített?

- Magadban hittél, csak magadra számíthattál, nem?

Az eredményt sehol sem adják olcsón, gondoltam, miközben beugrott, mit válaszoljak szokásos ellenvetésére.

- Nem ez a hit lényege, szívem! - válaszoltam.

- Te mindig bizonytságot követelsz, pedig itt a lényeg az volt, hogy *egy olyan dologban reméltem, bíztam, hittem, amiről semmi bizonytságom nem volt, hogy igaz, vagy hogy még csak valószínű is lenne.* Amikor beszóltál a fürdőszobába, hogy nem lehet ezzel letisztítani, pont az ellenkezőjére akartál rábeszélni. Én *ennek ellenére reméltem, bíztam és hittem.* És nem karba tett kézzel vártam a csodát, nem is imádkoztam, hogy jaj Istenem segíts, hogy letisztuljon a koszcsík, nem így működött a hit, hanem úgy, hogy *a hit hatalmas energiákat mozgósított bennem.* Jézus sosem azt mondta, hogy én, az Isten fia meggyógyítottalak, hanem azt: - Menj, (gyógyulásodba vetett) hited meggyógyított téged! - Tehát nem az imádságom távolította el a koszt, hanem a hit szabadított fel olyan energiákat, amelyek nélkül sohasem lett volna tiszta a tömítő csík. Önmagában a Fürdőmester, a dörzsi szivacs, a kezem, hit nélkül élettelen anyag maradt volna csupán, de Hitben hat... még a Fürdőmester is!

Vége az első kötetnek.